WILBUR SMITH

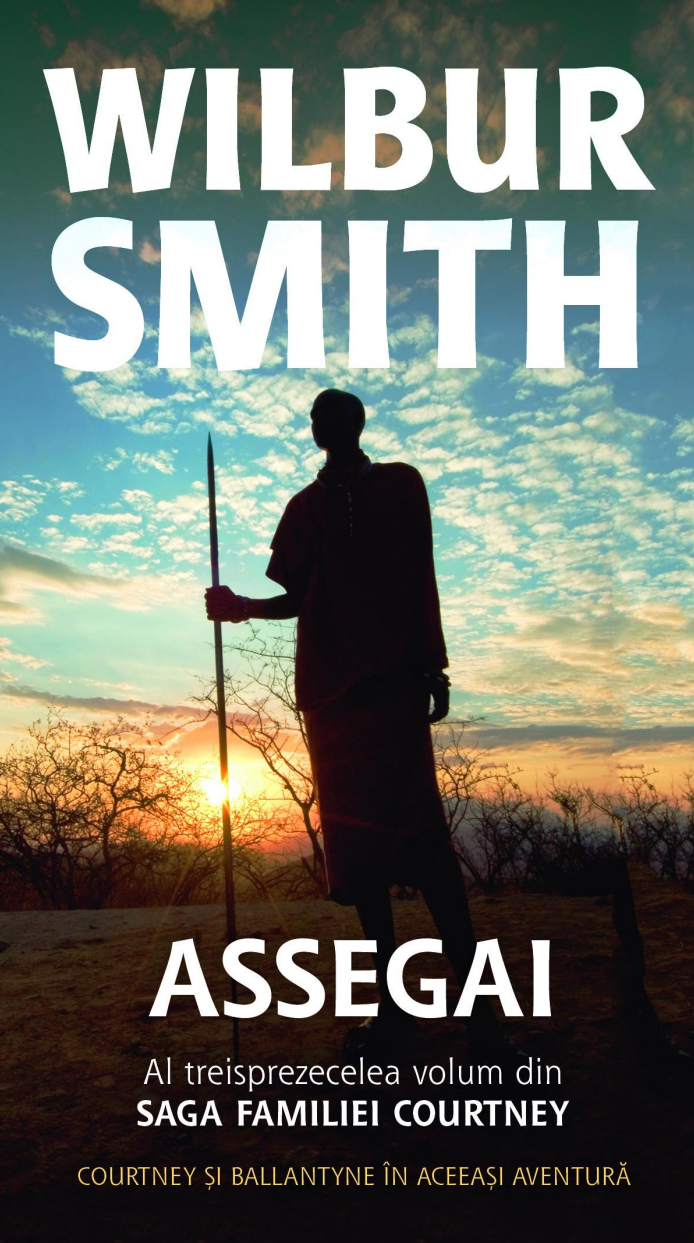

ASSEGAI

Al treisprezecelea volum din
SAGA FAMILIEI COURTNEY

COURTNEY ȘI BALLANTYNE ÎN ACEEAȘI AVENTURĂ

WILBUR SMITH

ASSEGAI

SAGA FAMILIEI COURTNEY

- *Festinul leilor*
- *Sunetul tunetului*
- *Sanctuarul*
- *Tărâmul în flacări*
- *Puterea sabiei*
- *Furia*
- *Vulpea aurie*
- *Vremea morții*
- *Păsări de pradă*
- *Musonul*
- *Orizontul albastru*
- *Triumful soarelui*

SERIA EGIPTUL ANTIC

- *Războinicii Nilului*
- *Ultimul papirus*
- *Magul*
- *Căutarea*
- *Zeul deșertului*

ALTE TITLURI:

- *În pericol*
- *Hector Cross*

WILBUR SMITH

ASSEGAI

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
SMITH, WILBUR
Assegai / Wilbur Smith. - Bucureşti : RAO Distribuţie, 2019
ISBN 978-606-006-333-9

821.111

RAO Distribuţie
Str. Bârgăului, nr. 9-11, sect.1, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

WILBUR SMITH
Assegai
Assegai © Orion Mintaka (UK) Ltd 2009, 2018
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
GRAAL SOFT

© RAO Distribuţie, 2018
Pentru versiunea în limba română

2020

ISBN 978-606-006-333-9

Această carte este pentru soția mea,
MOKHINISO,
cel mai bun lucru
care mi s-a întâmplat vreodată.

Pe 9 august 1906 avea loc a patra aniversare a încoronării lui Edward al VII-lea, regele Regatului Unit și al Dominioanelor Britanice și împărat al Indiei. Dintr-o coincidență, era și ziua de naștere a unuia dintre cei mai loiali supuși ai Maiestății Sale, care împlinea nouăsprezece ani, locotenent secund Leon Courtney de la Compania C, Batalionul al treilea, Primul Regiment, Pușcașii Africani ai Regelui – sau regimentul KAR, după cum era cunoscut de toată lumea. Leon își petrecea ziua de naștere vânând rebeli *nandi* de-a lungul povârnișului Văii Marelui Rift, în interiorul minunatei bijuterii a imperiului, Africa Orientală Britanică.

Nandi era un popor războinic, care se răzvrătea deseori, sfidând autoritățile. Acest lucru se întâmpla de aproximativ zece ani, de când vraciul și profetul lor suprem prorocise că un șarpe mare și negru avea să se furișeze prin terenurile lor tribale, suflând foc și fum, și să aducă moarte și dezastru tribului. Când administrația colonială britanică începuse să instaleze calea ferată, care era planificată să ajungă de la portul din Mombasa, de la Oceanul Indian, până pe malurile lacului Victoria, mergând aproape 960 de kilometri în interiorul continentului, poporul *nandi* văzuse cum se adevereşte profeția grozavă, iar cărbunii rebeliunii se aprinseseră din nou. Arseseră și mai aprig când capătul căii ferate ajunsese la Nairobi, apoi începuse s-o ia spre vest, prin Valea Riftului și ținuturile tribale Nandi, în jos, spre lacul Victoria.

Când colonelul Penrod Ballantyne, ofițerul care comanda regimentul KAR, primise ordinul de deplasare de la

guvernatorul coloniei, care îl informa că tribul se ridicase iar și că ataca avanposturile guvernamentale izolate aflate de-a lungul rutei propuse pentru calea ferată, remarcase cu exasperare:

– Ei bine, se pare că va trebui să-i ciomăgim din nou, de data asta zdravăn.

Și le ordonase soldaților din Batalionul al treilea aflați în barăcile lor din Nairobi să plece și să facă exact acest lucru.

Dacă ar fi avut de ales, Leon Courtney ar fi optat pentru altceva în ziua aceea. Cunoștea o tânără doamnă al cărei soț fusese ucis destul de recent de un leu dezlănțuit, în *shamba* lor de cafea din Dealurile Ngong, la câțiva kilometri în afara capitalei coloniei, Nairobi. Fiind un călăreț neînfricat și un bun aruncător al mingii, Leon fusese invitat să joace la numărul unu în echipa de polo a soțului ei.

Desigur, ca tânăr subaltern, el nu își permitea să parieze 250 de lire, dar unii dintre membrii clubului cu dare de mână ar fi fost încântați să îl sponsorizeze.

Leon avea anumite privilegii fiind membru al echipei soțului ei mort – sau cel puțin așa se convinsese singur: după ce avea să treacă o perioadă de timp decentă, iar văduva să își revină din cele mai aprige chinuri ale doliului, el avea să vină în *shamba* ca să îi ofere alinare și să o asigure de respectul său.

Dar băgase de seamă recunoscător că ea își revenise remarcabil după pierderea sa. Chiar și în hainele de doliu, Leon o găsea mai atrăgătoare decât pe oricare altă doamnă pe care o cunoștea.

Atunci când Verity O'Hearne – pentru că acesta era numele doamnei – ridică privirea spre tânărul chipeș, purtând cea mai bună uniformă a sa, văzu în trăsăturile lui atrăgătoare și în privirea candidă o inocență și o râvnă ce treziră în ea puternic instinctul feminin, pe care la început îl considerase matern. Pe veranda lată și umbroasă a casei, îi servi ceai și sandviciuri cu pastă de anșoa Gentleman's Relish. La început, Leon fu stânjenit și timid în prezența ei, dar ea fu amabilă și îl atrase abil, vorbind cu un ușor accent irlandez care îl încânta. Ora trecu foarte iute.

Când se ridică să plece, ea îl conduse până la ieşire şi îi oferi mâna la despărţire.

– Te rog să mai vii, locotenente Courtney, dacă eşti vreodată prin apropiere. Uneori, singurătatea mi se pare o povară prea grea.

Vocea ei era joasă şi melodioasă, iar mâna ei, micuţă şi moale ca mătasea.

Fiind cel mai tânăr ofiţer din batalion, îndatoririle lui Leon erau multe şi împovărătoare, aşa că abia după aproape două săptămâni reuşi să îi onoreze invitaţia. După ce terminară ceaiul şi sandviciurile, ea îl conduse în casă pentru a-i arăta puştile de vânătoare ale soţului ei, pe care dorea să le vândă.

– Soţul meu nu mi-a lăsat prea mulţi bani, aşa că, din păcate, sunt forţată să găsesc un cumpărător pentru ele. Speram că dumneata, un soldat, mă poţi ajuta să îmi fac o idee despre cât valorează.

– Aş fi încântat să vă ajut în orice fel posibil, doamnă O'Hearne.

– Eşti atât de amabil! Simt că eşti prietenul meu şi că pot să am încredere totală în dumneata.

El nu găsi cuvinte ca să îi răspundă. În schimb, privi supus în ochii ei mari şi albaştri, pentru că era complet vrăjit de ea.

– Pot să îţi spun Leon? întrebă ea şi, până ca el să îi răspundă, izbucni în hohote de plâns. O, Leon! Sunt atât de dezolată şi de singură, zise ea lăsându-i-se în braţe.

El o ţinu la pieptul său. Părea singura cale de a o consola. Era uşoară ca o păpuşă şi îşi lăsă capul frumos pe umărul lui, întorcându-i îmbrăţişarea cu entuziasm. Mai târziu, Leon încercă să recreeze exact ce se întâmplase mai departe, dar totul nu era decât o ceaţă fericită. Nu îşi amintea cum ajunseseră în camera ei. Patul avea un cadru mare din alamă şi, în timp ce stăteau întinşi împreună pe salteaua de pene, tânăra văduvă îi arătase o bucată de paradis şi îi schimbase pentru totdeauna punctul pe care se sprijinea întreaga lui existenţă.

Acum, câteva luni mai târziu, în căldura strălucitoare a Văii Riftului, în timp ce își conducea detașamentul de șapte *askari*, trupe tribale recrutate local, în dispunere extinsă cu baionetele fixate prin plantația luxuriantă de bananieri ce înconjura clădirile sediului comisarului de district la Niombi, Leon nu se gândea atât de mult la îndatoririle sale, cât la pieptul lui Verity O'Hearne.

Pe flancul stâng, sergentul Manyoro își plesni cerul gurii cu limba. Leon se smulse din budoarul lui Verity și se întoarse în prezent, înghețând pe loc la auzul avertismentului subtil. Mintea lui cutreierase și fusese distras de la datoria sa. Fiecare nerv din trupul său se încordă, ca un fir de pescuit tras de un marlin greu, în apele adânci și albastre ale Canalului Pemba. Își ridică mâna dreaptă în comandă de oprire și linia de *askari* înlemni în lateralele sale. Privi cu coada ochiului spre sergentul său.

Manyoro era un *morani* din tribul Masai și un membru respectat al comunității sale. Avea mult peste un metru optzeci, dar, cu toate astea, era suplu și grațios ca un toreador, purtându-și uniforma kaki și fesul cu ciucuri și pompon cu fiecare centimetru al corpului său de războinic african. Când simți privirea lui Leon asupra sa, își ridică bărbia.

Leon urmări direcția și văzu vulturii. Erau doar doi, cu aripile întinse, dând ocol acoperișurilor *boma*, stația administrativă guvernamentală districtuală din Niombi.

– Rahat și corupție! șopti încet Leon.

Nu se așteptase la probleme: se raportase că centrul insurecției se afla la 112 kilometri spre vest. Acest avanpost guvernamental era în afara limitelor tradiționale ale ținuturilor tribale Nandi. Era teritoriu Masai. Lui Leon i se ordonase doar să întărească *boma* guvernamentală cu cei câțiva oameni ai săi, astfel încât să prevină orice tentativă a insurecției de a avansa peste limitele tribale. Acum părea că tocmai asta se întâmplase.

Comisarul districtului la Niombi era Hugh Turvey.

Leon îi întâlnise pe el şi pe soţia lui la balul Clubului Coloniştilor, în Nairobi, în Ajunul Crăciunului. Era doar cu patru sau cinci ani mai vârstnic decât Leon, dar era singurul însărcinat cu un teritoriu de mărimea Scoţiei. În plus, deja câştigase reputaţia unui om de cuvânt, care nu-şi lăsa *boma* să fie surprinsă de vreun grup de rebeli. Dar păsările care dădeau roată erau un semn rău, prevestitorii morţii.

Leon le făcu semn cu mâna *askarilor* lui, indicându-le să încarce, apoi piedica puştilor se auziră la unison în timp ce gloanţele de .303 erau introduse pe ţevile lungi ale armelor Lee-Enfield. Încă un semn cu mâna şi toţi înaintară cu precauţie în formaţie de atac.

Doar două păsări, se gândi Leon. Ar fi putut să fie rătăcite. Ar fi fost mai multe dacă... Auzi de deasupra fâlfâitul zgomotos al aripilor grele şi încă un vultur se ridică din spatele bananierilor. Leon simţi fiori de groază. Dacă păsările stăteau acolo, însemna că în preajmă era carne, carne moartă.

Dădu din nou semnalul de oprire. Arătând cu degetul spre Manyoro, înaintă singur, cu acesta în urma lui. Chiar dacă apropierea lui era tăcută şi discretă, reuşi să alarmeze mai multe păsări necrofage. Acestea se ridicară pe rând, cu aripile biciuind, spre cerul albastru, pentru a se alătura norului spiralat al suratelor lor.

Leon trecu de ultimul bananier şi se opri din nou la marginea terenului de paradă.

În faţă străluceau pereţii din cărămidă de pământ din *boma*, cu stratul lor exterior de var. Uşa de la intrarea în clădirea principală era larg deschisă. Veranda şi suprafaţa de lut copt a terenului de paradă erau pline de bucăţi de mobilă şi documente guvernamentale oficiale. *Boma* fusese asediată. Hugh Turvey şi soţia sa, Helen, zăceau întinşi pe jos. Erau goi, iar cadavrul fiicei lor de cinci ani zăcea lângă ei. Fusese înjunghiată o dată în piept cu o lamă lată, numită *assegai*. Trupul ei mic se scursese de sânge prin rana imensă, aşa că pielea îi era albă ca sarea în

soarele strălucitor. Părinții săi fuseseră crucificați. Țăruși ascuțiți din lemn le fuseseră bătuți în picioare și în mâini, țintuindu-i în suprafața de lut.

„Deci războinicii *nandi* au învățat în sfârșit ceva de la misionari", se gândi Leon cu amărăciune. Aruncă o privire lungă spre marginea terenului de paradă, în căutarea oricărui semn cum că atacatorii ar fi putut fi încă în apropiere. Când fu sigur că plecaseră, înaintă din nou, pășind cu grijă printre resturi. Când se apropie mai mult de cadavre, văzu că Hugh fusese castrat cu cruzime și că sânii lui Helen fuseseră tăiați. Vulturii măriseră rănile. Fălcile celor două cadavre fuseseră întinse mult, cu câțiva cepi din lemn. Leon se opri lângă ele și le privi cu groază.

– De ce au gurile larg deschise? întrebă el în swahili, când sergentul său veni lângă el.

– I-au înecat, răspunse Manyoro încet, în aceeași limbă.

Leon văzu atunci că lutul de sub capetele lor era pătat, iar lichidul vărsat se uscase. Apoi observă că nările le fuseseră astupate cu bile din lut –forțându-i să își tragă ultimele respirații pe gură.

– Înecați? Leon clătină din cap, nevenindu-i să creadă. Apoi, brusc, își dădu seama că mirosul ascuțit ca de amoniac era de urină. Nu!

– Da, spuse Manyoro. Este unul dintre lucrurile pe care războinicii *nandi* le fac dușmanilor lor. Urinează în gurile lor deschise până când se înecă. *Nandi* nu sunt bărbați, sunt babuini.

Disprețul și dușmănia lui tribală erau evidente.

– Aș vrea să-i găsesc pe cei care au făcut asta, mormăi Leon, dezgustul făcând loc furiei.

– Îi vei găsi. N-au ajuns departe.

Leon își mută privirea de la măcelul oribil spre culmile povârnișului aflat la 300 de metri deasupra lor. Își ridică pălăria și își șterse sudoarea de pe frunte cu dosul mâinii în care avea revolverul de serviciu Webley. Cu un efort vizibil, reuși să își controleze emoțiile, apoi privi din nou în jos.

– Mai întâi trebuie să îi îngropăm pe aceşti oameni, îi spuse lui Manyoro. Nu putem să-i lăsăm pradă păsărilor.

Percheziţionară cu precauţie clădirile şi le găsiră părăsite. Părea că personalul guvernamental fugise la primul semn de pericol. Apoi Leon îl trimise pe Manyoro, împreună cu trei *askari*, să cerceteze amănunţit plantaţia de bananieri şi să asigure perimetrul exterior al *boma*.

În timp ce aceştia erau ocupaţi, el se întoarse la casa familiei Turvey, o colibă mică aflată în spatele blocului de birouri. Fusese şi ea asediată, dar găsi într-un dulap o grămadă de cearşafuri care fuseseră omise de hoţi. Le adună sub braţ şi le duse afară. Scoase ţăruşii cu care soţii Turvey fuseseră ţintuiţi în pământ, apoi şi cepii de lemn din gură. Mulţi dinţi le erau rupţi şi aveau buzele strivite. Leon îşi udă batista cu apă din canistră şi le curăţă feţele de sânge uscat şi de urină. Încercă să le aşeze braţele pe lângă corp, dar se întepeniseră după *rigor mortis*. Apoi înfăşură cadavrele în cearşafuri.

Pământul din plantaţia de bananieri era moale şi umed după ploaia recentă. În timp ce el şi câţiva *askari* rămaseră de pază pentru a preîntâmpina un alt eventual atac, alţi patru se duseră să sape un mormânt pentru întreaga familie.

Pe înălţimile povârnişului, exact sub limita cerului şi ascunşi de un mic petic de tufe de orice privitor de dedesubt, trei bărbaţi se sprijineau în suliţele lor de război, stând uşor în echilibru pe un singur picior, în poziţia de odihnă a berzei. În faţa lor, fundul Văii Riftului era o câmpie vastă, o păşune maronie presărată cu zone pline de tufişuri, arbuşti şi arbori de acacia. În ciuda aspectului lor uscat, ierburile erau bune pentru păscut, fiind foarte apreciate de *masai*, care îşi mânau acolo vitele cu coarne lungi şi cocoaşă.

Totuşi, de la cea mai recentă rebeliune *nandi*, ei îşi conduseseră turmele spre o zonă mai sigură, aflată mult mai departe spre sud. *Nandi* erau hoţi celebri de vite.

Această parte a văii fusese lăsată pentru vânatul sălbatic, care cutreiera în număr mare câmpia, cât vedeai cu ochii. În depărtare, zebrele erau la fel de cenuşii precum norii de praf pe care îi ridicau atunci când galopau speriate în faţa oricărui pericol detectat; kongonii, antilopele gnu şi bivolii păreau nişte pete întunecate în peisajul auriu. Gâturile lungi ale girafelor, drepte ca nişte stâlpi de telegraf, se vedeau pe deasupra vârfurilor plate ale arborilor de acacia, iar antilopele se zăreau ca nişte incerte pete crem, dansând şi strălucind în căldură. Ici şi colo, corpuri masive – ce păreau o rocă vulcanică neagră – se mişcau greoi printre celelalte animale, ca nişte vase pe ocean traversând bancuri uriaşe de sardine. Erau măreţele pachiderme: rinocerii şi elefanţii.

Era o scenă primitivă şi copleşitoare prin grandoarea şi abundenţa sa, dar pentru cei trei privitori era ceva obişnuit. Interesul lor se concentra spre micul grup de clădiri aflate exact sub ei. Un izvor ce curgea la poalele peretelui povârnişului întreţinea peticul de verdeaţă care înconjura grupul de clădiri guvernamentale *boma*.

Cel mai bătrân dintre cei trei bărbaţi purta o fustă de cozi de leopard şi o căciulă din aceeaşi blană aurie cu pete negre. Aceasta era ţinuta regală a vraciului suprem al tribului Nandi. Numele lui era Arap Samoei şi, timp de zece ani, condusese rebeliunea împotriva invadatorilor albi şi a maşinilor lor infernale, care ameninţau să pângărească terenurile tribale sacre ale oamenilor săi. Feţele şi trupurile bărbaţilor de lângă el erau pictate pentru război: aveau ochii încercuiţi cu ocru, o dungă pictată pe nas, iar obrajii aveau linii de aceeaşi culoare. Piepturile lor goale erau punctate cu verde ars, într-un mod care simula penajul de bibilică. Fustele erau făcute din piei de gazelă, iar ornamentele pentru cap erau realizate din blană de genete şi maimuţă.

– *Mzungu* și câinii *masailor* bastarzi au căzut bine în capcană, spuse Arap Samoei. Speram la mai mult, dar șapte *masai* și un *mzungu* vor fi o pradă bună.

– Ce fac? întrebă căpitanul *nandi* de lângă el, ferindu-și privirea de lumina soarelui în timp ce se uita în jos, spre panta abruptă.

– Sapă o groapă pentru mizeria albă pe care le-am lăsat-o, spuse Samoei.

– E timpul să îi atacăm cu sulițele? întrebă al treilea războinic.

– E timpul, răspunse vraciul suprem. Dar păstrați-l pe *mzungu* pentru mine. Vreau să-i tai boașele cu propria mea lamă. Voi prepara din ele un leac puternic.

Atinse plășeaua *panga*-ului de pe cureaua din piele de leopard. Era un cuțit cu o lamă scurtă, grea, arma preferată de *nandi* pentru luptele de aproape.

– Vreau să îl aud cum țipă ca un porc în fălcile unui leopard când îi voi tăia bărbăția. Cu cât țipă mai tare, cu atât leacul va fi mai puternic.

Se întoarse și se apropie de marginea peretelui aspru de rocă, apoi privi în jos, spre fâșia de pământ arid din spatele acestuia. Răbdători, războinicii se așezară pe vine în iarba scundă, în ordinea rangului. Samoei ridică pumnul strâns, iar războinicul *impi* care aștepta se ridică în picioare, fără să scoată niciun sunet care le-ar fi dezvăluit prezența.

– Fructul e copt! strigă Samoei.

– Este gata pentru lamă! aprobară războinicii la unison.

– Să mergem la recoltă!

Mormântul era gata, așteptând să-și primească darul. Leon îi făcu semn lui Manyoro, care le dădu un ordin tăcut oamenilor

săi. Doi săriră în groapă, aşteptând să preia de la ceilalţi cadavrele înfăşurate. Întinseră cele două forme ciudate una lângă alta pe fundul mormântului, cu cea mică între ele, un grup umil şi patetic, unit pentru totdeauna în moarte.

Apoi Leon îşi scoase pălăria şi se lăsă într-un genunchi la marginea mormântului. Manyoro le comandă oamenilor săi din micul detaşament să se alinieze în spatele lui, cu puştile la umăr. Leon începu să rostească rugăciunea Domnului. *Askarii* nu înţelegeau cuvintele, dar cunoşteau semnificaţia acestora, pentru că le mai auziseră şi lângă alte morminte.

– Pentru că a Ta este împărăţia, puterea şi slava, acum şi pururi şi în vecii vecilor, amin! sfârşi Leon şi, când începu să se ridice, înainte să se îndrepte complet, liniştea grea a după-amiezii africane fierbinţi fu spartă de un zgomot asurzitor de urlete şi ţipete.

Lăsă mâna pe tocul pistolului Webley pe care îl ţinea la cureaua Sam Browne şi privi scurt în jurul său.

Din frunzişul des al bananierilor apăru o masă de trupuri lucioase de sudoare. Veneau din toate părţile, sărind, săltând şi ameninţând cu armele. Lumina soarelui lucea pe lamele suliţelor şi pe *panga*. Băteau în scuturile din piele cu beţele, sărind în aer în timp ce se năpusteau spre micul grup de soldaţi.

– La semnalul meu! strigă Leon. Aşezaţi-vă la semnalul meu! Armaţi! Armaţi! Armaţi!

Askarii reacţionară cu o precizie îndelung exersată, formând un cerc strâns în jurul lui, cu puştile la umăr şi cu baionetele îndreptate în afară. Evaluând rapid situaţia, Leon văzu că grupul lui era complet înconjurat, cu excepţia laturii celei mai apropiate de clădirea principală *boma*. Formaţia *nandi* se despărţise probabil în timp ce îi înconjura, lăsând liber un spaţiu îngust în linia proprie.

– Începeţi tragerea! strigă Leon, iar zgomotul celor şapte puşti fu aproape înecat în hărmălaia de strigăte şi de bătăi de scuturi.

Văzu un singur *nandi* la pământ, un șef de trib care purta fuste și ornamente pentru cap din piei de maimuțe Colobus. Capul îi fusese împins pe spate de glonțul greu de plumb și țesutul însângerat erupsese într-un nor la baza craniului. Leon știu cine trăsese: Manyoro era un țintaș expert, iar Leon îl văzuse izolându-și victima și trăgând apoi hotărât. Când căpetenia căzu la pământ, țipătul de furie al unui vraci îmbrăcat în piei de leopard îi făcu pe atacatori să strângă rândurile și să se repeadă în față din nou. Leon își dădu seama că vraciul era probabil liderul insurecției, Arap Samoei însuși. Trase două focuri rapide spre el, dar distanța era de peste cincizeci de pași, iar Webley-ul cu țeavă scurtă era o armă de mică distanță. Niciun glonț nu avu efect.

– La semnalul meu! strigă Leon din nou. Formație, aproape! Urmați-mă!

Îi conduse alergând prin spărtura îngustă din linia *nandi*, îndreptându-se direct spre clădirea principală. Mica bandă de siluete îmbrăcate în kaki ieși înainte ca războinicii *nandi* să se năpustească din nou, tăindu-le calea cu toții. Ambele părți fură instantaneu angrenate într-o luptă corp la corp.

– Atacați-i cu baioneta! urlă Leon, apoi trase cu Webley-ul spre chipul schimonosit din fața lui.

Când bărbatul căzu, un altul apăru imediat în spatele lui. Manyoro își înfipse baioneta lungă în pieptul lui și sări peste trup, scoțând lama din mers. Leon îl urmă îndeaproape și uciseră împreună încă trei atacatori cu lama și gloanțele, apoi se desprinseră de grup și ajunseră pe treptele verandei. Acum erau singurii membri ai detașamentului rămași în picioare. Toți ceilalți fuseseră răpuși de sulițe.

Leon urcă rapid pe verandă și intră în camera principală prin ușa deschisă. Manyoro o trânti în urma lor. Fiecare alergă la câte o fereastră, trăgând spre războinicii *nandi* care îi atacau. Focurile erau atât de precise, încât, în doar câteva secunde,

treptele fură acoperite de cadavre. Restul luptătorilor se retraseră speriați, apoi se întoarseră și se împrăștiară în plantație.

Leon rămase la fereastră reîncărcându-și pistolul, în timp ce îi privea plecând.

– Câtă muniție ai, sergent? strigă el spre Manyoro, aflat la cealaltă fereastră.

Mâneca tunicii lui Manyoro fusese sfâșiată de o *panga* de *nandi*, dar rana nu sângera mult. Avea încărcătorul puștii deschis și încărca alte gloanțe în magazie.

– Acestea sunt ultimele mele două cartușe, *bwana*, răspunse el, dar sunt mult mai multe acolo.

Arătă prin fereastră spre bandulierele *askarilor* căzuți pe terenul de paradă, înconjurați de războinici Nandi aproape goi doborâți odată cu ei.

– O să ieșim și o să le luăm de acolo înainte să se regrupeze luptătorii Nandi, îi spuse Leon.

Manyoro închise magazia puștii și rezemă arma de pervazul ferestrei.

Leon își puse pistolul în toc și se duse lângă el, la ușă. Stând unul lângă altul, se pregătiră pentru efort. Manyoro îi privi fața și Leon îi zâmbi. Era bine că avea un *masai* înalt de partea lui. Fuseseră împreună încă de când Leon venise din Anglia ca să se alăture regimentului. Asta se întâmpla în urmă cu aproximativ un an, însă legătura dintre ei era extrem de puternică.

– Ești gata, sergent? întrebă el.

– Sunt, *bwana*.

– Sus puștile!

Leon scoase strigătul de luptă al regimentului, apoi deschise ușa și ieșiră împreună. Treptele erau alunecoase din cauza sângelui și pline de cadavre, așa că Leon sări peste zidul jos și ateriză în picioare. Se repezi alergând la cel mai apropiat *askari* mort și se lăsă în genunchi. Desfăcu repede chingile și azvârli bandulierele grele de muniție peste umăr. Apoi sări în picioare și alergă la

următorul om. Înainte să ajungă la el, de la marginea plantației de bananieri se auzi un zumzet furios. Leon îl ignoră și se lăsă jos, lângă cadavru. Nu mai ridică privirea până când nu avu încă un set de chingi peste umăr. Apoi se urni din nou, în timp ce luptătorii *nandi* se năpusteau încă o dată pe terenul de paradă.

– Du-te înapoi repede! strigă el la Manyoro, care se asigurase și el cu nenumărate banduliere de muniție.

Leon se opri doar cât să apuce pușca unui *askari* mort, apoi se repezi spre peretele verandei, unde se opri ca să privească peste umăr. Manyoro era la câțiva metri în urma lui, iar războinicii *nandi*, aflați la cincizeci de pași distanță, se apropiau rapid.

– Ai fost cam la limită, mormăi Leon.

Apoi îl văzu pe unul dintre urmăritori scoțându-și arcul greu de pe umăr. Leon recunoscu arma pe care o foloseau războinicii *nandi* la vânătoarea de elefanți. Simți o furnicătură de panică pe ceafă, știind ce arcași înzestrați erau aceștia.

– Fugi, la naiba, fugi! strigă el la Manyoro când văzu un atacator potrivind o săgeată lungă, apoi ridicând arcul și trăgând de coardă spre șolduri. Apoi eliberă săgeata, care se înălță imediat într-un arc de cerc. Atenție! țipă Leon, dar avertismentul fu inutil, întrucât săgeata zbura mult prea repede.

Privi neajutorat cum se îndreaptă spre spatele neprotejat al lui Manyoro.

„Dumnezeule! spuse Leon încet. Te rog, Doamne!" Preț de o clipă, crezu că săgeata n-avea să nimerească, pentru că pica oarecum abrupt, însă apoi își dădu seama că avea să-și atingă ținta. Făcu un pas în spate spre Manyoro, apoi se opri să privească neajutorat. Nu văzu lovitura săgeții din cauza trupului lui Manyoro, dar auzi vârful de fier străpungându-i carnea. Apoi Manyoro se întoarse. Capul săgeții era adânc îngropat în pulpa superioară. Încercă să mai facă un pas, dar piciorul rănit îl ținea pe loc. Leon trase bandulierele de pe gât și le aruncă împreună cu pușca peste zid și prin ușa deschisă. Apoi se întoarse. Manyoro șchiopăta spre el folosindu-se de

piciorul sănătos, în timp ce celălalt îi atârna inert, cu axul săgeții bălăgănindu-se dureros. O altă săgeată se îndreptă spre ei și Leon tresări când îi trecu la o palmă de ureche, lovindu-se apoi de peretele verandei.

Ajunse la Manyoro și își petrecu brațul drept în jurul toracelui sergentului, pe la subsuoară. Apoi îl ridică și alergă cu el spre zid. Leon fu surprins să constate că, deși era atât de înalt, acesta nu cântărea foarte mult. Leon era mai greu cu zece kilograme. În clipa aceea, fiecare gram al trupului său puternic era încordat la maximum, de frică și de disperare. Ajunse la perete și îl împinse pe Manyoro dincolo de acesta, lăsându-l să se prăvălească pe cealaltă parte. Apoi sări zidul dintr-un singur salt. Urmară mai multe săgeți care șuierară în jurul lor, dar Leon le ignoră; îl luă pe Manyoro în brațe, ca și când ar fi fost un copil, și fugi pe ușa deschisă, în timp ce primii *nandi* ajungeau la peretele din spatele lor.

După ce îl lăsă pe Manyoro pe podea, ridică pușca pe care o luase de la *askariul* mort. Când se întoarse din nou spre ușa deschisă, băgă un cartuș nou în armă și împușcă mortal un *nandi* care încerca să urce zidul. Acționă repede pușca și trase din nou. Când magazia de gloanțe se goli, lăsă jos arma și trânti ușa. Era făcută din plăci grele de mahon și cadrul era adânc încastrat în pereții groși. Se înfioră când, de cealaltă parte, luptătorii *nandi* se îmbulziră în ea. Leon scoase pistolul și trase două focuri prin panouri. Se auzi un țipăt de durere de partea cealaltă, apoi tăcere. Leon ar fi vrut ca atacatorii să se apropie din nou.

Îi auzea șoptind și pășind dincolo de ușă. Brusc, într-una dintre ferestrele laterale apăru un chip pictat. Leon ținti spre el, dar, înainte să apese trăgaciul, se auzi un foc tras din spatele lui și capul dispăru.

Leon se întoarse și observă că Manyoro se târâse pe podea până la pușca pe care o lăsase sprijinită lângă cealaltă fereastră. Folosindu-se de pervaz pentru sprijin, se ridicase pe piciorul

sănătos. Trase din nou prin fereastră și Leon auzi bufnitura tare a glonțului izbind carnea, apoi sunetul unui alt războinic căzând pe verandă.

– *Morani!* Războinic! gâfâi el, iar Manyoro zâmbi la auzul complimentului.

– Nu-mi lăsa mie toată munca, *bwana*. Treci la cealaltă fereastră!

Leon băgă pistolul în toc, apoi apucă pușca goală și alergă cu ea la fereastra deschisă, încărcând rezervorul cu cartușe – două cartușe, zece runde. Lee-Enfield era o armă grozavă, foarte ușor de ținut.

Ajunse la fereastră și trase un set de focuri rapide. Pe lângă acestea, măturară terenul de paradă cu o serie de împușcături care îi trimiseră pe *nandi* la adăpost, în plantație. Manyoro se lăsă încet în jos, lângă perete, și se sprijini de acesta cu picioarele întinse în față, cel rănit deasupra celuilalt, astfel încât săgeata să nu atingă podeaua.

După o ultimă privire pe terenul de paradă, care îi confirmă că niciun inamic nu se furișa înapoi, Leon plecă de la fereastră și se duse lângă sergentul său. Se lăsă pe vine în fața lui și încercă să scoată săgeata. Manyoro tresări. Leon forță mai mult, însă capul din fier ghimpat era de neclintit. Deși Manyoro nu scotea niciun sunet, sudoarea i se scurgea pe față, picurându-i pe tunică.

– Nu pot s-o scot, așa că o să tai restul și o să pansez rana, spuse Leon.

Multă vreme, Manyoro se uită la el fără nicio expresie, apoi zâmbi, dezvelindu-și dinții mari, egali și albi. În copilărie, lobii urechilor îi fuseseră găuriți, iar acum se întindeau susținând discurile din fildeș, care confereau chipului său un aer neastâmpărat, jucăuș.

– Sus puștile! spuse Manyoro, iar imitarea expresiei preferate a lui Leon fu atât de surprinzătoare în acele momente, încât Leon hohoti și, în aceeași clipă, rupse axul săgeții aproape

de unde ieşea din rana sângerândă. Manyoro închise ochii, dar nu scoase niciun sunet.

Leon găsi un pansament în plasa chingii pe care o avea de la *askari* şi bandajă ciotul săgeţii ca să nu se mai mişte. Apoi se lăsă din nou pe călcâie şi studie totul. Scoase sticla cu apă de la chingă, deşurubă capacul şi bău zdravăn, apoi i-o dădu lui Manyoro. Războinicul ezită delicat: un *askari* nu obişnuia să bea din sticla unui ofiţer. Leon i-o împinse în mână încruntându-se.

– Bea, la naiba! spuse el. E un ordin!

Manyoro lăsă capul pe spate şi ţinu sticla sus, turnând apa direct în gură, fără să atingă nimic cu buzele. Mărul lui Adam i se mişca în timp ce înghiţea. Apoi înşurubă strâns capacul şi îi dădu sticla înapoi lui Leon.

– Dulce ca mierea, spuse el.

– Vom pleca imediat ce se întunecă, zise Leon.

Manyoro se gândi la asta preţ de o clipă.

– Pe unde vei merge?

– Vom pleca pe unde am venit, zise Leon, accentuând pluralul. Trebuie să ne întoarcem la linia de cale ferată.

Manyoro chicoti.

– Ce te face să râzi, *morani*? întrebă Leon.

– Sunt aproape două zile de marş până la calea ferată, îi aminti Manyoro.

Clătină din cap amuzat şi îşi atinse cu înţeles piciorul bandajat. Apoi spuse:

– *Bwana*, când vei pleca, vei pleca singur.

– Te gândeşti să dezertezi, Manyoro? Ştii doar că acest delict se pedepseşte prin împuşcare...

Se întrerupse când o mişcare de dincolo de fereastră îi captă privirea. Luă puşca şi trase trei focuri rapide spre terenul de paradă. Un glonţ păru să fi nimerit în carne vie, căci imediat se auzi un strigăt de durere şi furie.

– Babuini și fii de babuini, mormăi Leon. În swahili, insulta avea o intonație plină de satisfacție. Lăsă puşca în poală ca să o reîncarce, apoi spuse fără să ridice privirea: Te duc eu.

Manyoro zâmbi și întrebă politicos:

– Timp de două zile, *bwana*, cu jumătate din tribul Nandi pe urmele noastre, o să mă duci tu? Asta am auzit că ai spus?

– Poate că înțeleptul și glumețul meu sergent are un plan mai bun, îl provocă Leon.

– Două zile! se minună Manyoro. Ar trebui să îți spun „Cal".

Tăcură o perioadă, apoi Leon spuse:

– Vorbește, Înțelepciunea Ta! Oferă-mi îndrumare.

Manyoro zise:

– Acesta nu este teritoriul Nandi. Sunt terenurile de păşunat ale poporului meu. Aceste potăi perfide încalcă teritoriile Masai.

Leon încuviință. Harta lui nu afișa astfel de granițe: ordinele lui nu clarificaseră aceste lucruri. Superiorii lui erau probabil ignoranți în privința demarcațiilor teritoriale tribale, dar Leon fusese cu Manyoro în nenumărate patrule pe jos prin acele ținuturi, înaintea recentei izbucniri rebele.

– Asta știu, pentru că mi-ai explicat. Acum, spune-mi planul tău, Manyoro.

– Dacă te duci spre calea ferată...

Leon îl întrerupse:

– Vrei să spui dacă *mergem* într-acolo...

Manyoro înclină uşor capul, încuviințând.

– Dacă ne îndreptăm spre calea ferată, vom ajunge din nou în ținutul Nandi. Vor deveni mai îndrăzneți și ne vor jupui ca o haită de hiene. Totuși, dacă înaintăm spre vale – Manyoro indică spre sud cu bărbia –, vom intra în teritoriul Masai. Fiecare pas pe care îl vor face urmărindu-ne va umple măruntaiele războinicilor *nandi* cu frică. Nu ne vor urmări atât de departe.

Leon se gândi la asta, apoi clătină din cap cu îndoială.

– Spre sud nu e nimic altceva decât sălbăticie și trebuie să te duc la un medic înainte ca piciorul să ți se infecteze și să trebuiască să fie tăiat.

– La mai puțin de un marș de o zi spre sud se află *manyatta* mamei mele, îi spuse Manyoro.

Leon clipi mirat. Cumva, nu se gândise niciodată la faptul că Manyoro avea un părinte. Apoi se adună.

– Nu m-ai auzit. Ai nevoie de un medic, cineva care poate să îți scoată săgeata aia din picior înainte să te omoare.

– Mama mea este cel mai cunoscut doctor din tot ținutul. Faima ei de vraci suprem este cunoscută de la ocean până la marile lacuri. A salvat o sută de *morani* de-ai noștri care au fost loviți de suliță și de săgeată sau care au fost atacați de lei. Are leacuri la care doctorii tăi albi din Nairobi nici nu visează.

Manyoro se lăsă înapoi lângă perete. Pielea lui căpătase acum un luciu cenușiu, iar mirosul transpirației lui era rânced. Se uitară unul la altul pentru o clipă, apoi Leon încuviință.

– Prea bine. Vom merge în jos, spre sudul Riftului. Vom pleca pe întuneric, înainte de răsăritul lunii.

Dar Manyoro se ridică din nou și adulmecă aerul fierbinte, ca un câine de vânătoare care detectează un miros de la distanță.

– Nu, *bwana*. Dacă plecăm, trebuie să plecăm imediat. Nu simți mirosul?

– Fum! șopti Leon. Porcii vor să ne atragă afară cu foc.

Privi din nou pe fereastră. Terenul de paradă era gol, dar știa că nu din direcția aceea aveau să vină din nou; iar pe peretele din spate al clădirii nu erau ferestre. Pe acolo aveau să se apropie. Studie frunzele celor mai apropiate plante de banană. O briză ușoară le mișca ușor.

„Vânt dinspre est, murmură el. Asta e bine pentru noi." Se uită la Manyoro.

– Putem să luăm doar foarte puține cu noi. Fiecare gram în plus va conta. Lasă puștile și bandulierele. Vom lua o baionetă și câte o sticlă cu apă fiecare. Asta e tot.

În timp ce vorbea, întinse mâna spre grămada de chingi de pânză pe care le recuperase. Își legă trei curele de talie ca să formeze o singură buclă, pe care o trecu peste cap și o potrivi peste umărul drept. Greutatea îi atârna imediat sub șoldul stâng. Ținu sticla cu apă la ureche și o scuturâ. Mai puțin de jumătate. Scurse conținutul sticlelor recuperate în sticla lui, apoi o umplu și pe a lui Manyoro.

– Ce nu putem duce vom bea aici.

Băură amândoi tot ce rămăsese în celelalte.

– Haide, sergent, ridică-te!

Leon puse o mână la subsuoara lui Manyoro și îl ridică în picioare. Sergentul se balansă pe piciorul sănătos în timp ce își prindea sticla cu apă și baioneta la talie. În clipa aceea, ceva greu izbi acoperișul din stuf de deasupra capetelor lor.

– Torțe! strigă Leon. S-au furișat în spatele clădirii și aruncă lemne aprinse pe acoperiș.

Deasupra lor se auzi încă o izbitură zgomotoasă, iar mirosul de ars deveni și mai puternic în cameră.

– Trebuie să plecăm, spuse Leon, în timp ce un cârcel de fum negru plutea spre fereastră, unduindu-se odată cu briza peste terenul deschis de paradă, spre copaci.

Apoi auziră scandările și strigătele incitate ale luptătorilor *nandi*. Pentru o clipă, fumul se risipi, devenind imediat atât de dens, încât nu mai puteau vedea decât la o lungime de braț în fața lor. Trosnetul flăcărilor se transformă într-un vuiet surd care acoperea până și vocile atacatorilor, iar fumul deveni fierbinte și sufocant. Leon smulse o bucată din cămașa lui și i-o dădu lui Manyoro.

– Acoperă-ți fața! îi ordonă el, apoi își înnodă baticul peste nas și gură.

Îl ridică pe Manyoro peste pervazul ferestrei și sări afară după el.

Manyoro se sprijini de umărul lui și țopăi alături de el în timp ce traversară în viteză până la peretele de sprijin. Leon

folosi zidul pentru a se orienta în timp ce se deplasau spre colțul verandei. Apoi îl săriră și se opriră, ca să descopere direcția bună în fumul dens. Scântei de pe acoperiș se învârteau în jurul lor, rănindu-le pielea expusă a brațelor și a picioarelor. Înaintară din nou cât de repede putea Manyoro să se miște pe un singur picior, Leon păstrând o mică distanță între ei. Se înecau amândoi cu fum, ochii le ardeau și lacrimile le șiroiau pe față. Se luptară cu impulsul de a tuși, înăbușind sunetul cu ajutorul cârpelor cu care își acoperiseră gurile. Apoi, brusc, ajunseră printre primii copaci din plantație.

Fumul era încă gros și înaintau greu, cu baionetele pregătite, așteptându-se în orice moment să apară un dușman. Leon realiză că Manyoro era deja slăbit. De când plecaseră din *boma*, stabiliseră un ritm alert pe care Manyoro, într-un singur picior, nu-l putea susține. Deja își lăsa o mare parte din greutate pe umărul lui Leon.

– Nu ne oprim până când nu suntem în siguranță, șopti Leon.

– Pe un picior voi merge la fel de departe și de repede ca tine pe două picioare, gâfâi Manyoro.

– Manyoro, marele lăudăros, ar fi dispus să parieze o sută de șilingi pe asta?

Dar înainte ca sergentul să poată răspunde, Leon îl apucă de braț într-o avertizare tăcută. Se opriră, privind în față prin fum și ascultând. Apoi auziră din nou sunetul: cineva tuși aspru nu departe în față. Leon ridică mâna lui Manyoro de pe umărul său și șopti:

– Așteaptă aici.

Înaintă aplecat, cu baioneta în mâna dreaptă. Nu mai ucisese niciodată un om cu o lamă, dar în antrenament exersase mișcările. Silueta cuiva apăru în fața lui. Leon sări înainte și, folosindu-se de mânerul baionetei, îl izbi pe bărbat în lateralul capului cu atâta forță, încât acesta se prăbuși în genunchi. Îl apucă apoi cu brațul pe după gât, înăbușind orice sunet înainte

să îi ajungă pe buze. Dar atacatorul își unsese tot trupul cu ulei de palmier și era alunecos ca un pește, agitându-se violent. Aproape că reuși să se smulgă din strânsoarea lui Leon, însă acesta îi apucă trupul agitat cu mâna în care ținea baioneta și îl împunse cu vârful pe sub coaste. Șocat de cât de ușor intra oțelul, războinicul își dublă eforturile și încercă să țipe, însă Leon îl strânse tot mai tare de gât, iar sunetele pe care le scotea fură înăbușite. Smucelile muribundului îi mișcau lama prin cavitatea toracică, în timp ce Leon o răsucea cu furie. Brusc, bărbatul intră în convulsii și din gură îi țâșni un sânge roșu-închis, care curse pe brațul lui Leon; câteva picături îi săriră pe față. Războinicul *nandi* oftă o dată, apoi se lăsă moale în strânsoarea lui.

Leon îl mai ținu câteva secunde ca să se asigure că era mort, apoi dădu drumul cadavrului, îl împinse într-o parte și se întoarse în locul unde îl lăsase pe Manyoro.

– Haide, mârâi el.

Înaintară din nou, cu Manyoro agățându-se de el, clătinându-se și deplasându-se cu greu.

Brusc, terenul cedă sub ei și se rostogoliră în jos pe un mal abrupt plin de noroi, într-un pârâu puțin adânc. Acolo, fumul era mai subțire. Cu ușurare, Leon își dădu seama că merseseră în direcția corectă: ajunseseră la pârâul care curgea la sud de *boma*.

Îngenunche în apă și își stropi fața, spălându-și ochii care îl usturau și frecându-și sângele de pe mâini. Apoi bău cu lăcomie, secondat de Manyoro. Leon scuipă ultima gură de apă, încercând să-și dreagă gâtul aspru și răgușit din cauza fumului.

Apoi îl lăsă pe Manyoro și se urcă pe mal, ca să verifice dacă erau urmăriți. Auzi voci, dar erau la distanță. Așteptă câteva minute ca să își recapete forțele și să se reasigure că niciun *nandi* nu era pe urmele lor, apoi alunecă din nou pe mal, unde Manyoro stătea ghemuit în apa mică.

– Dă-mi voie să mă uit la piciorul tău.

Se așeză lângă sergent și luă în poală piciorul acestuia. Bandajul era afumat și plin de noroi. Îl desfăcu și văzu imediat că efortul evadării lăsase urme adânci. Pulpa lui Manyoro era foarte umflată, iar carnea din jurul rănii era sfâșiată și vânătă acolo unde axul săgeții se deplasase înainte și înapoi. Sângera de peste tot.

– Ce frumusețe, șopti el, pipăind ușor în spatele genunchiului.

Manyoro nu protestă, dar pupilele i se dilatară de durere.

Apoi Leon fluieră încet.

– Ce avem aici?

În mușchiul subțire al coapsei lui Manyoro, exact deasupra genunchiului, un corp străin se putea simți sub piele. Leon exploră cu degetul arătător, făcându-l pe Manyoro să tresară de durere.

– Este vârful săgeții, exclamă el în engleză, apoi trecu din nou la swahili. A ajuns prin picior din spate în față.

Era greu de imaginat agonia pe care o îndura Manyoro, iar Leon se simțea incomod în fața unei asemenea suferințe. Ridică privirea spre cer: fumul dens se disipa în briza de seară și putea distinge vârfurile vestice ale povârnișului, atins de razele arzătoare ale soarelui la apus.

– Cred că momentan le-am venit de hac și în curând o să se întunece, spuse el fără să privească chipul lui Manyoro. Te poți odihni până atunci. Vei avea nevoie de toată forța la noapte.

Ochii încă îi ardeau din cauza fumului. Îi închise și își strânse tare pleoapele. Dar îi deschise de urgență când auzi voci venind dinspre *boma*.

– Vin pe urmele noastre, murmură Manyoro, apoi se lăsară amândoi mai jos sub malul pârâului.

În plantația de bananieri, luptătorii *nandi* vorbeau încet unii cu alții, ca niște câini de urmă care simțiseră sângele. Leon își dădu seama că optimismul lui de mai devreme era cu totul nejustificat. Călăuzele identificau ușor urmele lăsate de cizmele

sale: cu greutatea amândurora, lăsau un semn clar în pământul moale. Nu aveau unde să se ascundă în albia pârâului, aşa că Leon îşi scoase baioneta de la curea şi se târî pe sub mal până când ajunse exact la buză. Dacă urmăritorii lor priveau spre pârâu şi îi descopereau, s-ar fi aflat suficient de aproape de ei încât să sară şi să-i înfrunte. Dacă nu erau mulţi, i-ar fi putut reduce la tăcere înainte să dea alarma generală şi să aducă şi restul haitei. Vocile se apropiară tot mai mult până când ajunseră exact pe marginea malului.

Leon se pregăti, însă în clipa aceea se auzi un cor de strigăte venind dinspre *boma*. Bărbaţii de sus exclamară entuziasmaţi, apoi începură să alerge înapoi, de unde veniseră.

Leon se lăsă din nou în jos, pe mal, lângă Manyoro.

– A fost cât pe ce, îi spuse el, în timp ce îi refăcea bandajul.

– Ce i-a făcut să se întoarcă?

– Cred că au găsit cadavrul bărbatului pe care l-am ucis. Dar asta nu îi va întârzia mult. Se vor întoarce.

Îl ridică pe Manyoro, trecu braţul drept al bărbatului peste umărul lui şi, pe jumătate susţinându-l, pe jumătate târându-l, îl duse până deasupra malului pârâului.

Oprirea din albia pârâului nu îmbunătăţise starea lui Manyoro. Repausul înţepenise muşchii rupţi din jurul rănii. Când încercă să-şi lase greutatea pe picior, acesta se îndoi sub el şi ar fi căzut dacă Leon nu l-ar fi prins.

– De acum încolo poţi într-adevăr să îmi spui „Cal".

Îşi întoarse spatele spre Manyoro, apoi îl luă în cârcă. Manyoro scânci de durere când piciorul începu să i se legene şi să i se îndoaie din genunchi, însă se controlă imediat şi nu mai scoase niciun sunet. Leon îşi potrivi chingile astfel încât să formeze un fel de scaun pentru el, apoi se îndreptă de spate cu Manyoro în cârcă, având picioarele întinse ca o maimuţă pe un stâlp. Leon le apucă pe amândouă ca pe mânerele unei roabe, ca să împiedice alte mişcări inutile, apoi se îndreptă spre baza zidului de coborâre. Când ieşiră din plantaţia irigată, ecranul de

fum, care îi ascunsese până atunci, se dispersă în pale cenușii. Cu toate acestea, soarele era deja jos pe cer, ca o minge de foc deasupra povârnișului, iar întunericul se îngroșa în jurul lor.

– Cincisprezece minute, șopti el răgușit. Doar de atât avem nevoie.

Se aflau deja în tufișuri, lângă poalele zidului de coborâre. Tufele erau suficient de dese încât să le permită un ascunziș, iar în teren erau nenumărate ridicături care nu erau evidente de departe. Cu instinctele unui soldat și ochii unui vânător, Leon reuși să le folosească pentru a se ascunde pe măsură ce înaintau. Când întunericul se așternu și împrejurimile fură înghițite de negură, Leon simți un ușor optimism. Părea că erau departe de urmăritori, dar era încă devreme ca să fie sigur. Se lăsă mai întâi în genunchi, apoi într-o parte, ca să-l protejeze pe Manyoro de mișcări bruște. Niciunul nu vorbi și nici nu se mișcă pentru o vreme, apoi Leon se ridică încet și desfăcu chinga pentru ca Manyoro să își poată îndrepta piciorul rănit. Scoase dopul sticlei și i-o dădu mai întâi lui Manyoro. După ce băură amândoi, se întinse cât era de lung. Fiecare mușchi și fiecare tendon al spatelui și al picioarelor păreau să urle, implorând odihnă.

– Acesta este doar începutul, se pregăti el sumbru. Până mâine-dimineață ar trebui să ne simțim chiar grozav.

Închise ochii, dar îi deschise din nou când mușchiul gambei i se blocă într-o crampă agonizantă. Se ridică și își masă viguros piciorul.

Manyoro îi atinse brațul.

– Te laud, *bwana*. Ești un bărbat de fier, dar nu ești prost și ar fi o mare greșeală să murim amândoi aici. Lasă-mi pistolul și pleacă mai departe. Voi rămâne pe loc și voi ucide pe oricine încearcă să te urmărească.

– Ticălos plângăcios! se răsti Leon. Ce fel de femeie ești? Nici n-am început și ești gata să renunți! Treci înapoi în spatele meu înainte să te scuip acolo unde stai.

Știa că furia lui era exagerată, dar îi era frică și îl dureau toate.

De data asta, dură mai mult să îl așeze pe Manyoro în bucla curelei. În prima sută de pași, Leon crezu că picioarele aveau să îi cedeze complet. Repetă încet insulta adresată lui Manyoro: „Cine este ticălosul plângăcios acum, Courtney?" Cu toată forța minții și întreaga voință își înăbuși durerea și simți cum puterea îi revine treptat în picioare. *Pas cu pas.* Încă unul. Asta e. Acum, încă unul. Și încă unul. Astfel își îndemnă picioarele ca să continue să se miște.

Știa că, dacă s-ar fi oprit să se odihnească, nu ar mai fi pornit din nou, așa că merse mai departe până când luna apăru deasupra terenului înalt de pe partea estică a Văii Riftului. O privi urcând splendid pe cer. Pentru el marca trecerea orelor la fel de limpede precum sunetul de clopot. În spatele lui, Manyoro era la fel de tăcut precum un om mort, însă Leon știa că era în viață, pentru că îi simțea febra trupului pe pielea sa scăldată în sudoare.

Pe măsură ce luna cobora spre peretele negru și înalt, pe partea vestică, în dreapta lui, proiecta umbre ciudate pe sub arbori, iar mintea începu să îi joace feste. La un moment dat, un leu cu coamă neagră apăru din iarbă direct în calea lui. Se repezi să scoată Webley-ul din toc pentru a-l îndrepta spre bestie, dar înainte să țintească, leul deveni un mușuroi de termite.

Râse nesigur.

– Cerșetor prost! Data viitoare o să vezi elfi și spiriduși, spuse el cu voce tare.

Continuă să meargă cu pistolul în mâna dreaptă, în timp ce fantomele apăreau și dispăreau din fața lui. Când luna ajunse la jumătatea cerului, ultimele lui fărâme de putere se scurseră ca apa prin degetele ținute căuș. Se învârti și aproape căzu la pământ. Fu nevoie de un efort uriaș ca să își controleze picioarele și să își recapete echilibrul. Rămase cu picioarele înțepenite și capul atârnând. Era terminat, și o știa.

Îl simți pe Manyoro agitându-se în spinarea lui, apoi, spre surprinderea lui, bărbatul începu să cânte. În primul moment, Leon nu recunoscu deloc cuvintele, pentru că vocea lui Manyoro era o respirație răgușită, ușoară ca briza din zori în iarba savanei. Apoi în mintea lui greu încercată de oboseală se auzi ecoul cuvintelor de la *Cântecul Leului*. Leon stăpânea rudimentar dialectul maa al *masailor* – Manyoro nu apucase să îl învețe prea multe. Era o limbă grea, subtilă și complicată, care nu semăna cu o alta. Cu toate acestea, Manyoro fusese răbdător, mai ales că Leon avea un talent deosebit pentru limbile străine.

Cântecul Leului îi fusese predat tânărului *morani* la cursul său de circumcizie. Inițiații îl acompaniaseră cu un dans țeapăn din picioare, sărind în aer ușor, ca un stol de păsări care își iau zborul, cu pelerinele lor roșii numite *shuka*, pe care le întindeau în jurul lor ca pe niște aripi.

Suntem leii tineri.
Când ragem, pământul tremură.
Sulițele noastre sunt colții noștri.
Sulițele noastre sunt ghearele noastre.
Temeți-vă de noi, voi, bestiilor!
Temeți-vă de noi, voi, străinilor!
Nu vă uitați la chipurile noastre, voi, femeilor!
Nu îndrăzniți să vedeți frumusețea chipurilor noastre.
Suntem frații haitei de lei.
Suntem leii tineri.
Suntem masai.

Era cântecul intonat de *masai* atunci când plecau să ia cu forța vitele și femeile triburilor mai slabe. Era cântecul pe care îl cântau atunci când plecau să-și dovedească bravura, vânând leii doar cu lama *assegai* în mâini. Era cântecul care le dădea curaj înaintea bătăliei. Era imnul de luptă al poporului *masai*. Manyoro începu refrenul din nou și de data asta i se alătură și

Leon, fredonând încet când nu își amintea cuvintele. Manyoro îl strânse de umăr și îi șopti în ureche:

– Cântă! Ești unul dintre noi. Ai o inimă de leu și puterea unei coame mari și negre. Ai stomacul și inima unui *masai*. Cântă!

Porniră clătinându-se mai departe, spre sud. Picioarele lui Leon se mișcau în continuare, animate de refrenul fermecător al cântecului. Mintea lui trecea sălbatic de la realitate la fantezie. În spatele lui, îl simțea pe Manyoro aproape de comă. Continuă la fel, însă acum nu mai era singur. Chipurile persoanelor iubite îi apăreau din întuneric. Tatăl lui și cei patru frați erau acolo, încurajându-l să nu cedeze; dar, pe măsură ce se apropia, ei se retrăgeau și vocile lor păleau. Fiecare pas lent și greoi reverbera în craniul său și uneori era singurul sunet pe care îl percepea. În alte momente auzea mii de voci țipând și jelind, pe muzica tobelor și a viorilor. Încercă să ignore cacofonia de zgomote, care îl împingea la marginea judecății.

Strigă ca să alunge fantomele:

– Lăsați-mă în pace! Lăsați-mă să trec!

Acestea dispărură, iar el continuă să meargă, până când marginea soarelui la răsărit se ivi de după povârniș. Brusc, picioarele cedară sub el și se prăbuși la pământ, de parcă tocmai fusese împușcat în cap.

Căldura soarelui pe spate îl îmboldi să se trezească, dar când încercă să își ridice capul, îl luă amețeala și nu își mai aminti unde era sau cum ajunsese acolo. Simțul mirosului și cel al auzului îl păcăleau acum: crezu că distinge mirosul de vite domestice și că aude copitele lor călcând pământul dur, precum și mugetele lor joase. Apoi auzi voci – voci de copii care strigau ascuțit unii la alții. Când unul dintre ei râdea, sunetul era mult prea real ca să fie doar o fantezie. Se rostogoli de lângă Manyoro și, cu un efort uriaș, se ridică într-un cot. Se uită în jur cu ochii încețoșați, mijindu-i în lumina strălucitoare a soarelui.

Văzu o turmă mare de vite multicolore, cocoşate, având coarne întinse, care trecură pe lângă locul unde stătea împreună cu Manyoro. Şi copiii erau adevăraţi: trei băieţi goi, purtând cu ei doar beţele cu care mânau vitele spre locul de adăpat. Văzu că erau circumcişi, deci erau mai mari decât păreau, probabil între treisprezece şi cincisprezece ani. Se strigau unul pe altul în maa, dar nu înţelegea ce spuneau. Cu un efort uriaş, Leon izbuti să se ridice în şezut. Cel mai înalt băiat văzu mişcarea lui şi se opri brusc. Îl privi pe Leon cu consternare, aproape pe punctul de a fugi, însă îşi controlă teama, ca un *masai* adevărat care urma să devină curând un *morani.*

– Cine eşti? zise el, îndreptând băţul într-un gest ameninţător, dar cu vocea tremurată şi spartă.

Leon înţelese cuvintele simple şi provocarea băiatului.

– Nu sunt duşman, strigă el răguşit. Sunt un prieten care are nevoie de ajutorul tău.

Ceilalţi doi băieţi auziră vocea ciudată şi se opriră să se holbeze la apariţia ce părea să se ridice din pământul din faţa lor. Cel mai mare şi mai curajos făcu vreo doi paşi spre Leon, apoi se opri şi îl privi grav. Mai puse o întrebare în maa, însă Leon nu înţelese. În loc de răspuns, se aplecă şi îl ajută pe Manyoro să se ridice lângă el.

– Frate! spuse el. Acest bărbat este fratele vostru!

Băiatul făcu alţi câţiva paşi spre ei şi se uită la Manyoro, apoi se întoarse spre însoţitorii săi şi strigă o serie de instrucţiuni acompaniate de gesturi largi, care îi trimiseră în goană peste savană. Singurul cuvânt pe care Leon îl înţelese fu „Manyoro".

Băieţii mai mici se îndreptară spre un grup de colibe aflate la o distanţă de jumătate de kilometru. Acestea erau acoperite cu paie în maniera tradiţională *masai* şi înconjurate de un gard de tufe cu ţepi. Era o *manyatta masai,* un sat. Palisada exterioară din stâlpi era *kraalul,* unde erau adunate noaptea turmele preţioase de vite. Băiatul cel mai mare se apropie acum de Leon

și se lăsă pe vine în fața lui. Arătând spre Manyoro, spuse cu uimire și fascinație:

– Manyoro!

– Da, Manyoro, aprobă Leon și dădu din cap amețit.

Copilul exclamă cu încântare și continuă să vorbească entuziasmat. Leon recunoscu doar cuvântul pentru „unchi", dar nu reuși să urmărească și restul. Închise ochii și se întinse pe spate cu brațul peste față, ca să acopere lumina orbitoare a soarelui.

– Obosit, spuse el. Foarte obosit.

Adormi și se trezi din nou, înconjurat acum de o mică mulțime de săteni. Erau *masai*, fără nicio îndoială. Bărbații erau înalți. În lobii găuriți ai urechilor purtau discuri mari, ornamentale, sau mici tabachere din corn sculptat. Erau goi pe sub pelerinele roșii și lungi, iar organele genitale le erau expuse cu mândrie și ostentație. Femeile erau înalte și aveau craniile rase, netede ca niște ouă. Purtau mai multe straturi de coliere din mărgele complexe, care le atârnau peste sânii goi. Șorțurile minuscule din mărgele abia le acopereau pubisurile.

Leon se strădui să se ridice, iar ei îl priviră cu interes. Femeile mai tinere chicotiră și se înghiontiră una pe alta, văzând o asemenea creatură ciudată printre ei. Probabil că niciuna nu mai văzuse până atunci un bărbat alb. Ca să le atragă atenția, Leon ridică vocea într-un strigăt:

– Manyoro! Arătă spre companionul său. Mama? Manyoro mama? ceru el.

Ei se uitară la el cu uimire. Apoi una dintre cele mai mici și mai drăguțe fete înțelese ce încerca să le spună.

– Lusima! strigă ea arătând spre est, spre conturul îndepărtat și albastru al peretelui pantei.

Ceilalți i se alăturară și strigară cu voioșie:

– Lusima Mama!

În mod clar era numele mamei lui Manyoro. Cu toții erau încântați că înțeleseseră situația. Apoi Leon mimă că îl ridică și îl poartă pe Manyoro spre est.

– Duceți-l pe Manyoro la Lusima.

Aceste cuvinte produseră o pauză în entuziasmul general și se uitară unii la alții cu uimire.

Din nou, fetița mai drăguță descifră înțelesul. Bătu din picior și le vorbi bărbaților, care păreau să ezite. Ea îi atacă pe războinicii feroce cu mâinile goale, plesnindu-i și lovindu-i, trăgându-l chiar pe unul dintre ei de coafura complicată, împletită, până când i se supuseră cu toții cu hohote rușinate. Doi dintre ei alergară în sat și se întoarseră cu un stâlp lung și robust. Ataşară de acesta un hamac făcut din pelerinele lor de piele, înnodate la colțuri, rezultând o *mushila*, o lectică. Apoi urcară trupul lui Manyoro pe aceasta. Patru dintre ei o ridicară, apoi întreaga asistență porni la pas spre est, lăsându-l pe Leon întins pe câmpia prăfuită. Cântecele bărbaților și vaietele femeilor se estompară încet.

Leon închise ochii, încercând să își adune ultimele rezerve de putere pentru a se ridica în picioare și a-i urma. Când îi deschise din nou, descoperi că nu era singur. Cei trei mici păstori goi care îl descoperiseră stăteau aliniați, privindu-l solemn. Cel mai mare spuse ceva și făcu un gest imperios. Ascultător, Leon se ridică în genunchi, apoi în picioare. Copilul veni lângă el, îl luă de mână și îl trase de ea cu hotărâre.

– Lusima, spuse el.

Prietenul lui se apropie și îl luă pe Leon de cealaltă mână. Trăgându-l de ea, spuse:

– Lusima.

– Prea bine. Se pare că nu există alte opțiuni, cedă Leon. Lusima să fie. Îl bătu cu degetul în piept pe copilul cel mare. Nume? Cum te cheamă? întrebă el în maa.

Era una dintre expresiile învăţate de la Manyoro.

– Loikot! răspunse mândru băiatul.

– Loikot, vom merge la Lusima Mama. Arată-mi drumul.

Cu Leon şchiopătând între ei, porniră spre dealurile albastre şi îndepărtate, urmându-i pe purtătorii lui Manyoro.

Pe măsură ce înaintau prin vale, Leon îşi dădea seama că din câmpia plată şi întinsă se ridica abrupt un singur munte. La început, păru să fie doar un contrafort al povârnişului de est în imensitatea marii văi, dar pe măsură ce se apropiau, văzu că era singur, neataşat de povârniş. Muntele începea să capete grandoarea pe care o nesocotiseră de la distanţă. Era mai înalt şi mai abrupt decât zidul Văii Riftului din spatele său. Pantele mai joase erau acoperite de crânguri de acacia cu umbrele întinse, dar la o altitudine mai mare, acestea făceau loc unei păduri mai dese, care anunţa că vârful se afla undeva deasupra norilor. Zidul mare de rocă cenuşie părea panta unei fortăreţe realizate de mâna omului.

Când se apropiară de masivul bastion natural, Leon văzu că şi vârful muntelui era acoperit de o pădure măreaţă. Creşterea acesteia fusese stimulată de umezeala norilor învolburaţi. Chiar de la distanţa aceea, vedea ramurile acoperite de curpen de pădure şi orhideele înflorite. Frunzişul dens al celor mai înalţi copaci era presărat cu flori la fel de colorate precum buchetele de mireasă. Vulturii şi alte păsări răpitoare îşi construiseră cuiburile pe stânca de sub vârf, plecând în zbor cu aripile întinse peste albastrul cerului.

Leon şi cei trei băieţi ajunseră la poalele muntelui pe la mijlocul după-amiezii. Rămăseseră în urma lui Manyoro şi a grupului său de cărăuşi, care erau deja la jumătatea potecii ce urca panta abruptă într-o serie de zigzaguri. Leon reuşi să

parcurgă doar șaizeci de metri din urcuș înainte să cedeze, prăbușindu-se la umbra unui arbore de acacia de lângă potecă. Picioarele nu-l mai puteau duce nici măcar un singur pas de-a lungul cărării stâncoase. Își trase un picior aproape și desfăcu șireturile cizmei. Gemu de durere când o scoase din picior. Șoseta de lână era plină de sânge negru, uscat. O dădu jos cu grijă și se uită cu groază la picior. Straturi groase de piele se desprinseseră odată cu șoseta, iar călcâiul îi era carne vie. Băşici sparte atârnau în fâșii din talpă, iar degetele sale păreau roase de șacali. Cei trei băieți *masai* se lăsară pe vine în semicerc, studiindu-i rănile și discutând despre ele cu o savoare morbidă.

Apoi Loikot preluă din nou comanda și lătră o serie de comenzi poruncitoare, care îi trimiseră pe ceilalți doi în tufișuri, unde o turmă mică de vite *masai* cu coarne lungi se plimba prin tufișurile cenușii-verzui ce creșteau pe sub acacia. În câteva minute, se întoarseră cu mâinile pline de bălegar umed. Când Leon descoperi că acesta era menit să devină o cataplasmă pentru băşicile lui deschise, le spuse că nu mai voia să se supună intimidărilor lui Loikot. Dar băieții insistară și continuară să-l roage, apoi își tăiară mânecile de la cămașă în fâșii și îi înfășurară picioarele însângerate cu ele.

Apoi îi înnodară șireturile cizmelor pe care le petrecură pe după gâtul lui Leon. Loikot îi oferi apoi bățul său și Leon îl acceptă, începând să urce iar poteca. Cu fiecare pas, aceasta devenea tot mai abruptă și curând începu din nou să se clatine. Loikot se întoarse spre camarazii săi și le comunică o altă serie de instrucțiuni ferme, care îi trimiseră în goană în sus pe potecă, pe picioarele lor subțiri.

Loikot și Leon îi urmară în sus într-un ritm lent, în timp ce sângele din picioarele bandajate ale lui Leon păta pietrele de pe potecă. În cele din urmă, se lăsă din nou pe o rocă și se uită în sus, spre înălțimi, aflate departe, dincolo de puterile lui. Loikot se așeză lângă el și începu să îi spună o poveste lungă și complicată. Leon înțelese doar câteva cuvinte, dar Loikot se

dovedi a fi un dramaturg talentat: sări în picioare şi mimă o scenă de război, iar Leon ghici că era o relatare despre cum apărase turmele tatălui său de atacul leilor. Incluse multe răgete îngrozitoare şi salturi, precum şi împunsul aerului cu toiagul. După încercările din ultimele zile, spectacolul era o distracţie foarte nimerită. Leon aproape că uită de piciorul schilodit şi râse privind giumbuşlucurile tânărului talentat. Era aproape întuneric când auzi voci mai sus, pe potecă. Loikot strigă o provocare, iar aceasta primi răspuns din partea a şase *morani* cu pelerină, care veneau în jos spre ei în mers grăbit. Aduseseră cu ei *mushila* cu care îl căraseră pe Manyoro. La invitaţia lor, Leon se sui pe ea şi, imediat ce se aşeză bine, patru bărbaţi ridicară stâlpul dintre ei şi îl puseră pe umeri. Apoi porniră alergând în sus, pe poteca montană abruptă.

După ce trecură de marginea stâncii, Leon văzu strălucirea focurilor de sub copacii uriaşi, nu departe în faţă. Purtătorii de *mushila* îl duceau rapid într-acolo şi curând văzu *zareba* construită din stâlpi şi ramuri cu spini, precum şi un ţarc mare, deschis, pentru vite. Într-un cerc, pe un teren deschis, erau construite peste douăzeci de colibe mari, cu acoperişuri din stuf, în jurul unui smochin mare, sălbatic. Măiestria cu care erau construite întrecea cu mult orice văzuse Leon până atunci în patrulele sale prin ţinutul Masai. Vitele din ţarc erau mari şi sănătoase: pieile lor străluceau în lumina flăcărilor şi aveau coarne uriaşe.

Mai mulţi bărbaţi şi femei veniră dinspre focuri ca să îl privească pe străin. *Shuka* bărbaţilor era de cea mai bună calitate, iar bijuteriile şi ornamentele bogate ale femeilor erau frumos realizate din cele mai scumpe mărgele din comerţ şi din fildeş. Fără îndoială, era o comunitate bogată. Cu toţii râdeau şi strigau diverse lucruri spre Leon, iar femeile mai tinere se apropiară ca să îi atingă cu îndrăzneală chipul şi să tragă de uniforma lui zdrenţuită. Femeile *masai* făceau rareori efortul de a-şi ascunde predilecţia pentru sexul opus.

Brusc, peste mulțimea gălăgioasă se lăsă liniștea. O siluetă feminină regală se îndrepta spre ei dinspre colibe. Sătenii se dădură într-o parte și formară un culoar, iar femeia înaintă grațios, îndreptându-se spre *mushila*. Două servitoare o urmau cu torțe aprinse, ce proiectau o lumină aurie peste silueta înaltă și impunătoare care se apropia de Leon. Sătenii se aplecară ca un câmp de iarbă în vânt, scoțând sunete joase în semn de respect și reverență pe măsură ce femeia trecea printre ei.

– Lusima! șopteau ei, aplaudând încet și ferindu-și ochii de frumusețea ei răpitoare.

Leon se ridică cu greu din *mushila* și rămase în picioare ca s-o întâmpine. Ea se opri în fața lui și îi privi chipul cu o căutătură întunecată, hipnotizantă.

– Te văd, Lusima, o întâmpină el, dar, preț de un moment îndelungat, ea nu dădu niciun semn cum că l-ar fi auzit.

Era aproape la fel de înaltă ca el. Pielea ei avea culoarea mierii afumate, fiind strălucitoare și netedă în lumina torțelor. Dacă era, într-adevăr, mama lui Manyoro, trebuie să fi avut în jur de cincizeci de ani, însă părea cu cel puțin douăzeci de ani mai tânără. Sânii ei goi erau fermi și rotunzi. Burta tatuată nu avea niciun semn al vârstei sau al vreunei sarcini. Trăsăturile ei nilotice erau fine și izbitoare, iar ochii negri atât de pătrunzători, încât păreau să vadă cu ușurință până în cele mai secrete locuri ale minții sale.

– *Ndio*, încuviință ea. Da. Eu sunt Lusima. Am așteptat venirea ta. V-am supravegheat, pe tine și pe Manyoro, în timpul marșului vostru nocturn de la Niombi.

Leon era ușurat auzind-o vorbind în swahili, și nu în maa; comunicarea dintre ei avea să fie mai facilă. Însă cuvintele ei nu aveau niciun sens. Cum putea să știe că veniseră de la Niombi? Doar dacă, desigur, Manyoro își recăpătase cunoștința și îi spusese acest lucru.

– Manyoro nu a vorbit deloc de când a ajuns la mine. Încă este cufundat adânc în lumea umbrelor, adăugă Lusima.

Leon tresări. Răspunsese la întrebarea lui nerostită de parcă i-ar fi auzit gândurile.

– Eram cu voi, vegheam asupra voastră, repetă ea și, în ciuda a ceea ce gândea, el crezu. Am văzut cum l-ai salvat pe fiul meu de la o moarte sigură și cum l-ai adus la mine. Cu această faptă, ai devenit un al doilea fiu pentru mine. Îl luă de mână; strânsoarea ei era rece și fermă. Vino! Trebuie să îți îngrijesc picioarele.

– Unde este Manyoro? întrebă Leon. Spui că este viu, dar va supraviețui?

– Este doborât, iar diavolii sunt în sângele său. Va fi o luptă grea, iar rezultatul este nesigur.

– Trebuie să merg la el, insistă Leon.

– Te voi duce. Dar acum doarme. Trebuie să își adune puterile pentru încercările ce vor urma. Nu pot să scot săgeata până când nu voi avea lumina zilei pentru a lucra. Apoi voi avea nevoie de un bărbat puternic care să mă ajute. Dar și tu trebuie să te odihnești, pentru că ți-ai forțat puterile până la limită. Vom avea nevoie de ele mai târziu.

Îl conduse spre una dintre colibe și intră aplecându-se prin intrarea joasă. Interiorul era sumbru și plin de fum.

Lusima îi arătă o grămadă de piei de maimuță de lângă peretele îndepărtat. El se duse spre ele și se lăsă pe o blană moale. Ea îngenunche în fața lui și îi dezlipi cârpele de pe picioare. În timp ce făcea asta, servitoarele preparau o fiertură de ierburi într-o oală neagră din fier, pe un trepied de deasupra vetrei de gătit din mijlocul colibei. Leon știa că fetele fuseseră probabil capturate de la un trib supus, fiind sclave întru totul, cu excepția numelui: cei din tribul Masai luau orice voiau, vite și femei deopotrivă, și niciun alt trib nu îndrăznea să îi sfideze.

Când conținutul oalei fu gata, fetele se apropiară de locul unde se afla Leon. Lusima testă temperatura și adăugă din alt recipient un lichid rece, cu un miros la fel de revoltător. Apoi îi luă picioarele și le scufundă pe rând în amestec.

Leon avu nevoie de toată stăpânirea de sine ca să nu țipe, pentru că lichidul era extrem de fierbinte, iar ierburile erau iuți și caustice. Cele trei femei urmăriră reacția lui cu atenție și făcură un schimb de priviri aprobatoare când văzură expresia lui impasibilă și tăcerea stoică. Lusima îi ridică pe rând picioarele, apoi i le înfășură în fâșii de pânză.

– Acum trebuie să mănânci și să dormi, spuse ea, apoi îi făcu semn uneia dintre fete, care îi aduse o tigvă și îngenunche respectuos, oferindu-i-o cu ambele mâini.

Leon adulmecă ușor conținutul. Era un fel tipic *masai*, pe care nu îndrăznea să-l refuze: ar fi însemnat să își jignească gazda. Se pregăti și ridică la buze castronul.

– Este proaspăt făcut, îl asigură Lusima. Am amestecat totul cu mâinile mele. Îți va reda forța și va ajuta la vindecarea rapidă a picioarelor tale.

Leon luă o gură și își simți stomacul întorcându-i-se pe dos. Deși era cald, sângele proaspăt de bou amestecat cu lapte căpătase o consistență de jeleu care îi rămânea în gât. Continuă să înghită până când vasul fu gol. Apoi îl lăsă jos și râgâi zgomotos. Fetele sclave exclamară încântate și chiar și Lusima zâmbi.

– Diavolii ies din burta ta, spuse ea aprobator. Acum trebuie să dormi.

Îl împinse pe blană și mai puse una peste el. O mare greutate se așternu pe pleoapele lui.

Când deschise ochii, soarele dimineții strălucea prin intrarea în colibă. Loikot îl aștepta lângă ușă, stând pe vine, sprijinit de buiandrug. Sări în picioare de îndată ce Leon se mișcă. Veni lângă el imediat și îi puse o întrebare, arătând spre picioarele lui.

– E prea devreme ca să-mi dau seama, răspunse Leon.

Încă îl durea fiecare mușchi din corp. Se ridică și își desfăcu bandajele. Fu uimit să constate că umflăturile și inflamația cedaseră.

– Uleiul de șarpe al doctoriței Lusima, zâmbi el.

Avea o dispoziție bună, însă își aminti imediat de Manyoro.

Își rebandajă repede picioarele și șchiopătă până la oala mare din lut cu apă, de lângă ușă. Când își îndreptă spatele, văzu că jumătate din femeile satului, atât tinere, cât și vârstnice, stăteau în cerc în jurul lui, privindu-i fiecare mișcare cu o atenție lacomă.

– Doamnelor! li se adresă el. Urmează să mă ușurez. Nu sunteți invitate să observați această procedură.

Porni spre intrarea în țarcul vitelor, sprijinindu-se de umărul lui Loikot.

Când se întoarse, Lusima îl aștepta.

– Vino, îi comandă ea. E timpul să începem.

Îl conduse apoi la coliba de alături. Interiorul era extrem de întunecat după soarele strălucitor de afară și Leon avu nevoie de câteva clipe pentru ca ochii să i se obișnuiască. Aerul era rânced din cauza fumului de lemne din foc, dublat de mirosul dulceag și grețos al cărnii infectate. Manyoro stătea cu fața în jos pe o blană de lângă foc.

Leon se duse spre el repede, cu sufletul tremurând. Manyoro zăcea ca un om mort, iar pielea lui își pierduse luciul. Era la fel de mată ca funinginea așezată în straturi pe oala de gătit de pe foc. Mușchii supli de pe spatele său păreau să fi dispărut. Capul îi era întors într-o parte și ochii i se retrăseseră în orbite. În spatele pleoapelor pe jumătate deschise, erau la fel de opaci precum pietricelele de cuarț din albia râului. Piciorul îi era extrem de umflat deasupra genunchiului, iar duhoarea puroiului galben ce ieșea din jurul săgeții rupte pe jumătate umplea aerul din colibă.

Lusima bătu din palme și patru bărbați intrară imediat. Apucară colțurile tărgii pe care era întins Manyoro și îl duseră afară, pe terenul deschis al țarcului de vite, lângă singurul copac

mukuyu din mijloc. Îl așezară la umbră, iar Lusima își dădu jos pelerina și rămase cu pieptul gol deasupra lui. Apoi îi spuse încet lui Leon:

– Capul săgeții nu poate să iasă prin locul prin care a intrat. Trebuie să-l trag pe partea cealaltă. Rana a copt. Miroase. Chiar și așa, săgeata nu va ceda ușor.

Una dintre fetele sclave îi dădu un cuțit mic cu un mâner din corn de rinocer, iar cealaltă aduse o oală din lut pentru foc, învârtind-o în jur de mânerul din funie ca să aprindă cărbunii. Când aceștia începură să strălucească, puse oala în fața stăpânei sale. Lusima ținu lama în flăcări, întorcând-o încet până când metalul sclipi. Apoi o răci într-o altă oală, plină cu un lichid ce mirosea precum fiertura cu care tratase picioarele lui Leon. Lichidul bolborosea în timp ce metalul se răcea.

Lusima îngenunche apoi lângă fiul ei, ținând cuțitul în mână. Cei patru *morani* care îl purtaseră de la colibă îngenunchează lângă ea, doi la capul lui Manyoro și doi la picioarele sale. Lusima ridică privirea spre Leon și spuse încet:

– Vei face ce-ți spun acum. Îi explică apoi în detaliu ce aștepta de la el. Chiar dacă ești cel mai puternic dintre noi, va fi nevoie de toată forța ta. Ghimpii îi strâng carnea cu putere. Se uită la chipul lui. Înțelegi, fiul meu?

– Înțeleg, Mama.

Ea deschise plasa din piele care îi atârna la talie și scoase din ea un ghem de ață albă, subțire.

– Aceasta este frânghia pe care o vei folosi, zise ea întinzând-o spre el. Am făcut-o din intestinul unui leopard. Este dură. Nu există fir mai puternic.

Căută din nou în plasă și scoase o fâșie subțire de piele de elefant. Deschise cu blândețe gura lui Manyoro și puse pielea între fălcile lui, fixând-o cu o bucată scurtă de maț de felină, pentru ca Manyoro să n-o scuipe.

– Îl va împiedica să-și spargă dinții când durerea va ajunge la apogeu, explică ea.

Leon încuviință, deși știa că principalul motiv pentru folosirea căluşului era să îl împiedice pe fiul ei să strige şi să o dezonoreze.

– Întoarceți-l pe spate, le ordonă Lusima celor patru *morani*, dar faceți-o cu blândețe.

Când ei îl întoarseră, ea ghidă ciotul săgeții astfel încât să nu se prindă în blană. Apoi puse câte o bucată de lemn pe fiecare parte, ca să nu se atingă de pământ şi să-i ofere piciorului o platformă fermă.

– Țineți-l, le ordonă apoi celor patru *morani*.

Își schimbă poziția, aşezându-se deasupra piciorului rănit, şi puse ambele mâini pe acesta. Palpă cu grijă partea din față a coapsei lui Manyoro, simțind vârful săgeții pe sub pielea cărnii fierbinți şi umflate. Manyoro se agită când degetele ei cercetătoare descriseră forma vârfului de săgeată îngropat. Plasă apoi lama cuțitului cu mâner de corn exact deasupra acelui loc şi începu să cânte o vrajă în maa. După o vreme, Manyoro începu să se relaxeze ascultând refrenul monoton. Trupul lui se destinse şi începu să sforăie încet în ciuda căluşului din piele.

Brusc, fără să își întrerupă cântecul, Lusima apăsă vârful lamei, care intră imediat în carnea neagră. Manyoro încremeni şi fiecare muşchi i se încordă. Lama dădu de metal şi puroiul ieşi abundent din rana deschisă de cuțit. Lusima lăsă într-o parte cuțitul şi apăsă fiecare latură a tăieturii. Vârful ascuțit al săgeții fu forțat să iasă prin rana lărgită şi primul rând de ghimpi se ivi la suprafață.

În campanie, Leon examinase nenumărate arme *nandi* capturate, aşa că nu fu deloc surprins să vadă că vârful săgeții avea un model neconvențional, fiind realizat dintr-o bucată de fier având grosimea degetului mic al Lusimei. Era menit să intre adânc în trupul masiv al elefantului, prin urmare nu avea un singur ghimpe, după modelul capetelor de săgeți ale arcaşilor medievali englezi, folosite împotriva cavalerilor

francezi cu armuri puternice. În schimb, avea câteva rânduri de mici zimți, nu mai mari decât solzii de plevușcă, iar aceștia intrau prin carne cu puțină rezistență. Cu toate acestea, din cauza numărului mare și a unghiului acestora, era imposibil să fie retras capul săgeții prin canalul prin care intrase.

– Repede! îi șopti Lusima lui Leon. Leagă-l!

Leon avea nodul de catgut pregătit, așa că îl trecu peste vârful săgeții, pe după primul rând de zimți.

– L-am prins, îi spuse când strânse bucla.

– Acum, ține-l. Nu-l lăsați să se miște și să răsucească firul sau se va tăia în marginile zimților, îi avertiză Lusima pe *morani.*

Aceștia se lăsară împreună pe trupul întins al lui Manyoro.

– Trage, îl zori Lusima pe Leon. Cu toată puterea, fiul meu. Scoate drăcovenia asta din el.

Leon răsuci de trei ori catgutul în jurul încheieturii și îl ținu ferm. Lusima începu să cânte din nou, iar el aplică toată forța brațului său drept asupra firului subțire. Fu atent să nu îl smucească și să nu-l răsucească în jurul zimților ascuțiți ca lama. Încet, crescu presiunea de pe laț. Simți cum acesta se întinde ușor, însă capul săgeții rămase înțepenit. Mai trecu o dată firul în jurul celeilalte încheieturi și se mișcă până când umerii i se aliniară cu unghiul în care intrase săgeata. Trase din nou cu ambele brațe, ignorând durerea ascuțită și firul care îi tăia carnea. Mușchii umerilor i se încordară și se congestionară. Venele de pe gât i se umflară, iar chipul i se întunecă din cauza efortului.

– Trage, șopti Lusima, și fie ca Mkuba Mkuba, cel mai mare dintre zeii cei mari, să dea putere brațelor tale.

Manyoro se agita cu atâta disperare, încât cei patru bărbați abia îl puteau ține locului. Scotea sunete sfâșietoare de durere în căluș, iar ochii îi erau larg deschiși, părând să iasă din orbitele înfundate și roșii. Vârful prins al săgeții îi ridică pielea sfâșiată și umflată, dar zimții rămaseră încă pe poziție.

– Trage, îl îndemnă Lusima pe Leon. Puterea ta este mai mare decât cea a leului. Este puterea lui M'bogo, marele bivol.

Și apoi, vârful săgeții începu să se miște. Cu un sunet moale, al doilea rând de mici zimți apăru în spatele primului, apoi și al treilea. În final, cinci centimetri de metal pătat cu negru ieșiră din rană. Leon se odihni o clipă înainte de efortul final. Apoi scrâșni din dinți până când i se umflă falca și trase din nou. Încă doi centimetri de fier se iviră la suprafață. Urmă un șuvoi de sânge negru, pe jumătate coagulat, și puroi mov. Duhoarea o făcu până și pe Lusima să suspine, însă fluidele păreau să lubrifieze axul săgeții, care aluneca acum din rană ca un fetus diabolic în groaznicul moment al nașterii sale.

Leon se dădu înapoi gâfâind și se holbă cu groază la daunele rezultate. Rana se căsca precum o gură neagră, iar sângele și resturile curgeau din carnea sfâșiată. În agonia lui, Manyoro mușcase nu doar din călușul din piele de elefant, ci și din buzele arse. Sângele proaspăt îi curgea pe bărbie. Încă se zbătea cu putere și cei patru *morani* se foloseau de toată forța și greutatea lor ca să-l țină locului.

– Ține piciorul nemișcat, M'bogo, îi spuse Lusima lui Leon.

Una dintre fete îi dădu Lusimei un corn lung și subțire de antilopă klipspringer, din care fusese scobită o pâlnie primitivă. Băgă vârful ascuțit cât mai adânc în rană, iar Manyoro se agită și mai tare. Fata ținu o tigvă la buzele Lusimei și ea își umplu gura cu lichidul pe care îl conținea aceasta. Câteva picături i se scurseră pe bărbie, iar Leon simți mirosul astringent. Lusima își puse buzele în jurul marginii cornului, ca o trompetistă, apoi suflă substanța prin el până în adâncimile rănii. O altă gură o urmă pe prima. Lichidul bolborosi în rana deschisă, scoțând în exterior sângele putrezit și alte materii.

– Întoarceți-l, le ordonă ea apoi celor patru *morani*.

Deși Manyoro se luptă cu ei, îl întoarseră cu fața în jos, iar Leon îl încălecă, folosindu-și toată greutatea ca să-l țintuiască la pământ. Lusima potrivi vârful cornului în rana din spatele piciorului, apoi suflă mai departe infuzia în carnea supurândă.

– Destul, spuse ea în cele din urmă. Am scos toate otrăvurile.

Lăsă deoparte cornul, apoi puse peste răni petice de ierburi uscate pe care le fixă cu fâșii lungi de pânză. Treptat, agitația lui Manyoro se potoli, lăsându-l într-o comă profundă.

– E gata. Nu mai am ce să fac, spuse ea. Acum se duce o bătălie între zeii strămoșilor lui și relele întunecate. În trei zile vom afla rezultatul. Duceți-l la coliba lui! Ridică privirea spre Leon și adăugă: Tu și cu mine, M'bogo, trebuie să facem de veghe cu rândul și să îi dăm putere pentru luptă.

În zilele care urmară, Manyoro pluti într-un vid absolut. Uneori, coma era atât de adâncă, încât Leon își lăsa urechea pe pieptul lui ca să îi asculte respirația. Alteori gâfâia, se agita și strângea pledul de dormit, transpirând și scrâșnind din dinți de febră. Lusima și Leon stăteau lângă el, de o parte și de alta, ținându-l când părea că e în pericol să se rănească în convulsiile sălbatice. Nopțile erau lungi și niciunul nu dormea. Vorbeau încet ore întregi, lângă focul mic aprins între ei.

– Simt că nu te-ai născut pe o insulă îndepărtată de peste mări, ca majoritatea compatrioților tăi, ci chiar aici, în Africa, îi spuse Lusima.

Pe Leon nu îl mai surprindea intuiția ei extraordinară. Nu răspunse imediat, așa că ea continuă:

– Te-ai născut departe, în nord, pe malurile unui mare râu.

– Da, spuse el. Ai dreptate. Locul este Cairo, iar apa curgătoare este Nilul.

– Aparții acestui pământ și nu îl vei părăsi niciodată.

– Nu m-am gândit niciodată să fac asta, răspunse el.

Ea întinse brațul și îl luă de mână, apoi închise ochii și tăcu o vreme.

– O văd pe mama ta, spuse ea. Este o femeie cu o mare înțelegere. Voi doi sunteți apropiați în spirit. Nu vrea s-o părăsești.

Ochii lui Leon se umplură de umbre întunecate de regret.

– Îl văd și pe tatăl tău. Din cauza lui ai plecat.

– Mă trata ca pe un copil. A încercat să mă forțeze să fac lucruri pe care nu voiam să le fac. Am refuzat. Ne-am certat, iar mama a fost foarte nefericită.

– Ce voia să faci? întrebă ea, cu aerul cuiva care știa deja răspunsul.

– Tatăl meu se zbate pentru bani. În viața lui nu există nimic altceva, nici soția, nici copiii lui. Este un om dur și nu ne prea înțelegem unul pe altul. Presupun că îl respect, dar nu îl admir. A vrut să lucrez cu el, să fac ce face el. Era o perspectivă sumbră.

– Și ai fugit?

– N-am fugit. Am mers.

– Ce căutai? întrebă ea.

Leon rămase pe gânduri.

– Cu adevărat, nu știu, Lusima Mama.

– Nu ai găsit ce căutai? întrebă ea.

El clătină din cap nesigur. Apoi se gândi la Verity O'Hearne.

– Poate, spuse el. Poate că am găsit pe cineva.

– Nu. Nu femeia la care te gândești. Este doar o femeie printre multe altele.

Întrebarea îi ieși pe gură înainte să se poată abține.

– De unde știi despre ea? Apoi răspunse singur: Desigur... Erai acolo. Și știi multe lucruri.

Ea chicoti și multă vreme nu mai adăugară nimic. Era o tăcere caldă, consolatoare. Simți o apropiere și o legătură ciudată cu ea, de parcă ar fi fost cu adevărat mama lui.

– Nu îmi place viața mea de acum, spuse el în sfârșit.

Nu se gândise la asta până în acel moment, dar când o spuse, știu că era adevărat.

– Pentru că eşti soldat şi nu poţi face ce îţi spune inima, răspunse ea. Trebuie să faci după cum îţi ordonă bărbaţii mai vârstnici.

– Înţelegi, spuse el. Nu îmi place să vânez şi să omor oameni pe care nici măcar nu îi cunosc.

– Vrei să îţi arăt calea, M'bogo?

– Am ajuns să am încredere în tine. Am nevoie de îndrumarea ta.

Ea tăcu din nou multă vreme, făcându-l să-şi dorească să spargă tăcerea. Apoi Leon văzu că ochii ei erau larg deschişi şi daţi peste cap. În lumina focului, era expus doar albul ochiului. Se legăna ritmic şi, după o vreme, când începu să vorbească, vocea i se schimbă, devenind joasă şi aspră.

– Văd doi bărbaţi. Niciunul nu este tatăl tău, dar amândoi îţi vor fi mai mult decât un tată, spuse ea. Mai este o cale. Trebuie să urmezi drumul marilor bărbaţi cenuşii care nu sunt bărbaţi. Trase adânc aer în piept, şuierat şi astmatic, apoi continuă: Învaţă căile secrete ale creaturilor sălbatice şi alţi oameni te vor onora pentru cunoaştere şi înţelegere. Te vei însoţi cu bărbaţi mari şi puternici, iar ei te vor considera egalul lor. Vor fi multe femei, însă doar una singură va face cât mai multe. Va veni la tine din nori. Asemenea lor, ea îţi va arăta multe chipuri.

Lusima se întrerupse şi scoase un sunet strangulat din fundul gâtului. Cu un fior supranatural, el îşi dădu seama că ea era în strădaniile divinaţiei. Apoi se scutură violent şi clipi. Ochii îi reveniră la normal, concentrându-şi pupilele negre asupra chipului lui.

– Ascultă ce ţi-am spus, fiule, îi zise ea încet. În curând va sosi vremea să alegi.

– Nu am înţeles ce mi-ai spus.

– În timp, îţi va deveni limpede, îl asigură ea. Când vei avea nevoie de mine, voi fi mereu aici. Nu sunt mama ta, dar am devenit mai mult decât atât.

– Vorbeşti în ghicitori, Mama, spuse el, iar ea zâmbi afectuos, dar enigmatic.

În dimineaţa următoare, Manyoro îşi recăpătă cunoştinţa, dar încă era foarte slăbit şi confuz. Încercă să se ridice, dar nu avu suficientă puterea. Îi privi tulburat.

– Ce s-a întâmplat? Ce-i cu locul acesta? Apoi o recunoscu pe mama lui. Mama, eşti tu cu adevărat? Am crezut că este un vis. Am visat...

– Eşti în siguranţă în *manyatta* mea, pe muntele Lonsonyo, îi spuse ea. Ţi-am scos săgeata *nandi* din picior.

– Săgeata? Da, îmi aduc aminte. *Nandi*?

Fetele sclave îi aduseră un castron cu un amestec de sânge de bou şi lapte, pe care el îl bău cu lăcomie, vărsând puţin pe piept. Apoi se întinse pe spate gâfâind şi, pentru prima oară, îl observă pe Leon, care stătea pe vine în penumbra colibei.

– *Bwana*! De data asta reuşi să se ridice. Încă eşti cu mine?

– Sunt aici, zise Leon, ducându-se lângă el.

– De când? De câte zile am plecat din Niombi?

– Şapte.

– Cei de la sediul din Nairobi vor crede că ai murit sau că ai dezertat. Îl apucă pe Leon de cămaşă şi îl scutură agitat. Trebuie să raportezi la sediu, *bwana*. Nu trebuie să îţi neglijezi datoriile pentru mine.

– Ne vom întoarce în Nairobi când vei fi gata să mergi.

– Nu, *bwana*, nu. Trebuie să pleci imediat. Ştii că maiorul nu este prietenul tău. Îţi va face probleme. Trebuie să pleci imediat, iar eu te voi urma când voi putea.

– Manyoro are dreptate, interveni Lusima. Nu mai ai ce să faci aici. Trebuie să te duci la căpetenia ta din Nairobi.

Leon pierduse noțiunea timpului, dar acum își dădea seama cu un șoc vinovat că trecuseră peste trei săptămâni de când fusese în contact ultima oară cu sediul batalionului său.

– Loikot te va ghida până la linia de cale ferată. Știe foarte bine acea parte a țării. Mergi cu el, îl grăbi Lusima.

– Așa voi face, încuviință Leon ridicându-se.

Nu avea nimic de pregătit pentru călătorie. Nu avea arme sau bagaje și nici alte haine în afară de uniforma sa kaki zdrențuită.

Lusima îi dădu o *shuka masai.*

– Este cea mai bună protecție pe care ți-o pot oferi. Te va feri de soare și de frig. Luptătorii *nandi* se tem de *shuka* roșie – chiar și leii fug de ea.

– Și leii? zise Leon reținându-și un zâmbet.

– Vei vedea, spuse ea zâmbind.

Leon și Loikot plecară la o oră după luarea deciziei. În timpul ploilor din anotimpul care trecuse, băiatul mânase vitele tatălui său departe spre nord, lângă calea ferată, și știa foarte bine ținutul.

Picioarele lui Leon se vindecaseră suficient cât să își poată lega șireturile de la cizme. Îl urmă pe Loikot șchiopătând puțin, în jos, pe munte, spre câmpia întinsă de jos. La poale se opri să își lege din nou șireturile cizmelor. Când se ridică și privi în sus, zări silueta mică, dar de neconfundat a Lusimei pe buza stâncii. Ridică un braț de rămas-bun, dar ea nu îi răspunse la gest.

În schimb, se întoarse și dispăru din vedere.

Pe măsură ce i se vindecau picioarele, putea să crească viteza și să meargă în ritm cu Loikot. Băiatul parcurgea drumul cu pasul lung, fluid, caracteristic poporului său. În timp ce înainta, continua să vorbească despre tot ce îi atrăgea atenția. Ochii lui tineri și luminoși nu ratau nimic: puteau zări silueta

cenușie și eterică a unui taur kudu[1] care stătea afundat în tufișurile dese de spini de la aproape trei sute de metri distanță.

Câmpia pe care o traversau era plină de animale. Loikot ignora turmele de antilope mici care fugeau pe lângă ei, dar remarca orice părea mai important. Iar Leon, cu talentul lui pentru limbile necunoscute, învățase suficient din dialectul maa cât să urmărească pălăvrăgeala băiatului.

Când plecaseră de pe muntele Lonsonyo, nu luaseră nimic de mâncare cu ei, iar Leon fusese mirat și se întrebase cum aveau să supraviețuiască; dar nu era cazul să-și facă griji: Loikot reușise să procure o mare varietate de hrană, incluzând mici păsări și ouăle lor, lăcuste și alte insecte, fructe sălbatice și rădăcini, un fazan pe care îl doborî din aer cu toiagul când își luă zborul și un varan mare pe care îl urmări prin veld o jumătate de kilometru înainte să-l omoare în bătaie. Carnea șopârlei avea gust de pui și se hrăniră din ea vreme de trei zile, deși între timp carcasa fu ocupată de roiuri de muște albastre și de alte insecte.

Leon și Loikot dormiră în fiecare seară lângă un foc mic, acoperiți cu *shuka*, pornind din nou la mers când steaua dimineții era încă sus, strălucind pe cerul zorilor. În a treia dimineață, când soarele se afla încă sub orizont, iar lumina era slabă, Loikot se opri și arătă în direcția unui arbore de acacia cu coroana plată, aflat la doar cincizeci de metri distanță.

– Ho, ucigător de vite, te întâmpin, strigă el.

– Cine e? întrebă Leon.

– Nu îl vezi? Deschide ochii, M'bogo! zise Loikot arătând cu toiagul.

Abia atunci distinse Leon două mici ciufuri în iarba brună dintre ei și copac. Unul tresări și întreaga imagine deveni imediat clară. Era un leu enorm, care se ghemuia în iarbă și îi privea cu ochii săi galbeni, implacabili. Fusese dat de gol de vârfurile negre ale urechilor rotunde.

[1] Specie de antilopă – una dintre cele mai înalte din lume, care are coarnele cele mai lungi (n.red.)

– Dumnezeule mare! zise Leon făcând un pas înapoi.

Loikot râse.

– Ştie că sunt *masai*. Va fugi dacă îl provoc. Îşi flutură toiagul şi continuă: Hei, bătrâne, ziua încercării mele va sosi în curând. Te voi întâlni atunci şi vom vedea care dintre noi e mai puternic.

Se referea la proba lui ritualică de curaj. Înainte să fie considerat bărbat şi să aibă dreptul să îşi înfigă sulița la ușa oricărei femei care îi făcea cu ochiul, tânărul *morani* trebuia să înfrunte un leu şi să îl omoare cu *assegai*-ul său cu lamă lată.

– Teme-te de mine, hoţ de vite! Teme-te, pentru că eu sunt moartea ta!

Loikot ridică toiagul, ţinându-l ca pe un cuţit, şi înaintă spre leu cu un pas uşor, ca de dans. Leon fu uimit când animalul sări în picioare şi îşi dezveli dinţii cu un răget ameninţător, furişându-se apoi din nou în iarbă.

– M-ai văzut, M'bogo? întrebă Loikot. Ai văzut cum se teme Simba de mine? Ai văzut cum a fugit când m-a văzut? Ştie că sunt un *morani*. Ştie că sunt un *masai*.

– Copil nebun! Leon îşi relaxă pumnii încleştaţi. Din cauza ta vom fi amândoi mâncaţi.

Râse cu uşurare. Îşi aminti apoi cuvintele Lusimei şi îşi dădu seama că, de-a lungul sutelor de ani în care poporul *masai* vânase fără încetare generaţii după generaţii de lei, persecuţia lor înrădăcinase o amintire adâncă în bestii. Ajunseseră să recunoască o siluetă înaltă, în pelerină roşie, asociind-o cu o ameninţare mortală. Loikot sări în aer, se învârti triumfal şi îl conduse mai departe spre nord. Pe drum, îşi continuă instruirea. Fără să lase pasul mai moale, îi arătă urmele de vânat mare pe care le întâlniră şi descrise animalul care le lăsase. Leon fu fascinat de profunzimea cunoştinţelor sale despre sălbăticie şi creaturile acesteia. Desigur, nu era greu de înţeles cum devenise copilul acela atât de bun: încă de când făcuse primii paşi, fusese învăţat să se ocupe de turmele tribului.

Manyoro îi spusese că până şi cei mai tineri păstori puteau să urmărească zile întregi un animal pierdut, prin cel mai dificil teren. Dar Leon fu fascinat când Loikot se opri şi, cu vârful toiagului, trasă conturul nelămurit al unei urme rotunde de labă. Pământul era întărit de soare şi acoperit cu bucăţi de şist şi de cremene. Leon nu ar fi văzut niciodată urma unui elefant mascul fără ajutorul băiatului, dar Loikot putea descifra fiecare detaliu şi fiecare nuanţă.

– Pe acesta îl ştiu. L-am văzut des. Are dinţii cam atât de lungi... Trasă un semn în praf, apoi făcu trei paşi mari şi mai desenă un semn. Este căpetenia mare şi cenuşie a tribului său.

Lusima folosise aceeaşi descriere: „Urmează-i pe bărbaţii mari şi cenuşii care nu sunt bărbaţi". La vremea aceea, cuvintele ei îl încurcaseră pe Leon, dar acum îşi dădea seama că ea vorbea despre elefanţi. Se gândi la sfatul ei pe măsură ce înaintau spre nord. Mereu fusese fascinat de urmărirea animalelor sălbatice. Citise toate cărţile scrise de marii vânători din biblioteca tatălui său. Urmărise aventurile lui Baker, Selous, Gordon-Cumming, Cornwallis Harris şi ale celorlalţi. Atracţia pentru sporturile sălbatice era unul dintre motivele serioase pentru care preferase să se înroleze în KAR în loc să intre în afacerea tatălui său. Acesta numea orice activitate care nu viza în mod specific acumularea de bani drept „leneveală". Dar Leon auzise că mai-marii armatei îi încurajau pe ofiţerii mai tineri să se răsfeţe cu activităţi masculine precum vânătoarea de animale mari. Căpitanul Cornwallis Harris primise o permisie de un an întreg de la regimentul său din India ca să călătorească în Africa de Sud şi să vâneze în sălbăticia neexplorată. Leon tânjea să îşi poată imita eroii, dar până atunci fusese dezamăgit.

De când se înrolase în KAR, solicitase de mai multe ori o permisie de câteva zile ca să se bucure de o vânătoare. Maiorul Snell, ofiţerul său comandant, îi respinsese cererile de la bun început.

– Dacă tu crezi că te-ai înrolat pentru un safari, te înşeli foarte tare, Courtney, spusese el. Întoarce-te la îndatoririle tale. Nu vreau să mai aud de prostiile astea.

Până atunci, vânătoarea lui se redusese la câteva mici antilope, gazele Grant şi Thomson – cunoscute tuturor sub numele de Tommies –, pe care le împuşcase ca să îşi hrănească trupa de *askari* cât timp erau în patrulă. Dar inima îi tresărea de câte ori privea animalele magnifice din jurul său şi tânjea după o şansă de a le urmări.

Se întreba dacă, atunci când îl sfătuise să „urmeze marii oameni cenuşii", Lusima îi sugerase că ar fi trebuit să devină vânător de elefanţi. Era o perspectivă interesantă. Merse vesel mai departe în urma lui Loikot; viaţa părea bună şi plină de promisiuni. Se comportase onorabil în prima lui acţiune militară. Manyoro era în viaţă. O nouă carieră se configura în faţa lui. Mai mult, Verity O'Hearne îl aştepta în Nairobi. Da, viaţa era bună, chiar foarte bună.

La cinci zile după ce părăsiseră muntele Lonsonyo, Loikot o luă spre est şi îl conduse pe povârnişul Văii Marelui Rift, spre dealurile împădurite dinaintea zonelor muntoase. Ajunseră în vârful unuia şi priviră în valea de dincolo, deloc adâncă. În depărtare, ceva străluci în soarele serii târzii. Leon îşi puse mâna streaşină la ochi.

– Da, M'bogo, îi spuse Loikot. Acolo este şarpele tău de fier.

Leon văzu fumul locomotivei ieşind în pufuri regulate deasupra coroanelor copacilor şi auzi şuieratul trist al trenului.

– Te voi lăsa acum. Nici măcar tu nu te poţi rătăci de aici, îi spuse Loikot trufaş. Trebuie să mă întorc să îngrijesc vitele.

Leon îl privi cu regret cum pleacă. Îi plăcuse compania veselă a băiatului. Apoi abandonă acest gând şi coborî dealul.

Conductorul locomotivei se aplecă pe geamul lateral al cabinei sale şi văzu silueta înaltă din depărtare, de lângă şine. Observă *shuka* lui de un roşu spre ocru şi ştiu că era *masai*. Dar când trenul se apropie şi bărbatul îşi deschise pelerina,

conductorul văzu că era un bărbat alb, îmbrăcat în rămăşiţele zdrenţuite ale unei uniforme kaki. Trase frâna şi roţile scârţâiră pe şinele de oţel când trenul se opri într-un nor de aburi.

Maiorul Frederick Snell, ofiţerul comandant al Batalionului al treilea, Primul Regiment, Puşcaşii Africani ai Regelui, nu ridică privirea din documentul pe care îl citea cu atenţie când locotenentul Leon Courtney fu adus sub escortă armată în biroul lui din sediul batalionului.

Snell era bătrân pentru funcţia lui. Luptase fără să obţină o distincţie anume în Sudan, împotriva triburilor Mahdi, şi din nou în Africa de Sud, împotriva viclenilor buri. Era aproape de vârsta de pensionare şi ura sosirea acesteia. Cu pensia din armată avea să îşi poată permite doar o cazare sărăcăcioasă într-un oraş precum Brighton sau Bournemouth, care avea să îi fie casă pentru tot restul zilelor, atât lui, cât soţiei sale de patruzeci de ani.

Maggie Snell îşi petrecuse toată viaţa alături de armată, într-o climă tropicală, ceea ce îi îngălbenise tenul, îi acrise dispoziţia şi îi ascuţise limba.

Snell era un bărbat scund. Părul lui odată roşcat se decolorase şi îi căzuse până când îi mai rămăsese doar un puf rar şi alb pe scăfârlia pistruiată. Avea gura mare şi buzele subţiri. Ochii proeminenţi şi rotunzi de un albastru pal îi justificau porecla de „Freddie Broscoiul".

Trase puternic din pipa pe care o avea între buze, făcând-o să bolborosească zgomotos. Se încruntă când termină de citit hârtia scrisă de mână. Fără să ridice privirea, scoase pipa din gură şi o scutură de peretele biroului său, lăsând o urmă de nicotină pe fundalul alb. Luă pipa din nou în gură şi se întoarse la prima pagină a documentului. Îl citi din nou cu hotărâre, apoi îl puse la loc în faţa lui şi ridică, în sfârşit, capul.

– Prizonier! Atenţie! lătră sergentul M'fefe, care comanda paznicii.

Leon tropăi cu cizmele sale uzate pe podeaua din ciment şi luă poziţia de drepţi.

Snell îl privi cu dezgust. Leon fusese arestat cu trei zile în urmă, când se prezentase la porţile principale ale sediului batalionului. De atunci fusese ţinut în cazarma de detenţie din ordinele maiorului Snell. Nu putuse să se radă sau să îşi schimbe uniforma. Avea o barbă neagră şi deasă. Tunica lui era murdară şi zdrenţuită, cu mânecile rupte. Braţele şi picioarele goale îi erau pline de zgârieturi de ţepi. Dar, în ciuda circumstanţelor, tot îl făcea pe Snell să se simtă prost. Chiar şi în zdrenţele sale, Leon Courtney era înalt şi puternic şi radia un aer de încredere naivă în propria persoană. Soţia lui Snell, care rareori îşi exprima aprobarea în legătură cu ceva, remarcase odată cu melancolie cât de chipeş şi de seducător era tânărul Courtney.

– Pot să-ţi spun că a pus pe jar câteva inimi, îi zisese ea soţului ei.

Acum, se gândi Snell amar, terminase pentru o vreme cu pusul inimilor pe jar. Avea să se asigure de asta. Apoi, în sfârşit, rosti cu voce tare:

– Ei bine, Courtney, de data asta te-ai întrecut pe tine. Bătu cu degetul în teancul de hârtii din faţa lui. Am citit raportul tău cu o uimire tot mai mare.

– Domnule... începu Leon.

– Sfidează realitatea, zise Snell clătinând din cap. Chiar şi când e vorba de tine, evenimentele pe care le descrii sunt greu de crezut.

Oftă, dar în spatele expresiei de dezaprobare era de-a dreptul încântat.

În sfârşit, acest tânăr încrezut mersese prea departe. Voia să savureze momentul. Aşteptase asta aproape un an.

– Mă întreb ce va crede unchiul tău despre această relatare extraordinară când o va citi.

Unchiul lui Leon era colonelul Penrod Ballantyne, comandantul regimentului. Era cu mulți ani mai tânăr decât Snell, dar îl depășea cu mult în rang. Snell știa că, înainte să fie forțat să se pensioneze, Ballantyne avea să fie promovat probabil la gradul de general și să capete comanda unei divizii întregi într-o parte plăcută a imperiului. După aceea, urma să fie numit cavaler, desigur.

Al naibii general sir Penrod Ballantyne! se gândi Snell. Îl ura și pe el, și pe nenorocitul lui de nepot, care stătea acum în fața sa. Toată viața fusese călcat în picioare, în timp ce oameni precum Ballantyne ajunseseră fără prea mare efort deasupra lui. „Ei bine, nu pot să fac prea multe în privința bătrânului câine, se gândi el sumbru, dar cu acest cățel lucrurile stau complet altfel."

Se scărpină în cap cu tija pipei.

– Spune-mi, Courtney, înțelegi de ce te-am reținut de când te-ai întors la cazarmă?

– Domnule!

Leon privea doar peretele de deasupra capului său.

– În caz că asta ar însemna „Nu, domnule", aș vrea să trecem prin evenimentele pe care le descrii în acest raport și să le evidențiez pe cele care mă îngrijorează. Ai vreo obiecție?

– Domnule! Nu, domnule!

– Mulțumesc, locotenent. În cea de-a șaisprezecea zi de iulie, ai primit ordin să iei sub comanda ta un detașament de șapte oameni și să te duci imediat la sediul comisarului de district din Niombi și să preluați împreună gărzile pentru a proteja stația de posibilele atacuri ale rebelilor *nandi*. Este corect, nu-i așa?

– Domnule! Da, domnule!

– Așa cum ți s-a ordonat, ai plecat din aceste barăci pe 16, dar tu și detașamentul tău ați ajuns la Niombi abia douăsprezece zile mai târziu, deși ați călătorit pe calea ferată până la gara de adăpost Mashi. Astfel, ai mai avut un marș de mai puțin de

două sute de kilometri. Așa că, se pare, ai parcurs distanța făcând mai puțin de șaisprezece kilometri pe zi. Snell ridică privirea din raport. Asta nu prea se poate numi marș forțat. Ești de acord?

– Domnule, v-am explicat motivul în raport.

Leon încă stătea în poziție de drepți, holbându-se la peretele pătat de nicotină de deasupra capului lui Snell.

– A, da! Ați dat de urmele unei patrule de rebeli *nandi* și ai decis, în înțelepciunea ta infinită, să nu asculți ordinele și să te îndrepți spre Niombi, ci mai degrabă să urmărești și să ataci rebelii. Sper că am citit corect explicația ta.

– Da, domnule.

– Locotenent, te rog, explică-mi, cum ai știut că acele urme aparțineau unei patrule de război, și nu unor vânători dintr-un alt trib sau unor refugiați care se retrăgeau din zona revoltei?

– Domnule, am fost consiliat de sergentul meu, care mi-a spus că urmele acelea le aparțineau rebelilor *nandi*.

– I-ai acceptat evaluarea?

– Da, domnule. Sergentul Manyoro este un urmăritor expert.

– Și, prin urmare, ai petrecut șase zile pe urmele acestor insurgenți mitici?

– Domnule, se îndreptau direct spre stația de misiune de la Nakuru. Părea că intenționau să atace și să distrugă așezarea. M-am gândit că este de datoria mea să îi împiedic să facă asta.

– Datoria ta era să te supui ordinelor. Dar, chiar și așa, realitatea este că nu ai reușit niciodată să îi prinzi din urmă.

– Domnule, războinicii *nandi* au aflat că suntem pe urmele lor, așa că s-au împrăștiat în grupuri mai mici și s-au risipit în pădure. M-am întors și m-am îndreptat spre Niombi.

– Așa cum ți s-a ordonat?

– Da, domnule.

– Desigur, sergentul Manyoro nu se află în poziția de a confirma versiunea ta asupra evenimentelor. Am doar cuvântul tău, continuă Snell.

– Domnule!

– Deci, ca să continuăm, spuse Snell privind din nou în raport, ai încetat urmărirea și, în sfârșit, te-ai îndreptat spre Niombi.

– Domnule!

– Când ai ajuns la *boma*, ai descoperit că, în timp ce rătăceai pe teren, comisarul de district și familia sa au fost masacrați. Imediat după această descoperire, ți-ai dat seama că, în mod neglijent, ți-ai condus detașamentul într-o ambuscadă *nandi*. Te-ai întors și ai fugit, lăsându-ți oamenii să se descurce singuri.

– Domnule, nu așa s-a întâmplat!

Leon nu-și putea ascunde consternarea.

– Și acea izbucnire a fost insubordonare, locotenente!

Snell adora cuvântul, plimbându-l prin gură de parcă ar fi gustat un vin roșu fin.

– Îmi pare rău, domnule. Nu asta a fost intenția mea.

– Courtney, te asigur că așa a fost considerată. Cu toate acestea, nu ești de acord cu evaluarea mea cu privire la evenimentele de la Niombi. Ai martori care să confirme versiunea ta?

– Sergentul Manyoro, domnule.

– Desigur, am uitat că, atunci când ai plecat din Niombi, l-ai luat pe sergent în spate și, depășind o armată de rebeli, l-ai dus spre sud, în ținuturile Masai, rânji Snell cu dispreț. Ar trebui remarcat în acest moment că l-ai dus în direcția opusă față de Nairobi, apoi l-ai lăsat cu mama lui. Mama lui, negreșit! chicoti Snell. Ce înduioșător! Își aprinse pipa și pufăi cu nesaț. Echipa de căutare care a ajuns la *boma* Niombi la multe zile după masacru a văzut că toate cadavrele oamenilor tăi fuseseră atât de mutilate de rebeli, încât a fost imposibil să le identifice cu certitudine, mai ales că aceia care nu fuseseră decapitați fuseseră devorați în mare parte de vulturi și de hiene. Cred că ți-ai lăsat sergentul printre acele cadavre, și nu cu mama lui, așa cum susții. Cred că, după ce ai fugit de pe câmpul de luptă, ai

stat în sălbăticie până când ai putut să-ți recapeți curajul suficient cât să te întorci în Nairobi cu povestea asta plină de minciuni.

– Nu, domnule.

Leon tremura de furie și își strângea atât de tare pumnii, încât articulațiile îi erau albe ca osul.

– De când te-ai alăturat batalionului, ai afișat un permanent dispreț față de disciplina și autoritatea militară. Ai demonstrat un interes mult mai mare față de activitățile frivole precum poloul și vânătoarea de trofee decât față de datoriile unui subaltern junior. Este limpede că dumneata consideri aceste datorii ca fiind sub demnitatea proprie. Mai mult decât atât, ai desconsiderat solicitările decente pentru convențiile sociale. Ți-ai asumat rolul unui Lothario lasciv, consternând oamenii decenți din colonie.

– Domnule maior, nu văd cum puteți susține aceste acuzații cu dovezi.

– Să susțin cu dovezi? Prea bine, voi dovedi! Probabil nu ești conștient că, în timpul evadării tale prelungite în ținutul Masai, guvernatorul coloniei a decis că e mai bine să repatrieze o tânără văduvă în Anglia pentru a o proteja de ravagiile tale. Întreaga comunitate din Nairobi este șocată de comportamentul dumitale. Domnule, ești un pungaș afurisit, fără respect pentru nimeni și nimic.

– Repatriată! Leon se albi la față sub stratul de bronz și de mizerie. Au trimis-o pe Verity acasă?

– A, deci recunoști identitatea bietei femei. Da, doamna O'Hearne s-a întors în Anglia. A plecat cu o săptămână în urmă.

Snell se opri, lăsând aceste cuvinte să-și facă efectul. Se bucura că el însuși îi atrăsese atenția guvernatorului cu privire la această aventură sordidă. Mereu o considerase pe Verity O'Hearne diavolesc de atrăgătoare. După moartea soțului ei, visase mereu cu ochii deschiși cum ar alina-o și ar proteja-o în

perioada ei de doliu. O privea cu jind de la distanță când stătea pe peluza Clubului Coloniștilor, luând ceaiul cu soția lui și cu alte membre ale Institutului Femeilor. Era atât de tânără, de adorabilă și de veselă, iar Maggie Snell, care stătea lângă ea, atât de bătrână, de urâtă și de morocănoasă... Când auzise șoapte despre relația ei cu unul dintre subalternii lui, fusese devastat. Apoi devenise extrem de furios. Virtutea și reputația lui Verity O'Hearne erau în pericol și era de datoria lui să o protejeze. Se dusese așadar la guvernator.

– Ei bine, Courtney, nu intenționez să vin cu mai multe dovezi pentru acuzațiile mele. Totul va fi decis la judecata ta de la Curtea Marțială. Dosarul tău i-a fost trimis căpitanului Roberts de la Batalionul al doilea. A fost de acord să îndeplinească rolul de procuror.

Eddy Roberts era unul dintre favoriții lui Snell.

– Vei fi acuzat de dezertare, laşitate, nesocotirea datoriei și nerespectarea ordinelor unui ofițer superior. Locotenentul secund Sampson din același batalion a fost de acord să te apere. Știu că voi doi vă înțelegeți bine, așa că nu mă aștept să obiectezi cu privire la alegerea mea. Am întâmpinat o oarecare dificultate încercând să găsesc trei ofițeri care să formeze Curtea. Normal, nu pot să stau în juriu, întrucât va trebui să ofer dovezi în timpul procesului și majoritatea ofițerilor sunt pe teren, luptând împotriva ultimilor rebeli. Din fericire, un vas de linie P&O a andocat în Mombasa în weekend, cu un grup în permisie din India, *en route* spre Southampton. Am aranjat ca un colonel și doi căpitani să călătorească de la Mombasa până în Nairobi cu trenul, ca să avem un juriu complet de judecători. Trebuie să ajungă la ora optsprezece în seara asta. Apoi să se întoarcă în Mombasa până vineri, ca să își continue călătoria, așa că procedurile trebuie să înceapă mâine-dimineață. Îl voi trimite pe locotenentul Sampson în camera ta, ca să se consulte cu tine și să pregătească apărarea. Ești într-o stare deplorabilă, Courtney! Te miros de aici, de unde stau. Du-te și spală-te și fii

gata să apari în fața instanței pentru audieri mâine la prima oră. Până atunci, vei sta doar în cameră.

– Solicit un interviu cu domnul colonel Ballantyne, domnule. Am nevoie de o prelungire a termenului ca să îmi pregătesc apărarea.

– Din păcate, colonelul Ballantyne nu este în Nairobi momentan. Este în ținuturile tribale Nandi cu Primul Batalion, conducând represaliile generate de masacrul din Niombi și înăbușind ultima rezistență rebelă. Este puțin probabil că se va întoarce în Nairobi mai devreme de câteva săptămâni. Când va face asta, sunt sigur că va fi informat cu privire la cererea ta. Snell zâmbi rece. Asta este tot. Prizonier, poți pleca!

– Gardieni, atenție! lătră sergentul M'fefe. Stânga-mprejur! Marș ușor! Stâng, drept, stâng...

Leon se trezi în lumina strălucitoare a soarelui de pe terenul de paradă, mărșăluind în pas dublu spre cantonamentul ofițerilor. Totul se desfășura cu atâta repeziciune, încât îi era greu să își pună ordine în gânduri.

Leon locuia într-o clădire de tip rondavel, cu camere de o singură persoană, cu un perete circular de pământ și un acoperiș din stuf. Aceasta se afla în centrul unui rând de colibe identice. Fiecare era ocupată de câte un ofițer necăsătorit. La ușa lui, sergentul M'fefe îl salută pe Leon iute și îi spuse încet și stânjenit, în swahili:

– Locotenente, îmi pare rău că s-a întâmplat asta. Știu că nu ești un laș.

Lui M'fefe nu i se ceruse niciodată, în cei douăzeci și cinci de ani de serviciu ai săi, să aresteze și să pună sub pază armată pe unul dintre propriii ofițeri. Se simțea rușinat și umilit.

Chiar dacă cei mai mulți soldați din compania lui Leon veneau să îl încurajeze la fiecare meci de crichet sau de polo, adresându-i mereu câte un zâmbet strălucitor, Leon era doar vag conștient de popularitatea sa printre celelalte ranguri, astfel că fu mișcat de cuvintele sergentului.

M'fefe continuă să se disculpe:

– După ce ai plecat în patrulă, a venit o doamnă la porţile principale şi a lăsat o cutie pentru tine, *bwana*. Mi-a spus să mă asigur că o primeşti. Am pus-o în camera ta, lângă pat.

– Mulţumesc, sergent.

Leon era la fel de jenat. Se întoarse şi intră în coliba sărăcăcios mobilată, conţinând doar un cadru de pat din fier cu o plasă de ţânţari suspendată de un căprior, un singur raft şi un dulap de haine realizat dintr-o cutie veche. Camera era extrem de curată şi de ordonată. Pereţii fuseseră văruiţi recent şi podeaua era lustruită cu ceară de albine. Cele câteva lucruri personale erau aranjate cu o precizie geometrică pe raftul de deasupra patului. În timpul absenţei sale, Ishmael, servitorul lui, fusese la fel de meticulos ca întotdeauna. Singurul obiect care nu se potrivea acolo era caseta lungă din piele sprijinită de perete.

Leon înaintă şi se aşeză pe pat, simţindu-se disperat. Atâtea nenorociri îl loviseră în ultimul timp... Aproape fără voia lui, întinse mâna spre caseta din piele pe care M'fefe o lăsase pentru el şi şi-o aşeză în poală. Era dintr-o piele scumpă, acoperită de diverse etichete, şi era echipată cu trei lacăte solide din alamă, ale căror chei erau ataşate cu o aţă de mâner. O descuie, ridică apoi capacul şi se uită uimit la conţinutul său. Aranjate atent în compartimentele din postav verde, componentele unei puşti grele ieşiră la iveală în propriile lăcaşe particularizate, împreună cu vergeaua de armă, cutia cu ulei şi alte accesorii. Sub capac, pe o etichetă mare, era scris deosebit de decorativ numele fabricantului armei:

HOLLAND & HOLLAND
Producători puşti, pistoale şi toate genurile de arme de foc cu încărcătură la arcuri. Strada New Bond nr. 98, Londra, W.

Leon asamblă puşca cu un sentiment de recunoştinţă, potrivind ţevile la locul lor şi fixându-le pe poziţie cu tocul armei.

Mângâie lemnul de alun uns cu ulei al mânerului, mătăsos sub degetele sale. Ridică apoi puşca şi ţinti o mică şopârlă gecko ce atârna cu capul în jos pe perete. Arma se potrivea perfect pe umărul său şi ţevile i se aliniară sub ochi. Ţinu indicatorul de cătare în V-ul lat dinapoi, vizând ferm capul şopârlei.

– Bang, bang, eşti mort, spuse el şi râse pentru prima oară de când se întorsese în cazarmă.

Coborî arma şi citi gravura de pe ţeavă: *H&H Royal .470 Nitro Express.* Apoi îi atrase atenţia plăcuţa ovală din aur pur fixată pe lemnul mânerului. Era gravată cu iniţialele primului posesor: *PO'H.*

– Patrick O'Hearne, murmură el.

Arma magnifică îi aparţinuse soţului mort al lui Verity. Un plic era prins de postavul verde al capacului, lângă eticheta producătorului. Lăsă puşca jos cu atenţie, pe perna de la căpătâiul patului, şi luă plicul. Rupse sigiliul cu degetul şi scoase două foi împăturite. Prima era o factură din 29 august 1906:

> Pentru cei interesaţi: astăzi i-am vândut puşca H&H .470, cu numărul de serie 1863, locotenentului Leon Courtney şi am primit de la el suma de douăzeci şi cinci de guinee, drept plată finală şi integrală.
>
> Semnat:Verity Abigail O'Hearne

Cu acest document, Verity transferase legal puşca pe numele lui, astfel încât nimeni să nu îi poată contesta proprietatea. Împături factura şi o puse din nou în plic. Apoi deschise cealaltă foaie. Era nedatată, iar scrisul de mână era mâzgălit şi neuniform, spre deosebire de cel de pe factură. Stiloul ei lăsase câteva pete de cerneală pe pagină. Era evident că se aflase într-o stare de agitaţie atunci când o scrisese.

> Dragul meu, dragul meu Leon,
>
> Când vei citi aceste rânduri, eu voi fi deja în drum spre Irlanda. Nu am vrut să plec, dar nu mi s-a dat de ales. Adânc în

inima mea, știu că persoana care mă trimite de aici are dreptate și că totul este spre binele meu. Anul viitor voi avea treizeci de ani, iar tu ai doar nouăsprezece și ești la început de drum. Sunt sigură că într-o zi vei fi un general celebru, acoperit de medalii și de glorie, dar până atunci eu voi fi deja o doamnă bătrână. Trebuie să plec. Darul pe care ți-l las este confirmarea afecțiunii ce ți-o port. Pleacă și uită-mă! Găsește fericirea în altă parte. Mereu te voi păstra în amintirea mea, așa cum te-am ținut în brațele mele cândva.

Era semnat „V".

Vederea i se înceţoşă şi respiraţia îi deveni inegală în timp ce reciti scrisoarea. Înainte să ajungă la ultimul rând, se auzi o bătaie în uşa colibei sale.

– Cine e? strigă el.

– Sunt eu, efendi.

– Un minut, Ishmael.

Îşi şterse repede ochii cu mâneca, apoi puse scrisoarea sub pernă şi puşca în caseta ei. O împinse sub pat şi strigă:

– Intră, iubit al Profetului.

Ishmael, care era un Swahili credincios de pe coastă, intră ducând o cadă din zinc pe cap.

– Bine ai revenit, efendi. Mi-ai adus soarele în inimă.

Lăsă cada în mijlocul podelei, apoi începu s-o umple cu apă aburindă de pe vatra din spatele colibei. În timp ce apa se răcea, Ishmael puse un cearşaf în jurul gâtului lui Leon, apoi, cu un pieptăn şi o foarfecă, începu să îi taie părul încâlcit de transpiraţie şi de praf.

Interveni cu precizie, iar când termină, se dădu în spate şi încuviinţă satisfăcut. Apoi aduse cana şi peria de ras. Îl săpuni bine pe faţă, apoi scoase lama lungă a briciului şi i-o dădu stăpânului său. Ţinu mica oglindă de mână în timp ce Leon se rase, apoi şterse ultimele urme de săpun.

– Cum arată? îl întrebă Leon.

– Frumusețea ta ar orbi huriile din Paradis, efendi, spuse solemn Ishmael, testând apa de baie cu un deget. Este gata.

Leon își scoase hainele murdare și le aruncă lângă perete, apoi se duse spre cada aburindă și se lăsă în ea cu un oftat de plăcere. Cada nu era suficient de mare cât să încapă în ea altfel decât cu genunchii la bărbie. Ishmael îi adună hainele murdare, ținându-le ostentativ la o lungime de braț, și le luă cu el, lăsând ușa deschisă în urma lui. Fără să bată, Bobby Sampson intră în încăpere.

– Ceva frumos este mereu o bucurie pentru ochi, spuse el cu un zâmbet timid.

Bobby era cu doar un an mai mare decât Leon. Era un tânăr masiv și stângaci, dar era plăcut; fiind cei mai tineri ofițeri din regiment, el și Leon se bucurau de o prietenie care era bazată pe instinctul de supraviețuire al amândurora. Își pecetluiseră relația când achiziționaseră un camion uzat Vauxhall de la un crescător de cafea hindus, pentru suma de trei lire și zece șilingi, aproape toate economiile lor la un loc. Lucraseră într-o zi până la miezul nopții și îi redaseră oarecum strălucirea de altădată.

Bobby se duse spre pat și se lăsă pe el, apoi își puse mâinile sub cap, își încrucișă picioarele și, contemplând șopârla gecko, care urcase până la căpriori și atârna acum cu capul în jos, deasupra lui, spuse:

– Ei bine, bătrâne, se pare că ai intrat într-un mare bucluc, nu-i așa? Sunt sigur că ai aflat deja că Freddie Broscoiul te acuză de tot felul de viclenii și ilegalități. Din întâmplare, am cu mine o copie a listei de acuzații. Căută în buzunarul lateral al jachetei uniformei și scoase un ghemotoc de hârtii. Le netezi pe piept, apoi le flutură spre Leon. Sunt niște chestii destul de colorate aici. Sunt impresionat de năzdrăvăniile tale. Problema este că am primit ordin să te apăr. Ce? Ce?

– Bobby, pentru numele lui Dumnezeu, nu mai spune „ce". Știi că mă înnebunește.

Bobby își luă un aer de căință.

– Scuze, bătrâne. Adevărul este că nu am nici cea mai mică idee despre ce ar trebui să fac.

– Bobby, eşti un idiot!

– Nu am ce să fac, frumuseţea mea! Nu ştii că mama trebuie să mă fi scăpat în cap? Oricum, să revenim la subiectul principal de pe agendă. Ai idee ce ar trebui să fac?

– Ar trebui să îi farmeci pe judecători cu inteligenţa şi erudiţia ta, zise Leon, începând să se simtă mai vesel.

Îi plăcea la Bobby că îşi ascundea mintea pătrunzătoare în spatele unei aparenţe de om bâlbâit.

– Sunt puţin deficitar în ceea ce priveşte inteligenţa şi erudiţia momentan, zise Bobby. Ce altceva mai e?

Leon se ridică din cadă, stropind cu apă cu săpun toată podeaua. Bobby luă prosopul pe care îl lăsase Ishmael la capătul patului şi îl aruncă spre el.

– Pentru început, să citim împreună acuzaţiile, sugeră Leon, în timp ce se ştergea.

Bobby se lumină la faţă.

– Genială idee! Mereu am bănuit că eşti un tip deştept.

Leon îşi trase pe el o pereche de pantaloni kaki.

– Nu prea e loc de stat aici, spuse apoi. Mută-ţi fundul gras.

Bobby se ridică, devenind acum serios. Îi făcu loc pe pat prietenului său şi Leon se aşeză lângă el. Începură să citească împreună lista de acuzaţii.

Când lumina din colibă păli, Ishmael aduse o lampă şi o atârnă într-un cârlig. Lucrară la lumina ei galbenă şi palidă multă vreme, până când Bobby începu să caşte, cu ochii închizându-i-se. Scoase ceasul de buzunar şi îl întoarse spre el.

– Este trecut de miezul nopţii, iar noi doi trebuie să fim în sala de judecată la ora nouă. Trebuie să ne oprim. Apropo, vrei să ştii ce cred despre şansele tale de a fi achitat?

– Nu prea, răspunse Leon.

– Dacă mi-ai oferi şanse de o mie la unu, nu aş risca să pariez jumătate de penny, spuse Bobby. Dacă am putea să îl găsim pe acest sergent al tău, povestea ar putea să aibă un alt final.

– Slabe şanse ca asta să se întâmple înainte de ora nouă, mâine-dimineaţă. Manyoro este într-un vârf de munte în ţărâmul Masai, la sute de kilometri distanţă.

Popota ofiţerilor fusese transformată într-o sală de judecată care să găzduiască şedinţele. Cei trei judecători stăteau la masa înaltă de pe podium. Mai jos erau alte două mese, una pentru apărare şi alta pentru acuzare. Era cald în încăperea mică. Pe veranda de afară, un *punkah-wallah* trăgea continuu de o frânghie ce dispărea într-o gaură din tavanul de deasupra lui şi de acolo o serie de scripeţi acţionau ventilatorul care atârna deasupra mesei judecătorilor. Lamele acestuia se învârteau monoton, mişcând aerul apatic într-o iluzie a răcorii.

Lângă Bobby Sampson stătea Leon, la masa apărării, studiind chipurile judecătorilor săi. Laşitate, dezertare, desconsiderarea datoriei şi nerespectarea ordinelor unui ofiţer superior: toate crimele de care fusese acuzat impuneau pedeapsa maximă, în faţa plutonului de execuţie. Simţi furnicături pe braţe: aceşti bărbaţi aveau putere de viaţă şi de moarte asupra lui.

– Priveşte-i în ochi şi vorbeşte clar şi tare, şopti Bobby, ridicându-şi caietul de notiţe ca să-şi acopere buzele. Aşa îmi spunea tata mereu.

Nu toţi judecătorii păreau umani şi milostivi. Cel mai bătrân era colonelul armatei indiene, care venise cu trenul de la Mombasa. Părea că nu-i prea priise călătoria. Avea o expresie acră şi dispeptică. Purta uniforma flamboaiantă a celui de-al unsprezecelea Lăncier Bengal (chiar cea a prinţului de Wales). Pe piept avea două rânduri de funde decorative, cizmele de călărie îi străluceau, iar coada turbanului multicolor de mătase îi atârna peste umăr. Chipul îi era roşu de la soare şi whisky, iar ochii îi erau feroce, ca de leopard; vârfurile ascuţite ale mustăţii erau date cu ceară.

– Arată ca un mâncător de oameni, şopti Bobby, urmărind privirea lui Leon. Crede-mă, el este cel pe care trebuie să-l convingem, şi nu va fi uşor.

– Domnilor, suntem gata să începem? spuse tare judecătorul senior, apoi îşi întoarse ochii reci şi uşor injectaţi spre Eddy Roberts la masa acuzării.

– Da, domnule colonel.

Roberts se ridică respectuos ca să răspundă. Era preferatul Broscoiului Snell, motiv pentru care fusese cel ales.

Preşedintele privi spre masa apărării.

– Dar voi? întrebă el, iar Bobby sări în picioare cu atâta vioiciune, încât împrăştie pe podea toate foile pe care le aranjase cu grijă.

– O, vai mie! se bâlbâi el, lăsându-se în genunchi ca să le adune. Îmi pare rău, domnule!

– Eşti gata?

Vocea colonelului Wallace era sonoră ca o sirenă de ceaţă în încăperea mică.

– Sunt, domnule. Sunt, într-adevăr.

Bobby ridică privirea spre el din podea, strângând hârtiile la piept şi roşind puternic.

– Nu avem toată săptămâna la dispoziţie. Hai să-i dăm bătaie, tinere!

Aghiotantul, care servea drept funcţionar şi stenograf al Curţii, citi lista de acuzaţii, apoi Eddy Roberts se ridică în picioare ca să deschidă cazul pentru acuzare. Avea o manieră relaxată şi vorbi clar şi convingător. Judecătorii îl urmăriră cu atenţie.

– Al naibii să fiu, dar Eddy e destul de bun. Ce? se agită Bobby.

După preambulul său, Eddy îl chemă în boxă pe maiorul Snell, primul său martor. Trecu împreună cu el prin lista de acuzaţii şi îi ceru să confirme detaliile enumerate în document. Apoi îl chestionă cu privire la livretul militar al acuzatului şi la

îndeplinirea îndatoririlor sale până la vremea la care fusese trimis să păzească *boma* de la Niombi. Snell era prea viclean ca să lase dovezile sale să pară unilaterale. Reuşi să facă astfel încât evaluările sale oarecum superficiale să pară grăitoare, grave şi incriminatoare.

– Vreau să răspund la această întrebare afirmând că locotenentul Courtney este un jucător abil de polo. Manifestă, totodată o mare pasiune pentru vânătoarea de animale mari. Aceste activităţi îi ocupă mult timp, pe care l-ar putea aloca datoriei sale.

– Ce altceva ne mai puteţi spune despre comportamentul său? Sunteţi conştient de vreun scandal social asociat cu numele său?

Bobby se ridică în picioare.

– Obiectez, domnule preşedinte! strigă el. Acestea sunt bănuieli şi zvonuri. Comportamentul clientului meu în afara orelor de program nu afectează acuzaţiile aduse în faţa instanţei.

– Cum răspunzi la asta?

Colonelul Wallace îşi întoarse privirea stăruitoare spre Eddy Roberts.

– Cred că integritatea acuzatului şi caracterul său au un impact important asupra cazului, domnule.

– Obiecţia este respinsă şi martorul poate răspunde la întrebare.

– Întrebarea era – Eddy se prefăcu a-şi consulta notiţele – dacă sunteţi conştient de vreun scandal asociat cu numele acuzatului.

Era tot ce aştepta Snell.

– De fapt, recent a avut loc un incident nefericit. Acuzatul s-a implicat într-o relaţie cu o tânără doamnă, o văduvă. Comportamentul său a fost atât de scandalos, încât a pus la îndoială onoarea regimentului şi a înfuriat comunitatea locală. Guvernatorul coloniei, sir Charles Eliot, n-a avut de ales şi a aranjat ca doamna în chestiune să fie repatriată.

Capetele celor trei judecători se întoarseră spre Leon cu o expresie de stupoare totală. Trecuseră doar câțiva ani de la moartea vechii regine și, în ciuda reputației controversate a fiului său, suveranul la putere, generațiile mai vârstnice erau încă influențate de principiile stricte ale Victoriei.

Bobby scrise ceva pe caietul său, apoi îl întoarse pentru ca Leon să poată citi.

„Nu voi analiza acest subiect, de acord?"

Leon încuviință cu un aer nefericit.

După o pauză lungă, menită să le permită judecătorilor să înțeleagă pe deplin importanța acelei mărturii, Eddy Roberts luă o carte groasă de pe biroul din fața lui.

– Maior Snell, recunoașteți această carte?

– Sigur că da. Este cartea cu ordinele batalionului.

Eddy o deschise la o pagină anume și citi cu voce tare pasajul care se referea la ordinele lui Leon de a-și duce detașamentul spre *boma* Niombi. Când termină, întrebă:

– Maior Snell, acestea au fost ordinele dumneavoastră pentru acuzat?

– Da.

Eddy citi din nou din pagina deschisă a cărții de ordine:

– „Ordinele prevăd să înaintezi cu maximă grabă..." Ridică privirea spre Snell. „Cu maximă grabă", repetă el. Acestea au fost instrucțiunile dumitale precise?

– Așa este.

– Însă acuzatul a parcurs distanța în opt zile. Ați considerat că a acționat „cu maximă grabă"?

– Nu.

– Acuzatul a motivat că, în drum spre Niombi, a descoperit urmele unei încleștări cu trupele rebele și a considerat că este de datoria sa să le urmărească. Sunteți de acord că era de datoria sa?

– Sigur că nu! Datoria lui era să ajungă la Niombi și să asigure paza locuitorilor, așa cum i se ordonase.

– Credeți că acuzatul ar fi putut să recunoască oarecum cu certitudine că urmele pe care le descoperise erau ale rebelilor *nandi*?

– Nu cred. Înclin puternic să mă îndoiesc de evaluarea sa cum că urmele fuseseră lăsate de oameni. Dată fiind înclinația locotenentului Courtney pentru *shikari* – vânătoare –, erau cel mai probabil urmele unui animal, probabil ale unui elefant mascul.

– Obiecție, domnule judecător, strigă Bobby. Aceasta este doar o presupunere a martorului.

Înainte ca judecătorul senior să decidă, Eddy adăugă senin:

– Retrag întrebarea, domnule.

Era mulțumit că plantase acest gând în mințile celor trei judecători. Îl conduse pe Snell mai departe prin raportul lui Leon.

– Acuzatul spune că, având cei mai mulți oameni uciși și pe sergentul său grav rănit, a luptat cu mult curaj și a fost alungat din *boma* Niombi abia când rebelii au dat foc clădirii. Bătu cu degetul în pagina documentului. Când s-a întâmplat asta, l-a luat în spate pe sergentul rănit și, ascunzându-se în fumul de la clădire, l-a dus departe. Este acest lucru credibil?

Snell zâmbi cu un aer atotștiutor.

– Sergentul Manyoro era un bărbat masiv. Avea cu mult peste un metru optzeci.

– Am o copie a unui raport medical. Bărbatul avea un metru nouăzeci și unu, măsurat în picioarele goale. Un bărbat foarte înalt. Sunteți de acord?

– Într-adevăr, încuviință Snell. Și acuzatul pretinde că l-a dus în spate aproape cincizeci de kilometri, fără să fie interceptați de rebeli. Clătină din cap. Mă îndoiesc că un bărbat – chiar și unul puternic precum locotenentul Courtney – ar fi capabil de așa ceva.

– Atunci, ce credeți că s-a întâmplat cu sergentul?

– Cred că acuzatul l-a părăsit la Niombi împreună cu restul detaşamentului său şi a evadat singur.

– Obiecţie, strigă Bobby sărind în picioare. Presupunere!

– Obiecţia se susţine. Stenograful Curţii va elimina întrebarea şi răspunsul martorului din înregistrare, spuse colonelul cu turban, privind însă dezaprobator spre Leon.

Eddy Roberts îşi consultă notiţele şi continuă:

– Am auzit că echipa de rezervă nu a găsit trupul sergentului. Cum explicaţi acest lucru?

– Trebuie să vă corectez aici, căpitane Roberts. De fapt, nu au găsit trupul sergentului printre cei morţi. E cu totul altceva. Au găsit cadavre în clădirea arsă, însă erau atât de carbonizate, încât nu au putut fi recunoscute. Sergentul Manyoro putea fi oricare dintre cei morţi.

Bobby spuse timid:

– Obiecţie! Supoziţie.

– Se susţine. Vă rog să vă limitaţi la dovezile factuale, domnule maior.

Snell şi preferatul lui schimbară o privire încrezută.

Eddy continuă pe un ton oficial:

– Dacă sergentul Manyoro a scăpat din Niombi cu ajutorul acuzatului, puteţi sugera unde este acum?

– Nu, nu pot.

– La *manyatta* familiei sale poate? Vizitându-şi mama, aşa cum susţine acuzatul în raportul său?

– Din punctul meu de vedere, acest lucru este extrem de improbabil, spuse Snell. Mă îndoiesc că îl vom mai revedea vreodată pe acest sergent.

Judecătorii făcură o pauză pentru a lua prânzul, alcătuit din carne de bibilică friptă şi şampanie, pe veranda lată a popotei ofiţerilor. Când se întoarseră, Eddy Roberts continuă interogatoriul lui Snell până la mijlocul după-amiezii, când îi spuse judecătorului senior:

– Nu mai am întrebări, onorată instanță. Am terminat cu martorul.

Era foarte mulțumit și nu încerca să ascundă asta.

– Domnule locotenent, doriți să continuați interogatoriul? întrebă apoi judecătorul senior, în timp ce se uita la ceasul de buzunar. Aș vrea să terminăm până mâine-seară cel târziu. Trebuie să prindem un vapor în Mombasa vineri.

Dădea impresia că verdictul era deja decis.

Bobby se străduia să tulbure expresia încrezătoare a lui Snell, dar avea atât de puține lucruri de care să se agațe, încât omul ar fi putut să îi demonteze orice teorie doar folosind un ton indulgent și condescendent, ca și cum i-ar fi vorbit unui copil. O dată sau de două ori aruncă o privire conspirativă spre cei trei judecători.

Apoi colonelul își scoase iar ceasul de aur și anunță:

– Domnilor, ajunge pentru astăzi. Ne vom reuni la ora nouă mâine-dimineață.

Se ridică și își conduse colegii judecători la barul din spatele popotei.

– Mă tem că nu m-am descurcat foarte bine, îi mărturisi Bobby lui Leon, în timp ce ieșeau pe verandă. Totul depinde de tine, când le vei oferi dovezile mâine.

Ishmael le aduse cina și două sticle cu bere din bucătăria lui mică din spatele colibei lui Leon. În colibă nu era niciun scaun, așa că bărbații se întinseră pe podeaua de pământ și mâncară fără nicio poftă, parcurgând descurajați strategia pentru a doua zi.

– Mă întreb dacă doamnele din Nairobi te vor considera la fel de fermecător și de chipeș când vei sta în fața unui perete de cărămidă legat la ochi, spuse Bobby.

– Fugi de-aici, mohorâtule! râse Leon. Vreau să dorm puțin.

Dar somnul nu veni, așa că se întoarse, se răsuci și transpiră până la orele dimineții. Într-un final, se ridică și aprinse lampa. Apoi, îmbrăcat doar în lenjerie, ieși din colibă, cu gândul de a se îndrepta spre latrina comună din capătul rândului de căsuțe. Când ieși însă pe veranda sa, aproape că se împiedică de un mic grup de oameni, care stăteau ghemuiți la ușă. Leon se dădu înapoi speriat și ridică lampa.

– Cine naiba sunteți? întrebă el tare.

Apoi văzu că erau cinci, toți îmbrăcați într-o *shuka* roșie, specifică poporului *masai*.

Unul dintre ei se ridică în picioare.

– Te văd, M'bogo, spuse el, iar cerceii săi de fildeș străluciră în lumina lămpii aproape la fel de puternic precum dinții albi.

– Manyoro! Ce dracului faci aici? strigă Leon cu încântare și ușurare.

– M-a trimis Lusima Mama. A spus că ai nevoie de mine.

– Ce naiba ți-a luat atât? spuse Leon, apropiindu-se să-l îmbrățișeze.

– Am venit cât de repede am putut, cu ajutorul lor, al fraților mei, zise el, arătând spre bărbații din spatele lui. Am ajuns la Naro Moru într-un marș de două zile de la muntele Lonsonyo. Conductorul trenului ne-a permis să stăm pe acoperiș și ne-a adus aici cu mare viteză.

– Mama avea dreptate. Am mare nevoie de ajutorul tău, frate!

– Lusima Mama are mereu dreptate, spuse Manyoro sec. Care este marea problemă în care ai intrat? Mergem din nou la război?

– Da, răspunse Leon. Război mare!

Toți cei cinci Masai zâmbiră fericiți.

Ishmael fusese alertat de vocile lor și apăru clătinându-se adormit din coliba din spatele clădirii ca să descopere motivul.

– Acești infideli *masai* vă fac probleme, efendi? Să-i gonesc?

Nu-l recunoscuse pe sergentul Manyoro în hainele lui tribale.

– Nu, Ishmael. Fugi cât poți de repede la locotenentul Bobby și spune-i să vină imediat. S-a întâmplat ceva minunat. Rugăciunile noastre au fost ascultate.

– Allah e mare! Binefacerea Lui depășește orice înțelegere, intonă Ishmael, apoi porni alergând spre coliba lui Bobby.

– Îl chem pe sergentul Manyoro în boxa martorilor! spuse Bobby Sampson cu încredere.

În popota ofițerilor se lăsă o tăcere uluită. Judecătorii ridicară privirea din notițele lor cu un interes brusc, în timp ce Manyoro intra pe ușă șchiopătând, sprijinindu-se într-o cârjă primitiv sculptată. Purta cea mai bună uniformă a lui, cu jambiere mulate pe gambe, dar avea picioarele dezgolite. Insigna regimentului de pe fesul său roșu și catarama curelei fuseseră lustruite cu Brasso până când ajunseseră să strălucească precum stelele. Sergentul M'fefe venea în urma lui, încercând fără succes să-și reprime zâmbetul. Perechea se opri în fața mesei înalte și îi salută pe judecători cu un gest amplu.

– Sergentul M'fefe va fi interpret pentru aceia dintre dumneavoastră ale căror cunoștințe de swahili sunt limitate, explică Bobby.

După ce martorul depuse jurământul, Bobby se uită la interpret.

– Sergent M'fefe, te rog întreabă martorul care este numele său.

– Sunt sergent Manyoro din Compania C, Batalionul al treilea, Primul Regiment, Pușcașii Africani ai Regelui, anunță Manyoro cu mândrie.

Chipul maiorului Snell se schimonosi de groază. Până în momentul acela, nu îl recunoscuse pe Manyoro. Leon îl auzise anunțând de mai multe ori la barul popotei, când era la al treilea sau la al patrulea pahar cu whisky: „Pentru mine, negroteii ăștia arată toți la fel". Astfel de remarci peiorative erau specifice atitudinii disprețuitoare și arogante a lui Snell. Niciun alt ofițer nu ar fi folosit un asemenea termen pentru a-i descrie pe oamenii pe care îi comanda.

„Uită-te bine la negroteiul acesta nenorocit, Broscoiule, se gândi Leon fericit. Nu-i vei uita prea repede chipul."

– Onorată instanță, i se adresă Bobby judecătorului senior, martorului i se poate permite să își relateze dovezile așezat pe scaun? A fost lovit în piciorul drept de o săgeată *nandi*. După cum vedeți, încă nu s-a vindecat complet.

Toți ochii din încăpere se îndreptară spre gamba lui Manyoro, care fusese înfășurată în bandaje curate în dimineața aceea de către chirurgul regimentului. O pată de sânge proaspăt ieșise prin pansamentul alb.

– Desigur, spuse judecătorul senior. Cineva să-i aducă un scaun.

Toată lumea privea cu atenție. Maiorul Snell și Eddy Roberts schimbau întruna șoapte agitate, iar Eddy clătina din cap.

– Sergent, acest bărbat este ofițerul din compania ta? zise Bobby arătând spre Leon.

– Locotenent *bwana*, da, este ofițerul meu.

– Tu și trupele tale ați mărșăluit cu el spre *boma* Niombi?

– Da, locotenent *bwana*.

– Sergent Manyoro, nu trebuie să-mi spui încontinuu locotenent *bwana*, protestă Bobby în swahili.

– *Ndio*, locotenent *bwana*, încuviință Manyoro.

Bobby trecu din nou la engleză pentru judecători.

– În timpul marșului, ați întâlnit urme suspecte?

– Da. Am găsit lângă peretele Văii Riftului urmele unei încleştări războinice în care fuseseră implicaţi douăzeci şi şase de războinici *nandi*, în direcţia Gelai Lumbwa.

– Douăzeci şi şase? Eşti sigur?

– Bineînţeles că sunt sigur, locotenent *bwana*.

Manyoro părea jignit de întrebare.

– De unde ai ştiut cu certitudine că era o partidă de război?

– Nu aveau femei sau copii cu ei.

– Cum ai ştiut că sunt *nandi*, şi nu *masai*?

– Au picioarele mai mici decât noi şi merg altfel.

– Cum altfel?

– Cu paşi mici – sunt pitici. Nu calcă mai întâi pe călcâi şi nici nu împing cu vârful degetului mare, aşa cum face un războinic adevărat. Pun piciorul jos ca nişte babuini gestanţi.

– Şi ai putut fi sigur că era o partidă de război *nandi*?

– Doar un prost sau un copil mic s-ar fi îndoit de asta.

– Încotro se îndreptau?

– Spre staţia de misiune de la Nakuru.

– După părerea ta, aveau de gând să atace misiunea?

– Nu cred că voiau să bea bere cu preoţii, răspunse Manyoro trufaş şi, când sergentul traduse, judecătorul senior îşi abţinu un hohot.

Ceilalţi judecători zâmbiră şi încuviinţară.

Eddy părea mai trist ca oricând.

– I-ai spus toate acestea locotenentului tău? Ai discutat despre asta cu el?

– Desigur.

– Ţi-a dat ordin să urmăreşti partida de război?

Manyoro încuviinţă.

– I-am urmărit două zile, până când ne-am apropiat atât de tare, încât şi-au dat seama că suntem după ei.

– Cum au ajuns la concluzia asta?

– Era câmp deschis şi până şi *nandi* au ochi în cap, explică Manyoro cu răbdare.

– Apoi ofiţerul tău ţi-a ordonat să întrerupi urmărirea şi să te duci la Niombi. Ştii de ce a decis să nu se angajeze într-o răfuială cu inamicul?

– Cei douăzeci şi şase de *nandi* s-au împrăştiat în douăzeci şi şase de direcţii. Locotenentul meu nu este un prost. Ştia că puteam prinde unul dacă alergam tare şi aveam noroc. Ştia şi că îi speriasem şi că nu aveau să continue să meargă spre Nakuru. *Bwana* meu salvase misiunea de atac şi nu avea de gând să mai iroseasc timp.

– Dar aţi pierdut aproape patru zile.

– *Ndio*, locotenent *bwana*.

– Ce aţi găsit când aţi ajuns la Niombi?

– O altă grupare de războinici *nandi* atacase *boma*. Aceştia îi uciseseră pe comisarul de district, pe soţia sa şi pe copilul lor. Au omorât copilul cu sulița, iar pe bărbat şi pe femeie i-au ucis urinând în gurile lor.

Judecătorii se aplecară în faţă tot mai mult, pe măsură ce Bobby îl conducea pe Manyoro printr-o descriere a ambuscadei *nandi* şi a luptei disperate care urmase. Fără emoţii vizibile, Manyoro povesti cum fusese decimat restul trupei şi cum el şi Leon se luptaseră să intre în *boma*, învingând atacatorii.

– În timpul luptei, locotenentul tău s-a purtat ca un bărbat?

– S-a luptat ca un războinic.

– L-ai văzut ucigând vreun duşman?

– L-am văzut omorând opt *nandi*, dar s-ar putea să fi fost mai mulţi. Eu însumi eram destul de ocupat.

– Apoi ai fost rănit. Povesteşte-ne despre asta.

– Muniţia noastră era pe terminate. Ne-am decis să recuperăm ce se putea de la soldaţii noştri morţi, care zăceau întinşi pe terenul de paradă.

– Locotenentul Courtney a mers cu tine?

– A deschis calea.

– Ce s-a întâmplat după aceea?

– Unul dintre *nandi* a tras cu o săgeată în mine. M-a lovit aici.

Manyoro își ridică pantalonii kaki și arătă piciorul bandajat.

– Ai putut să alergi cu rana aceea?

– Nu.

– Cum ai scăpat?

– Când a văzut că am fost lovit, *bwana* Courtney s-a întors să mă ia. M-a dus până în *boma*.

– Ești un om mare. Te-a dus în spate?

– Sunt un om mare pentru că sunt *masai*. Dar *bwana* Courtney este puternic. Numele său *masai* este Bivol.

– Ce s-a întâmplat mai departe?

Manyoro descrise în detaliu cum rezistaseră până când luptătorii *nandi* dăduseră foc clădirii, cum fuseseră forțați s-o abandoneze și să folosească perdeaua de fum de la acoperișul în flăcări ca să fugă în plantația de bananieri.

– Ce ați făcut după aceea?

– Când am ajuns în câmp deschis, dincolo de plantație, l-am rugat pe *bwana* să mă lase cu pistolul său și să continue drumul singur.

– Aveai de gând să te sinucizi pentru că erai rănit și pentru că nu voiai ca *nandi* să te prindă și să te înece, așa cum făcuseră cu comisarul de district și cu soția lui?

– Preferam să mă sinucid decât să mor de mâna unui *nandi*, dar nu înainte de a lua cu mine câțiva dintre șacali, încuviință Manyoro.

– Ofițerul tău a refuzat să te lase?

– A vrut să mă poarte în spinare până la linia de cale ferată. I-am spus că este un marș de patru zile prin terenurile tribale Nandi și că știam deja că zona e împânzită de partidele lor de război. I-am spus că *manyatta* mămei mele este la doar cincizeci de kilometri depărtare, adânc în ținutul Masai, unde javrele *nandi* nu ar fi îndrăznit să ne urmeze. I-am zis și că, dacă era hotărât să mă ia cu el, ar fi trebuit să mergem într-acolo.

– A făcut așa cum ai sugerat?

– Da.

– Cincizeci de kilometri? Te-a dus în spate cincizeci de kilometri?

– Poate chiar mai mult. Este un bărbat puternic.

– Când ați ajuns în satul mamei tale, de ce nu te-a lăsat acolo pentru a se întoarce imediat în Nairobi?

– Avea picioarele distruse din cauza mersului de la Niombi. Nu putea să meargă mai departe așa. Mama mea este o vindecătoare celebră, cu puteri mari. I-a tratat picioarele cu leacurile ei. *Bwana* Courtney a plecat din *manyatta* imediat ce a putut să meargă.

Bobby se opri și se uită la cei trei judecători, apoi întrebă:

– Sergent Manyoro, care sunt sentimentele tale față de locotenentul Courtney?

– *Bwana* și cu mine suntem frați de sânge de războinic, răspunse Manyoro cu demnitate.

– Mulțumesc, sergent. Nu mai am alte întrebări pentru tine.

Multă vreme, un fior de uimire se simți în sala de judecată. Apoi colonelul Wallace se deșteptă și zise:

– Locotenent Roberts, vrei să interoghezi acest martor?

Eddy se consultă în grabă cu maiorul Snell, apoi se ridică ezitant.

– Nu, domnule, nu am întrebări pentru el.

– Mai sunt și alți martori? Vreți să vă chemați clientul la bară, locotenent Sampson? întrebă colonelul Wallace.

Își scoase ceasul și îl consultă ostentativ.

– Cu indulgența Curții, îl voi chema pe locotenentul Courtney. Cu toate acestea, eu aproape am terminat, așa că nu voi mai reține mult Curtea.

– Sunt ușurat să aud asta. Puteți continua.

Când Leon intră în boxa martorilor, Bobby îi dădu un teanc de hârtii și întrebă:

– Locotenent Courtney, acesta este raportul dumitale oficial cu privire la expediția Niombi, cel pe care i l-ai dat ofițerului comandant?

Leon îl frunzări repede.

– Da, acesta este raportul meu.

– E ceva în acesta ce ai vrea să retragi? Ceva ce ai vrea să adaugi?

– Nu.

– Afirmi sub jurământ că acest raport este adevărat și corect până în cele mai mici detalii?

– Da.

Bobby îi luă documentul și îl puse în fața judecătorilor.

– Vreau ca acest raport să fie considerat o dovadă.

– A fost deja înregistrat, spuse colonelul Wallace iritat. L-am citit cu toții. Pune întrebările, domnule locotenent, și hai să terminăm cu toate astea!

– Nu mai am întrebări, onorată instanță. Apărarea a încheiat.

– Bun.

Colonelul fu plăcut surprins. Nu se așteptase ca Bobby să fie atât de rapid. Se încruntă apoi spre Eddy Roberts.

– Vrei să îi adresezi întrebări acuzatului?

– Nu, domnule. Nu am întrebări pentru acesta.

– Excelent, zâmbi Wallace pentru prima oară. Martorul poate să plece, iar procurorii pot continua cu încheierea.

Eddy se ridică, încercând să arboreze un aer de încredere, ceea ce evident îi lipsea.

– Curtea să binevoiască să își îndrepte atenția atât asupra raportului scris de acuzat, care a afirmat sub jurământ că este corect în toate detaliile, cât și asupra dovezii coroborate a sergentului Manyoro. Ambele confirmă faptul că acuzatul a ignorat intenționat ordinele scrise de a înainta cu maximă

grabă spre stația Niombi și a pornit în urmărirea grupării de război *nandi* despre care credea că s-ar putea îndrepta în direcția misiunii Nakuru. Susțin că acuzatul a recunoscut că e vinovat de a fi refuzat intenționat să respecte ordinele unui ofițer superior în fața inamicului. Nu există îndoieli în privința aceasta.

Eddy se opri să se adune. Trase adânc aer în piept, de parcă ar fi urmat să se arunce într-o piscină cu apă rece ca gheața.

– În ceea ce privește susținerea servilă a sergentului Manyoro față de acțiunile acuzatului de atunci încolo, pot să atrag atenția asupra declarației sale copilărești și emoționale cum că el și acuzatul sunt „frați de sânge de războinic".

Colonelul Wallace se încruntă, iar colegii săi judecători se agitară pe scaune. Nu era reacția la care sperase Eddy și continuă grăbit:

– Susțin că martorul a fost consultat de către apărare și că este complet supus acuzatului. Consider că ar fi repetat papagalicește orice vorbe i s-ar fi pus în gură.

– Căpitane Roberts, vrei să spui că martorul și-a tras singur o săgeată în picior ca să acopere lașitatea comandantului său de pluton? întrebă colonelul Wallace.

Eddy se așeză, iar sala de judecată explodă în râs.

– Liniște în sală! Vă rog, domnilor, vă rog! îi dojeni aghiotantul.

– Aceasta este concluzia ta, căpitane? Ai terminat? întrebă Wallace.

– Da, onorată instanță.

– Locotenent Sampson, dorești să respingi concluzia apărării?

Bobby se ridică și spuse:

– Onorată instanță, nu numai că respingem întreaga substanță a concluziei, dar ne și întristează atacul acuzării la adresa cinstei sergentului Manyoro. Avem încredere completă că totuși Curtea va accepta dovada care susține că acesta este un soldat

sincer, curajos şi loial, a cărui dedicare faţă de datorie şi al cărui respect pentru ofiţerii săi reprezintă exact esenţa armatei britanice. Se uită la fiecare judecător în parte. Domnilor, apărarea a încheiat.

– Curtea se va retrage pentru a da verdictul. Ne reunim din nou la prânz pentru a da sentinţa.

Wallace se ridică şi le spuse celorlalţi doi judecători, într-un sotto-voce limpede:

– Ei bine, domnilor, se pare că vom putea să prindem vaporul până la urmă.

Când ieşiră din sala de judecată, Leon îi şopti lui Bobby:

– „...exact esenţa armatei britanice..." A fost copleşitor.

– A fost, nu-i aşa?

– Îţi fac cinste cu o bere?

– Nu mă deranjează deloc.

O oră mai târziu, colonelul Wallace se aşeză la masa înaltă şi îşi frunzări hârtiile, apoi îşi drese glasul şi rosti:

– Înainte de pronunţarea verdictului, vreau să declar că această Curte a fost impresionată de prezenţa şi de dovezile sergentului Manyoro. Îl considerăm perfect credibil, un soldat sincer, loial şi curajos.

Bobby radie când îşi auzi propria descriere, repetată fidel de Wallace.

– Această declaraţie ar trebui adăugată la livretul militar al sergentului Manyoro. Wallace se întoarse pe scaun şi îl privi pe Leon. Verdictul acestei Curţi este următorul: pentru acuzaţiile de laşitate, dezertare şi desconsiderarea datoriei, considerăm că acuzatul este nevinovat.

Câteva şoapte de uşurare se auziră dinspre zona apărării. Bobby îl bătu pe Leon pe genunchi pe sub masă. Wallace continuă ferm:

– Deşi Curtea a înţeles şi a simpatizat cu instinctul acuzatului de a combate inamicul cu fiecare ocazie, în tradiţia armatei britanice, considerăm că, atunci când a pornit pe urmele partidei de război a rebelilor, sfidând ordinele de a ajunge cât mai repede la staţia Niombi, a încălcat articolele de război, care impun o strictă supunere faţă de ordinele unui ofiţer superior. Astfel, nu avem de ales decât să îl considerăm vinovat pentru nesupunere în faţa ordinelor scrise ale ofiţerului său superior.

Bobby şi Leon se uitară la el cu deznădejde, iar Snell îşi împreună braţele pe piept. Se lăsă apoi pe spate în scaun, cu un zâmbet larg.

– Ajung acum la sentinţă. Acuzatul să se ridice în picioare.

Leon se ridică rigid şi luă poziţia de drepţi, holbându-se la peretele din spatele capului lui Wallace.

– Verdictul „vinovat" va fi trecut în livretul militar al acuzatului. Acesta va fi reţinut până când se va încheia activitatea acestei instanţe, dar imediat după aceea se va întoarce la îndatoririle sale, cu responsabilitatea completă şi privilegiile gradului său. Dumnezeu să aibă în pază regele! Acest proces a luat sfârşit.

Wallace se ridică, făcu o plecăciune în faţa oamenilor din faţa lui, apoi îi conduse pe colegii judecători la bar.

– Avem timp de un pahar până pleacă trenul. Eu vreau un whisky. Dar voi, băieţi?

Când Leon şi Bobby se îndreptară spre uşa sălii de judecată, care îşi reluase acum rolul anterior de popotă a ofiţerilor, trecură prin dreptul mesei la care încă stătea Snell. Acesta se ridică şi îşi puse pălăria pe cap, forţându-i să stea drepţi şi să salute. Ochii lui albaştri şi palizi ieşeau din orbite, iar buzele

aveau o expresie care îi dădeau aspectul unei broaşte râioase veninoase. După o pauză lungă, le întoarse salutul.

– Courtney, voi avea noi ordine pentru tine mâine-dimineaţă. Să fii în biroul meu la ora opt fix. Între timp, pe loc repaus, se răsti el.

– Mă îndoiesc foarte tare că Broscoiul a devenit prietenul tău pe viaţă, mormăi Bobby când ieşiră pe terenul de paradă însorit. De acum încolo o să-ţi facă viaţa extrem de interesantă. Bănuiala mea este că noile tale ordine te vor trimite în patrulă pe jos până la lacul Natron sau în alt loc izolat şi uitat de Dumnezeu. N-o să ne prea intersectăm luna viitoare, dar cel puţin vei vedea mai multe din ţara asta.

Mai mulţi *askari* veniră în jurul lui Leon ca să-l felicite.

– *Jambo, bwana.* Bine ai revenit!

– Cel puţin ţi-au mai rămas nişte prieteni, îl consolă Bobby. Pot să folosesc rabla cât timp vei fi plecat în sălbăticie?

Multe luni mai târziu, doi călăreţi mergeau unul lângă altul pe malul râului Athi. Rândaşii îi urmau de la distanţă, conducând caii de rezervă. Călăreţii purtau pălării cu boruri late şi ţineau lăncile în jos. În faţa lor, întinderea mare şi verde a câmpiilor Athi ajungea până la orizont, punctată de turme de zebre, struţi, impala şi antilope gnu. Două girafe se uitară spre ei cu ochii lor mari şi negri, în timp ce treceau călare la o distanţă de doar o sută de paşi.

– Domnule, nu mai rezist mult, îi spuse Leon unchiului său preferat. Va trebui să cer transferul la alt regiment.

– Mă îndoiesc că te va primi vreunul, băiete! Ai un semn mare şi negru pe livretul militar, spuse colonelul Penrod Ballantyne, ofiţerul comandant al Primului Regiment, Puşcaşii Africani ai Regelui. Ce zici de India? Aş putea să pun o vorbă

bună pentru tine la câțiva prieteni care au fost în Africa de Sud cu mine, zise Penrod, încercând să-l testeze.

– Mulțumesc, domnule, dar nu aș visa niciodată să părăsesc Africa, răspunse Leon. Când ai fost înțărcat pe apa Nilului, nu-ți poți rupe niciodată cătușele.

Penrod încuviință. Era răspunsul la care se aștepta. Scoase o casetă din argint din buzunarul de sus și extrase o țigară Player's Gold Leaf. O puse între buze și îi oferi una și lui Leon.

– Mulțumesc, domnule, dar nu obișnuiesc.

Leon citi gravura de pe interiorul capacului înainte ca unchiul său să-l închidă. „Lui Twopence, la mulți ani pentru a 50-a oară de la soția sa iubitoare, Amber." Mătușa Amber avea un simț ciudat al umorului. Porecla ei pentru Penrod fusese inițial Penny, dar după toți anii lor de căsnicie, hotărâse că valoarea lui se dublase.

– Ei bine, domnule, dacă nimeni nu mă va primi, presupun că va trebui să depun actele și să îmi dau demisia din ordin – deja am irosit aproape trei ani rătăcind în mici cercuri prin sălbăticie, ajungând nicăieri, sub comanda maiorului Snell. Nu mai pot.

Penrod se gândi la asta, dar înainte să se decidă asupra unui răspuns potrivit, o mișcare din depărtare, de pe mal, îi atrase atenția. Un porc cu negi ieși dintr-un tufăriș des. Colții lui albi și curbați aproape că se întâlneau peste fața hidos de comică, decorată cu protuberanțe negre, de la care i se trăgea și numele. Își ținea coada cu ciuf ridicată spre cer, dreaptă ca o riglă.

– Hai să mergem! strigă Penrod. Hai, dii, înainte!

Lovi cu călcâiele în flancurile iepei sale și aceasta porni. Leon alergă după el, aplecându-se pe gâtul poneiului său de polo în timp ce își întindea sulița lungă pentru porci.

– Dumnezeule, ce brută uriașă! Uite ce colți are! Pe el, unchiule!

Iapa lui Penrod alerga uşor, apropiindu-se iute de vânat, însă calul maro cu pete negre al lui Leon era la o lungime şi jumătate în urma cozii ei fluturânde. Porcul cu negi auzi copitele lovind pământul, aşa că se opri şi se uită în urmă. Privi cu uimire caii în atac, apoi se întoarse iute şi ţâşni peste câmpie, ridicând nori de praf cu fiecare pas al micilor sale copite; dar nu reuşi să scape de iapă.

Penrod se aplecă în şa şi se alinie cu vârful suliţei, ţintind spre peticul de piele cenuşie, cheală, dintre omoplaţii cocoşaţi ai animalului.

– Înţeapă-l, Twopence!

În agitaţia lui, Leon îl strigă pe numele folosit exclusiv de mătuşa lui, dar Penrod nu dădu niciun semn că l-ar fi auzit. Îşi ajunsese prada, iar vârful sulitei se îndrepta spre greabănul porcului. Dar, în ultima clipă, porcul cu negi schimbă direcţia şi trecu printre picioarele din faţă ale iepei. Deşi crescută şi antrenată să urmărească până în pânzele albe o minge de polo, iapa nu reuşi să contracareze manevra şi depăşi prada. Vârful sulitei ricoşă în pielea dură a porcului, fără să îl rănească, iar Penrod trase brusc de hăţuri. Aceasta se cabră şi muşcă zăbala, cu ochii sălbatici după agitaţia goanei.

– Haide, draga mea! Ne întoarcem în goana mare! o îndemnă Penrod, apoi îi atinse coastele cu pintenii bonţi.

Iapa se întoarse pentru o nouă cursă, dar Leon o depăşi, iar poneiul său se apropie de picioarele din spate ale porcului cu negi de parcă l-ar fi tras o lesă. Calul şi călăreţul alergară după porc în timp ce acesta se întorcea şi schimba direcţia cu disperare. În timp ce se fugăreau în cerc, Penrod râdea şi îi striga lui Leon diverse sfaturi.

– Ţine-te de el, domnule! Ai grijă la colţi – aproape că te-a atins acolo!

Porcul sălbatic trecu prin punctul orb al lui Leon şi aproape că ajunse în desişul de unde apăruse. Însă Leon, ridicându-se mult în scărite, trecu iute sulita în mâna stângă şi înfipse vârful

acesteia între umerii porcului cu negi. Animalul fu rănit mortal, direct în inimă. Leon lăsă axul să cadă pe spate şi vârful suliței se desprinse fără să-i lovească încheietura. Calul lui sări peste animalul muribund. Oțelul strălucitor şi axul de jumătate de metru sclipeau pline de sângele din inima porcului. Picioarele din față se pliară sub el şi căzu, alunecând pe rât; apoi se lăsă într-o parte, mai lovi de trei ori pământul şi muri.

– O, bravo, domnule! O execuție perfectă! zise Penrod oprindu-se lângă nepotul său. Râseră amândoi cu poftă. Cum m-ai strigat un minut mai devreme?

– Îți cer iertare, unchiule! În toiul momentului, pur şi simplu mi-a scăpat.

– Ei bine, bagă-l la loc, cățel imprudent! Nu-i de mirare că Broscoiul Snell are ciudă pe tine. În adâncul meu, îl înțeleg şi chiar simpatizez cu el.

– A fost o muncă grea. Ce spuneți de o cană cu ceai, domnule? încercă Leon să schimbe subiectul.

Când Ishmael văzu că uciseseră porcul, trase remorca la umbră şi începu să pregătească focul.

– Măcar atât poți să faci ca să te revanşezi. Twopence! Unde va ajunge oare generația tânără? mormăi Penrod.

Până descălecară, ceainicul fierbea.

– Trei lingurițe de zahăr, Ishmael, şi două fursecuri de-ale tale cu ghimbir, ordonă Penrod, apoi se aşeză la umbră pe unul dintre scaunele pliante de pânză.

– Onorabila şi stimabila dumitale soție nu ar fi de acord, efendi.

– Onorabila şi stimabila mea soție se află în Cairo. Nu e cu noi, îi aminti Penrod, întinzând mâna să ia biscuiții în timp ce Ishmael punea farfuria în fața lui. Mestecă un timp cu plăcere, apoi luă o gură de ceai şi îşi netezi mustața. Aşadar, ce intenționezi să faci după ce îți dai demisia, dacă nu vrei să pleci în India?

– Pentru mine nu există decât Africa. Leon sorbi din cana lui, apoi spuse gânditor: Mă gândeam să-mi încerc norocul cu vânătoarea de elefanți.

– Vânătoare de elefanți? Lui Penrod nu-i venea să creadă. Ca profesie? Așa cum au făcut odată Selous și Bell?

– Ei bine, pe mine m-a fascinat mereu, încă de când am citit cărțile despre aventurile lor.

– Prostii romantice! Ai întârziat cu treizeci de ani. Acei băieți bătrâni aveau toată Africa la dispoziție. Se duceau unde voiau și făceau ce doreau. Acum, în epoca modernă, lucrurile s-au schimbat. Acum sunt drumuri și căi ferate peste tot. Nicio țară africană nu mai eliberează permise nerestricționate pentru elefanți, care să îi permită deținătorului să măcelărească mii de bestii uriașe. Toate acestea s-au dus și e mai bine astfel. Oricum, era o viață dură, amară, periculoasă și singuratică. Să rătăcești singur prin sălbăticie an după an, fără să ai pe nimeni cu care să vorbești în limba ta. Scoate-ți din cap ideea asta!

Leon păru abătut. Rămase cu ochii în cana lui în timp ce Penrod își aprindea încă o țigară.

– Ei bine, nu știu ce o să fac, recunoscu el în sfârșit.

– Fruntea sus, băiatul meu! Tonul lui Penrod era blând acum. Vrei să fii vânător? Ei bine, câțiva oameni își câștigă existența din asta cu oarecare succes. Se angajează ca ghizi pentru vizitatorii străini veniți în safari. Sunt oameni bogați din Europa și America, nobili, aristocrați și milionari dornici să plătească o avere pentru ocazia de a împușca un elefant sau doi. Zilele acestea, vânătoarea de animale mari în Africa este foarte la modă în înalta societate.

– Vânători albi? Ca Tarlton și Cunninghame? Chipul lui Leon se lumină din nou. Ce viață frumoasă trebuie să fie! Fața i se posomorî apoi iarăși. Dar cum să încep? Nu am bani și nu-i voi cere tatălui meu să mă ajute. Ar râde de mine, oricum. Și nu cunosc pe nimeni. De ce ar vrea ducii, prinții și afaceriștii să vină tocmai din Europa ca să vâneze cu mine?

– Aş putea să te prezint unui cunoscut. El ar putea fi dornic să te ajute.

– Atunci, când putem merge?

– Mâine. Are tabăra de bază la scurtă distanţă de Nairobi.

– Maiorul Snell mi-a dat ordin să duc o patrulă sus, lângă lacul Turkana. Trebuie să găsesc un loc potrivit ca să construiesc un fort acolo, sus.

– Turkana! pufni Penrod în râs. De ce am avea nevoie de un fort acolo?

– Aşa se distrează el. Când îi trimit rapoartele pe care mi le cere, mi le expediază înapoi cu comentarii batjocoritoare mâzgălite pe margini.

– Voi avea o discuţie cu el şi îi voi cere să te elibereze puţin pentru o misiune specială.

– Mulţumesc, domnule. Mulţumesc foarte mult.

Intrară călare prin porţile oraşului, ajungând apoi pe strada principală din Nairobi. Deşi era devreme, drumul lat şi neasfaltat era deja aglomerat şi agitat, precum cel dintr-un oraş trăind în plină goană după aur. Sir Charles, guvernatorul coloniei, încuraja coloniştii să vină din ţara-mamă, oferindu-le mii de acri de teren la un preţ nominal, aşa că mulţi se înghesuiau să ajungă acolo. Drumul era aproape blocat de căruţele lor, pline ochi cu posesiunile lor sărăcăcioase, căci toţi erau nerăbdători să-şi ocupe parcelele de teren din sălbăticie. Diverşi comercianţi şi proprietari de magazine hinduşi, evrei sau din Goa îi urmau. Magazinele lor din cărămizi de lut, cu reclame scrise de mână la intrare, mărgineau drumul, oferind o mare diversitate de produse, de la şampanie până la dinamită şi târnăcoape, lopeţi şi cartuşe de puşcă.

Penrod și Leon înaintară printre căruțele cu boi și măgari până în fața hotelului Norfolk, unde fură întâmpinați de un bărbat mărunt, cu o pălărie de soare, care stătea cocoțat ca un elf într-o trăsură pentru două persoane trasă de o pereche de zebre Burchell.

– Bună dimineața, domnul meu, îl salută Penrod.

Bărbatul își potrivi ochelarii cu ramă de oțel pe vârful nasului.

– Ah, colonele... Mă bucur să vă văd. Încotro?

– Mergem să-l vizităm pe Percy Phillips.

– Dragul de Percy! Dădu din cap și adăugă: Un bun prieten de-al meu. Am vânat cu el în primul an de după venirea de acasă. Am petrecut împreună șase luni, călătorind până în districtul Frontierei Nordice și până în Sudan. M-a ghidat spre doi elefanți enormi. Adorabil om. M-a învățat tot ce știu despre vânătoarea de animale mari.

– Ceea ce este un lucru foarte important. Rezultatele tale cu pușca aceea .577 sunt aproape la fel de legendare ca ale lui.

– Amabil din partea ta să spui asta, chiar dacă detectez umbra unei hiperbole în acest compliment. Își întoarse ochii strălucitori și curioși spre Leon. Dar cine este acest tânăr domn?

– Vreau să ți-l prezint pe nepotul meu, locotenentul Leon Courtney. Leon, acesta este lordul Delamere.

– Sunt onorat să vă cunosc, domnul meu.

– Știu cine ești.

Ochii lui străluciră amuzați.

Aparent, nu pretindea să i se răspundă conform eticii morale superioare specifice societății locale. Leon ghici că următoarea sa remarcă avea să fie o mențiune a lui Verity O'Hearne, așa că adăugă grăbit:

– Sunt foarte impresionat de animalele dumitale de la caleașcă, domnul meu.

– Prinse și dresate cu mâinile mele.

Delamere îi mai aruncă o privire pătrunzătoare, apoi se

întoarse. „Pot să înțeleg de ce tânăra Verity a fost atât de fermecată de el, se gândi el, și de ce toate găinile bătrâne din coteț au cotcodăcit cu o asemenea consternare geloasă. Acea lamă tânără este răspunsul rugăciunii unei fecioare."

Atinse borul pălăriei cu biciul de la caleașcă, apoi spuse:

– Îți urez o zi foarte bună, domnule colonel. Complimentele mele lui Percy.

Plesni apoi zebra și plecă mai departe.

– Lordul Delamere a fost odată un mare *shikari*, însă acum a devenit un conservator pasionat al vânatului sălbatic, spuse Penrod. Are o proprietate de peste o sută de mii de acri la Soysambu, pe partea estică a Văii Riftului, pe care vrea să o transforme într-un sanctuar al vânatului, ipotecând domeniile familiei sale din Anglia ca să poată face asta. Cei mai buni vânători sunt toți așa. Când se satură de ucis, devin cei mai devotați protectori ai fostelor lor prăzi.

Părăsiră orașul și călăriră peste Dealurile Ngong până când ajunseră la o tabără întinsă, aflată în pădure. Corturi și colibe din iarbă erau împrăștiate pe sub copaci.

– Aceasta este baza lui Percy, tabăra Tandala.

Tandala era numele Swahili pentru antilopa kudu.

– Aduce aici clienți de pe coastă, pe calea ferată, apoi pornesc în sălbăticie pe jos, călare sau în căruța cu boi.

Coborâră dealul călare și, înainte să ajungă la tabăra principală, văzură colibele în care trofeele de vânătoare erau preparate și conservate. În preajma acestora, ramurile superioare ale copacilor erau pline de vulturi în cuiburi și de berze carnivore marabou. Duhoarea pieilor și a capetelor lăsate la uscat era râncedă și puternică.

Opriră caii ca să privească doi bătrâni Ndorobo lucrând cu topoarele de mână la craniul proaspăt al unui elefant mascul, cioplind osul ca să expună rădăcinile fildeșului. În timp ce priveau, un bărbat scoase un colț de fildeș din canalul său osos. Cei doi plecară cu el, clătinându-se pe picioarele slabe, ce li se

îndoiau sub greutatea uriașă. Apoi se străduiră, fără rezultat, să urce fildeșul imens într-un leagăn de pânză suspendat de cârligul unui cântar agățat de bârne. Leon se dădu jos din șa și preluă povara lor. Se întinse fără efort și puse fildeșul în laț. Sub greutatea colțului, acul se deplasă la jumătatea cadranului de pe cântar.

– Mulțumim pentru ajutor, tinere.

Leon se întoarse. Un bărbat înalt stătea în spatele lui. Avea trăsăturile unui patrician roman. Barba lui scurtă era de un cenușiu argintat, iar ochii albaștri și strălucitori erau calmi și senini. Nu existau îndoieli legate de identitatea sa. Leon știa că numele Swahili al lui Percy Phillips era *bwana* Samawati, „bărbatul cu ochii de culoarea cerului".

– Bună, Percy, zise Penrod, confirmându-i astfel identitatea.

Se apropie călare și descălecă.

– Penrod, pari în formă.

Își dădură mâinile.

– Și tu la fel, Percy. Nu arăți cu nicio zi mai vârstnic de când ne-am văzut ultima oară.

– Sigur vrei o favoare. Acesta este nepotul tău? Percy nu așteptă un răspuns și continuă: Cum ți se pare acel fildeș, tinere?

– Magnific, domnule. N-am mai văzut niciodată așa ceva.

– Cincizeci și cinci de kilograme, zise Percy Phillips citind greutatea de pe cântar. Cel mai bun fildeș pe care l-am luat în ultimii ani. Nu prea se mai găsește așa ceva. Încuviință cu satisfacție și continuă: Mult prea bun pentru americanul mizerabil care l-a împușcat. Ce tupeu pe el! S-a plâns că a primit prea puțin pentru bruma lui de cinci sute de lire. N-a vrut să plătească la finalul safariului. A trebuit să-i vorbesc într-adevăr foarte ferm. Suflă încet spre articulațiile pline de cicatrice de la pumnul drept, apoi se întoarse din nou spre Penrod. L-am rugat pe bucătarul meu să facă o tavă de biscuiți cu ghimbir pentru tine. Îmi aduc aminte de această preferință a ta.

Îl luă de braţ pe Penrod şi, şchiopătând puţin, îl conduse spre cortul mare din centrul taberei, unde era popota.

– Cum v-aţi rănit la picior, domnule? întrebă Leon când intră împreună cu ei.

Percy râse.

– Un bivol mare şi bătrân a sărit pe el, dar asta s-a întâmplat cu treizeci de ani în urmă, când eram încă verde. M-a învăţat o lecţie pe care nu am uitat-o niciodată.

Percy şi Penrod se aşezară pe scaunele pliante de sub prelata cortului, făcând schimb de veşti despre cunoştinţe comune şi împărtăşindu-şi noutăţile cu privire la ce se întâmpla în colonie. Între timp, Leon se plimbă prin tabără, studiind totul cu interes. În ciuda dispunerii aparent întâmplătoare, era evident că tabăra era convenabilă şi confortabilă, iar solul părea măturat. Colibele erau toate într-o stare bună. La periferia taberei principale, pe panta dealului de deasupra, se afla un bungalow mic, văruit, cu acoperiş din stuf, care îi aparţinea evident lui Percy. Un singur lucru părea oarecum nefiresc şi îi atrase atenţia lui Leon.

Un camion Vauxhall, la fel de vechi precum vehiculul pe care îl avea împreună cu Bobby, era parcat în spatele unei colibe. Era într-o stare groaznică: îi lipsea una dintre roţile din faţă, parbrizul era crăpat şi opac de murdărie, capota era ţinută deschisă cu ajutorul unui buştean, iar motorul fusese scos şi pus pe un banc de lucru improvizat, la umbra unui copac din apropiere. Cineva începuse să-l demonteze, dar se pare că îşi pierduse apoi interesul şi abandonase reparaţia. Piese de motor erau împrăştiate sau îngrămădite pe scaunul şoferului. Mai multe găini ocupaseră şasiul, folosindu-l drept culcuş, iar petele resturilor lor aproape că acopereau vopseaua iniţială.

– Unchiul tău mi-a spus că vrei să devii vânător. Aşa este?

Leon se întoarse spre Percy Phillips.

– Întocmai, domnule.

Percy își mângâie barba argintie și îl studie gânditor. Leon nu își mută privirea, ceea ce lui Percy îi plăcu. „Politicos și respectuos, dar sigur pe sine", se gândi el.

– Ai împușcat vreodată un elefant?

– Nu, domnule.

– Leu?

– Nu, domnule.

– Rinocer? Bivol? Leopard?

– Mă tem că nu, domnule.

– Atunci, ce ai vânat?

– Doar câteva antilope Tommy și Grant, pentru hrană, domnule, dar pot să învăț. De aceea am venit aici.

– Cel puțin, ești sincer. Dacă nu ai doborât niciodată un vânat periculos, atunci ce *poți* să faci? Dă-mi un motiv bun pentru care ar trebui să-ți ofer o slujbă.

– Ei bine, domnule, știu să călăresc.

– Te referi la cai sau la femele de om?

Leon roși puternic. Deschise gura să răspundă, apoi o închise la loc.

– Da, tinere, bârfele circulă. Acum, ascultă la mine. Mulți dintre clienții mei își aduc familiile cu ei în safari. Soții și fiice. De unde știu eu că n-o să încerci să te sui pe ele cu prima ocazie?

– Domnule, orice ați auzit... nu este adevărat, protestă Leon. Nu sunt deloc așa.

– O să-ți ții șlițul închis pe aici, mormăi Percy. În afară de călărie, ce altceva mai știi să faci?

– Aș putea să repar asta, zise Leon arătând spre mașina dărăpănată.

Percy își arătă imediat interesul.

– Am una la fel, aceeași marcă și același model, continuă Leon. Se afla într-o stare asemănătoare când am luat-o. Am asamblat-o la loc și acum merge ca un ceas elvețian.

– Serios? Ale naibii maşini! Sunt un mister complet pentru mine. Bun, deci ştii să călăreşti şi să repari camionete. Este un început. Ce altceva? Ştii să tragi?

– Da, domnule.

– Leon a câştigat la începutul anului Cupa Guvernatorului, în competiţia regimentelor pentru tras cu puşca, întări Penrod. Ştie să tragă, garantez asta eu însumi.

– Ţintele de hârtie nu sunt animale vii. Nu te muşcă şi nu sar pe tine dacă ratezi, sublinie Percy. Dacă vrei să fii vânător, vei avea nevoie de o puşcă. Nu mă refer la acest mic Enfield de serviciu – un tub cu mazăre nu te ajută foarte mult într-o confruntare cu un bivol furios. Ai o puşcă adevărată?

– Da, domnule.

– Ce model?

– Holland & Holland Royal .470 Nitro Express.

Ochii albaştri ai lui Percy se măriră.

– Foarte bine, aprobă el. Aceasta chiar *este* o puşcă adevărată. Nici nu se putea mai bine. Dar vei avea nevoie şi de un urmăritor. Poţi găsi unul bun?

– Da, domnule. Se gândi la Manyoro, apoi îşi aminti de Loikot. De fapt, am doi.

Percy privi un timp o pasăre strălucitoare, cu pene aurii şi verzi, ce se agita pe crengile de deasupra cortului. Apoi păru să se răzgândească.

– Ai noroc. Se întâmplă să am nevoie de ajutor. La începutul anului viitor, voi conduce un safari mare. Clientul meu este o persoană extrem de importantă.

– Acest client al tău, mă întreb, se întâmplă cumva să fie Theodore Roosevelt, preşedintele Statelor Unite ale Americii? rosti Penrod inocent.

Percy tresări.

– În numele a tot ce e sfânt, Penrod, cum Dumnezeu ai descoperit asta? întrebă el. Nimeni nu trebuie să ştie.

– Departamentul de Stat american i-a trimis o telegramă comandantului-şef al armatei britanice, lordul Kitchener, în Londra. Au vrut să ştie mai multe despre tine înainte ca preşedintele să te angajeze. Am făcut parte din echipa lui Kitchener în Africa de Sud în timpul războiului, aşa că mi-a telegrafiat, recunoscu Penrod.

Percy izbucni în râs.

– Eşti o creatură vicleană, Ballantyne. Iar eu credeam că vizita lui Teddy Roosevelt este un secret de stat. Deci ai pus o vorbă bună pentru mine. Se pare că îţi sunt mai îndatorat decât credeam. Se întoarse spre Leon şi adăugă: Uite cum o să procedez cu tine. O să te fac să îţi dovedeşti valoarea. Mai întâi, vreau să asamblezi grămada aia de gunoi şi s-o faci să meargă, zise arătând spre camioneta dezmembrată. Vreau să mă conving de priceperea ta. Înţelegi?

– Da, domnule.

– Când vei fi făcut asta, îţi vei lua celebra puşcă .470 şi cele două călăuze şi mai celebre, vei pleca în sălbăticie şi vei ucide un elefant. N-aş putea să angajez un vânător care nu a ucis niciodată. După aceea, vreau să aduci fildeşii drept dovadă.

– Da, domnule, zâmbi Leon.

– Ai destui bani ca să cumperi un permis de vânătoare? Te va costa zece lire.

– Nu, domnule.

– Îţi voi împrumuta eu, se oferi Percy, dar fildeşul va fi al meu.

– Domnule, împrumutaţi-mi banii şi puteţi să vă alegeţi un colţ. Eu îl voi păstra pe celălalt.

Percy chicoti. „Puştiul ştie să lupte pentru el. Nu este un papă-lapte." Începea să se bucure de compania lui.

– Destul de corect, băiete.

– Dacă mă primiţi, cu cât mă veţi plăti, domnule?

– Să te plătesc? Îi fac o favoare unchiului tău. Tu ar trebui să mă plăteşti pe mine.

– Ce spuneți de cinci șilingi pe zi? sugeră Leon.

– Ce spui de un șiling? contracară Percy.

– Doi?

– Negociezi dur.

Percy clătină din cap, dar îi întinse mâna. Leon o scutură viguros și spuse:

– Nu veți regreta, domnule, vă promit.

– Mi-ai schimbat viața. Nu voi putea niciodată să-ți mulțumesc pentru ce ai făcut pentru mine azi, zise Leon încântat.

Parcurgeau călare drumul spre Nairobi, pe Dealurile Ngong.

– Nu trebuie să-ți faci griji pentru asta. Nu te gândești deloc că fac asta pentru că sunt unchiul tău grijuliu?

– Te-am judecat greșit, domnule.

– Uite cum te vei revanșa! În primul rând, nu voi accepta demisia ta din regiment. În schimb, te voi transfera la rezerve, apoi te voi trimite la inteligență militară, ca să lucrezi sub ordinele mele directe.

Pe chipul lui Leon se citi deznădejdea. Cu o clipă în urmă, se simțise un om liber. Acum părea că se întorsese în îmbrățișarea sufocantă a armatei.

– Domnule? răspunse el cu precauție.

– Urmează vremuri periculoase. În ultimii zece ani, kaizerul Wilhelm al Germaniei a dublat puterea armatei sale. Nu este nici om de stat, nici diplomat, ci este un militar, atât prin instruire, cât și prin instinct. Și-a petrecut toată viața antrenându-se pentru război. Toți consilierii săi sunt oameni din armată. Are o ambiție fără limite pentru expansiunea militară. Are colonii uriașe în Africa, dar pentru el nu sunt de ajuns. Îți spun, vom avea probleme cu el. Gândește-te, Africa Orientală Germană

este chiar la graniţa noastră de sud. Dar es Salaam este portul lor. Ar putea să trimită un vapor de război aici, într-un timp foarte scurt. Deja au un regiment complet de *askari,* condus de ofiţeri germani obişnuiţi staţionaţi la Arusha. Von Lettow Vorbeck, ofiţerul comandant, este un soldat bătrân, dur şi viclean. Într-un marş de zece zile, ar putea să fie în Nairobi. Am evidenţiat acest lucru la Biroul de Război din Londra, dar cei de acolo au probleme în altă parte şi nu vor să cheltuiască bani cu o eventuală consolidare a unei gârle neimportante a imperiului.

– Domnule, asta mă şochează. Nu am privit niciodată situaţia astfel. Germanii de acolo au fost mereu foarte prietenoşi cu noi. Au multe lucruri în comun cu majoritatea coloniştilor noştri din Nairobi. Împărtăşesc aceleaşi probleme.

– Da, sunt şi oameni buni printre ei – şi îmi place Lettow Vorbeck. Dar ordinele lui au venit de la Berlin şi de la kaizer.

– Kaizerul este nepotul reginei Victoria. Regele nostru actual este unchiul lui. Kaizerul este amiral onorific în armata regală. Nu pot să cred că am vrea vreodată să mergem la război împotriva lui, protestă Leon.

– Ai încredere în instinctul unui bătrân cal de război, zâmbi Penrod cu înţeles. Oricum, orice s-ar întâmpla, nu voi fi luat pe nepregătite. Îi voi supraveghea cu atenţie pe adorabilii noştri vecini de la sud.

– Eu cum mă potrivesc aici?

– În acest stadiu, graniţele noastre cu Africa Orientală Germană sunt larg deschise. Nu există restricţie de circulaţie în nicio direcţie. Tribul Masai şi alte triburi îşi duc turmele la păscut la nord şi la sud fără nici cea mai mică grijă faţă de hotarele dispuse de supraveghetorii noştri. Vreau să pui bazele unei reţele de informatori, oameni din triburi care se deplasează regulat în şi din Africa Orientală Germană. Vei juca un rol clandestin. Nici măcar Percy Phillips nu trebuie să ştie ce faci. Alibiul tău este convingător. Ca vânător, vei avea scuza perfectă să te deplasezi liber prin ţară, pe ambele laturi ale graniţei. Îmi vei raporta direct. Vreau să fii ochii mei de-a lungul graniţei.

– Dacă sunt întrebări, aş putea lăsa să se ştie că informatorii sunt călăuzele mele pentru vânat, că îi folosesc pentru a supraveghea mişcările turmelor de vânat, mai ales ale elefanţilor, astfel încât să le cunosc poziţia în orice moment şi să pot duce clienţii direct la ei, sugeră Leon.

Acum, jocul se anunţa palpitant şi foarte distractiv.

Pernod încuviinţă.

– Asta ar trebui să-l mulţumească pe Percy, dar şi pe alţii care ar putea întreba. Nu menţiona implicarea mea în asta, altfel va şti tot clubul cu prima ocazie când se vor bea câteva pahare. Percy nu este deloc discret.

Câteva săptămâni mai târziu, Leon îşi petrecea aproape fiecare oră stând întins sub camioneta lui Percy, cu braţele acoperite până la coate de unsoare neagră. Subestimase mult enormitatea misiunii şi daunele pe care le provocase Percy în încercările anterioare de reparaţie a camionetei. Erau câteva piese disponibile în Nairobi şi Leon fu forţat să ia în calcul vandalizarea vehiculului pe care îl deţinea împreună cu Bobby.

Bobby se opuse puternic, dar în final fu de acord să-i vândă lui Leon partea lui, pentru suma de cincisprezece guinee, în rate de câte o guinee pe lună. Leon scoase imediat o roată din faţă, carburatorul şi alte câteva piese şi le duse în tabăra Tandala.

Lucra deja de zece zile la motor când, într-o dimineaţă, se trezi şi-l văzu pe sergentul Manyoro în faţa cortului său. Nu era îmbrăcat în uniforma sa kaki şi nu purta fesul, ci era într-o *shuka* roşie, ţinând în mână o suliţă de leu.

– Am venit, anunţă el.

– Văd că ai venit, zise Leon, ascunzându-şi cu greu încântarea. Dar de ce nu eşti în cazarmă? O să te împuşte pentru dezertare.

– Am hârtie.

Manyoro scoase de sub *shuka* un plic mototolit. Leon îl deschise şi citi repede documentul. Manyoro fusese, în sfârşit, lăsat la vatră de KAR, din motive medicale. Deşi piciorul i se vindecase de ceva vreme, rămăsese cu un şchiopătat care îl făcea inapt pentru datoria militară.

– De ce ai venit la mine? întrebă Leon. De ce nu te-ai întors la *manyatta* ta?

– Sunt omul tău, spuse el simplu.

– Nu te pot plăti.

– Nu-ţi cer asta, răspunse Manyoro. Ce vrei să fac?

– În primul rând, vom repara acest *enchini*.

Preţ de o clipă, contemplară împreună priveliştea jalnică.

Manyoro ajutase la repararea primului vehicul, aşa că ştia ce îl aşteaptă.

– Apoi vom ucide un elefant, adăugă Leon.

– Uciderea va fi mai uşoară decât reparaţia, fu de părere Manyoro.

După aproape trei săptămâni, într-o zi, Leon stătea la volan cu un aer resemnat, iar Manyoro în faţa camionetei, în poziţie de drepţi. Pierduseră orice speranţă că manevrele pe care le realizaseră în mod repetat în ultimele trei zile aveau să se bucure de succes. În prima zi, Percy Phillips şi întregul personal din tabără, inclusiv bucătarul şi cojocarii bătrâni, formaseră un public atent şi curios. Treptat, îşi pierduseră interesul şi se împrăştiaseră unul câte unul, până când nu mai rămăseseră decât cojocarii, stând pe vine şi urmărind cu atenţie fiecare mişcare.

– Întârzie scânteia!

Leon începu incantaţiile pentru zeii motorului cu combustie internă.

Cei doi cojocari cântau după el:

– Tâzie câteiaa!

Se pricepeau de minune să imite tot ce auzeau.

Leon mută levierul de pe partea stângă a volanului în poziţie verticală.

– Regulator deschis.

Ceea ce testa la limită puterile de pronunție ale cojocarilor.

– Gulator schis, spuseră ei, aproximativ exact.

– Frâna de mână! zise Leon trăgând frâna. Amestec! Roti butonul de control până când indicatorul își schimbă poziția. Înecare.

Sări afară, alergă în fața vehiculului și trase de inelul de înec, apoi se întoarse pe scaunul șoferului.

– Manyoro, pregătește carburatorul! Manyoro se aplecă și întoarse de două ori mânerul manivelei. E suficient! îl avertiză Leon. Oprește înecarea! Sări din nou afară, alergă în față, împinse inelul de înec, apoi alergă înapoi la locul său. Încă două ture! Din nou, Manyoro se aplecă și învârti de mâner. Carburator pregătit! Pornirea! Leon întoarse selectorul de pe bord spre „baterie" și privi spre ceruri. Manyoro, dă-i din nou!

Manyoro scuipă în palma dreaptă, apucă mânerul manivelei și o întoarse.

Imediat se auzi o explozie ca de tun și din țeava de eșapament ieși un jet de fum albastru. Mânerul manivelei se învârti iute și-l doborî pe Manyoro, care căzu la pământ. Cei doi cojocari fură luați prin surprindere. Nu se așteptaseră la ceva atât de spectaculos. Țipară de spaimă și fugiră în tufișurile din spatele taberei. Din coliba cu stuf a lui Percy, de pe panta dealului, se auzi o înjurătură, iar el ieși clătinându-se afară, doar în pantaloni de pijama, cu barba ciufulită și ochii cârpiți de somn. Se uită confuz la Leon, care radia în spatele volanului. Motorul porni cu zgomot, tremurând puternic, apoi se domoli, ajungând la un ritm constant.

Percy râse.

– Stai să-mi pun pantalonii, apoi poți să mă duci la club. O să-ți cumpăr câtă bere poți bea. După care poți să pleci să cauți elefantul. Nu vreau să te întorci în tabăra asta până când nu îl găsești.

Aflat la poalele masivului Lonsonyo, Leon își împinse pălăria moale spre ceafă și mută puşca grea de pe un umăr pe celălalt. Ridică ochii spre creasta muntelui și zări cu privirea lui ageră silueta singuratică de la orizont.

– Ne așteaptă, exclamă el surprins. De unde a știut că venim?

– Lusima Mama știe totul, îi aminti Manyoro, apoi începu să urce poteca abruptă care ducea spre vârf.

Căra sticlele cu apă, ranița de pânză, puşca ușoară .303 Lee-Enfield a lui Leon și patru banduliere cu muniție. Leon îl urma, iar Ishmael venea după ei, cu poalele *kanzei* sale lungi și albe fluturându-i printre picioare. Ținea în echilibru pe cap un bagaj enorm. Înainte să plece din tabăra Tandala, Leon îl cântărise. Avea treizeci de kilograme și conținea proviziile din bucătăria lui Ishmael, de la oale și tigăi până la piper, sare și amestecul lui secret de condimente. Leon asigura zilnic pulpe și fripturi proaspete de căprior Tommy, așa că Ishmael, cu abilitățile lui culinare, le pregătea mese delicioase. Mâncaseră ca niște prinți de când părăsiseră calea ferată, din stația Naro Moru.

Când ajunseră în vârful muntelui, Lusima îi aștepta la umbra unui arbore seringa uriaș, plin de flori. Se ridică în picioare, înaltă și sculpturală ca o regină, și îi salută:

– Vă văd, fiii mei, și ochii mei se bucură.

– Mama, am venit să ne binecuvântezi armele și să ne îndrumi în vânătoare, îi spuse Manyoro, îngenunchind în fața ei.

În dimineața următoare, tot satul se adună în cerc în jurul smochinului sălbatic, copacul consiliului, în țarcul vitelor, ca să fie toți martori la binecuvântarea armelor. Leon și Manyoro se așezară lângă ei. Ishmael refuzase să se alăture unui asemenea ritual păgân și își zdrăngăna ostentativ oalele la focul de gătit din spatele celei mai apropiate colibe. Cele două puști ale lui Leon erau așezate una lângă alta pe o piele de leu vopsită. Lângă ele se aflau câteva tigve de calabash pline cu sânge și lapte

proaspăt de vacă, precum și mai multe castroane din lut copt cu sare, tutun și mărgele strălucitoare de sticlă, cu care se făcea comerț. Lusima apăru în sfârșit în ușa mică a colibei sale. Adunarea aplaudă și începu să-i adreseze laude.

– Este vaca mare și neagră ce ne hrănește cu laptele ugerelor ei! Este privitoarea care vede toate lucrurile! Este cea înțeleaptă, care știe toate lucrurile! Este mama tribului!

Lusima era îmbrăcată complet în ținută ceremonială. Pe frunte avea un pandantiv din fildeș, sculptat cu figurine animale mistice. *Shuka* ei era brodată cu mărgele strălucitoare și ghiocuri. Pe piept îi atârnau șiruri grele de coliere cu mărgele. Avea pielea unsă și lustruită cu un ocru ce strălucea în lumina soarelui și ținea în mână un bici făcut dintr-o coadă de girafă. Merse cu pași fermi în jurul armelor expuse și ofrandelor de sacrificiu.

– Să nu lăsați prada să-i scape războinicului care mânuiește aceste arme, intonă ea, stropindu-le cu tutun. Lăsați sângele să curgă lin din rănile pe care le vor provoca. Înmuie biciul în tigve și stropi pușlile cu sânge și lapte. Apoi se duse la Leon și îi stropi capul și umerii cu amestecul din recipiente. Dați-i putere și hotărâre să urmărească prada. Faceți strălucitori ochii acestui vânător, ca să vadă prada de la mare distanță. Fie ca nicio creatură să nu reziste puterii sale! Fie ca și cel mai mare elefant să se supună vocii *bunduki*-ului său și pușlii sale.

Privitorii aplaudau în ritm, pe măsură ce Lusima își continua îndemnurile:

– Fie ca el să fie rege printre vânători! Oferiți-i puterea vânătorului!

Apoi începu să danseze într-un cerc strâns, învârtindu-se din ce în ce mai repede, până când transpirația și ocrul i se scurseră printre sânii goi ca un pârâiaș. Când se aruncă pe pielea de leu în fața lui Leon, ochii i se dădură peste cap și o spumă albă îi apăru în colțurile gurii. Tot trupul începu să-i tremure și să-i zvâcnească, în timp ce dădea spasmodic din picioare. Scrâșnea din dinți și gâfâia din gât dureros.

– Spiritul a intrat în trupul ei, șopti Manyoro. Este gata să vorbească acum cu vocea sa. Pune-i întrebarea.

– Lusima, preferată a Marelui Spirit, fiii tăi caută o căpetenie printre elefanți. Unde o vom găsi? Arată-ne calea spre marele elefant!

Capul Lusimei se întorcea dintr-o parte în alta și respirația îi devenea din ce în ce mai greoaie. În final, rosti printre dinții strânși, cu o voce răgușită și nenaturală:

– Urmați vântul și ascultați vocea dulce a cântărețului. El vă va arăta calea.

Gâfâi adânc și se ridică, iar ochii i se limpeziră și i se îndreptară spre Leon, privindu-l de parcă l-ar fi văzut pentru prima oară.

– Asta e tot? întrebă el.

– Altceva nu mai e, răspunse ea.

– Nu înțeleg, insistă Leon. Cine este dulcele cântăreț?

– Acesta este singurul mesaj pe care îl am pentru tine, spuse ea. Dacă zeii te vor ajuta la vânătoare, sensul va deveni limpede pentru tine odată cu trecerea timpului.

De la sosirea lui Leon pe munte, Loikot îl urmărise cu discreție de la distanță. Acum, în timp ce stătea lângă focul de tabără alături de câțiva bătrâni ai satului, Loikot îl privea din umbră, din spatele său, ascultând atent conversația; capul i se întorcea pe rând spre chipurile bărbaților care vorbeau.

– Vreau să știu mișcările oamenilor și ale animalelor prin tot ținutul Masai și pe toată lungimea Văii Riftului, chiar și în ținutul de dincolo de munții mari, Kilimanjaro și Meru. Vreau ca această informație să-mi fie trimisă cât de repede posibil.

Bătrânii satului îi ascultară solicitarea, apoi o analizară discutând aprins, fiecare având o părere diferită. Leon încă nu

stăpânea dialectul maa suficient de bine încât să poată urmări discuțiile înflăcărate și contraargumentele. Manyoro îi traduse în șoaptă:

– Sunt mulți oameni în ținutul Masai. Vrei să știi despre fiecare dintre ei? Asta au întrebat bătrânii.

– Nu vreau să știu despre oamenii voștri, despre *masai*. Vreau să știu totul despre străini, bărbații albi, și mai ales despre Bula Matari.

Aceștia erau germanii. Numele lor însemna „spărgătorii de piatră", pentru că primii coloniști germani fuseseră geologi, cioplind suprafața formațiunilor minerale cu ciocanele lor.

– Vreau să știu despre mișcările Bula Matari și despre soldații lor *askari*. Vreau să știu unde construiesc ziduri, unde sapă șanțuri și unde își pun *bunduki mkuba*, tunurile lor mari.

Discuția continuă până târziu în noapte, fără să se decidă prea multe. În cele din urmă, purtătorul de cuvânt autodesemnat al grupului, un bătrân fără dinți, închise consiliul cu câteva cuvinte funeste:

– Ne vom gândi la toate aceste lucruri.

Apoi se ridicară și plecară pe rând la colibele lor.

Imediat după aceea, se auzi o voce subțire din întuneric, în spatele lui Leon.

– Vor vorbi și apoi vor vorbi și mai mult. Nu vei auzi de la ei decât sunetul vocilor lor. Ar fi mai indicat să asculți vântul printre vârfurile copacilor.

– Asta este o mare lipsă de respect față de bătrânii tăi, îl certă Manyoro.

– Sunt un *morani* și îi aleg cu grijă pe cei cărora le acord respectul meu.

Leon înțelese replica lui și râse.

– Ieși din întuneric, prietenul meu războinic, și lasă-ne să-ți vedem chipul curajos.

Loikot ieși la lumina focului și se așeză între Leon și Manyoro.

– Loikot, când am călătorit împreună spre calea ferată, mi-ai arătat urmele unui elefant mare.

– Îmi aduc aminte, răspunse Loikot.

– Ai mai văzut acel elefant de atunci?

– Când a fost lună plină, l-am văzut căutând printre copaci, în apropiere de locul unde aveam tabăra cu fraţii mei.

– Unde a fost asta?

– Mânam vitele în apropiere de muntele fumegând al zeilor, la trei zile pline de mers de aici.

– De atunci a plouat mult, spuse Manyoro. Urmele au dispărut. În plus, au trecut multe zile de când a fost lună plină. Până acum, acel elefant mascul ar fi putut ajunge departe spre sud, lângă lacul Manyara.

– De unde ar trebui să începem vânătoarea dacă nu din locul unde Loikot l-a văzut ultima oară? se întrebă Leon.

– Ar trebui să facem aşa cum ne-a sfătuit Lusima. Să urmăm vântul, spuse Manyoro.

În dimineaţa următoare, în timp ce coborau de pe munte pe potecă, simţiră briza venind dinspre vest. Sufla încet şi cald în Valea Riftului, precum şi peste savana Masai. Nori înalţi pluteau pe deasupra, ca o flotă de galioane mari cu vele albe, strălucitoare. Când ajunseră pe fundul văii, se întoarseră şi o luară în direcţia vântului, deplasându-se rapid prin pădurea deschisă. Manyoro şi Loikot mergeau în faţă, descifrând nenumăratele urme de vânat şi oprindu-se să i le arate lui Leon pe cele care meritau o atenţie specială. Apoi porneau mai departe. Ishmael rămăsese în urmă sub povara lui enormă, mărind tot mai mult distanţa dintre ei.

Cu vântul în spate, mirosul lor era purtat în faţă, astfel că erbivorele deveneau atente când simţeau prezenţa oamenilor; apoi se împrăştiau rapid, lăsându-i să treacă la o distanţă sigură.

De trei ori descoperiră urme de elefant în dimineaţa aceea. Bestiile rupeau crengi mari din copaci, lăsând scrijelituri albe din care se scurgea răşină. Nori de fluturi zburau pe deasupra

grămezilor uriașe de bălegar proaspăt. Cele două călăuze nu irosiră multă vreme lângă aceste semne.

– Doi masculi foarte tineri, spuse Manyoro. Fără importanță.

Continuară până când Loikot găsi un alt semn.

– O femelă foarte bătrână, spuse el. Atât de bătrână, încât pernuțele de la picioare sunt tocite și netede.

O oră mai târziu, Manyoro arătă spre câteva urme proaspete.

– Pe aici au trecut cinci femele cu pui. Au cu ele pui neînțărcați.

Dar înainte ca soarele să ajungă la meridian, Loikot, care era în față; se opri brusc și arătă spre o formă masivă și gri dintr-un petic de pădure de acacia, aflat cu mult înainte. Se vedea o oarecare mișcare și Leon recunoscu fluturatul leneș al urechilor uriașe. Inima începu să-i bată mai repede când se opriră pe margine, ocolind apoi pentru a nu merge în bătaia vântului înainte să se apropie mai mult. Își dădeau seama după formă că era vorba de un mascul foarte mare. Se hrănea dintr-un tufiș și era cu spatele la ei, astfel încât nu-i puteau vedea colții. Vântul bătea alene, așa că se apropiară încet în spatele lui, până când Leon putu să-i numere firele de păr din coadă și să observe coloniile de căpușe roșii ce atârnau ca niște ciorchini de struguri copți în jurul anusului său umflat. Manyoro îi făcu semn lui Leon să se pregătească. Își dădu jos de pe umăr pușca dublă și rămase cu degetul pe siguranță în timp ce așteptau ca elefantul să se miște ca să îi poată vedea colții.

Leon nu mai fusese niciodată atât de aproape de un elefant și era uluit de mărimea lui. Părea să acopere jumătate de cer, o uriașă stâncă de rocă cenușie. Brusc, elefantul se întoarse și își întinse urechile, apoi se uită direct la Leon, de la o distanță de circa doisprezece pași. Sub ochii mici și urduroși, lacrimile îi lăsaseră urme negre, care ajungeau până pe obraji. Era atât de aproape, încât Leon vedea lumina reflectată în irișii săi, ca două mărgele mari de ambră lustruită. Ridică încet pușca la umăr, dar Manyoro îl strânse de braț, făcându-i semn să nu tragă.

Unul dintre colții elefantului era rupt lângă buză, iar celălalt era ciobit și uzat, ca un ciot bont. Leon se gândi că Percy Phillips avea să-l umple de rușine dacă i l-ar fi adus în tabăra Tandala. Totuși, elefantul părea pregătit să atace și Leon putea fi nevoit să tragă. În ultimele câteva săptămâni, în fiecare seară, Percy stătuse cu el la lumina lămpii și îl învățase tot ce trebuia să știe despre uciderea cu un singur glonț a acestor animale uriașe. Trecuseră împreună prin autobiografia lui, pe care o intitulase *Nori musonici peste Africa* și în care dedicase un întreg capitol plasării glonțului, ilustrând totul cu propriile schițe.

– Elefantul este un animal extrem de greu de abordat. Ține minte: creierul este o țintă mică. Trebuie să știi exact unde se află, din orice unghi. Dacă se întoarce sau își saltă capul, punctul tău de țintă se schimbă. Dacă stă cu fața la tine, în lateral sau într-o parte, imaginea e din nou diferită. Trebuie să privești dincolo de cortina cenușie a pielii sale și să vezi organele vitale ascunse în capul și în trupul său masiv.

Leon își dădea seama acum, cu spaimă, că nu se confrunta cu o ilustrație dintr-o carte: era o creatură care îl putea storci ca pe o piftie și care îi putea strivi toate oasele din corp cu o singură lovitură de trompă, din doar doi pași mari. Dacă elefantul venea spre el, ar fi fost forțat să încerce să-l omoare. În minte, auzi vocea lui Percy: „Dacă vine direct spre tine, ia linia dintre ochii lui și mișcă-te în jos, până alegi cuta de sus a trompei. Dacă își saltă capul sau este foarte aproape de tine, trebuie să cobori și mai mult. Greșeala din cauza căreia poate muri un novice este că trage prea sus și glonțul trece peste creier".

Leon privi concentrat baza trompei elefantului. Cutele pielii cenușii și groase dintre ochii de ambră erau adânci, dar nu putea vizualiza ce se afla dincolo de ele. Oare elefantul era prea aproape? Oare trebuia să tragă spre a doua sau spre a treia cută? Sau poate spre prima? Era nesigur.

Brusc, elefantul clătină din cap atât de violent, încât urechile îi fluturară zgomotos și i se loviră de umeri, ridicând un nor de praf din noroiul uscat ce îi acoperea trupul. Leon

duse puşca la umăr, dar bestia se întoarse şi dispăru în pas alert printre arborii de acacia.

Lui Leon i se înmuiară picioarele, iar mâinile cu care ţinea puşca începură să îi tremure. Înţelese dintr-odată cât de nepregătit era. Acum ştia de ce Percy îl trimisese în sălbăticie, punându-l la încercare. Aceasta nu era o abilitate care să poată fi învăţată dintr-o carte sau în ore de instruire. Era o încercare serioasă, iar eşecul însemna moartea. Manyoro se întoarse lângă el şi îi oferi o sticlă cu apă. Abia atunci îşi dădu seama că avea gura şi gâtul uscate şi că îşi simţea limba umflată de sete. Luă două înghiţituri zdravene şi observă cum cei doi *masai* îl studiau din apropiere. Lăsă jos sticla cu apă şi zâmbi neconvingător.

– Până şi cel mai curajos bărbat se teme prima oară, spuse Manyoro. Dar nu ai fugit.

În arşiţa prânzului, se opriră la umbră sub ramurile întinse ale unui arbore de acacia, aşteptându-l pe Ishmael să îi prindă din urmă şi să le pregătească prânzul. Acesta se afla la aproape un kilometru distanţă, în câmpie, iar silueta lui se vedea vălurit în mirajul căldurii. Loikot se aşeză pe vine în faţa lui Leon şi se încruntă, semnalându-i că avea ceva important de împărtăşit şi că urma o conversaţie între bărbaţi.

– M'bogo, îţi voi spune adevărul adevărat, începu el.

– Te ascult, Loikot. Vorbeşte şi te voi auzi, îl asigură Leon, luând o expresie sinceră ca să îl încurajeze.

– Nu are niciun sens să vorbeşti cu acei bătrâni, aşa cum ai făcut acum două nopţi. Minţile lor sunt deja terci de manioc de la berea băută. Au uitat cum să urmărească o bestie. Nu aud nimic altceva decât pălăvrăgeala soţiilor lor. Nu văd nimic dincolo de zidurile de la *manyatta* lor. Nu pot să facă nimic în afară de a-şi număra vitele şi de a-şi umple burţile.

– Așa sunt bătrânii.

Leon era conștient că, în ochii lui Loikot, până și el se afla probabil la limita tinereții.

– Dacă vrei să știi ce se întâmplă în lume, trebuie să ne întrebi pe noi.

– Spune-mi, Loikot, la ce te referi când spui „noi"?

– Noi suntem gardienii vitelor, *chungaji*. În timp ce bătrânii stau la soare, bând bere și vorbind despre fapte mărețe de demult, noi, *chungaji*, ne deplasăm pe teren cu vitele. Noi vedem tot. Auzim tot.

– Dar, spune-mi, Loikot, de unde știi ce văd și ce aud ceilalți *chungaji*, aflați la zile distanță?

– Ei sunt frații mei de cuțit. Mulți dintre noi suntem din același an de circumcizie. Am împărtășit ceremoniile de inițiere.

– Este posibil să afli ce au văzut *chungaji* cu vitele lor ieri pe câmpiile de dincolo de Kilimanjaro? Sunt la o distanță de zece zile de marș.

– Este posibil, confirmă Loikot. Vorbim unii cu alții, zise el, dar Leon îl privi cu neîncredere. În seara asta la asfințit, voi vorbi cu frații mei și vei auzi, continuă Loikot.

Dar înainte ca Leon să îi mai pună și alte întrebări, auziră țipete îngrozite venind din câmpie.

Leon și Manyoro își luară puștile și săriră imediat, privind spre silueta îndepărtată a lui Ishmael. Venea în goană spre ei, ținându-și bagajul pe cap cu ambele mâini. În urma lui alerga un struț mascul uriaș. Cu picioarele sale lungi și roz, acesta îl ajungea rapid din urmă. Deși la distanță, Leon văzu că își etala penajul pentru împerechere. Trupul său era de un negru onix, iar penele din coadă și vârfurile aripilor, de un alb strălucitor. Acum, toate penele îi erau înfoiate de furie, în timp ce alerga plin de frenezie sexuală. Picioarele și ciocul îi erau stacojii. Era hotărât să ucidă pentru a-și proteja teritoriul de invadatorul îmbrăcat în alb.

Leon îi conduse pe cei doi *masai* în operațiunea de salvare. Aceștia strigară și dădură din mâini ca să distragă atenția păsării, însă struțul îi ignoră și îl goni mai departe pe Ishmael. Când ajunse la o distanță potrivită, își întinse gâtul lung și lovi bagajul cu ustensile de bucătărie atât de puternic, încât îl doborî. Căzu la pământ, împrăștiindu-se într-un nor de praf. Legătura se desfăcu, iar oalele și celelalte instrumente de bucătărie zăngăniră și se împrăștiară peste tot în jurul lui Ishmael. Struțul sări pe el, lovindu-l și zgâriindu-l cu ambele picioare. Apoi își coborî capul și începu să-l ciupească de brațe și de picioare, iar Ishmael țipa tot mai tare pe măsură ce sângele îi curgea din răni.

Agil ca un iepure, Loikot îi depăși pe cei doi bărbați, strigând o provocare spre struț în timp ce se apropia. Pasărea sări de pe trupul aplecat al lui Ishmael și avansă amenințător spre Loikot. Aripile sale erau în continuare întinse și începu un dans amenințător, pășind în lateral, ridicând și coborând capul și cârâind provocator.

Loikot se apropie și își întinse poalele pelerinei ca și când ar fi fost aripi. Apoi începu o imitație perfectă a dansului struțului, făcând aceiași pași înalți și dând din cap ritualic. Astfel, încerca să-l provoace să atace. Pasărea și băiatul se tatonau pășind în cerc.

Struțul era confruntat pe propriul teren, iar consternarea și afrontul depășeau până și instinctul său de supraviețuire. Se lansă în luptă, cu gâtul și capul întinse, atacându-l pe Loikot; însă acesta știa exact cum să îi vină de hac și Leon își dădu seama că probabil făcuse asta de nenumărate ori în trecut. Neînfricat, băiatul sări spre pasărea uriașă și își trecu ambele mâini în jurul gâtului său, exact în spatele urechilor. Apoi își ridică ambele picioare de la sol și își pivotă întreaga greutate pe gâtul struțului, aplecându-i capul în jos, spre pământ. Pasărea se dezechilibră și nu își mai putu ridica din pământ capul. Se agita pe loc în cerc, străduindu-se să rămână în picioare. Leon alergă spre ei și ridică pușca, ocolindu-i pentru a obține o țintă mai bună.

– Nu! Efendi, nu! Nu trage! strigă Ishmael. Lasă-mi-l mie pe acest fiu al marelui *shaitan*.

Preț de câteva clipe, se agită în patru labe printre resturile împrăștiate ale ustensilelor sale de bucătărie. În final se ridică în picioare, strângând în mâna dreaptă un cuțit strălucitor de tranșat, și alergă spre perechea care se lupta, cu arma ținută *en garde*.

– Întoarce-i capul! îi strigă lui Loikot.

Acum, gâtul păsării era expus și, cu abilitatea unui maestru măcelar, Ishmael trecu lama ascuțită peste el, tăindu-l curat dintr-o parte în alta, dintr-o singură mișcare, până la vertebre.

– Dă-i drumul! ordonă apoi Ishamel, iar Loikot eliberă pasărea.

Sărira la o oarecare distanță de picioarele struțului, care se mișcau spasmodic, lovind aerul cu ghearele lor ascuțite. Struțul încercă să se îndepărteze, dar un jet dens de sânge țâșnea în aer din arterele sale deschise. Își pierdu direcția și se clătină în cerc pe picioarele lungi, solzoase și roz, pierzându-și repede forța. Gâtul i se lăsă în jos ca tulpina unei flori ofilite. Apoi se prăbuși, străduindu-se cu greu să se ridice din nou în picioare; dar jeturile de sânge roșu, arterial, continuau să țâșnească pe pământul copt de soare.

– Allah e mare! strigă Ishmael, sărind pe trupul încă viu al păsării. Nu există un alt Dumnezeu în afară de Allah!

Tăie repede burta păsării și scoase ficatul.

– Această creatură este ucisă de cuțitul meu și am sanctificat moartea sa în numele lui Dumnezeu. I-am dat sângele său. Declar această carne halal! Ținând ficatul la distanță, continuă: Iată cea mai bună carne din toată creația. Ficatul struțului, extras din pasărea încă vie.

Mâncară chebap din ficat de struț și grăsime de pe burtă, topită deasupra cărbunilor țepoși de acacia. Apoi, cu burțile pline, dormiră timp de o oră la umbră. Când se treziră, briza, care se diminuase la prânz, porni din nou, suflând constant peste stepa întinsă. Își puseră puștile și bagajele pe umeri și merseră în direcția vântului până când soarele ajunse la doar o palmă deasupra orizontului.

– Trebuie să mergem pe vârful acelui deal, îi spuse Loikot lui Leon, arătând spre o rocă vulcanică aflată în calea lor, pusă în evidenţă de strălucirea roşiatică a soarelui care apunea.

Băiatul înaintă spre vârf şi se uită în jos, spre vale. Trei bastioane enorme de rocă, umbrite de nuanţe de albastru în depărtare, se ridicau spre cerul sudic.

– Loolmassin, muntele zeilor, zise Loikot arătând cel mai vestic vârf. Apoi se întoarse spre est, spre cele două vârfuri mai mari. Meru şi Kilimanjaro, casa norilor. Acei munţi se află în ţinutul pe care Bula Matari îl numesc al lor, dar care i-a aparţinut poporului meu de la începutul timpului.

Vârfurile erau la o distanţă de mai bine de 160 de kilometri de partea cealaltă a graniţei, în Africa Orientală Germană.

Uimit, Leon privi în tăcere cum strălucea lumina soarelui deasupra zonelor înzăpezite şi rotunjite ale vârfului Kilimanjaro, apoi se întoarse spre dâra lungă de fum ce ieşea din craterul vulcanic al vârfului Loolmassin, întrebându-se dacă exista un spectacol mai magnific pe lume.

– Acum, voi vorbi cu fraţii mei *chungaji*. Ascultă-mă! îl anunţă Loikot.

Îşi umplu plămânii cu aer, îşi puse mâinile căuş în jurul gurii şi scoase un vaiet ascuţit, ca un cântec, speriindu-l pe Leon. Volumul şi tonul erau atât de pătrunzătoare, încât, instinctiv, îşi acoperi urechile. Loikot strigă de trei ori, apoi se aşeză lângă Leon şi îşi înfăşură *shuka* pe umeri.

– Este o *manyatta* dincolo de râu, zise el arătând spre linia mai întunecată de arbori ce marca albia râului.

Leon estimă că distanţa era de mulţi kilometri.

– Te vor auzi la o asemenea distanţă?

– O să vezi, îi spuse Loikot. Vântul s-a redus şi aerul este liniştit şi rece. Când strig cu vocea mea specială, sunetele vor fi purtate până acolo şi chiar mai departe.

Aşteptară o vreme. Jos, o mică turmă de antilope kudu se deplasa prin tufişurile spinoase. Trei femele cenuşii şi graţioase conduceau masculul, cu guşa sa bogată şi coarnele întinse ca

niște tirbușoane. Siluetele lor erau la fel de eterice precum dârele de fum. După un timp, dispărură în tăcere în tufișuri.

– Tot mai crezi că te-au auzit? întrebă Leon.

Băiatul nu binevoi să răspundă imediat, ci mestecă o vreme o bucată de rădăcină de tufă tinga, pe care cei din tribul Masai o foloseau ca să-și albească dinții. Apoi scuipă măduva și îi adresă lui Leon zâmbetul său strălucitor.

– M-au auzit, spuse el, dar se vor duce într-un loc mai înalt de unde să poată răspunde.

Rămaseră din nou în tăcere.

La poalele dealului, Ishmael aprinsese un foc mic și fierbea un ceai într-un ibricel înnegrit de fum. Leon îl privea cu sete.

– Ascultă! spuse Loikot, dându-și jos pelerina și sărind în picioare.

Și atunci, Leon auzi un sunet venind din direcția râului. Părea un ecou slab al apelului inițial al lui Loikot. Acesta își înclină capul pentru a-l urmări, apoi își puse palmele căuș și trimise strigătul său cântat din nou peste câmpie. Ascultă din nou răspunsul și schimbul continuă la fel până când se întunecă.

– S-a terminat. Am vorbit, declară el în final, apoi îi conduse în jos pe deal, unde Ishmael instalase tabăra pentru seară.

Acesta îi întinse lui Leon o cană mare de email și se așezară împreună lângă foc. În timp ce își mâncau cina, alcătuită din friptură de struț și turte tari din terci de mălai, Loikot îi povesti lui Leon bârfa pe care o auzise din lunga conversație cu prietenii *chungaji*, de dincolo de râu.

– Acum două seri, un leu le-a ucis o vită, un taur frumos și negru cu coarne bune. În dimineața asta, mai mulți *morani* au urmărit leul cu sulițele lor și l-au înconjurat. Când a atacat, leul l-a ales pe Singidi drept victimă și s-a îndreptat spre el. Acesta l-a omorât dintr-o singură mișcare, așa că a câștigat o mare onoare. Acum poate să își înfigă sulița în fața ușii oricărei femei din ținutul Masai. Loikot se gândi la asta pentru o clipă, apoi continuă: Într-o zi, și eu voi face asta și atunci fetele nu vor mai râde de mine și nici nu-mi vor mai spune bebeluș.

– Binecuvântate fie visele tale lascive, spuse Leon în engleză, apoi trecu la maa. Ce altceva ai mai auzit?

Loikot începu o poveste care continuă vreme de mai multe minute, cuprinzând nenumărate informații despre nașteri, căsătorii, vite pierdute și alte asemenea chestiuni.

– Ai întrebat dacă sunt bărbați albi care călătoresc prin ținutul Masai? Sau soldați Bula Matari cu *askari*?

– Comisarul german din Arusha face un tur cu șase *askari*. Mărșăluiesc prin vale, spre Monduli. Nu sunt alți soldați în vale.

– Alți bărbați albi?

– Doi vânători germani cu femeile lor sunt campați cu căruțele pe Dealurile Meto. Au ucis mulți bivoli și le-au uscat carnea.

Dealurile Meto se aflau la o distanță de cel puțin 130 de kilometri, iar Leon era uimit de cât de multe informații adunase băiatul dintr-o zonă atât de întinsă. Citise relatările bătrânilor vânători despre sistemul de comunicare *masai*, dar nu avusese prea multă încredere în el. Această rețea trebuia să acopere întreaga țară Masai. Zâmbi cu ochii spre cana lui și-și spuse: „Acum, unchiul Penrod are ochi pe toată granița".

– Dar elefanți? Ți-ai întrebat frații dacă au văzut masculi mari în zona aceasta?

– Sunt mulți elefanți, în mare parte femele cu pui. În sezonul acesta, masculii sunt sus, în munți, sau pe povârnișuri, în craterele Ngorongoro și Empakaai. Dar asta știe toată lumea.

– În vale nu sunt masculi deloc?

– *Chungaji* au văzut unul în apropiere de Namanga, un mascul foarte mare, dar asta a fost cu multe zile în urmă și nimeni nu l-a mai zărit de atunci. Cred că s-a dus în deșertul Nyri, unde nu sunt pășuni pentru vite, deci oamenii mei nu sunt acolo.

– Trebuie să urmăm vântul, spuse Manyoro.

– Sau tu trebuie să înveți să cânți dulce pentru noi, sugeră Leon.

Leon se trezi înaintea zorilor şi se duse singur în spatele trunchiului unui copac mare, departe de locul unde dormeau ceilalţi. Îşi dădu jos pantalonii, se lăsă pe vine şi trase un vânt. Era singurul vânt care sufla în dimineaţa aceea, se gândi el. Sălbăticia din jur era încremenită şi tăcută. Frunzele de pe crengile de deasupra lui atârnau moi şi nemişcate în lumina plină de promisiuni a zorilor. Când se întoarse în tabără, văzu că Ishmael pusese deja ibricul pe foc, iar cei doi *masai* discutau agitaţi. Se aşeză suficient de aproape de flăcări, cât să simtă căldura focului. În zori era mereu răcoare.

– Nu e vânt, îi spuse el lui Manyoro.

– Poate va apărea odată cu soarele.

– Să continuăm mai departe fără el?

– În ce direcţie? Nu ştim, sublinie Manyoro. Am ajuns până aici cu vântul mamei mele. Trebuie să aşteptăm să apară iar, ca să ne conducă mai departe.

Leon era nerăbdător şi se simţea nemulţumit. Se bazase suficient pe vorbele măreţe ale Lusimei. În plus, avea o durere surdă în spatele ochilor. În timpul nopţii, frigul îl ţinuse treaz, iar când dormise, fusese bântuit de coşmaruri cu Hugh Turvey şi soţia lui crucificată. Ishmael îi dădu o cană de cafea, dar nici măcar aceasta nu avu efectul terapeutic obişnuit. În desişul tufelor, dincolo de focul de tabără, un prihor îşi începu întâmpinarea melodioasă a zorilor şi de departe se auzi răgetul unui leu. Un altul, aflat mai departe, îi răspunse.

Apoi se lăsă din nou tăcerea.

După cea de-a doua cană de cafea, Leon simţi, în sfârşit, efectele curative ale acesteia. Tocmai voia să îi spună ceva lui Manyoro când fu distras de un sunet zgomotos şi tulburător, care părea o cutie de pietricele scuturată iute. Ridicară cu toţii privirea, cu un interes crescând. Ştiau ce pasăre scotea acel

sunet. O pasăre-ghid[1] de miere îi invita să o urmeze spre un stup sălbatic. Când oamenii îl găseau, pasărea se aştepta ca ei să împartă prada cu ea. Ei luau mierea, lăsând în urmă ceara şi larvele pentru ghidul de miere. Era un aranjament simbiotic care, de-a lungul timpului, fusese respectat cu credinţă atât de om, cât şi de pasăre. Se spunea că, dacă cineva refuza să-i dea păsării ce i se cuvenea, ea avea să îl conducă data următoare spre un şarpe veninos sau spre un leu mâncător de oameni. Doar un prost lacom ar fi încercat să o înşele.

Când Leon se ridică, pasărea maro cu galben apăru dintre crengile din vârful copacului. Aripile îi zumzăiau şi rezonau puternic în timp ce zbura în picaj şi se ridica.

– Miere! spuse Manyoro lacom.

Niciun african nu putea să reziste acestei invitaţii.

– Miere, dulce miere! strigă Loikot.

Durerea de cap a lui Leon dispăru miraculos şi îşi luă puşca.

– Repede! Să mergem!

Pasărea îi văzu urmând-o şi ţâşni în faţă, zumzăind şi ciripind.

În următoarea oră, Leon înaintă cu hotărâre după pasăre. Nu le spuse nimic celorlalţi, dar nu putea să alunge ideea obsedantă că pasărea era cântăreţul dulce de care pomenise Lusima Mama. Cu toate acestea, îndoielile îi erau mai puternice decât credinţa şi se pregăti pentru o dezamăgire. Manyoro cânta încurajări pentru pasăre, iar Loikot, alergând pe lângă Leon, contribuia cu refrenul:

– *Condu-ne la stupul micilor înţepătoare*

Şi te vom răsplăti cu ceară aurie.

Simţi gustul larvelor grase?

Zboară, mic prieten! Zboară iute şi te vom urma!

Mica pasăre se strecură în pădure, ţâşnind din arbore în arbore, ciripind şi dansând pe crengile de sus până când ei o

[1] Mici păsări din familia Indicatoridae, care le arată oamenilor şi bursucilor deopotrivă unde se află fagurii, cu scopul de a obţine şi ele câteva picături de miere sau larve (n.red.)

ajunseră din urmă. Apoi plecă mai departe. Puțin după prânz, ajunseră la o albie uscată de râu. Pădurea de pe fiecare mal era mai deasă, iar copacii mai înalți, hrăniți de apele subterane.

Înainte să ajungă la cursul de apă, pasărea de miere zbură în vârful unuia dintre cei mai înalți copaci și rămase în așteptare. Când ajunseră cu toții, Manyoro strigă încântat și arătă spre trunchiul copacului.

– Iată-l!

Leon văzu albinele zburând în jurul stupului, ca niște fire de praf aurii în lumina soarelui. La o oarecare distanță, trunchiul se ramifica în două crengi groase și între acestea era o despicătură îngustă, verticală. O dâră subțire de rășină se scurgea din deschizătură, transformându-se în globule translucide pe scoarța din jur. Albinele lucrătoare aterizau în această deschizătură, iar cele care părăseau stupul se târau pe marginile acesteia, apoi plecau. Imaginea îi aduse aminte de Verity O'Hearne și se simți cuprins de o nostalgie plină de dorință. Era prima oară când se gândea la ea în ultimele zile.

Ceilalți își lăsară deoparte poverile, pregătindu-se pentru recoltarea stupului. Manyoro tăie un pătrat de scoarță din trunchiul altui arbore din dumbravă și îl rulă într-un tub, pe care îl legă cu o fâșie dintr-o creangă. Apoi confecționă un mâner dintr-o altă bucată de scoarță. Ishmael aprinse un mic foc, pe care îl alimenta cu crenguțe uscate. Loikot își legă coada pelerinei *shuka* în jurul taliei, lăsându-și dezgolite picioarele și partea de jos a trupului, apoi se duse la baza copacului și testă textura scoarței și grosimea trunchiului cu brațele, privind în sus, spre stup, și pregătindu-se pentru ascensiune.

Ishmael aruncă bucățele de lemn verde în foc și suflă asupra lor până când începură să strălucească, scoțând nori denși de fum alb, mirositor. Folosindu-se de *panga* sa, Manyoro puse cărbunii în tubul de scoarță, apoi i-l dădu lui Loikot, care folosi mânerul pentru a-l ține peste umăr. După aceea puse *panga* între cutele pelerinei *shuka*, scuipă în palme și îi zâmbi lui Leon.

– Privește-mă, M'bogo! Nimeni nu se mai cațără ca mine.

– Nu m-ar surprinde să aflu că ești frate cu babuinii, îi spuse Leon, iar Loikot râse și sări pe trunchiul arborelui.

Folosindu-și palmele și tălpile goale, urcă pe trunchi cu o agilitate uimitoare și ajunse imediat la bifurcarea celor două crengi. Se ridică apoi în picioare, cu roiul de albine furioase bâzâindu-i în jurul capului. Luă tubul de scoarță de pe umăr și suflă într-un capăt, ca un trompetist. Din capătul opus ieși un jet de fum. Albinele se împrăștiară pe măsură ce fumul se răspândea. Loikot se opri doar cât să-și scoată câteva ace din brațe și din picioare. Apoi ridică *panga* și, echilibrându-se cu ușurință și ignorând distanța amețitoare de sub el, se aplecă și trecu lama grea prin despicătura de sub picioarele sale. După câteva lovituri puternice, așchiile începură să zboare. Apoi se uită în deschizătura mărită.

– Simt mirosul dulceții, strigă el spre chipurile ațintite spre el de jos.

Căută în stup și scoase un fagure mare și gros, apoi îl ridică să îl vadă și ceilalți.

– Mulțumită abilităților lui Loikot, veți mânca pe săturate azi, prieteni.

Ceilalți râseră.

– Bravo, mic babuin! îi strigă Leon.

Loikot mai scoase cinci faguri hexagonali, plini ochi cu miere brună și sigilați cu câte un capac de ceară. Îi împachetă cu atenție în pliurile de la *shuka*.

– Nu lua tot, îl atenționă Manyoro. Lasă jumătate pentru micii noștri prieteni înaripați, altfel vor muri.

Loikot învățase asta încă de când era copil, așa că nu răspunse. Acum era un *morani* și era bine instruit cu privire la lecțiile sălbăticiei. Aruncă tubul de fum și *panga* la baza copacului, apoi alunecă pe trunchi în jos, sărind ultimii doi metri și aterizând ușor în picioare.

Se așezară în cerc și împărțiră fagurii. Pe crengile de sus, pasărea-ghid sărea și ciripea, amintindu-le de prezența sa și de

datoria pe care o aveau față de ea. Manyoro rupse cu grijă marginile fagurilor, unde celulele erau pline de larve albe de albine, apoi puse bucățile pe o frunză mare și verde și ridică privirea spre pasărea de sus.

– Haide, frățiorule, ți-ai câștigat recompensa.

Așează cu grijă bucățile de fagure pline cu larve într-un luminiș aflat la o oarecare distanță. Imediat ce se întoarse, pasărea zbură mai jos, curajoasă, pentru a lua parte la festin. Acum, că se îndeplinise tradiția, bărbații erau liberi să se bucure de pradă. Se așezară în jurul grămezii de faguri aurii, murmurând de plăcere în timp ce mâncau mierea din celule și lingându-și degetele lipicioase.

Leon nu mai gustase niciodată o miere atât de neagră și de afumată, creată din nectarul florilor de acacia. Simțea pe limbă și în gât o dulceață atât de intensă, încât gâfâi șocat și ochii i se umplură de lacrimi. Îi închise strâns. Parfumul bogat și sălbatic aproape că îl copleșea. Limba îl ustura. Când respira, simțea gustul adânc în gât. Înghiți și respiră iute, de parcă ar fi dat pe gât un pahar de whisky tare. Jumătate de fagure fu de ajuns pentru el. Se săturase de dulceață. Se legănă pe călcâie și o vreme se uită la ceilalți. În final se ridică și îi lăsă să se ospăteze. Ei nu observară plecarea. Își luă pușca și dispăru în tufișuri, îndreptându-se spre locul unde credea că ar putea fi albia râului. Vegetația devenea din ce în ce mai bogată pe măsură ce înainta, iar după ultimul desiș de crengi, se trezi pe mal. Inundațiile creaseră un perete abrupt de doi metri, ce dădea într-o albie de nisip fin și alb, lată de o sută de pași, călcată de labele și copitele nenumăratelor animale care o traversaseră.

Pe malul opus, rădăcinile unui smochin uriaș fuseseră expuse de ape. Se răsuceau întortocheate ca niște șerpi ce se împerechează, iar crengile care se întindeau peste albia râului erau pline de ciorchini de smochine mici și galbene. Mai mulți porumbei verzi se înfruptau din fructe, luându-și zborul speriați când Leon apăru brusc. Bătăile aripilor lor tulburară liniștea în timp ce se îndepărtau de-a lungul cursului apei.

Sub ramurile întinse ale smochinului, nisipul alb fusese adunat în grămezi mari. Împrăştiate în jurul lor, mai multe piramide de bălegar de elefant îi atrăseseră atenţia lui Leon. Ţinu puşca la o lungime de braţ în faţă şi sări de pe mal. Nisipul moale îi atenuă aterizarea şi se afundă în el până la glezne, dar îşi recăpătă rapid echilibrul şi porni de-a lungul albiei. Când ajunse la grămezi, îşi dădu seama că elefantul săpase după apă. Cu picioarele din faţă, lovise nisipul uscat până când ajunsese la un strat mai ferm şi mai ud. Apoi îşi folosise trompa şi săpase până când dăduse de stratul de apă subteran. Urmele picioarelor lui erau foarte vizibile acolo unde stătuse, deasupra găurilor făcute. Elefanţii trăseseră apa cu trompele, umplându-şi cavităţile spongioase din craniile masive, apoi îşi ridicaseră capetele, îşi îndreptaseră trompele spre gât şi îşi stropiseră burţile.

Erau opt găuri deschise de infiltraţii. Leon se duse pe rând la fiecare, examinând urmele lăsate de animalele însetate. Fiind instruit de trei mari maeştri în domeniu – Percy Phillips, Manyoro şi Loikot –, învăţase suficiente lucruri despre orientarea în sălbăticie încât să le descifreze cu precizie. Forma şi mărimea urmelor pe care le lăsaseră elefanţii lângă primele patru găuri indicau faptul că erau femele.

Când ajunse la a cincea gaură, văzu un singur set de urme. Erau atât de mari, încât se opri pe loc la mijlocul drumului. Trase adânc aer în piept, brusc entuziasmat, apoi se lăsă grăbit în genunchi lângă urmele picioarelor din faţă, care erau adânc imprimate în buza găurii, unde bestia stătuse probabil ore întregi ca să bea apă.

Leon le privi fără să-i vină să creadă. Erau uriaşe. Animalul care le lăsase era probabil un mascul enorm: tălpile sale erau deja netede din cauza vârstei. O parte a urmei pe care o studie se pierdea într-o zonă de nisip moale – ceea ce însemna că masculul plecase recent din albia râului: pământul deranjat nu avusese timp să se aşeze. Poate că animalul fusese speriat de sunetele făcute de Loikot, care deschisese intrarea în stup.

Leon îndreptă ţevile puştii spre urma elefantului, ca să îi

aprecieze mărimea, şi fluieră încet. Ţevile erau lungi de şaizeci de centimetri, iar diametrul urmei era cu doar cinci centimetri mai mic. Aplicând formula pe care i-o predase Percy Phillips, calculă că masculul trebuie să fi avut peste trei metri şi jumătate înălţime la greabăn, un uriaş în rasa sa de uriaşi.

Leon sări în picioare şi alergă înapoi de-a lungul albiei. Urcă malul şi îşi croi drum prin tufişuri până în locul în care însoţitorii săi stăteau aplecaţi peste ultimele resturi de fagure.

– Lusima Mama şi cântăreţul ei dulce ne-au arătat calea, le spuse el. Am găsit urma unui elefant mare, mascul, în albia râului.

Călăuzele îşi luară bagajele şi alergară după el, iar Ishmael puse restul de fagure într-una dintre oalele sale, apoi îşi aşeză bagajul pe cap şi îi urmă.

– M'bogo, este acelaşi elefant pe care ţi l-am arătat prima oară când am călătorit împreună, exclamă entuziasmat Loikot, de îndată ce văzu urma. Îl recunosc. Cu siguranţă este şef peste toţi elefanţii.

Manyoro clătină din cap.

– Este atât de bătrân, încât trebuie să fie gata să moară. Sigur are fildeşul rupt şi tocit.

– Nu! Nu! spuse Loikot vehement. I-am văzut colţii cu ochii mei. Sunt lungi cât tine, Manyoro, şi chiar mai groşi decât capul tău!

Făcu un cerc cu braţele, iar Manyoro râse.

– Micul meu Loikot, ai fost ciupit de multe şi capul ţi-e plin de viermi. O voi ruga pe mama să îţi pregătească un leac care să-ţi uşureze măruntaiele şi să-ţi limpezească visele din ochi.

Loikot îl privi fix.

– Sau poate că nu este elefantul, ci tu eşti cel care a devenit bătrân şi senil. Ar fi trebuit să te lăsăm pe muntele Lonsonyo, să bei bere cu prietenii tăi decrepiţi.

– În timp ce voi faceţi schimb de complimente, elefantul se îndepărtează de noi, interveni Leon. Luaţi urma şi haideţi să rezolvăm această dezbatere căutându-i colţii, şi nu doar paşii!

De îndată ce descoperiră urma în albia râului și în savana deschisă, deveni evident că elefantul fusese extrem de speriat de sunetul loviturilor de topor și de vocile lor când abordaseră stupul de albine.

– Aleargă, zise Manyoro, evidențiind lungimea pașilor elefantului.

Continuase să meargă legănat, ceea ce echivala cu un om alergând cu viteză. Știau cu toții că elefantul putea menține acel ritm de la răsărit până la apus fără să se oprească pentru odihnă.

– Se îndreaptă spre est. Cred că merge spre deșertul Nyiri, unde nu sunt oameni și unde știe doar el unde să caute apă, remarcă Manyoro după prima oră de mers. Dacă menține acest ritm până la răsărit, mâine va fi peste povârniș și adânc în deșert.

– Nu-l asculta, M'bogo, îl sfătui Loikot pe Leon. Este obiceiul bătrânilor să fie sumbri. Pot să miroasă rahatul și în parfumul florii de kigelia.

După încă o oră, se opriră să bea apă.

– Elefantul nu s-a abătut de la calea lui, observă Manyoro. Nici măcar o dată nu s-a oprit să se hrănească și nici nu și-a încetinit pasul. Deja este cu multe ore înaintea noastră.

– Uite că bătrânul acesta poate să miroasă bălegarul nu doar în floarea de kigelia, ci și în floarea dintre coapsele celei mai dulci virgine, zise Loikot zâmbind obraznic spre Leon. Nu-i da atenție, M'bogo! Urmează-mă pe mine și, înainte de apus, îți voi arăta niște fildeși ce îți vor uimi ochii și-ți vor umple inima de bucurie.

Dar urma mergea mai departe fără nicio abatere. După încă o oră, până și Loikot începu să devină mohorât.

Când se opriră pentru câteva minute, să bea apă şi să se întindă puţin la umbră, erau cu toţii tăcuţi şi resemnaţi. Chiar dacă merseseră repede de când părăsiseră albia uscată, ştiau cât de departe erau în spatele elefantului. Leon înşurubă capacul sticlei cu apă şi se ridică în picioare. Ceilalţi îl urmară fără niciun cuvânt şi porniră la drum mai departe.

Pe la mijlocul după-amiezii, se opriră din nou să se odihnească.

– Dacă mama ar fi fost cu noi, ar fi făcut o vrajă şi ar fi întors elefantul din drum sau l-ar fi făcut să se oprească pentru a se hrăni, spuse Manyoro. Dar, vai, nu este cu noi!

– Poate că ne veghează, doar este o vrăjitoare grozavă, spuse Loikot vesel. Poate că mă aude dacă o strig. Sări în picioare şi începu un dans ciudat, de laudă, agitându-şi în aer picioarele lungi şi slăbănoage. Ascultă-mă, Vacă Mare şi Neagră, ascultă-mă când te chem!

Leon râse şi chiar şi Manyoro zâmbi, aplaudând în ritmul dansului.

– Ascultă-l, Mama! Ascultă-l pe micul nostru babuin!

– Ascultă-mă, Mamă a Tribului! Ne-ai arătat urmele picioarelor sale, acum nu-l lăsa să se îndepărteze de noi. Încetineşte-i picioarele! Fă-l să-i fie foame. Fă-l să se oprească doar ca să se hrănească!

– Destulă magie pentru o singură zi. Sigur elefantul nu mai scapă acum de noi, interveni Leon. În picioare, Manyoro! Hai să continuăm!

Urma se vedea mai departe. Elefantul se mişca atât de repede, încât, atunci când traversa zone întinse de pământ, arunca jeturi de praf în faţă cu fiecare pas pe care îl făcea. Când Leon ridică privirea spre soare, inima i se strânse. Mai aveau cam o oră de lumină şi era imposibil să dea de elefant înainte ca întunericul să acopere urmele, forţându-i să întrerupă urmărirea până în zorii zilei următoare. Până atunci, elefantul avea să fie cam la optzeci de kilometri înaintea lor.

Privind încă spre cer, se împiedică de Manyoro, care se oprise brusc în drum. Cei doi *masai* se uitau spre pământ. Apoi ridicară privirea spre Leon şi, prin semne, îi spuseră să păstreze liniştea. Amândoi zâmbeau şi ochii le străluceau. Brusc, nu mai arătau niciun semn de oboseală. Manyoro făcu semn spre urma modificată cu un gest graţios, elocvent. Leon înţelese că avusese loc un mic miracol. Elefantul încetinise şi se abătuse din fuga sa spre povârnişul estic al văii. Manyoro arătă apoi spre o dumbravă de nuci *ngong*, aflată la patru sute de metri la dreapta lor. Copacii aveau vârfurile rotunjite, fiind mai înalţi şi mai verzi decât cei din jurul lor. Se aplecă spre Leon şi îşi apropie buzele de urechea lui.

– În acest sezon, copacii au fruct. Elefantul a mirosit nucile coapte şi nu le-a putut rezista. Îl vom găsi în dumbravă. Luă o mână de pământ şi o cernu printre degete. Tot nu e vânt. Putem să mergem direct spre el.

Se uită înapoi spre Ishamel şi îi făcu semn să rămână unde era. Ishmael îşi lăsă bagajul la picioare şi se aşeză mulţumit pe pământ, lângă el.

Înaintară încet, cu cei doi *masai* încă în frunte, mişcându-se cu prudenţă de la un tufiş la altul şi oprindu-se să studieze pădurea din faţă înainte să pornească iar. Căutară cel mai apropiat arbore de *ngong*. Pământul de sub copac era plin de nuci căzute, iar crengile de deasupra erau încă pline de mănunchiuri de nuci pe jumătate coapte. Elefantul stătuse multă vreme sub arbore, culegând nucile tari cu vârful trompei şi băgându-le în gură. Apoi plecase mai departe. De data aceasta, se îndreptase spre o depresiune puţin adâncă, peste care se vedeau doar vârfurile arborilor cu nuci. Înaintară încet, până când reuşiră să privească în jos.

În aceeaşi clipă, văzură toţi trei forma neagră şi masivă a elefantului. Se afla la trei sute de paşi distanţă, la umbra unuia dintre cei mai mari nuci, orientat pe jumătate spre ei. Se legăna

încet de pe un picior pe altul, urechile i se mișcau leneș, iar trompa îi era lăsată nepăsător peste curba singurului fildeș vizibil. Celălalt era ascuns vederii de trupul său masiv, însă Leon rămase holbându-se la cel pe care îl putea vedea, abia putând să creadă cât de lung și de gros era. Părea de mărimea unei coloane de marmură a unui templu grecesc.

– Vântul? îi șopti el lui Manyoro. Cum este vântul?

Manyoro luă încă o mână de pământ și îl strecură printre degete. Apoi își șterse palma pe picior și îi făcu un semn la fel de limpede precum orice cuvinte.

– Niciun vânt. Nimic.

Leon deschise țevile puștii și scoase cartușele de alamă din pantaloni, unul câte unul. Le examină și le lustrui pe cămașă înainte să le pună la loc. Apoi închise țevile și își băgă pușca încărcată la subsuoara dreaptă. Îi făcu un semn lui Manyoro și înaintară împreună, cu Leon deschizând calea. Trunchiul copacului le acoperea apropierea, blocând, totodată, vederea spre capul elefantului. Dar trupul îi ieșea dintr-o parte, iar curba celui mai apropiat fildeș se vedea cu claritate. O rază de lumină penetra coroana de frunze de deasupra capului său și lumina puternic fildeșul. Ajuns mai aproape, Leon auzi burta animalului scoțând zgomote intense. Continuă să se miște pe lângă el, făcând fiecare pas cu o grijă exagerată. Ținea pușca grea în poziție de tragere, peste piept.

Pușca Holland era de fapt o armă cu rază scurtă de acțiune. La o distanță mai mare, gloanțele se împrăștiau imprevizibil. Știa că, pentru a fi complet sigur de ținta lui, trebuia să se apropie mai mult. Voia să ajungă lângă trunchiul nucului și să tragă de acolo. Era acum atât de aproape, încât putea să vadă ciugulitorii vitelor plimbându-se pe pielea ridată și cenușie a elefantului. Cinci sau șase păsări mici și galbene, cu cozile lungi, căutau cu ciocurile lor roșii și ascuțite, în cutele pielii, căpușe, muște oarbe și alte insecte care sugeau sânge. Una îi intră în ureche și elefantul flutură puternic din ea, încercând

s-o alunge din zona sensibilă. Alte păsări îi atârnau de sub burtă sau între picioare, ciugulind pliurile atârnate ale pielii cenușii. Apoi, brusc, deveniră conștiente de apropierea lui Leon și se aliniară pe spinarea lui, privind intrusul cu ochi strălucitori.

Manyoro încercă să îl avertizeze pe Leon în legătură cu ce urma să se întâmple, dar nu îndrăzni să vorbească; iar Leon era atât de hotărât și de concentrat, încât nu văzu semnalele disperate din spatele lui. Era încă la câțiva pași de trunchiul arborelui *ngong* când șirul de păsări de pe spatele elefantului explodă în zbor, ciripindu-și semnalul de alarmă. Era un avertisment pe care elefantul îl știa, căci păsările nu erau doar îngrijitoarele lui, ci și santinele devotate.

Din somnolența confortabilă se lansă înainte, ajungând din șase pași la viteza maximă. Nu știa de unde venea pericolul, dar avea încredere în păsări, așa că alergă pur și simplu în direcția spre care era orientat. Mergea într-un unghi de treizeci de grade față de poziția lui Leon. Pentru o clipă, acesta fu uimit de viteza și agilitatea creaturii masive. Apoi alergă după el, țintindu-l înainte să-i scape de tot. Îl ajunse din urmă în scurt timp, apropiindu-se cam la treizeci de metri. Își fixă privirea asupra capului elefantului. Urechile sale late erau date pe spate, astfel că Leon putea să vadă clar linia lungă, verticală din interiorul acestora. Dar capul se mișca violent și se legăna dintr-o parte în alta cu fiecare pas. Ciugulitorii vitelor ciripeau tare și, în spatele lui Leon, cei doi *masai* strigau cuvinte neinteligibile. În confuzia sălbatică din jur, elefantul se retrăgea rapid. După alți câțiva pași, avea să iasă din raza de acțiune a armei.

Leon se opri. Vederea și atenția sa se concentrară asupra liniei lungi a orificiului urechii, în timp ce capul continua să se miște. Ridică pușca la umăr și privi peste țevi, abia văzându-le. Concentrarea sa era maximă. Timpul și mișcarea păreau să încetinească, precum într-un vis. Vederea îi era ascuțită ca o freză de diamant. Pătrundea dincolo de pielea cenușie și urechile întinse, ajungând până la creier. Era o senzație extraordinară –

Percy Phillips o numise „ochiul vânătorului". Putea să vadă prin piele și os și să distingă poziția exactă a creierului. Era de mărimea unei mingi de fotbal și era situat jos, în spatele liniei orificiului urechii. Pușca se declanșă și, în lumina soarelui, văzu fum ieșind din țeavă. Tresări. Nu fusese conștient că atinsese trăgaciul. Abia simți reculul și cele o sută treizeci de kilograme de energie lovindu-l. Vederea nu îi fu deloc afectată în momentele următoare: văzu glonțul lovind la cinci centimetri în spatele urechii, exact acolo unde știa că trebuie să țintească. Văzu cum ochiul dinspre el al elefantului se închide și auzi glonțul greu lovind osul cu un sunet puternic, precum toporul unui pădurar lovind un copac de esență tare. Cu acest nou dar al ochiului vânătorului, își imagina glonțul penetrând osul și țesutul, sfâșiind apoi creierul.

Elefantul își dădu capul pe spate, iar colții lungi i se îndreptară pentru o clipă spre cer. Apoi picioarele din față se pliară sub el și se prăbuși greoi în genunchi. Forța impactului ridică un nor de praf și făcu pământul să tremure sub picioarele lui Leon. Elefantul rămase cu picioarele din față îndoite, de parcă ar fi așteptat să fie călărit de un conducător de caravană; capul îi era sprijinit în fildeși, iar ochii fără văz erau larg deschiși. Coada i se mai scutură o dată, apoi totul încremeni. Ecourile focului de armă răsunau în capul lui Leon, dar în jur se instalase o tăcere profundă.

„Elefantul mort este cel care te omoară." Auzea avertismentul lui Percy în urechi. „Oferă mereu lovitura de grație." Leon ridică din nou pușca și ținti spre pliul de la subsuoara elefantului. Din nou, pușca bubui. Animalul nici măcar nu tresări când cel de-al doilea glonț i se înfipse în inimă.

Leon înaintă încet și încercă să atingă cu vârful degetului ochiul de ambră deschis. Elefantul nu mai clipi. Leon își simți picioarele moi și fără vlagă și se lăsă în jos, sprijinindu-se cu spatele de umărul elefantului și închizând ochii. Nu simțea nimic. Era gol pe dinăuntru. Nu simțea nici triumf, nici bucurie, nici remușcare, nici părere de rău pentru moartea unei

creaturi atât de magnifice. Toate acestea aveau să vină mai târziu. Acum era doar durerea golului, de parcă tocmai făcuse dragoste cu o femeie frumoasă.

Leon îi trimise pe Manyoro și pe Loikot spre câteva sate îndepărtate de la granița ținutului Masai. Sarcina lor era să recruteze cărăuși, care să ducă fildeșul până la calea ferată. Aceștia trebuiau să fie dintr-un alt trib decât Masai, pentru că bărbații *morani* nu se coborau la munca de jos și nu acceptau asemenea aranjamente. Leon și Ishmael instalară tabăra pentru următoarele cinci zile la o distanță discretă față de carcasa în putrefacție, în direcția opusă vântului. Burta elefantului se umflase de gaze. Păzeau fildeșii în timp ce așteptau să se slăbească, din cauza putrefacției din canalele osoase.

Nopțile erau agitate, pentru că se adunau necrofagii. Șacalii chiuiau, iar haitele de hiene chicoteau, țipau și se certau. În a treia noapte veniră leii, adăugându-și răgetele imperiale la cacofonia generală. Ishmael își petrecu orele întunericului cocoțat în vârful unui copac *ngong*, recitând versuri din Coran în swahili și implorându-l pe Allah să îl apere de demoni.

În a șasea zi, Manyoro și Loikot se întoarseră, urmați de câțiva hamali Luo robuști, pe care Manyoro îi angajase pentru zece șilingi.

– Zece șilingi pe zi de fiecare?

Leon era uimit de o asemenea indecență. Zece șilingi erau aproape toată averea lui.

– Nu, *bwana*, pentru toți.

– Zece șilingi pe zi pentru toți șase? întrebă Leon ceva mai puțin surprins.

– Nu, *bwana*. Este suma pentru toți șase, pentru a duce fildeșii la calea ferată, indiferent câte zile durează.

– Manyoro, mama ta ar trebui să fie mândră de tine, îi spuse Leon cu uşurare. Eu sigur sunt.

Îi conduse pe hamali până în locul în care se aflau rămăşiţele carcasei. Numai oasele mari şi pielea nu fuseseră târâte şi devorate de necrofagi.

Capul era încă sprijinit în cei doi fildeşi. Leon înfăşură o frânghie de scoarţă în jurul unuia dintre colţi, iar hamalii Luo traseră de aceasta, intonând un cântec. Capătul colţului care fusese îngropat în craniu ieşi din canalul său cu puţină rezistenţă. Până atunci, aproape jumătate din lungimea sa fusese ascunsă, iar adevăratele sale dimensiuni ieşeau la iveală acum pentru prima oară. Când întinseră cei doi fildeşi unul lângă altul, pe un pat de frunze verzi, proaspete, Leon fu uimit de lungimea şi de simetria lor frumoasă. Folosi din nou ţeava puştii drept reper pentru a-i măsura. Cel mai lung depăşea cu o mână trei metri treizeci, iar cel mai mic avea aproape trei metri.

La indicaţiile lui Manyoro, cărăuşii tăiară doi stâlpi lungi din lemn de acacia şi legară fiecare fildeş de câte unul. Cu câte un hamal la fiecare capăt, ridicară stâlpii şi începură să meargă spre calea ferată, cu restul echipei venind în urma lor, gata să îi schimbe pe cei care oboseau.

Leon nu mai avea permis militar de trecere, aşa că aşteptară trenul de noapte de la lacul Victoria, pe partea cea mai abruptă a căii ferate, unde acesta urca pe povârniş, de la baza Văii Riftului. Aici, chiar şi locomotivele duble mergeau cu viteză redusă. La adăpostul întunericului, alergară de-a lungul unui vagon de marfă până când reuşiră să se agaţe de scara din oţel şi să se suie pe acoperiş. Hamalii Luo le dădură fildeşii şi ridicară bagajul lui Ishmael. Leon îi aruncă o pungă plină de şilingi conducătorului, iar hamalii le strigară mulţumiri şi îşi luară rămas-bun, rămânând în întuneric în spatele cabinei paznicului. Locomotivele pufăiră curajoase până în vârful pantei. Vagonul pe care stăteau era plin de coşuri cu peşte uscat, dar pe măsură ce trenul căpătă viteză, mirosul dispăru.

Era încă întuneric când coborâră fildeşii şi bagajele peste marginea vagonului, sărind din trenul în mers pe măsură ce acesta încetinea, pentru a intra în staţia Nairobi.

Percy Phillips lua micul dejun în cortul popotei când intrară în tabăra Tandala, aplecaţi sub greutatea fildeşilor.

– Pe sufletul meu! strigă el, vărsându-şi cafeaua şi dărâmând scaunul când sări în picioare. Ăştia doar nu sunt ai tăi, nu?

– Unul dintre ei este, spuse Leon serios. Din păcate, domnule, celălalt este al dumitale.

– Duceţi-i la cântar. Hai să vedem ce avem aici, ordonă Percy.

Tot personalul taberei veni după ei, până la coliba de prelucrare a pieilor, adunându-se în jurul cântarului în timp ce Leon ridica fildeşul mai mic în laţ.

– Şaizeci de kilograme, spuse Percy evaziv. Acum, hai să-l vedem pe celălalt!

Leon îl ridică pe al doilea în laţ şi Percy clipi.

– Şaizeci şi cinci, zise el cu vocea schimbată brusc.

Era cel mai mare fildeş care fusese adus vreodată în tabăra Tandala. Totuşi, nu găsi niciun motiv pentru care tânărul să afle asta. „Nu vreau să i se urce la cap", se gândi el scărpinându-şi barba. Apoi îi spuse lui Manyoro:

– Pune ambii fildeşi în camion! Se întoarse apoi spre Leon şi ochii îi străluciră. Bun, tinere, poţi să mă duci la club acum! Urmează să îţi fac cinste cu un pahar.

Vehiculul sărea şi zdrăngănea peste şine, aşa că Percy fu nevoit să îşi ridice vocea ca să fie auzit peste zgomotul motorului.

– Bun! Spune-mi totul. Chiar de la început. Nu omite nimic. Cu câte gloanţe l-ai doborât?

– Acesta nu este începutul, domnule, îi aminti Leon.

– E suficient ca punct de plecare. Poţi s-o iei înapoi de aici. Câte gloanţe?

– Un glonț în creier. Și apoi mi-am amintit sfatul dumitale și am mai tras o dată când era la pământ.

Percy încuviință încântat.

– Acum, spune-mi restul.

Pe măsură ce asculta, Percy era tot mai impresionat de relatarea lui Leon.

Chiar și pentru Percy, care trăise totul de o sută de ori, povestea era extrem de fascinantă. Una dintre cele mai importante datorii ale unui vânător alb era să își distreze clienții. Aceștia voiau mai mult decât să doboare câteva animale: plăteau o avere ca să participe la o aventură de neuitat și voiau să fie scoși din existența lor urbană, răsfățată, și să fie conduși spre începuturile lor primitive de către o persoană în care puteau avea încredere și pe care o puteau admira. Percy știa câțiva oameni buni, pricepuți să supraviețuiască în sălbăticie și să se orienteze, dar le lipsea farmecul. Erau aspri și taciturni. Înțelegeau profund farmecul sălbăticiei, dar nu îl puteau explica și altora. Nu avuseseră niciodată un client care să revină. Numele lor nu circulau prin palatele din Europa sau prin cluburile exclusiviste din Londra, New York și Berlin. Nimeni nu se înghesuia să beneficieze de serviciile lor.

Acest tânăr nu se încadra în aceeași categorie. Era dornic și energic. Era modest, fermecător și avea tact. Știa să vorbească. Avea un simț al umorului sec, excentric. Era prezentabil. Oamenii îl plăceau. Percy zâmbi în sinea lui. „La naiba, până și eu îl plac!"

Când ajunseră la club, Percy îi spuse să parcheze exact în fața ușilor principale. Apoi îl conduse pe Leon în barul lung, unde mai mulți clienți fideli se așezaseră deja; majoritatea trăiau din banii trimiși de familiile lor din Anglia.

– Domnilor, li se adresă Percy, vreau să vă fac cunoștință cu noul meu ucenic. Apoi vă voi conduce afară și vă voi arăta o pereche de fildeși. Și vreau să spun... o adevărată pereche de fildeși!

Când ieşiră în faţa clădirii, descoperiră că vestea se răspândise deja în oraş şi o mică mulţime se adunase în jurul camionetei. Percy îi invită pe toţi la un pahar.

Când în bar intră Hugh Delamere, şchiopătând din cauza piciorului ce îi fusese mestecat de un leu cu ani în urmă, larma deveni insuportabilă. Era o situaţie complet pe placul Domniei Sale. La fel ca multor băieţi englezi care învăţaseră la şcoala publică, lui Delamere îi plăceau jocurile violente, care se lăsau cu mobilă ruptă şi cu alte daune colaterale. În seara aceea era însoţit de colonelul Penrod Ballantyne. Îl felicitară pe Leon pentru abilităţile sale de vânător, iar Delamere îi turnă un pahar de whisky Talisker din rezerva lui privată, pe care o ţinea sub bar. Apoi îi provocă pe unchi şi pe nepot la un joc de High Cockalorum, care presupunea o cursă în jurul camerei mari fără să atingă podeaua. La un moment dat, rafturile din spatele barului nu mai reuşiră să susţină greutatea Domniei Sale şi se prăbuşiră cu zgomot împreună cu sticlele sparte. Înainte de miezul nopţii, unul dintre rezidenţii clubului veni la bar ca să se plângă de zgomot. Domnia Sa îl încuie în pivniţa de vinuri pentru tot restul serii.

Câteva ore mai târziu, Percy era purtat cu picioarele înainte în camera de biliard şi întins pe pâsla verde a mesei. Leon îşi petrecu restul nopţii pe scaunul din faţă al camionetei. Se trezi în zori cu o durere de cap formidabilă.

– Bună dimineaţa, efendi. Ishmael stătea lângă camionetă cu o cană aburindă de cafea neagră în mână. Îţi urez o zi parfum de iasomie.

Cafeaua îl învioră suficient cât să îl cheme pe Manyoro. Reuşiră împreună să pornească Vauxhallul, conducând pe strada principală până la sediul Companiei Comerciale Greater Lake Victoria. Sub numele de pe placă fusese până nu demult un alt scris, acoperit acum din ordinul direct al Excelenţei Sale, guvernatorul. Cu toate acestea, textul era încă lizibil sub singurul strat de vopsea menit să îl astupe: *Din ordinul Maiestăţii*

Sale, regele Angliei, furnizor de obiecte fine, rare și prețioase. Textul necenzurat era: *Comerciant de aur, diamante, sculpturi în fildeș, rarități și toate tipurile de produse naturale. Felurite obiecte de vânzare. Prop. dl. Goolam Vilabjhi Esq.*"

Când Leon intră pe ușa din față cu fildeșul mai mic, proprietarul se grăbi să îl întâmpine. Domnul Goolam Vilabjhi era un om mic, bine hrănit și cu un zâmbet radios.

– Dumnezeule, locotenent Courtney! Pentru mine și umilul meu stabiliment, este o mare onoare.

– Bună dimineața, domnule Vilabjhi! Trebuie să vă anunț însă că nu mai sunt locotenent, îi spuse Leon, în timp ce punea fildeșul pe tejghea.

– Dar încă sunteți cel mai bun jucător de polo din Africa și am auzit că ați devenit un bun *shikari*. Mai mult, văd că ați adus și dovada acestui fapt.

Strigă la doamna Vilabjhi în spatele magazinului, rugând-o să aducă zaharicale și cafea, apoi îl conduse pe Leon printre rândurile de rafturi încărcate, până în biroul lui minuscul. O bibliotecă ocupând un perete întreg conținea toate cele douăzeci și două de volume ale dicționarului *Complete Oxford English Dictionary*, un set complet din *Encyclopedia Britannica*, *Burke's Peerage and Gentry* și mai multe istorii ale regilor englezi, ale popoarelor și ale limbilor lor. Domnul Vilabjhi era un anglofil înfocat, regalist și susținător al limbii engleze.

– Vă rog, luați loc, bunule domn!

Doamna Vilabjhi intră cu tava de cafea. Era chiar și mai plinuță decât soțul ei, dar la fel de amabilă. După ce umplu paharele cu lichidul gros și negru, soțul ei o rugă să plece. Apoi se întoarse spre Leon.

– Acum, Sahib, spune-mi, care e plăcerea ta?

– Vreau să îți vând acest fildeș.

Domnul Vilabjhi se gândi la cuvintele lui atât de multă vreme, încât Leon deveni neliniştit. În cele din urmă, spuse:

– Din păcate, apreciate Sahib, nu voi cumpăra acel fildeş de la tine.

Leon era surprins.

– De ce naiba nu? întrebă el. Eşti comerciant de fildeş, nu?

– Sahib, ţi-am spus vreodată că am fost îngrijitor de cai – sau, cum spunem în India, un *syce* – în grajdurile maharajahului Cooch Behar? Sunt cel mai mare admirator şi cunoscător al jocului regal de polo şi al celor care îl joacă.

– Şi de aceea nu vrei să îmi cumperi fildeşul? întrebă Leon.

Domnul Vilabjhi râse.

– Ce glumă bună, Sahib! Nu! Motivul este că, dacă voi cumpăra acel fildeş, îl voi trimite în Anglia, unde se vor face din el clape de pian sau bile de biliard frumos colorate. Apoi mă vei urî. Într-o zi, când vei fi bătrân, te vei gândi la trecut, la ce am făcut cu trofeul tău, şi îţi vei spune în sinea ta: „Zece mii de blesteme pe capul acelui răufăcător infam şi ticălos, domnul Goolam Vilabjhi Esquire!"

– Pe de altă parte, dacă nu îl cumperi, voi rosti chiar acum o sută de mii de blesteme pe capul tău, îl avertiză Leon. Domnule Vilabjhi, am mare nevoie de bani.

– Ah! Banii sunt ca fluxul oceanului. Vin şi pleacă. Dar nu vei mai vedea niciodată în viaţa ta un fildeş ca acela.

– În clipa asta, fluxul meu este atât de îndepărtat, încât nici nu se vede la orizont.

– Atunci, Sahib, va trebui să găsim un fel de şiretlic sau, aşa cum spuneam în Cooch Behar, un fel de stratagemă prin care să ne îndeplinim dorinţele. Rămase un lung moment gândindu-se profund, apoi ridică un deget şi îşi atinse tâmpla. Evrica! Am găsit. Vei lăsa fildeşul la mine, ca o garanţie, iar eu îţi voi împrumuta banii de care ai nevoie. Îmi vei plăti o dobândă de douăzeci la sută pe an. Apoi, într-o zi, când vei fi cel mai cunoscut *shikari* din Africa, te vei întoarce la mine şi îmi vei spune: „Dragul meu prieten de încredere, domnule Goolam

Vilabjhi Esquire, am venit să îți înapoiez datoria pe care o am la dumneata". Atunci, eu îți voi înapoia magnificul fildeș și astfel vom fi prieteni pe viață!

– Dragul și credinciosul meu prieten, domnule Goolam Vilabjhi Esquire! Chem zece mii de binecuvântări asupra ta, râse Leon. Cât îmi poți împrumuta?

– Am auzit că fildeșul acela cântărește șaizeci de kilograme.

– Dumnezeule! De unde știi asta?

– Fiecare ființă umană din Nairobi a aflat deja acest lucru, zise domnul Vilabjhi înclinând capul într-o parte. La cincisprezece șilingi și jumătate de kilogram, cred că pot să îți dau în avans marea sumă de nouăzeci și șase de lire sterline în sovereigni de aur.

Leon clipi. Era cea mai mare sumă pe care o ținuse vreodată în mână.

Înainte să plece din magazinul domnului Vilabjhi, făcu primele cumpărături. Pe unul dintre rafturile din spatele tejghelei, observase o mică grămăjoară de pachete din carton roșii și galbene, cu semnul distinctiv al principalului producător de cartușe din Britania, capul de leu Kynoch. Când examină cutiile mai îndeaproape, fu încântat să descopere că erau marcate cu însemnele „H&H .470 Royal Nitro Express. 500 Grain. Solid". Din cele zece cartușe pe care i le lăsase Verity O'Hearne, mai avea doar trei. Trăsese cinci focuri ca să verifice cătarea puștii și încă două ca să doboare marele elefant.

– Cât costă acele gloanțe, domnule Vilabjhi? întrebă el agitat.

Înghiți în sec auzind răspunsul:

– Pentru tine, Sahib, și doar pentru tine, voi face acum cel mai bun și mai special preț. Ridică privirea spre tavan, de parcă ar fi așteptat inspirație de la Kali, Ganesh și toți ceilalți zei hinduși. Apoi spuse: Pentru tine, Sahib, prețul este de cinci șilingi pentru fiecare glonț.

Erau zece pachete, fiecare conținând câte cinci runde. Leon făcu un calcul rapid și rezultatul îl consternă. Douăsprezece lire și zece șilingi! Atinse punga grea din buzunarul de la șold. „Nu-mi permit! își spuse în sinea lui. Pe de altă parte, ce vânător profesionist ar pleca în sălbăticie cu doar trei cartușe la curea?" Ezitant, căută în buzunar și scoase punga de pânză pe care abia o pusese acolo.

Fluxul averii sale venise spre el, era adevărat, dar la fel de rapid începea să se retragă, după cum îl avertizase domnul Vilabjhi.

Manyoro și Ishmael așteptau încă afară, în fața magazinului. Leon le plăti salariile pe care li le datora.

– Ce vei face cu toți acești bani? îl întrebă pe Manyoro.

– Voi cumpăra trei vaci. Ce altceva, *bwana*?

Manyoro clătină din cap auzind o întrebare atât de prostească. Pentru un *masai*, vitele erau singura avuție reală.

– Și tu, Ishmael?

– Îi voi trimite soțiilor mele din Mombasa, efendi.

Ishmael avea șase, numărul maxim pe care îl permitea Profetul, și erau la fel de vorace ca un roi de lăcuste.

Leon conduse apoi până la cazarma KAR, împreună cu Ishmael și Manyoro. Îl găsi pe Bobby Sampson abătut, cu o halbă cu bere în față, în popota ofițerilor. Când îl văzu, prietenul lui se lumină la față și se înveseli atât de tare când Leon îi plăti cele cincisprezece guinee pe care i le datora pentru Vauxhall, încât îi cumpără o bere. De la cazarmă, Leon conduse spre oborul de la marginea orașului.

– Manyoro, vreau să îi trimit o vacă Mamei Lusima, ca să îi mulțumesc pentru ajutorul ei în chestiunea cu elefantul.

– Un astfel de cadou este obișnuit, *bwana*, încuviință Manyoro.

– Nimeni nu apreciază vitele mai mult decât tine, Manyoro.

– Este adevărat, *bwana*.

– Când îți vei alege animalele, alege unul și pentru Lusima Mama și înțelege-te la preț cu vânzătorul.

Asta îl costă pe Leon încă cincisprezece lire, pentru că Manyoro optă pentru cel mai bun animal din țarc. Înainte ca acesta să pornească la drum spre muntele Lonsonyo, Leon îi dădu o pungă de pânză plină cu șilingi.

– Asta este pentru Loikot. Dacă va continua să vorbească la fel cu prietenii lui și ne va aduce veștile aici, vor urma multe alte pungi cu șilingi. Spune-i să economisească toți banii și în curând va putea să își cumpere o vacă frumoasă. Acum pleacă, Manyoro, și întoarce-te repede! *Bwana* Samawati are mult de muncă pentru noi.

Mânând vacile înainte, Manyoro porni pe calea brăzdată ce ducea în jos, spre Valea Riftului. Când ajunse la prima curbă, se întoarse și îi strigă lui Leon:

– Așteaptă-mă, frate, pentru că mă voi întoarce în zece zile.

Leon se duse apoi la club ca să îl ia pe Percy Phillips. Îl găsi prăbușit într-unul dintre fotoliile de pe terasă, privind spre peluzele arse de soare. Era într-o dispoziție proastă. Avea ochii injectați, barba ciufulită și fața ridată precum jacheta kaki de drumeție în care își petrecuse noaptea.

– Unde dracului ai fost? mârâi el la Leon și, fără să aștepte vreun răspuns, coborî treptele până la camioneta care hodorogea și scotea dâre de fum albastru de eșapament. Fața i se lumină când văzu fildeșul pe care stătea Ishmael.

– Ei bine, slavă Domnului că încă ai ăsta. Ce s-a întâmplat cu celălalt?

– I l-am vândut infidelului Vilabjhi, efendi.

Ishmael se obișnuise să se refere la stăpânul său folosind forma regală de plural.

– Pungașul acela! Pun pariu că te-a păcălit, spuse Percy, suindu-se pe scaunul din față.

Rămase tăcut până când ajunseră pe ultima – și cea mai proastă – porțiune de drum spre tabăra Tandala.

– Seara trecută am reuşit să schimb câteva vorbe cu unchiul tău, Penrod. A primit o telegramă de la Departamentul American de Stat. Fostul preşedinte al Statelor Unite şi oamenii din întregul său anturaj vor veni peste două luni în Mombasa, la bordul vasului de lux german *Admiral,* ca să înceapă marele safari. Trebuie să ne pregătim pentru venirea lor.

Când parcară în faţa cortului popotei, Percy strigă să i se aducă ceai. Două căni de fiertură îi refăcură rapid starea de spirit.

– Scoate-ţi creionul şi caietul, îi ordonă el lui Leon.

– Nu am nici una, nici alta.

– Pe viitor, vor fi mai trebuincioase decât orice alt echipament. Chiar mai utile decât puşca şi sticla ta de chinină. Am de rezervă în biblioteca mea. Le poţi înlocui data viitoare când mergi în oraş.

Trimise un servitor să le aducă şi, în curând, creionul lui Leon aştepta deasupra primei pagini.

– Acum, iată o imagine de ansamblu a acestui safari. În afară de preşedinte, vor mai fi prezenţi fiul său, un tânăr cam de aceeaşi vârstă cu tine, şi oaspeţii săi, sir Alfred Pease, lordul Cranworth şi Frederick Selous.

– Selous! exclamă Leon. Este o uriaşă legendă africană! Am fost crescut cu toate cărţile lui. Dar trebuie să fie foarte bătrân.

– Deloc, sări Percy. Mă îndoiesc că a împlinit şaizeci şi cinci de ani.

Leon era pe cale să sublinieze că şaizeci şi cinci de ani însemnau extrem de mult, dar văzu privirea consternată a lui Percy. Înţelese că vârsta era un subiect sensibil pentru Percy şi se retrase din terenul minat unde era pe cale să intre.

– Ah, atunci este încă destul de tânăr, spuse el grăbit.

Percy încuviinţă şi continuă:

– Preşedintele a luat cu el cinci vânători albi, în afară de mine. Cei pe care îi cunosc sunt Judd, Cunninghame şi Tarlton, toţi foarte buni. Presupun că vor avea şi ucenicii cu ei. Înţeleg

de la Penrod că vor fi peste douăzeci de naturaliști și de taxidermiști de la Institutul Smithsonian, muzeul care sponsorizează parțial safariul. L-am întrebat pe Penrod despre jurnaliști și alți membri ai presei, dar mi-a spus că președintele le-a interzis prezența. După două mandate complete, a ajuns să aprecieze intimitatea.

– Deci nu vor fi jurnaliști? spuse Leon ridicând privirea din caiet.

– Nu-ți face griji în privința asta. Nimeni – indiferent din ce mediu – nu poate să scape vreodată de gândacii aceia. American Associated Press trimite câțiva, dar vor fi într-un safari separat, care îl va urma pe al nostru îndeaproape pe tot parcursul său; aceștia vor trimite articole la New York cu fiecare ocazie. Sper să capete toți variolă.

– Asta înseamnă că la safariul nostru va participa un grup de peste treizeci de oameni. Va fi un mic munte de bagaje, echipamente și provizii care va trebui gestionat.

– Într-adevăr, aprobă Percy sarcastic. Conform estimării inițiale de la New York, vor expedia cam nouăzeci și șase de tone. Restul va fi cumpărat local. Asta va include cinci tone de sare, în care să se conserve specimenele și trofeele, și nutreț pentru cai. Transportul din America va fi trimis înaintea grupului principal, ceea ce ne dă timp să îl aducem de pe coastă și să îl împărțim în pachete de câte treizeci de kilograme pentru hamali.

– De câți cai înșeuați vor avea nevoie? întrebă Leon cu interes.

– Intenționează să vâneze mai mult călare. Președintele vrea un șir de cel puțin treizeci, răspunse Percy. Acesta este unul dintre domeniile tale de experiență, așa că, pe lângă celelalte îndatoriri ale tale, te fac responsabil pentru cai. Va trebui să recrutezi o echipă de bază de îngrijitori de cai, care să aibă grijă de aceștia. Se opri. Și, desigur, cele două camionete vor fi și ele

responsabilitatea ta. Vreau să le folosim pentru reaprovizionarea cu mici obiecte acolo unde președintele va fi campat, în orice moment.

– Două motoare? Ai doar unul.

– Îl rechiziționez pe celălalt de la tine pentru perioada safariului. Ai face bine să te asiguri că ambele funcționează bine.

Percy nu menționă nimic despre remunerația pentru folosirea camionetei lui Leon sau despre costurile reparațiilor pentru a o repune pe patru roți și a o face să meargă.

– Lordul Delamere ni-l împrumută pe bucătarul său de la hotelul Norfolk. Vor fi patru sau cinci bucătari adjuncți. Îl voi trimite pe omul tău Ishmael să lucreze în bucătăriile din tabără. A, că tot veni vorba, Cunninghame va recruta cam o mie de hamali care să ducă bagajele și proviziile pentru safari. Seara trecută i-am spus că ești fluent în swahili și că îl vei ajuta cu plăcere.

– I-ați menționat și că mi-ar plăcea să îl ajut la vânătoarea propriu-zisă? întrebă Leon inocent.

Percy ridică o sprânceană cenușie.

– Chiar așa? Dată fiind vasta ta experiență, sunt sigur că președintele va fi onorat să te aibă drept ghid. Cu toate acestea, vei avea multe alte îndatoriri mai importante care să te distreze, tinere.

Această formă de adresare începea să îl irite pe Leon, dar își dădu seama că era, de fapt, motivul pentru care Percy o folosea atât de frecvent.

– Aveți perfectă dreptate, domnule. Nu m-am gândit la asta.

Și îi adresă lui Percy cel mai frumos zâmbet al său. Lui Percy îi era greu să nu zâmbească la rândul său. Îi plăcea din ce în ce mai mult felul de a fi al băiatului, care putea să încaseze tot ce i se dădea fără să se văicărească. Se domoli și continuă:

– Vor fi mai bine de o mie de guri de hrănit. Conform legilor vânatului din colonie, bivolii sunt considerați dăunători. Nu sunt

prevăzute limite cu privire la câți pot fi împușcați. Una dintre misiunile noastre va fi să aprovizionăm safariul cu carne. Vei avea parte de vânătoare după pofta inimii. Asta pot să-ți promit.

Două luni și șase zile mai târziu, vasul german de pasageri *SS Admiral* acostă în laguna Kilindini, portul cu apă adâncă al orașului de coastă Mombasa. Frânghiile vasului erau pline de steguleț colorate. La catargul principal flutura steagul american și de trinchet atârnau vulturii negri ai Germaniei kaizerului. Pe punte, o formație cânta *The Star Spangled Banner* și *God Save the King*. Plaja era plină de spectatori și de demnitari, conduși de guvernatorul teritoriului și comandantul forțelor Maiestății Sale britanice în Protectoratul Africii de Est, în uniforme complete de gală, incluzând pene la pălăriile înalte și săbii la șolduri.

În apa adâncă, în larg, o flotilă de barje și de bărci aștepta să transporte pasagerii pe plajă. Fostul președinte Teddy Roosevelt și fiul său fură primii care coborâră într-una dintre bărcile care așteptau. După ce distinșii oaspeți își ocupară locurile în bănci, vâslașii porniră spre plajă. Curând, nori negri de ploaie se apropiară de lagună și, cu un bombardament de tunete și fulgere, lansară o ploaie torențială asupra scenei. Roosevelt ajunse pe plajă, fiind purtat în spate prin apa mică de un hamal musculos, pe jumătate gol. Sacoul lui din bumbac, cu cordon, era plin de apă, iar el hohotea de râs. Era exact genul de aventură care îl bucura. Guvernatorul se grăbi să îl întâmpine, apucând cu o mână penele de struț alb de la pălăria sa și cu alta încercând să scoată sabia ce i se încurcase între picioare. Își pusese trenul privat la dispoziția președintelui și a anturajului său. Imediat ce se urcară cu toții în siguranță la bord, norii se îndepărtară, iar razele strălucitoare ale soarelui începură să

strălucească peste apele agitate ale lagunei. Mulțimea numeroasă cântă refrenul de la *For He's A Jolly Good Fellow*. Teddy Roosevelt rămase pe balconul primului vagon și se bucură de urale, apoi conductorul fluieră și trenul se îndepărtă, începându-și călătoria spre Nairobi. După o sută șaizeci de kilometri în interiorul continentului, trenul se opri în stația Voi, cel mai sudic punct al câmpiilor vaste aflate între râurile Tsavo și Athi. O bancă din lemn fusese construită cu rol de platformă de vizionare peste plugul nivelator din fața locomotivei. Președintele și Frederick Selous se așezară pe bancă. Selous era cel mai apreciat dintre toți vânătorii africani, autorul mai multor cărți despre călătorii și aventuri și un naturalist care își dedicase viața studiului animalelor de pe marele continent. Renumit pentru puterea și hotărârea sa, se spunea despre el că, „atunci când toți ceilalți renunță, Selous continuă până la capătul drumului". Avea un fizic robust, barba de un cenușiu oțelit, ochii îi erau fermi și pătrunzători, iar expresia, blândă și pioasă. Selous și Roosevelt, deși atât de diferiți în aparență, erau spirite înrudite și iubeau spațiile deschise, sălbatice.

În timp ce trenul pufăia peste câmpiile Tsavo, întrecându-se la orizont cu turmele de antilope, cei doi mari oameni conversau despre minunile ce se desfășurau pretutindeni în jurul lor. Când se lăsă întunericul, se retraseră în confortul vagonului guvernatorului. Când trenul opri în stația Nairobi, a doua zi de dimineață, întreaga populație se afla pe platformă ca să-l zărească pe fostul președinte.

Pentru următoarele zile, fusese aranjat un program de recepții, baluri și evenimente sportive, inclusiv polo și curse de cai, pentru distracția acestuia. După o săptămână, când Roosevelt își îndeplinise obligațiile sociale, safariul era gata să înceapă. Călătoriră din nou cu trenul, spre sălbăticia din Câmpiile Kapiti. Când sosiră, toți participanții la safari erau dispuși ca o mică armată în întâmpinarea lor.

În dimineața următoare, când începu marșul, președintele, cu Selous și cu fiul lui de o parte și de alta, porni călare în capul coloanei. În spatele lor, purtat de un *askari* în uniformă, steagul Old Glory flutura în briză. Urma fanfara KAR, ce reda o versiune aproximativă a cântecului *Dixie*. Restul grupului, numărând circa o mie de oameni, se întindea pe aproape trei kilometri peste veld.

Leon Courtney nu făcea parte din această mulțime. În ultimele șase săptămâni, instalase depozite de provizii la adăpători, de-a lungul traseului programat pentru safari.

După câteva ezitări, Percy Phillips îi dăduse lui Leon un asistent. La început, Leon fusese îngrozit.

– Hennie du Rand? protestă el. Îl cunosc – este un bur afrikaner din Africa de Sud. Tipul a luptat împotriva noastră în război. A călărit alături de comandoul celebrului Koos de la Rey. Numai Dumnezeu știe câți englezi a împușcat Hennie du Rand!

– Războiul împotriva burilor s-a încheiat cu mulți ani în urmă, sublinie Percy. Poate că Hennie are un caracter dur, dar are o inimă bună. Ca majoritatea burilor, este un boșiman adevărat și a împușcat mai mulți elefanți și bivoli decât oricare om pe care îl cunosc. Este și un bun mecanic. Te poate ajuta cu întreținerea camionetelor și poate conduce una. Vei avea nevoie de cineva care să te ajute să împuști suficienți bivoli încât să mențiii safariul aprovizionat cu carne proaspătă – și nu există nimeni mai bun decât el. Poți învăța multe de la el dacă asculți. Dar cea mai bună recomandare a sa este că va munci pentru porția sa de mâncare și câțiva șilingi pe zi.

– Dar... spuse Leon.

– Gata cu „dar"! Hennie este asistentul tău și ai face bine să te obișnuiești cu asta, tinere.

În primele câteva săptămâni, Leon descoperise că Hennie nu era doar un muncitor neobosit, ci și un bun cunoscător al întreținerii motoarelor și al supraviețuirii în sălbăticie, fiind fericit să împărtășească aceste cunoștințe cu el. Relațiile sale cu personalul erau excelente. Locuise toată viața cu oameni ai triburilor africane și le înțelegea felul de a fi și obiceiurile. Îi trata cu umor și respect.

Chiar și Manyoro și Ishmael îl plăceau. Era un povestitor fascinant și Leon îi aprecia compania seara, când stăteau în jurul focului de tabără. Avea peste patruzeci de ani, dar era suplu și vânjos. Barba îi era cărunță, iar fața și brațele îi erau aspre și arse de soare. Vorbea cu un puternic accent Afrikaans.

– *Ja, tânărul meu Boet*, îi spuse el lui Leon după ce fugăriseră pe jos o turmă de bivoli, omorând opt femele tinere și grase, cu un număr egal de gloanțe. Da, tânărul meu prieten. Se pare că încă trebuie să facem un vânător din tine.

Împreună cu Manyoro și alți patru bărbați, jupuiră, eviscerară și tranșară animalele, apoi le încărcară în cele două camioane și le livrară la aproape un kilometru distanță de marea tabără a safariului prezidențial. Era distanța maximă la care Percy le permitea vehiculelor să se apropie. Nu voia ca președintele și Selous să fie deranjați de sunetul motoarelor. O altă echipă de hamali ieși din tabără pentru a căra carcasele.

Când rămaseră singuri, Leon și Hennie parcară Vauxhallul mai vechi sub un arbore de mahon și fixară un scripete de creanga principală. Ridicară apoi spatele camionetei și scoaseră împreună diferențialul, care făcea un sunet alarmant, de frecare. Începură apoi să întindă piesele pe o bucată veche de prelată. Ridicară privirea când auziră tropotul unui cal care se apropia. Călărețul era un tânăr purtând pantaloni de călărie și o pălărie cu bor larg. Descălecă și lăsă calul, apoi veni spre locul în care lucrau ei.

– Bună ziua. Ce faceți? spuse el cu un accent american de neconfundat.

Înainte să răspundă, Leon îl măsură din priviri. Cizmele sale de călărie erau scumpe, iar pantalonii erau proaspăt spălați și călcați. Avea un chip plăcut, oarecum comun, și un păr de o culoare nedefinită, însă zâmbetul îi era prietenos. Leon își dădu seama că erau cam de aceeași vârstă: celălalt nu avea mai mult de douăzeci și doi de ani.

– Ne deranjăm puțin cu acest autobuz bătrân, îi spuse Leon, iar străinul zâmbi.

– „Ne deranjăm puțin cu acest autobuz bătrân", repetă el. Doamne, ce-mi place accentul acesta britanic. L-aș putea asculta în fiecare zi.

– Ce accent? îl imită Leon. N-am niciun accent. Dar tu... tu ai un accent amuzant.

Izbucniră în râs.

Străinul îi întinse mâna.

– Mă numesc Kermit.

Leon se uită în jos, spre palma sa, care era mânjită de unsoare neagră.

– Nu contează, îl asigură Kermit. Ador să meșteresc la mașini. Acasă am un Cadillac.

Leon își șterse mâna de turul pantalonilor, apoi i-o întinse.

– Eu sunt Leon, iar tipul acesta murdar este Hennie.

– Vă deranjează dacă mai stau puțin?

– Dacă ești un mecanic bun, ne poți da o mână de ajutor. Ce zici să tragi de grilajul și de pinionul acela? Ia o cheie.

Câteva minute, lucrară cu toții în tăcere, concentrându-se asupra mașinii; dar atât Leon, cât și Hennie îl priveau bănuitor pe nou-venit. În final, Hennie își exprimă opinia cu voce scăzută:

– *Hy weet wat hy doen.*

– Ce limbă este asta și ce a spus Hennie?

– Este afrikaans, o versiune africană a olandezei, și a spus că știi ce faci.

– La fel și tu, amice!

Lucrară mai departe o vreme, apoi Leon întrebă:

– Faci parte din marele circ Barnum and Bailey?

Kermit râse încântat.

– Da, bănuiesc că da.

– Cu ce te ocupi? Ești de la Institutul Smithsonian?

– E un fel de-a spune... dar, în mare parte, stau și ascult un grup de bărbați vârstnici care vorbesc o grămadă despre lucrurile care erau mult mai bune pe vremuri, răspunse Kermit.

– Pare foarte distractiv.

– Voi ați împușcat bivolii aduși în tabără de dimineață?

– Face parte din treaba noastră să aprovizionăm tabăra cu suficientă carne.

– Asta chiar sună distractiv. Pot să vin cu voi data viitoare?

Leon și Hennie făcură un schimb de priviri, apoi Leon întrebă cu grijă:

– Ce calibru are pușca ta?

Kermit se duse lângă calul său și scoase arma din geanta de sub clapa șeii. Se întoarse și i-o dădu lui Leon, care acționă levierul ca să vadă dacă rezervorul era gol, apoi o ridică la umăr.

– .405 Winchester. Aud că este o pușcă bună pentru bivoli, dar lovește precum pumnii lui Bob Fitzsimmons, spuse el. Poți să tragi cu ea?

– Cred că da, zise Kermit luând-o înapoi. Îi spun Marele Medicament[1].

– Bine. Ne vedem aici poimâine, la patru dimineața.

– De ce nu mă luați din tabăra principală?

– E interzis, spuse Leon. Noi, formele inferioare de viață, nu avem voie să îi deranjăm pe cei mari și importanți.

La patru dimineața, când el și Hennie veniră la punctul de întâlnire în cele două vehicule, cu călăuzele și cojocarii, era încă

[1] Nume dat cartușului 405 Winchester. Lansat în anul 1904, rămâne până în ziua de azi unul dintre cele mai puternice cartușe concepute special pentru puști de vânătoare (n.red.)

întuneric, dar Kermit îi aștepta. Leon era impresionat. Se îndoise că avea să vină. În orele de întuneric de după aceea, merseră după o urmă de vânat cu Manyoro în față, pentru a-i avertiza în caz de cioturi sau găuri. Era frig și Kermit se învelise cu o prelată ca să se apere de vânt. Când urma ajunse la o albie de râu uscată, ce reprezenta un obstacol de netrecut pentru camionete, opriră la umbra unui arbore și se dădură jos. Apoi își scoaseră puștile, iar Kermit se uită cu atenție la aceea a lui Leon.

– Arma ta a avut o viață lungă.

– A avut parte de ceva acțiune, încuviință Leon.

Percy îi împrumutase o Jeffreys .404 veche și uzată din colecția lui de arme de foc, pentru că muniția pentru aceasta era la un sfert din preț și se găsea mai ușor decât pentru .407 Holland. În ciuda aspectului, arma era precisă și de nădejde, dar Leon nu era prea mândru de ea.

– Poți să tragi cu ea? îl luă peste picior Kermit.

– Într-o zi bună.

– Să sperăm că azi e o zi bună, zise Kermit.

– Vom vedea.

– Încotro ne îndreptăm? întrebă Kermit schimbând subiectul.

– Ieri, târziu, Manyoro a luat urma unei turme mari care se îndrepta încoace. Ne conduce spre ea.

Înaintară pe albia râului și trecură pe lângă un iaz mare și verde ale cărui ape nu se uscaseră încă de la ultimul sezon umed. Marginile fuseseră călcate în picioare de nenumărate animale, inclusiv de turmele de bivoli care obișnuiau regulat să se adape din iaz. Urcară pe malul celălalt, ajungând într-o zonă cu arbori de acacia în floare și poieni cu iarbă verde și proaspătă.

Zorii veniră în toată splendoarea lor, iar în aerul rece și dulce, locuitorii pădurii se treziră la viață. Bărbații se opriră pentru câteva minute într-un luminiș, ca să privească câțiva babuini căutând insecte și rădăcini. Erau conduși de masculi tineri, atenți la eventualele pericole. În urma lor veneau femelele, ținându-și cozile în sus pentru a-și arăta posterioarele golașe și roz și pubisurile, semnalându-și astfel maturitatea și

disponibilitatea. Unele aveau pui cățărați pe spate ca niște jochei. Puii mai mari mergeau singuri și se alergau unii pe alții prin poiană. În urmă se deplasau masculii mai mari, care se mișcau cu aroganță, fiind gata să se confrunte cu orice amenințare pe care ar fi descoperit-o masculii mai tineri din față. O turmă mică de antilope de pădure – cu o constituție delicată, coarne spiralate și dungi crem pe greabăn – ținea pasul cu trupa. Le foloseau pe primatele vigilente drept santinele, simțindu-se la adăpost de leoparzi și de alți prădători.

Când parada de animale trecu, bărbații își continuară drumul, dar se opriră din nou în urma lui Manyoro, care arăta cu sulița spre pământul moale aflat de o parte și de alta a poienii, ce fusese frământat de trecerea multor copite.

– Aceasta este turma.

– Câte sunt, Manyoro?

– Două sute, poate trei.

– Când?

Manyoro arătă spre un mic arc de pe cerul răsăritului.

– Mai puțin de o oră.

Leon traduse pentru Kermit.

– Se deplasează încet spre locuri mai umbrite de la poalele dealurilor, unde se vor întinde în timpul arșiței de la miezul zilei. Acum ține minte ce-ți spun: împușcăm doar femele de trei și patru ani.

– De ce nu putem să împușcăm și taurii mari? obiectă Kermit.

– Carnea lor este la fel de dură precum cauciucurile de mașină și are un gust chiar și mai rău. Nici măcar un Ndorobo înfometat nu s-ar atinge de ea.

Kermit încuviință trist. Leon se uită la Manyoro și spuse:

– Ia urma!

După mai puțin de un kilometru, tufișurile începură să devină mult mai bogate. În curând deveniră atât de dese, încât nu puteau să vadă mai departe de câțiva metri. Brusc, Manyoro ridică mâna și se opriră să asculte. Din față se auzea zgomotul mai multor trupuri mari mișcându-se prin verdeață. Apoi

auziră strigătul tânguitor al unui viţel înţărcat, care voia la ugerul mamei.

Leon se aplecă spre Kermit şi îi şopti:

– Asta e! Hai să mergem! Nu trage până când nu trage unul dintre noi. Trebuie să ne apropiem suficient de mult încât să ne asigurăm că putem nimeri creierul. Nu trage în trup: nu vrem să compromitem carnea. În plus, nu va fi prea bine pentru sănătatea noastră să fim nevoiţi să urmărim un bivol rănit prin desişul acesta.

Îi făcu un semn lui Manyoro şi continuară să meargă.

Ajunseră apoi într-o zonă de desiş secundar, unde, în sezonul uscat care trecuse, un foc arsese totul. Tufărişul era suficient de jos încât să expună sutele de spinări negre, dar suficient de înalt încât să acopere restul trupurilor. Turma păştea din mers, aşa că toate capetele erau aplecate. Apoi una dintre ele se uită direct la ei. Coarnele i se uneau în creştetul capului într-o umflătură rotundă, iar vârfurile se curbau în jos pe fiecare parte, ceea ce îi conferea animalului un aer îndurerat. Îngheţară pe loc, deşi bivolul nu părea să îi recunoască drept oameni. Mestecă o gură de iarbă aspră, iar după o vreme pufni şi îşi lăsă capul în jos, continuându-şi masa.

– Manyoro, aici e prea des, şopti Leon, dar şi-au schimbat direcţia. Se pare că nu intenţionează să se aşeze până mai târziu. Acum se duc din nou spre râul pe care l-am traversat de dimineaţă. Cred că merg să bea din iaz.

– *Ndio*, *bwana*. Ne-au condus într-un cerc. Râul curge chiar pe partea aceasta a deluşorului.

Manyoro arătă spre un *kopje* stâncos, aflat nu mai departe de un kilometru în faţă.

– Du-te în faţa turmei, iar noi îi vom aştepta dincolo de iaz, ordonă Leon.

Manyoro îi conduse în şir în pas grăbit, încercuind turma care se mişca încet, mereu în bătaia vântului.

Când ajunseră în faţă, începură să alerge spre râu şi rămaseră pe malul lat şi nisipos, căutându-şi poziţii optime

printre copacii de pe partea îndepărtată. Nu avură mult de aşteptat până când bivolii conducători ajunseră pe mal în grup. Pufnind şi mugind de sete, se îngrămădiră de îndată în iaz; când animalele conducătoare intrară până la mijloc, îşi coborâră capetele şi sorbiră cu nesaţ din apa dulce. Zgomotul pe care îl făceau acoperea şoaptele lui Leon către Kermit.

– Alege o vacă de pe cea mai apropiată parte a turmei. Raza este de aproximativ treizeci de metri. Ţine minte, ţinteşte spre cap! Dacă ratezi, voi susţine împuşcătura.

– Nu voi rata, îi şopti Kermit ridicându-şi Winchesterul.

Alarmat, Leon văzu că americanul tremura, iar ţeava puştii sale se mişca nesigură.

Febra vânătorului! Recunoscu simptomele entuziasmului de necontrolat care putea copleşi un novice când avea de-a face pentru prima oară cu un vânat mare şi periculos. Deschise gura pentru a-i ordona să nu tragă, însă Winchesterul vui şi ţeava sări în aer. Leon văzu glonţul zgâriind spinarea unui mascul foarte mare de la marginea iazului, apoi lovind femela din spatele lui în coapsă. Îşi dădu seama că reculul mare al Winchesterului îl dezechilibrase pe Kermit, care nu mai vedea pentru moment. Înainte să-şi revină, Leon trase două gloanţe rapide, armând bolţul de la Jeffrey fără să coboare mânerul de pe umăr. Primul glonţ răni masculul imediat sub coarne, prăbuşindu-se mort de îndată. Al doilea prinse femela rănită exact când se pregătea să urce din nou pe mal. O nimeri la baza craniului, în punctul de legătură cu şira spinării. Animalul se lăsă cu nasul în nisipul alb şi rămase nemişcat.

Pe partea stângă a lui Leon, Hennie opera cu o rapiditate uluitoare, trăgând în turma de animale panicate care se mişcau în cerc. După fiecare glonţ, cădea câte unul. Kermit îşi reveni după reculul Winchesterului şi văzu că masculul în care trăsese era mort, la fel ca şi femela din spatele lui. Scoase un strigăt sălbatic, de cowboy.

– Ii-ha! Am nimerit două dintr-un foc.

Ridică din nou puşca, dar Leon strigă:

– Destul! Nu trage!

Dar Kermit nu păru să-l audă și trase din nou. Leon se întoarse pentru a marca impactul glonțului, gata să aplice lovitura de grație oricărui animal pe care l-ar fi putut răni. Totuși, de data aceasta, Kermit reuși să nimerească perfect creierul și încă un bivol mascul căzu la pământ.

– Destul! strigă Leon. Nu mai trage!

Apăsă pe țeava puștii în timp ce Kermit încerca s-o ridice din nou. Sub ei, turma alerga în ropot pe malul celălalt al albiei, dispărând în tufăriș și lăsând nouă bivoli morți în jurul iazului.

Kermit tremura de entuziasm.

– Al naibii să fiu! zise el gâfâind. Nu m-am mai distrat niciodată așa de bine! Am nimerit trei bivoli cu două gloanțe! Trebuie să fie un fel de record.

Leon era amuzat de bucuria lui copilărească. Nu îl lăsa inima să îi spună ce se întâmplase de fapt și să-i strice momentul.

– Bravo, Kermit! râse el lovindu-l pe umăr. Ai tras foarte bine. N-am mai văzut vreodată ceva asemănător.

Kermit îi zâmbi extaziat.

Iar Leon nu realiză nici preț de o clipă că viața lui se schimbase pentru totdeauna odată cu acea mică minciună.

Se lăsă întunericul până când reușiră să măcelărească animalele enorme. Deciseră să nu riște un drum lung pe timp de noapte pe urmele vânatului, mai ales că potecile erau pline de cioturi vechi de copaci și de găuri de furnicare ce puteau distruge suspensiile camionetelor. Campară pe malul râului, iar Ishmael pregăti limbă proaspătă de bivol la cină. Apoi își băură cafeaua în jurul focului și ascultară hienele, care fuseseră atrase de mirosul de sânge și de mațe de bivol, urlând în tufele întunecate

din preajma taberei lor. Hennie cotrobăi în raniţa sa şi scoase o sticlă, pe care i-o oferi lui Kermit. Acesta o ridică în lumina focului: avea mai puţin de o jumătate de litru şi conţinea un lichid palid, brun.

– Preşedintele nu permite tărie în tabără. N-am mai băut ceva adevărat de o lună. Ce fel de otravă e asta? întrebă el precaut.

– Mătuşa mea din Malmesbury, din sud, de la Cap, o prepară din piersici. Se cheamă Mampoer. O să-ţi crească păr pe piept şi o să-ţi încarce pistolul distracţiei cu alice.

Kermit luă o duşcă şi făcu ochii mari când înghiţi.

– Poţi să-i spui Mam-cum-vrei-tu. Eu îţi zic că e ţuică sută la sută. Se şterse la gură cu dosul palmei şi îi dădu sticla lui Leon. Ia o gură de-aici, partenere!

Era încă euforic, iar Leon era fericit că îi permisese să-şi atribuie bivolii ucişi. Sticla trecu de la unul la altul de două ori până când se goli, lăsându-i pe toţi trei într-o dispoziţie de zile mari.

– Deci, Hennie, eşti din Africa de Sud. Ai fost acolo în timpul războiului? întrebă Kermit.

Hennie se gândi un minut înainte să răspundă.

– *Ja,* am fost acolo.

– Am citit multe despre asta în State. Ziarele spuneau că a fost ceva asemănător războiului nostru împotriva Sudului. Al naibii de dur şi de amar.

– Pentru unii dintre noi, a fost mai rău decât atât.

– Se pare că ai fost implicat în lupte.

– Am fost alături de la Rey.

– Am citit despre el, spuse Kermit. A fost cel mai mare lider de comando dintre toţi. Povesteşte-ne!

Băutura îi dezlegase limba taciturnului bur. Deveni aproape elocvent când descrise luptele din veld, unde treizeci de mii de fermieri buri demonstraseră din plin măreţia militară a celui mai mare imperiu din lume.

– Nu ne-ar fi forțat niciodată să ne predăm dacă măcelarul acela nenorocit de Kitchener nu ar fi atacat femeile și copiii pe care îi lăsaserăm la ferme. A ars fermele și a ucis vitele. Apoi a adunat toate femeile și copiii în lagărele lui de concentrare, unde le-a pus cârlige de pește în mâncare; așa că au tușit sânge până au murit. O singură lacrimă se scurse pe obrazul lui bătut de vreme. Și-o șterse și se scuză, cu glasul sugrumat: Îmi pare rău! Este efectul băuturii, dar sunt amintiri urâte. Soția mea, Annetjie, a murit în lagăr. Se ridică și spuse: Mă duc la culcare. Noapte bună!

Apoi își luă pătura și dispăru în întuneric. După plecarea lui, Kermit și Leon rămaseră în tăcere o vreme, având o dispoziție sumbră.

Leon spuse încet:

– N-a fost vorba de cârlige de pescuit. Au murit din cauza difteriei. Hennie nu poate să înțeleagă că nu a fost nimic intenționat, dar femeile bure au locuit mereu în veldul deschis. Când stăteau îngrămădite împreună, nu știau nimic despre igienă. Nu știau cum să mențină lagărele curate. Au devenit toate focare de infecție. Oftă. După război, guvernul britanic a încercat diverse compensații. S-au investit milioane de lire în țară ca să se reconstruiască fermele. Anul trecut au permis ca alegerile să fie libere. Acum, țara e condusă de un guvern cu doi generali buri, Louis Botha și Jannie Smuts. Niciodată un învingător nu a tratat învinșii cu mai multă generozitate și mărinimie decât a făcut-o Marea Britanie.

– Totuși, înțeleg cum se simte Hennie, spuse Kermit. Sunt mulți oameni în sudul țării noastre care nici după patruzeci de ani nu pot să uite și să ierte.

În dimineața următoare, Hennie se comportă de parcă discuția lor nici nu avusese loc. După ce luară micul dejun, cu

cafea și resturi de limbă rece, se suiră în camionetele extrem de încărcate. Călăuzele și cojocarii stăteau pe grămada de bivoli împușcați. Kermit îl convinsese pe Leon să îl lase să conducă o camionetă, iar Hennie îi urma în a doua.

Kermit părea vesel și lipsit de griji, iar Leon îl considera un însoțitor agreabil. În plus, aveau multe în comun. Erau amândoi pasionați de cai, mașini cu motor și vânătoare și aveau multe de vorbit. Deși Kermit nu spuse nimic explicit, dădu de înțeles că avea un tată bogat și puternic care îi domina viața.

– Tatăl meu era exact la fel, îi spuse Leon.

– Și ce ai făcut?

– I-am spus: „Tată, te respect, dar nu pot trăi potrivit regulilor tale". Apoi am plecat de acasă și m-am înrolat în armată. Asta se întâmpla acum patru ani. De atunci, nu m-am mai întors.

– Viteazule! Trebuie să fi avut ceva curaj. Adesea îmi doresc să pot face asta, dar știu că nu voi reuși niciodată.

Leon descoperi că, pe măsură ce ajungea să îl cunoască mai bine pe Kermit, îl plăcea tot mai mult. „Ce naiba? se gândi el. Trage ca un maniac nebun, dar nimeni nu e perfect." În timpul conversației, descoperi că tânărul Kermit era un naturalist și un ornitolog pasionat. „Ar trebui să fie, de vreme ce e la Smithsonian!" se gândi Leon. Astfel, îi spunea lui Kermit să oprească micul camion ori de câte ori vedea câte o insectă interesantă, o pasăre sau un mic animal pe care merita să îl vadă. Hennie merse mai departe și dispăru în față.

Nu se aflau departe de punctul în care Kermit își lăsase calul cu o zi înainte, la doar câțiva kilometri de tabăra prezidențială, când doi bărbați albi ieșiră pe neașteptate din tufișuri, pe drumul din fața lor. Erau îmbrăcați în haine de safari, dar niciunul dintre ei nu avea pușcă. Totuși, unul era înarmat cu o cameră și cu un trepied mare.

– La naiba! Domnii celei de-a patra puteri în stat, mormăi Kermit. Pur şi simplu nu ai cum să scapi de ei. Frână şi opri. Bănuiesc că trebuie să fim amabili şi politicoşi cu ei, altfel o să ne vină de hac.

Cel mai înalt dintre străini veni repede pe partea şoferului.

– Mă scuzaţi, domnilor, zâmbi el amabil. Pot să profit de amabilitatea dumneavoastră şi să vă adresez câteva întrebări? Din întâmplare, aveţi vreo legătură cu safariul preşedintelui Roosevelt?

– Domnul Andrew Fagan de la *Associated Press*, presupun, ca să parafrazez cuvintele doctorului David Livingstone.

Kermit îşi împinse pălăria pe spate şi îi răspunse la zâmbet.

Jurnalistul se dădu înapoi uimit, apoi se apropie mai mult.

– Domnule Roosevelt Junior, exclamă el, vă rog să mă iertaţi! Nu v-am recunoscut în acea costumaţie, zise el, uitându-se la hainele murdare şi pătate de sânge ale lui Kermit.

– Domnul Cine Junior? întrebă Leon.

Kermit părea jenat, dar Fagan se grăbi să răspundă:

– Nu ştiţi alături de cine mergeţi? Acesta este domnul Kermit Roosevelt, fiul preşedintelui Statelor Unite.

Leon se întoarse acuzator spre noul său prieten.

– Nu mi-ai spus!

– Nu m-ai întrebat.

– Ai fi putut să menţionezi, insistă Leon.

– Ar fi schimbat lucrurile dintre noi. Aşa se întâmplă mereu.

– Cine este tânărul dumitale prieten, domnule Roosevelt? întrebă Andrew Fagan, scoţându-şi caietul din buzunarul de la spate.

– Acesta este vânătorul meu, domnul Leon Courtney.

– Pare foarte tânăr, observă Fagan bănuitor.

– Nu trebuie să ai o barbă lungă şi gri ca să fii unul dintre cei mai mari vânători din Africa, îi spuse Kermit.

– ...cei mai mari vânători din Africa! Fagan notă totul în caietul său. Cum se scrie numele dumitale, domnule Courtney? Cu un *e* sau cu doi?

– Doar cu unul. Leon se simți incomod și se uită la Kermit. Acum, vezi în ce m-ai băgat?

– Bănuiesc că ați fost la vânătoare, zise Fagan arătând spre capul bivolului din spatele camionetei. Cine a împușcat această creatură?

– Domnul Roosevelt.

– Ce este?

– Este un bivol de Cap, *Syncerus caffer*.

– Dumnezeule, este uriaș! Putem să facem câteva fotografii? Vă rugăm, domnule Roosevelt!

– Doar dacă ne dați două copii. Una pentru Leon și una pentru mine.

– Desigur. Luați-vă armele. Haideți să facem una cu voi, de o parte și de alta a coarnelor.

Fotograful instală trepiedul și aranjă cadrul. Kermit părea sigur pe sine și relaxat, dar Leon arăta de parcă urma să apară în fața plutonului de execuție. Blițul explodă într-un nor de fum, spre marea consternare a cojocarilor și a personalului din tabără.

– Bun! Grozav! Acum putem să îl avem în poză și pe Robă Roșie? Spune-i să țină sulița mai sus. Așa. Ce este? Vreun fel de șef?

– Este regele *masai*.

– Serios? Spune-i să pară înfricoșător.

– Nebunul acesta prost crede că ești îmbrăcat ca o femeie, îi spuse Leon în maa lui Manyoro, apoi se încruntă ca un criminal spre fotograf.

– Grozav! Doamne, ce grozav e!

Plecară abia după o jumătate de oră.

– Asta se întâmplă mereu? întrebă Leon.

– Te obişnuieşti. Trebuie să fii amabil cu ei, altfel scriu tot felul de gunoaie despre tine.

– Tot mai cred că ar fi trebuit să îmi spui că tatăl tău este preşedintele.

– Putem să mai vânăm împreună? Mi-au alocat drept vânător un tip ciudat, pe nume Mellow. Îmi ţine lecţii de parcă aş fi elev de şcoală şi încearcă să mă împiedice să trag.

Leon se gândi o vreme la asta.

– În două zile, tabăra principală se mută în amonte, pe râul Ewaso Ng'iro. Trebuie să transport pe râu corturile şi echipamentele grele, înaintea tuturor. Dar aş vrea să mai vânez cu tine dacă şeful meu îmi dă ocazia. Nu eşti un tip rău, în ciuda antecedentelor tale umile.

– Cine este şeful tău?

– Un domn în vârstă, pe nume Percy Phillips, dar ai face bine să nu-i spui asta în faţă.

– Îl ştiu. Adesea ia cina cu tatăl meu şi cu domnul Selous. Voi face tot ce pot. Nu cred că îl mai suport mult pe domnul Mellow.

Soarta fu apoi pe placul lui Kermit. La două nopţi după aceea, marele safari se mută în tabăra de pe malul sudic al râului Ewaso Ng'iro şi bucătarul pe care lordul Delamere i-l împrumutase preşedintelui pregăti un banchet în cinstea Zilei Recunoştinţei americane. Nu existau curcani, aşa că preşedintele însuşi împuşcă o dropie Kori uriaşă. Bucătarul fripse pasărea şi realiză o umplutură care conţinea ficat de bivol picant.

În dimineaţa următoare, jumătate din oamenii din tabără fură loviţi de o diaree virulentă – aparent, ficatul de bivol se stricase la căldură. Chiar şi Roosevelt, în ciuda constituţiei lui de fier, fusese afectat. Frank Mellow, care fusese numit vânătorul lui Kermit, era unul dintre cei mai suferinzi, aşa că doctorul taberei ordonă să fie dus la spitalul din Nairobi.

Kermit, care nu mâncase umplutura, profită de avantaj: negocie numirea unui vânător înlocuitor cu tatăl său, discutând cu președintele prin ușa latrinei în care acesta era închis din cauza indispoziției sale. Roosevelt se opuse doar superficial propunerii fiului său și Kermit putu astfel să apeleze la Percy Phillips, drept purtător al decretului prezidențial. În seara aceea, Leon se trezi chemat în cortul lui Percy.

– Nu știu cu ce te-ai ocupat, dar s-a dezlănțuit tot iadul. Kermit Roosevelt vrea ca tu să fii vânătorul și să îl înlocuiești pe Frank Mellow. L-a convins pe tatăl lui să îi dea voie. Nu s-au consultat cu mine, așa că nu am de ales și trebuie să fiu de acord. Îl fixă cu privirea pe Leon. Încă nici nu te-ai copt bine. Încă nu ai avut de-a face cu leul, cu leopardul și cu rinocerul și i-am spus asta președintelui. Dar este bolnav și nu a vrut să asculte. Kermit Roosevelt este un golan tânăr, sălbatic și nechibzuit, exact ca tine. Dacă pățește ceva, tu și cu mine vom fi terminați. Nu voi mai avea niciun alt client și te voi strânge de gât încet, cu mâinile goale. Ai înțeles?

– Da, domnule. Înțeleg foarte bine.

– Bine, dă-i înainte! Nu te pot opri.

– Vă mulțumesc, domnule.

Când Leon dădu să plece, Percy îl opri.

– Leon!

Se întoarse surprins: Percy nu-l mai strigase niciodată până atunci folosindu-i prenumele. Apoi, cu o și mai mare mirare, văzu că Percy zâmbea.

– Asta e marea ta șansă. Nu vei mai căpăta una la fel. Dacă ai noroc și ești isteț, te vei îndrepta spre vârf. Succes!

A doua zi, Leon și Kermit porniră în sălbăticie; nu căutau un animal anume, ci erau gata să înfrunte orice le aducea ziua.

– Dacă am găsi un leu, un mascul bătrân, cu coama neagră, ar fi visul meu devenit realitate. Nici măcar tata nu a ucis unul.

– S-ar putea să fie necesar să aşteptăm până când vom ieşi din ţinutul Masai, îi spuse Leon. Această ţară este extrem de nesănătoasă pentru leii cu coamă neagră.

– Cum aşa? zise Kermit intrigat.

– Fiecare tânăr *morani* tânjeşte după ocazia de a-şi ucide leul şi de a-şi dovedi bărbăţia. Iar băieţii *morani* din acelaşi an de circumcizie pleacă într-o partidă de război. Vânează un leu şi îl înconjoară. Când leul îşi dă seama că nu poate să scape, alege un bărbat şi îl atacă. Respectivul trebuie să facă faţă singur atacului, cu scutul său şi cu *assegai*-ul. Atunci când îl ucide, i se permite să-şi facă o beretă de război din coama leului, pe care o poartă cu onoare. Apoi poate să-şi aleagă orice fată din trib. Obiceiul acesta reduce într-o câtva populaţia de lei.

– Cred că aş prefera fata înainte de bereta de blană, râse Kermit. Dar trebuie să spun că e admirabil genul acesta de curaj. Sunt un popor magnific. Uită-te la omul tău, Manyoro! Se mişcă graţios ca o panteră.

Manyoro, care mergea în faţa cailor, se opri în clipa aceea şi se sprijini în suliţa sa, aşteptând să ajungă şi călăreţii. Arătă apoi spre câmpia deschisă din faţă, spre o formă întunecată, uriaşă, aflată la marginea unui smoc de tufişuri. Era la aproape un kilometru distanţă, iar conturul său abia se distingea în strălucirea valului de căldură.

– Un rinocer. De aici pare un mascul mare.

Leon îşi scoase dintr-o geantă laterală a şeii binoclul Carl Zeiss, pe care Percy i-l oferise drept recunoaştere a promovării sale de la ucenic la vânător cu drepturi depline. Focaliză lentilele şi studie forma îndepărtată.

– Este un rinocer. Într-adevăr, cel mai mare pe care l-am văzut vreodată. Cornul lui este incredibil!

– Este mai mare decât cel pe care l-a împuşcat tata acum cinci zile?

– Aş spune că este cu mult mai mare.

– Îl vreau, zise Kermit vehement.

– Şi eu, aprobă Leon. Îl vom înconjura, mergând contra vântului, şi îl vom pândi din tufişurile acelea. De la treizeci sau patruzeci de metri, ar trebui să ţinteşti foarte bine.

– Parcă eşti Frank Mellow. Vrei să mă târăsc în patru labe sau să mă unduiesc pe burtă ca un şarpe cu clopoţei? M-am săturat de asta, spuse Kermit, entuziasmat de perspectiva vânătorii. O să-ţi arăt cum vânau bizoni vechii paznici de frontieră, departe, în vest. Vino după mine, colega!

Lovi cu călcâiele flancurile iepei sale şi porni pe câmpie, galopând direct spre animalul din depărtare.

– Kermit, aşteaptă! strigă Leon. Nu fi prost!

Dar Kermit nici nu mai privi în urmă. Scoase Marele Medicament din suportul de puşcă de sub genunchi şi îl ridică.

– Percy are dreptate. Eşti un golan sălbatic şi nechibzuit, se plânse Leon în timp ce îşi îmboldea calul pentru a-l urma.

Rinocerul îi auzi venind, dar văzul său era atât de slab, încât nu-i putu localiza imediat. Îşi mută trupul masiv dintr-o parte în alta, ridicând praful în aer şi fornăind feroce. Privea în toate direcţiile cu ochii săi miopi, ca de porc.

– Iha! strigă Kermit ca un cowboy.

Ghidat de sunete, rinocerul se concentră asupra formei calului şi porni imediat la atac, venind direct spre ei. Kermit se săltă în scărişe, ridică puşca şi trase de pe spinarea calului aflat în galop. Primul glonţ zbură pe deasupra, depăşi spatele rinocerului şi împroşcă praf din câmpie la două sute de metri de animal. Reîncărcă puşca printr-o mişcare rapidă a levierului şi trase din nou. Leon auzi bufnitura puternică a glonţului care intra în carnea bestiei, dar nu văzu unde nimerise. Rinocerul nu se clinti după împuşcătură şi avansă spre cal.

Următorul foc sălbatic al lui Kermit rată din nou; Leon văzu cum se ridică praful dintre picioarele din față ale rinocerului. Kermit mai trase o dată și Leon auzi cum se înfige glonțul în pielea cenușie și lăsată. Rinocerul se cabră în agonie. Își înălță cornul, apoi îl coborî ca să atace calul, apropiindu-se și mai mult.

Dar Kermit fu prea rapid pentru el. Cu abilitatea unui jucător profesionist de polo pe iarbă, se folosi de genunchi ca să schimbe direcția calului peste linia de atac. Calul și rinocerul trecură unul pe lângă altul și cel din urmă dădu să-l atace pe Kermit cu cornul lui lung, dar vârful trecu la o palmă de genunchiul său. În același timp, Kermit se aplecă din șa pentru a trage cu pușca de aproape. Nimeri pielea cenușie de pe spatele rinocerului. Când animalul primi glonțul, își încovoie spatele și se cabră. Se întoarse ca să alerge după cal, dar pasul îi era scurt și șchiopătat. Din gura deschisă îi curgea o spumă sângerie. Kermit opri calul pentru a reîncărca pușca și mai trase de două ori. Când rinocerul încasă ultimele gloanțe, trupul său intră în convulsii și își încetini mersul. Capul mare îi atârna, clătinându-se dezechilibrat dintr-o parte în alta.

Venind în galop, Leon fu consternat de tabloul violent pe care îl vedea. Era contrar tuturor ideilor pe care le avea despre vânătoarea corectă și despre crimele oamenilor. Până în acel moment, nu putuse să intervină în măcel, de teamă să nu îl nimerească pe Kermit sau să-i împuște calul, dar acum avea rază liberă. Rinocerul rănit era la mai puțin de treizeci de pași distanță. Kermit se afla mai departe, spre flanc, și își reîncărca pușca. Leon își opri calul brusc. Sări pe pământ dintr-o singură mișcare, ținând ridicată pușca marca Holland când ateriză. Ținti punctul în care spinarea rinocerului se unea cu craniul. Glonțul tăie vertebra ca lama toporului unui călău.

Kermit veni călare lângă capul animalului și descălecă. Avea chipul roșu, iar ochii îi străluceau.

– Mulţumesc pentru ajutor, partenere. Râse. Dumnezeule! Ce fantastic a fost! Cum ţi-a plăcut stilul de vânătoare din Vestul Sălbatic?

Nu afişa nicio urmă de vinovăţie sau de remuşcare pentru ce se întâmplase.

Leon fu nevoit să tragă adânc aer în piept ca să îşi menţină calmul.

– A fost sălbatic. Nu sunt atât de sigur de stil, spuse el pe un ton neutru. Mi-a căzut pălăria.

Se urcă în şa şi merse s-o caute. „Acum ce fac? se întrebă el. Îl confrunt? Îi spun să-şi găsească un alt vânător?" Văzu pălăria pe terenul din faţă; merse călare până acolo şi descălecă. O ridică şi o scutură de praf lovind-o de picior, apoi şi-o îndesă pe cap. „Fii raţional, Courtney! Dacă pleci acum, eşti terminat. Ai putea la fel de bine să te întorci în Egipt şi să lucrezi cu tatăl tău."

Încălecă şi se întoarse lângă Kermit, care stătea lângă rinocerul mort, mângâindu-i cornul lung şi negru. Se uită cu o expresie gânditoare la Leon în timp ce descăleca.

– Te supără ceva? întrebă el încet.

– Mă întrebam ce va crede preşedintele când va vedea acel corn. Trebuie să aibă un metru şi jumătate lungime. Sper să nu se înverzească de invidie.

Leon reuşi să-şi menţină zâmbetul natural. Ştia că aceste cuvinte erau o ofrandă de pace perfectă.

Kermit se relaxă vizibil.

– Culoarea aceea i s-ar potrivi destul de bine. Abia aştept să i-l arăt.

Leon ridică privirea spre soare.

– E târziu. Nu ne putem întoarce în tabăra principală în seara asta. Vom rămâne aici!

Ishmael îi urmărise călare pe un măgar, dirijând încă unul care căra oalele de gătit şi alte obiecte necesare. Imediat ce îi

ajunse, începu să instaleze o tabără rudimentară. Înainte să se întunece de tot, le aduse cina. Se sprijiniră de șei, ținând farfuriile de email în poală, și mâncară orezul galben și tocana de cerb Tommy.

– Ishmael este un magician, spuse Kermit cu gura plină. Am mâncat mai prost la restaurantele din New York. Spune-i!

Ishmael acceptă complimentul aplecându-se.

Leon șterse farfuria și mâncă ultimul dumicat. Încă mestecând, căută în geanta de la șa și scoase o sticlă. Îi arătă lui Kermit eticheta.

– Whisky bun. De malț. Bunnahabhain.

Kermit zâmbi fericit.

– Unde ai găsit așa ceva?

– Complimentele trebuie să-i fie adresate lui Percy, deși nu este conștient de propria sa generozitate.

– Dumnezeule, Courtney, tu ești adevăratul magician.

Leon turnă o măsură în cănile lor de email și băură, murmurând de plăcere.

– Să presupunem că acum sunt zâna ta fermecată, sugeră Leon, și că îți pot îndeplini orice dorință. Care ar fi aceea?

– În afară de o fată frumoasă și dornică?

– În afară de asta.

Chicotiră amândoi, iar Kermit rămase pe gânduri câteva secunde.

– Cât de mare a fost elefantul pe care l-a prins tatăl meu acum câteva zile?

– Destul de mare, dar nu maximum.

– Vreau să găsesc ceva mai mare.

– Te preocupă mult să fii mai bun decât el. Este o competiție aici?

– Tatăl meu a avut mereu succes în tot ce a întreprins. A fost erou de război, guvernator de stat, vânător și sportiv, toate înainte să împlinească patruzeci de ani. Și, de parcă toate astea n-ar fi fost de ajuns, a devenit cel mai tânăr și mai de succes

preşedinte al Americii din toate timpurile. Îi respectă pe câştigători şi îi dispreţuieşte pe învinşi. Luă o duşcă. Din câte mi-ai spus, tu şi cu mine am trăit cam aceeaşi situaţie. Ar trebui să înţelegi.

– Crezi că tatăl tău te dispreţuieşte?

– Nu mă iubeşte, dar nici nu mă respectă. Îmi doresc respectul lui mai mult decât orice pe lume.

– Tocmai ai ucis un rinocer mai mare decât al lui.

Se uitară la carcasa enormă. Cornul strălucea în lumina focului.

– Este un început, încuviinţă Kermit. Cu toate astea, cunoscându-l, ştiu că tatăl meu ar pune mai multă valoare pe un elefant sau un leu. Găseşte unul pentru mine, zâna mea fermecată!

Manyoro stătea lângă celălalt foc cu Ishmael.

– Vino aici, fratele meu! îl strigă Leon. Avem ceva important de discutat. Manyoro se ridică şi veni, ghemuindu-se în faţa lui, lângă foc. Trebuie să găsim un elefant mare pentru acest *bwana*.

– I-am dat un nume în dialectul Swahili, spuse Manyoro.

– L-am numit *bwana* Popoo Hima, zise Leon râzând.

– Ce e aşa amuzant? întrebă Kermit.

– Ai fost onorat, îi spuse Leon. Cel puţin Manyoro te respectă. Ţi-a dat un nume în Swahili.

– Care este? întrebă Kermit.

– *Bwana* Popoo Hima.

– Sună dezgustător, spuse Kermit bănuitor.

– Înseamnă „Domnul Glonţ Iute".

– Popoo Hima! Hei! Spune-i că îmi place asta! zise Kermit încântat. De ce au ales acest nume?

– Sunt foarte impresionaţi de felul în care tragi. Leon se îndreptă din nou spre Manyoro. *Bwana* Popoo Hima vrea un elefant foarte mare.

– Fiecare bărbat alb vrea un elefant foarte mare. Dar trebuie să mergem la muntele Lonsonyo ca să cerem sfatul mamei noastre.

– Kermit, sfatul primit de la Manyoro este să mergem pe un vârf de munte, la o femeie-vraci *masai*. Ea ne va spune unde să găsim elefantul.

– Chiar crezi în astfel de lucruri? întrebă Kermit.

– Da! Cred!

– Ei bine, coincidența este că și eu cred, încuviință Kermit serios. Pe dealurile de la nordul fermei noastre, pe tărâmurile neprimitoare din Dakota, trăiește un bătrân șaman indian. Nu vânez niciodată fără să mă duc să îl văd înainte. Fiecare vânător adevărat are micile sale superstiții; chiar și tatăl meu, care este cel mai încăpățânat tip pe care îl vei cunoaște vreodată, când se duce pe teren, are mereu la el o labă de iepure.

– Merită să o asculți pe Doamna Norocului, aprobă Leon. Femeia la care te voi duce este sora ei geamănă. Este și mama mea adoptivă.

– Atunci, cred că putem avea încredere în ea. Când plecăm?

– Suntem la mai mult de treizeci de kilometri de tabăra principală. Vom pierde câteva zile dacă ducem mai întâi capul de rinocer acolo. Plănuiesc să îl ascundem aici și Manyoro îl va lua mai târziu. Astfel, putem pleca imediat spre munte.

– Cât e de departe?

– Două zile de mers, dacă ne grăbim.

În dimineața următoare, ridicară capul rinocerului pe ramurile unui arbore de mahon și îl fixară la intersectarea crengilor cu trunchiul. Era la adăpost de hiene și alte animale necrofage. Apoi se îndreptară spre est și campară numai când se făcu prea întuneric ca să mai vadă pământul în fața lor. Leon nu voia să riște ca unul dintre cai să-și rupă piciorul într-o gaură de furnicar. În timpul nopții se trezi și stătu un minut pentru a identifica zgomotul care îl deranja. Unul dintre cai necheza și tropăia.

„Lei! se gândi el. Sunt după cai". Dădu pătura la o parte, se ridică și întinse mâna după pușcă. Apoi văzu o siluetă străină care stătea lângă cenușa aprinsă a focului. Era acoperită într-o *shuka* de culoare ocru-roșcat.

– Cine e? întrebă el.

– Sunt eu, Loikot. Am venit.

Se ridică și Leon îl recunoscu imediat, deși părea cu câțiva centimetri mai înalt decât atunci când îl văzuse ultima oară, cu doar șase luni în urmă. Între timp, i se schimbase vocea și devenise un adevărat bărbat.

– Loikot, cum ne-ai găsit?

– Lusima Mama mi-a spus unde sunteți. M-a trimis să vă întâmpin.

Vocile lor îl treziră pe Kermit, care se ridică și întrebă somnoros:

– Ce se întâmplă? Cine este puștiul acesta slăbănog?

– Este un mesager de la femeia pe care o vom vizita. L-a trimis să ne găsească și să ne conducă pe munte.

– Cum dracului a știut că suntem pe drum? Până aseară nici noi nu știam.

– Trezește-te, *bwana* Popoo Hima! Gândește-te! Femeia este vrăjitoare. Stă cu ochii la drum și cu piciorul pe pedală. N-ai vrea să joci pocher cu ea.

Pe la mijlocul dimineții, zăriră vârful muntelui Lonsonyo deasupra orizontului albastru și feeric. Mai târziu, ajunseră la poalele sale și, înainte să se lase întunericul, intrară în *manyatta* și descălecară în fața colibei Lusimei. Ea auzise tropăitul cailor și stătea mândră în pragul ușii, luminată din spate de un foc. Era dezbrăcată complet, cu excepția șiragului de mărgele din jurul taliei. Pielea îi fusese unsă de curând cu grăsime și cu ocru și era atât de luminoasă, încât strălucea.

Leon înaintă spre ea și se lăsă pe un genunchi.

– Dă-mi binecuvântarea ta, Mamă! spuse el.

– O ai, fiul meu. Îl atinse pe cap. Să fie peste tine împreună cu iubirea mea de mamă.

– Am adus un alt client. Leon se ridică și îi făcu semn lui Kermit să se apropie. Numele lui în Swahili este *bwana* Popoo Hima.

– Deci acesta este prințul, fiul unui mare rege alb. Lusima privi cu atenție chipul lui Kermit. Este un lăstar al marelui copac, dar nu va crește niciodată la fel de înalt ca arborele din care a răsărit. În pădure există mereu un copac care crește mai înalt decât ceilalți sau un vultur care zboară mai sus decât orice pasăre. Ea zâmbi cu blândețe spre Kermit. În inima lui știe toate aceste lucruri care îl fac să se simtă mic și nefericit.

Până și Leon era uimit de intuiția ei.

– Tânjește cu disperare să câștige respectul tatălui său, aprobă el.

– Așadar, a venit la mine ca să îi găsesc un elefant, încuviință ea. De dimineață îi voi binecuvânta *bunduki* și îi voi arăta vânătorului calea pentru a-l găsi. Dar acum trebuie să vă ospătați cu mine. Am sacrificat o capră tânără pentru tine și pentru acest *mzungu* care nu îi bea laptele sau sângele, dar care preferă carnea friptă.

În ziua următoare, la prânz, se adunară sub arborele de consiliu din țarcul vitelor. Marele Medicament era așezat pe pielea de leu vopsită. Metalul albăstrui era uns de curând, iar partea din lemn, lustruită. Fuseseră pregătite ofrandele de sânge și lapte proaspăt de vacă, tutun și mărgele de sticlă pentru sacrificiu. Leon și Kermit stăteau unul lângă altul lângă capul pieii de leu. Manyoro și Loikot se poziționaseră în spatele lor.

Lusima ieși împodobită spectaculos din coliba ei. Merse spre arborele de consiliu cu pași regali, ținându-le aproape pe sclavele ei tinere. Bărbații aplaudară cu respect și rostiră elogii:

– Este vaca cea mare și neagră care ne hrănește cu lapte din ugerele ei. Este cea care vede tot. Este mama tribului. Este cea înțeleaptă, care știe toate lucrurile de pe acest pământ. Roagă-te pentru noi, Lusima Mama!

Ea se lăsă pe vine în fața bărbaților și lansă întrebările dinaintea ceremoniei:

– De ce ați venit pe muntele meu? Ce vreți de la mine?

– Te implorăm să ne binecuvântezi armele! răspunse Leon. Te rugăm să ne arăți calea pe care o urmează oamenii mari și cenușii prin sălbăticie.

Lusima se ridică și stropi arma cu sânge și lapte, apoi cu tutun și sare.

– Fie ca această pușcă să fie ochiul terifiant al vânătorului, care să ucidă orice privește! Precum albina care se întoarce la stup, la fel de direct să fie zborul de *popoo!*

Apoi se duse la Kermit și îi stropi cu sânge și lapte capul plecat, cu ajutorul unui bici făcut dintr-o coadă de girafă.

– Prada nu-i va scăpa niciodată, pentru că are o inimă de vânător. Să-și urmărească vânatul fără greșeală! Fie ca acesta să nu scape niciodată ochiului său de vânător!

Leon îi traducea în șoaptă lui Kermit. După fiecare propoziție rostită de ea, cei prezenți aplaudau și răspundeau cu refrenul rugăciunii:

– Să se îndeplinească după spusele vacii mari și negre!

Lusima începu apoi să danseze, învârtindu-se într-un mic cerc cu picioarele ei desculțe, ce semănau cu ale unei fete tinere. Transpirația se combină cu uleiul și cu ocrul, până când începu să strălucească precum o prețioasă sculptură de ambră. În cele din urmă se prăbuși pe pielea de leu, cu fața schimonosită. Își mușcă buzele până când îi dădu sângele, care i se scurse pe bărbie. Întregul ei trup se scutură și tremură. Avea respirația sacadată și scotea zgomote răgușite din gât. O spumă

îi acoperea buzele și devenea roz pe măsură ce se combina cu sângele. Când vorbea, glasul îi era gros și aspru ca al unui bărbat.

– Vânătorul se îndreaptă spre casă. Vânătorul deștept ascultă ciripitul păsărilor mici și negre din zori, rosti ea. Dacă așteaptă în vârful dealului, vânătorul va fi de trei ori răsplătit. Gâfâi și se scutură ca un spaniel care iese din apă pe malul râului.

– Indiciile mamei tale au fost destul de încâlcite, remarcă Kermit sec, în timp ce mâncau cina gătită de Ishmael, formată din carne de porc țepos, fragedă și suculentă precum cea a unui purcel de lapte. Crezi că îmi sugera să renunț și să mă duc acasă?

– Șamanul tău indian nu te-a învățat că, atunci când ai de-a face cu predicții oculte, trebuie să asociezi cuvintelor orice interpretare posibilă? Nu înțelege totul în sens direct. Să-ți dau un exemplu: data trecută când i-am cerut ajutorul, Lusima mi-a spus să urmez cântărețul dulce. S-a dovedit a fi pasărea-ghid care indică locurile cu miere.

– Pare să fie un fel de ornitolog. Astăzi ne-a indicat păsări negre.

– S-o luăm de la început! Ți-a spus să te duci acasă sau înspre casă?

– Spre casă! Casa mea este în New York, Statele Unite.

– Ei bine, cred că asta poate însemna o orientare spre nord-vest, prin nord și la nord.

– În lipsa altor sugestii, va trebui să încercăm și asta, aprobă Kermit.

Leon se orientă cu ajutorul busolei specifice armatei pe care o primise când plecase din KAR. În prima seară, campară la poalele unui mic deal stâncos. Înainte de ivirea zorilor și apariția soarelui, își băură cafeaua. Brusc, Loikot înclină capul

şi ridică mâna, în semn de linişte. Tăcură şi ascultară. Sunetul era atât de slab, încât se auzea doar când briza dimineţii se domolea sau când bătea din direcţia sursei înspre ei.

– Ce este, Loikot?

– *Chungajii* strigă unul la altul. Se ridică şi îşi luă sulița. Trebuie să urc pe deal ca să aud ce spun.

Dispăru în întuneric, iar ei ascultară sunetele îndepărtate.

– Nu par sunete umane, spuse Kermit, ci seamănă mai mult cu ciripitul vrăbiilor.

– Sau ciripit de păsările negre? spuse Leon. Păsările mici şi negre ale lui Mamei Lusima?

Izbucniră în râs.

– Cred că asta e! Loikot ne va spune noutăţile când va coborî de pe deal.

Îl auziră strigând, mai aproape şi mai limpede decât celelalte voci. Schimbul de informaţii prin reţeaua de comunicare *masai* continuă până când soarele apăru limpede la orizont. Apoi se lăsă tăcerea; vântul şi căldura făcură vocile să devină de neînţeles. La scurt timp după aceea, Loikot se întoarse, umflându-se în pene. Era limpede că nu avea de gând să vorbească până când cineva n-avea să-l roage s-o facă. Leon îi făcu pe plac.

– Spune-mi, Loikot, despre ce ai vorbit împreună cu fraţii tăi de sânge?

– Am vorbit mult despre safariul cu zece mii de hamali şi nenumăraţi *wazungu* campaţi pe râul Ewaso Ng'iro, dar şi despre marele măcel de animale făcut de regele unui ţinut numit Emelika.

– Şi după aceea despre ce aţi vorbit?

– A fost un focar de boală de apă roşie printre vitele din apropiere de Arusha. Au murit zece animale.

– Aţi discutat şi despre deplasările elefanţilor din Valea Riftului?

– Da, am vorbit şi despre asta, răspunse Loikot. Am fost cu toţii de acord că acesta este sezonul când marii masculi vin în

Rift. În ultimele zile, *chungajii* au văzut mulți în ținutul dintre Maralal și Kamnoro. Se vorbea despre trei exemplare foarte mari care călătoreau într-o turmă spre est. Apoi zâmbi și vocea lui căpătă o cadență rapidă: M'bogo, dacă vrem să-i prindem, trebuie să mergem repede spre nord ca să le tăiem calea înainte ca ei să ajungă în Samburuland și Turkana.

Manyoro și Loikot porniră în fața cailor cu pasul lor lung. Cei doi călăreți veneau în urma lor. Mai în spate era Ishmael, călărind un măgar și ghidând un altul încărcat cu oale, tigăi și provizii.

Kermit era în starea lui obișnuită de agitație.

– Un cal bun între picioare, o pușcă în mână și chemarea unui vânat! La naiba, asta este o viață demnă de un bărbat!

– Nu îmi pot imagina să fac altceva, aprobă Leon.

Kermit se opri brusc și își umbri ochii cu pălăria ca să privească într-o parte, spre un petic cenușiu dintre tufele țepoase.

– Acolo e un kudu mare, mascul, spuse el. Mai mare decât unul pe care l-ar fi găsit pentru mine acel Mellow.

– Vrei încă un kudu sau vrei un fildeș de patruzeci și cinci de kilograme? Hotărăște-te, amice! Nu le poți avea pe ambele!

– De ce nu? întrebă Kermit.

– Marele elefant destinat ție s-ar putea să fie peste următorul deal. Dacă tragi un glonț aici, el o va lua la goană și nu se va opri din alergat până când nu va trece de Nil.

– Cobești! Ești la fel de rău ca blestematul de Frank Mellow.

Kermit își îmboldi calul în galop ca să îi prindă din urmă pe cei doi *masai*, care se depărtaseră destul de mult.

La mijlocul după-amiezii zăriră la orizontul drept forma unor dealuri joase, ce semănau cu degetele strânse ale unui pumn. În acea noapte, campară la poalele celui mai înalt dintre ele. A doua zi de dimineață, băură cafeaua înaintea zorilor, așezați în jurul focului, apoi îl lăsară pe Ishmael să strângă tabăra și să împacheteze povara măgarilor în timp ce ei urcară

până în vârful dealului. Când ajunseră, Loikot strigă peste vale. Primi răspuns aproape instantaneu, printr-un strigăt îndepărtat ce părea să vină din noapte. Schimbul continuă un timp, apoi Loikot se întoarse spre Leon.

– Cel cu care vorbeam nu este *masai*. Aceasta este graniţa dintre ţinutul nostru şi Samburu, îi spuse Loikot. El este pe jumătate Samburu, un trib considerat vărul nostru bastard. Ei vorbesc tot dialectul maa, dar nu la fel ca noi. Sunt foarte amuzanţi.

Îşi dădu ochii peste cap şi scoase un sunet idiot, chiuit, ca de măgar nebun.

Lui Manyoro i se păru distractiv; se învârti în cerc, plesnindu-şi obrajii şi imitând un Samburu care vorbea maa.

– Acum, după ce clovnii s-au bucurat de glumă, vreţi să ne spuneţi ce a zis vărul tău bastard Samburu?

Loikot răspunse, gâfâind şi sughiţând din cauza distracţiei:

– Măgarul Samburu spunea că, în ultima seară, pe când mânau vitele spre *manyatta*, au văzut trei elefanţi masculi. Fiecare avea colţii albi şi foarte lungi.

– În ce direcţie se îndreptau? întrebă Leon curios.

– Treceau exact prin valea asta, spre locul în care suntem noi acum.

Leon îi traduse repede lui Kermit şi privi cum îi lucesc ochii.

– Deci, dacă te lăsam să împuşti acel kudu ieri, ai fi distrus orice şansă de a-i prinde vreodată.

– Mă simt ruşinat şi plin de remuşcări. Pe viitor promit să ascult sfaturile şefului care ştie totul, zise Kermit sarcastic.

– Du-te dracului, Roosevelt! zâmbi Leon. Îi trimit pe Manyoro şi pe Loikot în vale ca să verifice dacă au trecut pe acolo în timpul nopţii. Cu toate astea, acum este lună nouă, deci mă îndoiesc că ar fi continuat să meargă pe întuneric.

Îi priviră pe cei doi *masai* coborând dealul şi dispărând printre copaci, în ascunzişurile văii.

– Până acum am urmat sfatul Lusimei legat de cele trei mici păsări negre care au ciripit în zori. Care a fost următoarea ei sugestie? întrebă brusc Kermit.

– A vorbit despre vânătorul care așteaptă în vârful dealului și care este binecuvântat de trei ori. Iată-ne aici! Să vedem dacă apar și cele trei binecuvântări ale noastre.

Când soarele își arătă cercul de foc deasupra liniei orizontului, Leon își dădu jos de pe umăr cureaua binoclului și se rezemă cu spatele de trunchiul unui copac. Focaliză cu atenție lentilele și privi spre valea de dedesubt. După o oră, distinse siluetele lui Manyoro și Loikot urcând dealul. Mergeau în ritm obișnuit și vorbeau unul cu altul. Coborî binoclul și spuse:

– Nu se grăbesc, ceea ce înseamnă că nu au avut noroc. Elefanții nu au trecut pe aici. Nu încă.

Cei doi *masai* apărură și se așezară în apropiere. Leon îl întrebă din priviri pe Manyoro, iar acesta clătină din cap.

– *Hapana!* Nimic!

Scoase cutia cu tutun și îi oferi lui Loikot înainte să se servească singur. Pufăiră și tușiră, închizând ochii, apoi vorbiră în șoaptă pentru ca vocile lor să nu fie auzite din vale. Kermit se întinse pe pământul stâncos, își trase borul pălăriei pe ochi și, în câteva minute, începu să sforăie ușor. Leon cerceta valea cu binoclul, îndepărtându-l din când în când, ca să își odihnească ochii și să șteargă lentilele cu pânza cămășii.

În timp, câțiva bolovani mari și rotunzi se desprinseseră din peretele dealului și se rostogoliseră până pe fundul văii. Unii semănau cu spinările de elefant și nu de puține ori inima lui Leon se opri la apariția formelor cenușii și masive în vizorul binoclului. Apoi își dădea seama că era un bolovan de culoare gri, și nu o piele de elefant. Lăsă încă o dată binoclul jos și i se adresă șoptit lui Manyoro:

– Cât timp ar trebui să așteptăm aici?

– Până când soarele ajunge acolo, arată Manyoro spre zenit. Dacă nu vor trece până atunci, înseamnă că s-ar putea să-şi fi schimbat traseul. În cazul în care trec, trebuie să coborâm la cai şi să călărim până la *manyatta,* unde Samburu i-a văzut ieri. De acolo le putem lua urma şi vom reuşi să îi prindem din urmă.

Kermit îşi ridică pălăria de pe ochi şi întrebă:

– Ce a spus Manyoro?

Leon se ridică şi îi traduse:

– Mă plictisesc, zise apoi.

– Acesta este un joc de-a grăbeşte-te şi aşteaptă[1].

Leon nu se deranjă să răspundă. Ridică binoclul şi îşi reluă căutarea.

La o jumătate de kilometru, în vale, se vedea un petic de verdeaţă mai colorat, pe care îl observase mai devreme. Ştia, după culoarea şi densitatea frunzişului, că era o dumbravă formată din afinul maimuţelor[2]. Fructele aveau culoarea violet şi erau amare pentru gustul oamenilor, dar atrăgeau toate soiurile de vânat sălbatic, mare şi mic. În centrul poienii se afla unul dintre bolovanii uriaşi, cu vârful rotunjit, ieşind în evidenţă deasupra copacilor. Leon ridică din nou binoclul şi, în momentul în care se pregătea să renunţe, nervii i se încordară. Roca părea să îşi fi schimbat conturul şi crescuse. Se uită fix la ea până când ochii începură să îi lăcrimeze. Apoi îşi schimbă iar forma. Leon începu să gâfâie. Un elefant stătea dincolo de bolovan, ascuns pe jumătate, astfel încât i se vedeau doar crupa şi curba spinării. Cum ajunsese animalul în acea poziţie fără ca niciunul dintre ei să îl vadă? Era o altă mărturie despre cât de tăcut şi de discret se putea mişca o creatură atât de mare. Leon simţi cum i se strânge pieptul, apoi ajunse să respire

[1] Referire la situaţia în care cineva este obligat să se grăbească pentru a finaliza o anumită sarcină sau pentru a ajunge la o anumită destinaţie, într-un anumit timp, doar că finalul depinde de alte lucruri (n.red.)

[2] *Syzygium cordatum* este un arbore veşnic verde, plin de apă, care creşte până la o înălţime de 15 m. Se găseşte lângă păraie, la marginile pădurii sau în locuri mlăştinoase (n.red.)

astmatic. Continuă să se holbeze la elefant, dar acesta nu se mai mişcă. „Este doar unul, deci nu e vorba de turma pe care o căutăm. Poate este o femelă rătăcită sau un mascul tânăr." Încercă să se pregătească pentru o dezamăgire.

Apoi privirea i se mută la dreapta, pentru că zări o altă mişcare. Printre crengile unui arbore se ivi capul unui al doilea elefant. Gâfâi din nou. Acela era un mascul: avea un cap uriaş, fruntea foarte proeminentă şi urechile largi ca velele unei goelete. Trompa îi era încadrată de o pereche de colţi lungi şi curbaţi – fildeşul gros şi strălucitor.

– Manyoro! şopti Leon alertat.

– Îl văd, M'bogo!

Leon observă că cei doi *masai* erau în picioare, holbându-se la arborii din dumbravă.

– Câţi sunt? întrebă el.

– Trei, răspunse Loikot. Unul este în spatele rocii. Al doilea stă cu faţa spre noi şi al treilea se află între ei, dar ascuns între copaci. Nu îi văd decât picioarele.

Kermit se ridică repede, alertat de tensiunea din vocile lor.

– Ce este? Ce aţi văzut?

– Nu prea multe, zise Leon tremurând. Doar unul de patruzeci de kilograme. Poate doi sau trei. Dar bănuiesc că eşti prea plictisit ca să îţi pese.

Kermit se ridică în picioare, pe jumătate ameţit de somn.

– Unde? Unde?

Leon îi arătă locul, iar Kermit îi privi.

– Să fiu al... spuse el. Trage-mi una! Scutură-mă ca să mă trezesc! Nu e adevărat, nu? Spune-mi că nu visez. Spune-mi că acei colţi sunt adevăraţi.

– Ştii ceva, amice? Din acest loc mi se par destul de adevăraţi.

– Ia-ţi puşca! Hai după ei! strigă Kermit, apoi vocea i se stinse.

– Ce plan bun, domnule Roosevelt! Nu văd nicio problemă în privinţa lui.

În timp ce îi priveau, cei trei elefanți ieșeau din dumbravă și treceau prin vale, îndreptându-se spre ei. Mergeau înșiruiți și urmau o cărare a animalelor ce trecea prin apropiere de baza dealului pe care se aflau.

– Câți elefanți am trecuți pe permis? întrebă Kermit. Trei?

– Știi prea bine că da. Te gândești să îi iei pe toți trei? Băiat lacom!

– Care dintre ei are colții cei mai mari?

Kermit băgă cartușe în magazia puștii Winchester.

– Este greu de văzut de aici. Toți trei sunt mari. Va trebui să ne apropiem mult mai mult ca să îl alegem pe cel mai mare. Dar am face bine să ne grăbim. Animalele se mișcă repede.

Coborâră dealul, desprizând din mers pietre ce le alunecau pe sub cizme. Copacii și panta le împiedicau vederea și nu mai zăreau elefanții. Ajunseră pe fundul văii, cu Leon în frunte. La baza dealului, alergară iute spre stânga ca să obțină o poziție de unde îi puteau intercepta.

Poteca animalelor era lată și netezită de copitele, picioarele și pernuțele care o străbătuseră ani întregi. Kermit și Leon alergau în față, cu cei doi *masai* la doar câțiva pași în urmă. Ajunseră în locul în care poteca era întreruptă de un șanț puțin adânc, ce venea de pe deal. Fusese săpat de apa care se scursese de pe înălțimi după ploi. Înainte să ajungă la el, se întâmplară mai multe lucruri aproape simultan. Leon văzu un mascul ieșind dintre copacii din partea îndepărtată a șanțului, la o distanță de trei sau patru sute de metri, urmat îndeaproape de ceilalți doi. Mergeau în șir indian direct spre ei.

Apoi se auzi un strigăt puternic din vârful dealului, de pe flancul stâng. Era semnalul de alarmă al unei santinele babuin, ce avertiza turma în legătură cu pericolul iminent. Văzuse bărbații din vale. Strigătul fu preluat imediat de alții. Sunetele stridente răsunară prin toată valea. Cei trei elefanți se opriră brusc. Rămaseră grupați, legănându-se nesiguri. Își ridicară apoi trompele ca să simtă mirosul pericolului în aer. Își legănau capetele dintr-o parte în alta, având urechile întinse ca să asculte.

– Staţi nemişcaţi! îi avertiză Leon pe ceilalţi. Vor detecta orice mişcare.

Se ridică şi privi concentrat spre vale. „În ce parte vor alerga?" se întrebă el. Inima i se zbătea în piept din cauza alergării de pe deal şi a entuziasmului: fiecare elefant avea cel puţin cincizeci de kilograme de fildeş doar pe o singură parte a capului.

„Pe unde trebuie s-o luăm?"

Apoi se decise.

– Trebuie să intrăm în şanţ înainte să ne vadă, gâfâi el şi porni din nou înainte.

Ajunseră la şanţ fără ca elefanţii să îi vadă. Săriră de pe malul abrupt exact în mijlocul unei turme de antilope impala, care păşteau în jurul tufişurilor ce umpleau cursul de apă uscat. Cuprinsă de panică, turma se lansă înainte. Animalele săreau şi pufăiau, năpustindu-se pe partea opusă a şanţului. Călcând poteca animalelor, înaintau spre cei trei elefanţi mari.

Când liderul lor le văzu alergând spre el, se întoarse şi porni spre panta abruptă a dealului. Ceilalţi doi îl urmară.

Leon se uită peste mal şi văzu ce se întâmplă.

– La naiba cu nenorocitele de impala! scrâşni el.

Cei trei elefanţi alergau pe pantă, îndepărtându-se de ei şi mergând spre creasta dealurilor.

– Haide, Kermit! strigă el frenetic. Dacă nu le tăiem calea până ajung în vârf, n-o să-i mai vedem niciodată.

Alergară pe fâşia îngustă de teren plat şi ajunseră la baza dealului. Erau la doar două sute de metri în urma elefanţilor. Leon se avântă pe pantă, făcând paşi mari şi sărind peste pietrele din calea sa.

Elefanţii nu puteau să urce drept o pantă atât de abruptă. Liderul se opri şi începu să urce, făcând o succesiune de viraje. Între timp, Leon şi Kermit continuară să înainteze drept, tăind fiecare buclă pe care elefanţii erau nevoiţi să o facă cu fiecare pas făcut, se apropiau tot mai mult de vânatul lor uriaş.

– Nu cred că pot să mai continui, gâfâi Kermit. Sunt aproape terminat.

– Continuă, amice! Leon se întoarse şi-l apucă de încheietură. Haide! Aproape am ajuns. Îl târî în sus şi adăugă: Suntem înaintea lor acum. Nu mai e mult de mers.

Ajunseră cu greu în vârful dealului şi Kermit se sprijini de trunchiul unui copac. Avea cămaşa îmbibată de sudoare, respira greoi, iar aerul îi şuiera în gât. Picioarele îi tremurau de parcă ar fi fost paralizat. Leon se uită înapoi pe pantă. Elefantul din faţă era la treizeci de metri mai jos de ei. Înainta rapid, urmând trasa exterioară a curbelor. Leon estimă că avea să treacă la mai puţin de douăzeci de metri faţă de locul în care se aflau ei. Elefantul nu părea conştient de prezenţa lor.

– Pregăteşte-te, amice! Întinde-te pe spate! Ia o poziţie din care să tragi cu precizie! Repede! Vor ajunge la noi în câteva secunde, îi şopti lui Kermit. O să îţi dea o singură şansă. Trage în lider! Împuşcă-l în piciorul din faţă, exact în spatele umărului! Ţinteşte-i inima! Nu încerca să tragi în creier!

Brusc, masculul din faţă văzu siluetele ghemuite de deasupra lui şi se opri, fluturându-şi nesigur trompa. Începu apoi să coboare dealul, dar Manyoro şi Loikot veneau din spatele lui. Ţipau şi îşi fluturau braţele, încercând să-l facă să se întoarcă din nou spre vânătorii de pe creastă.

Elefantul ezită din nou, clătinându-şi capul dintr-o parte în alta. Însoţitorii săi îl ajungeau din urmă. Cei doi *masai* alergau spre ei, urlând ca nişte demoni şi fluturându-şi *shuka*. În comparaţie cu ei, bărbaţii de pe creastă erau tăcuţi şi nemişcaţi. Pentru elefantul din faţă, cei doi păreau o ameninţare mai mică. Se întoarse iar şi continuă să urce panta direct spre locul în care se aflau Leon şi Kermit. Ceilalţi doi îl urmau.

– Uite-i că vin! Pregăteşte-te! spuse Leon încet.

Kermit stătea în fund, cu coatele fixate pe genunchi. Încă gâfâia şi Leon văzu consternat că ţeava Winchesterului său tremura puternic. Îi era teamă ca nu cumva Kermit să rateze din nou, dar momentul venise. Trase adânc aer în piept şi se răsti:

– Acum, Kermit! Ia-l!

Ridică puşca Holland, gata să intervină în cazul în care Kermit ar fi ratat. Era sigur că o va face. Dar Winchesterul bubui şi sări din strânsoarea mâinilor lui Kermit. Leon rămase cu gura căscată şi lăsă puşca jos. Glonţul lovise elefantul din faţă, însă nu în umăr, ci direct în orificiul urechii. Elefantul căzu în genunchi şi muri pe loc. Leon tresări când Winchesterul bubui din nou. Al doilea elefant, care venea în urma liderului căzut, se prăbuşi fără viaţă; fusese nimerit cu precizie în creier. Căzu pe panta abruptă şi începu să se rostogolească în jos. Trupul căpătă viteză, antrenând în cădere o avalanşă de pietre. Manyoro şi Loikot aproape fură surprinşi de aceasta. Se dădură la o parte în ultima clipă şi leşul trecu pe lângă ei.

Al treilea mascul rămase pe panta deschisă, exact sub vârf, încolţit de cele două grupuri de bărbaţi. Manyoro sări în picioare şi alergă spre el, strigând şi fluturându-şi *shuka*. Elefantul cedă şi se îndreptă spre creastă. Leon şi Kermit stăteau exact pe direcţia lui de deplasare. Fuga animalului se transformă într-un atac direct: îşi lăsă urechile pe spate şi goni direct spre ei, urlând de furie.

– Din nou! strigă Leon. Fă-o din nou! Împuşcă-l!

Ridică Hollandul, dar, înainte să tragă, Winchesterul bubui pentru a treia oară. Elefantul era sub nivelul lui Kermit, dar pe direcţia lui, aşa că punctul de ţintă era înşelător, fiind în realitate mai sus. Cu toate acestea, el aprecie perfect şi ţinti corect. Ultimul elefant îşi dădu trompa pe spate şi muri la fel de iute şi fără durere precum însoţitorii săi. Se rostogoli la rândul său pe pantă, alunecând câteva sute de metri până când trupul i se opri în trunchiul unui copac mai mare, aproape de baza dealului. De la primul glonţ şi până la ultimul, trecură maximum două minute.

Leon nu trase nici măcar o dată.

Ecourile puştii se stinseră între dealurile din partea îndepărtată a văii şi o tăcere profundă se pogorî peste ţinut.

Nicio pasăre nu cânta și nicio maimuță nu chițăia. Toată natura părea să îți țină respirația, ascultând.

În cele din urmă, Leon rupse tăcerea.

– Când spun să îl împuști în cap, îl împuști în corp. Când spun să îl împuști în corp, ții capul. Când îți dau o țintă ușoară, o ratezi. Când îți dau o țintă imposibilă, o nimerești la fix. Ce dracului, Roosevelt? Chiar nu știu de ce ai nevoie de mine aici.

Dar Kermit nu părea să îl audă. Stătea și se uita uluit la pușca din poală, cu chipul scăldat de sudoare.

– Doamne, apără-mă! șopti el. N-am mai tras niciodată așa de bine. Își înălță capul și privi spre cele trei trupuri masive. Se ridică încet și merse până la cel mai apropiat elefant, apoi se aplecă reverențios și puse mâna dreaptă pe unul dintre colții lungi și strălucitori. Nu-mi vine să cred că s-a întâmplat asta! Marele Medicament părea să fi preluat controlul cu totul. Era ca și cum stăteam la distanță, în afara mea, și priveam cum se întâmplă totul. Ridică Winchesterul la buze, ca pe un potir de comuniune, și sărută închizătorul albastru de metal. Hei, Mare Medicament, mama Lusima té-a vrăjit al naibii de bine, nu-i așa?

Șase zile dură scoaterea colților din carnea aflată în descompunere. Între timp, Manyoro adunase un grup de hamali din satele Samburu din apropiere, pentru a-i căra în tabăra de bază de pe râul Ewaso Ng'iro. Pe drumul de întoarcere făcură un ocol, ca să recupereze capul de rinocer ascuns. Șirul lung de hamali cără în tabără o varietate impresionantă de mari trofee. Când se aflau la câțiva kilometri distanță de râu, văzură un mic grup de călăreți venind spre ei din direcția taberei.

– Pun pariu că este tata, care vine să vadă ce am făcut, zâmbi Kermit cu speranță. Abia aștept să-i văd fața când va da cu ochii de toate astea.

Se opriră ca să-i aștepte pe călăreții care se apropiau. Leon își puse binoclul la ochi și îi studie.

– Stai așa! Nu e tatăl tău. Se mai uită câteva momente și adăugă: Este tipul acela de la ziar și cameramanul său. Cum naiba au știut unde să ne găsească?

– Presupun că au un informator în tabăra noastră. În plus, au ochii ca de vultur, comentă Kermit. Nu ratează nimic. În fine, nu putem să nu vorbim cu ei.

Andrew Fagan se apropie și își ridică pălăria.

– Bună ziua, domnule Roosevelt, spuse el. Ce cară oamenii dumitale sunt colți de elefant? Nu știam că pot fi atât de mari. Sunt uriași. Ați reușit un safari minunat. Vă felicit din inimă! Pot să mă uit mai de aproape la trofeele dumitale?

Leon le strigă hamalilor să lase jos poverile. Fagan descălecă și merse să le inspecteze. Exclamă de uimire și spuse:

– Mi-ar plăcea să ascult relatarea vânătorii, domnule Roosevelt. Îmi puteți acorda puțin din timpul dumneavoastră? Desigur, voi fi extrem de recunoscător dacă dumneata și domnul Courtney ați fi buni să pozați în câteva fotografii. Cititorii mei ar fi fascinați să audă aventurile dumitale. După cum știți, articolele mele apar în aproape toate ziarele din lumea civilizată, de la Moscova până în Manhattan.

După o oră, Fagan și cameramanul său terminară. Umpluse jumătate de caiet cu prescurtări de neînțeles, iar fotograful său expusese mai multe zeci de plăci fotografice cu vânătorii și trofeele lor. Fagan era dornic să se întoarcă la mașina lui de scris. Intenționa să trimită urgent textul și instrucțiunile sale pentru editorul său din New York, cu un curier, până la oficiul

de telegraf din Nairobi. În timp ce își strângeau mâinile, Kermit îl întrebă pe neașteptate pe Fagan:

– L-ai cunoscut pe tatăl meu?

– Nu, domnule! Nu l-am cunoscut, deși trebuie să adaug că sunt unul dintre cei mai înfocați admiratori ai săi.

– Vino mâine în tabăra principală, îi spuse Kermit. Te voi prezenta.

Fagan fu uimit de invitație și îi strigă cuvinte de mulțumire până ajunse departe.

– Ce ți-a venit, amice? întrebă Leon. Am crezut că urăști a patra putere în stat.

– Da, dar este mai bine să ți-i faci prieteni decât dușmani. Într-o zi, s-ar putea să îmi prindă bine faptul că îl cunosc pe Fagan. Începând de acum, îmi este dator.

După-amiază, Leon și Kermit ajunseră călare în tabăra principală de pe râu. Nu îi aștepta nimeni. Constituția robustă îl ajutase pe președinte să își revină complet după efectele cinei din Ziua Recunoștinței. Stătea în fața cortului său, aflat la umbra unui copac, și citea ediția legată în piele a romanului *The Pickwick Papers*, de Dickens. Era unul dintre preferatele sale. Privi uimit agitația pe care o crease sosirea fiului său. Personalul taberei – aproape o mie de oameni – venea din toate direcțiile să îi întâmpine pe vânători. Se îngrămădiră în jurul lor, dorind să vadă cât mai de aproape fildeșii și capul de rinocer.

Teddy Roosevelt lăsă cartea deoparte, își aranjă ochelarii cu rame de oțel pe nas, se ridică de pe scaun, își băgă cămașa în pantaloni și se apropie să cunoască motivul agitației. Mulțimea se despărți pentru a-i face loc să treacă. Kermit sări din șa și își întâmpină tatăl. Dădură mâna cu căldură și președintele îl luă pe fiul său de braț.

– Ei bine, fiule, ai fost plecat aproape trei săptămâni. Începeam să îmi fac griji pentru tine. Acum ai face bine să-i arăți bătrânului tău tată ce ai adus acasă!

Cei doi se îndreptară spre locul în care hamalii înşiruiseră poverile pentru inspecţie. Leon era încă pe cal, suficient de aproape cât să vadă limpede peste capetele mulţimii statura preşedintelui şi expresiile de pe chipul său.

Văzu cum interesul protocolar lăsă locul uimirii în momentul în care numără colţii aşezaţi pe pământ. Apoi uluirea fu înlocuită de spaimă când văzu mărimea fildeşilor. Dădu drumul braţului lui Kermit şi merse încet de-a lungul trofeelor. Stătea cu spatele la fiul său, dar Leon văzu cum spaima se transformă în invidie şi consternare. Ştia că preşedintele, pentru a ajunge în poziţia sa, fusese probabil unul dintre cei mai competitivi bărbaţi de pe pământ. Era obişnuit să exceleze în orice domeniu şi să fie primul în orice înfruntare. Iar acum era forţat să accepte că fusese depăşit de fiul său.

Preşedintele se opri la capătul şirului şi rămase cu mâinile la spate. Mestecându-şi vârfurile mustăţilor, se încruntă, apoi expresia lui se lumină. Zâmbi în timp ce se întoarse spre Kermit. Leon îl admiră pentru rapiditatea cu care îşi controlase emoţiile.

– Splendid! spuse Roosevelt. Aceşti colţi îi depăşesc pe cei care îi avem şi aproape sigur şi pe cei pe care îi vom captura până la sfârşitul expediţiei. Îl luă din nou de mână pe Kermit. Sunt mândru de tine! Chiar foarte mândru! De câte gloanţe ai avut nevoie ca să obţii aceste trofee extraordinare?

– Mai bine îl întrebi pe vânătorul meu, tată!

Ţinându-l de mâna dreaptă pe Kermit, preşedintele se uită spre Leon.

– Ei bine, domnule Courtney, câte au fost? Zece, douăzeci sau mai multe? Spuneţi-ne tuturor, vă rog!

– Fiul dumitale a ucis cei trei masculi cu trei gloanţe consecutive, răspunse Leon. Trei lovituri perfecte în creier.

Roosevelt se uită la chipul lui Kermit preţ de o clipă, apoi îl trase brusc în braţele sale musculoase şi îl îmbrăţişă puternic.

– Sunt mândru de tine, Kermit! N-aş putea fi mai mândru decât sunt în clipa asta.

Peste umărul președintelui, Leon văzu chipul lui Kermit. Strălucea. Era rândul său să simtă emoții confuze: se bucura pentru prietenul său, dar se simțea copleșit gândindu-se la tatăl său. „Dacă tatăl meu ar putea să îmi spună asta într-o zi... Dar știu că nu o va face niciodată."

Președintele îl eliberă din îmbrățișare pe Kermit, ținându-l la o distanță de un braț și privindu-i chipul cu capul aplecat într-o parte.

– Să fiu al naibii dacă nu am crescut un campion, spuse el. Vreau să îmi povestești totul la cină, dar nasul îmi spune că înainte să mâncăm ai nevoie de o baie. Mergi și spală-te! Apoi se uită la Leon. Aș fi încântat dacă ni te-ai alătura la cină, domnule Courtney. Ne vedem la șapte și jumătate sau la opt?

În timp ce Leon își rădea barba neagră și deasă cu briciul, Ishmael umplu cada din fier galvanizat aproape până la limită. Apa fierbinte mirosea a fum de la focul cu lemne. Când Leon ieși din cadă, avea pielea roz și strălucitoare. Ishmael pregătise pentru el un prosop mare, pe care îl încălzise la foc. Pe pat îl aștepta o pereche de pantaloni kaki proaspăt călcați, iar jos, o pereche de cizme lustruite perfect.

După un timp, cu părul pieptănat și uns cu pomadă, Leon porni spre cortul popotei, care avea mărimea unuia de circ. Cu grija de a nu întârzia la cina președintelui, plecase cu o jumătate de oră mai devreme. Când trecu pe lângă cortul lui Percy Phillips, acesta îl strigă:

– Leon, intră puțin!

Dădu la o parte plasa și îl găsi pe Percy cu un pahar în mână. Îl flutură, arătând spre scaunul gol din fața lui.

– Ia loc! Președintele ne ține pe uscat. Cea mai tare băutură care ți se va servi în seara asta va fi siropul de merișoare. Făcu o mică grimasă de dezgust și arătă spre sticla de pe masa de lângă scaunul destinat lui Leon. Ai face bine să te fortifici!

Leon își turnă două degete de whisky Bunnahabhain, apoi adăugă apă din râu, ce fusese fiartă și apoi răcită într-o ploscă din pânză. Gustă.

– Elixir! Aș putea să devin dependent de chestia asta.

– Nu-ți permiți! Nu încă! Percy ridică paharul. Dacă tot ai început, ai putea să-l umpli și pe al meu. După ce paharul fu umplut, îl ridică spre Leon. Noroc! spuse el.

– Sus puștile! răspunse Leon.

Băură și savurară lichidul aromat. Apoi Percy spuse:

– Apropo, te-am felicitat pentru recentele și spectaculoasele succese?

– Nu îmi aduc aminte să o fi făcut, domnule!

– La naiba! Aș fi putut să jur că am făcut-o. Înseamnă că îmbătrânesc. Ochii îi scânteiară. Erau albaștri și limpezi și străluceau pe chipul său ridat, copt de soare. Bine! Atunci, ascultă bine! O voi spune doar o dată. Astăzi ai câștigat cupa și sunt al naibii de mândru de tine.

– Vă mulțumesc, domnule!

Leon era mai mișcat decât se aștepta să fie.

– Pe viitor, poți să renunți la „domnule" și să îmi spui Percy.

– Vă mulțumesc, domnule!

– Percy! Doar Percy!

– Mulțumesc, doar Percy!

O vreme, băură împreună în tăcere, apoi Percy continuă:

– Bănuiesc că știi că luna viitoare voi împlini șaizeci și cinci de ani, nu?

– Nu m-am gândit niciodată la asta.

– Pe naiba nu te-ai gândit! Probabil ai crezut că am peste nouăzeci de ani.

Leon deschise gura ca să protesteze delicat, dar Percy îi făcu semn să tacă.

– Poate că nu este momentul potrivit să menționez acest lucru, dar simt cum mă sting. Picioarele mele bătrâne nu mai sunt ce erau odată. Simt fiecare kilometru parcurs ca și cum aș merge cinci. Cu două zile în urmă, am ratat un cerb Tommy de la nouăzeci de metri. Mai și stătea pe loc. Am nevoie de puțin ajutor. Mă gândeam să-mi iau un partener. Un junior. De fapt, unul inferior juniorului.

Leon încuviință precaut, dorind să audă mai multe.

Percy își scoase ceasul de argint din buzunar și deschise capacul gravat. Studie cadranul, închise capacul, goli paharul și se ridică.

– Nu aș vrea să îl fac pe fostul președinte al Statelor Unite ale Americii să mă aștepte la cină. Îi place mâncarea. Păcat că nu simte același lucru și în privința vinului. Cu toate astea, nu mă îndoiesc că vom supraviețui.

Erau zece oameni la cină în cortul cel mare. Freddie Selous și Kermit primiseră locurile de onoare, de o parte și de alta a președintelui. Leon era așezat în capul mesei, pe scaunul cel mai îndepărtat de gazda sa. Teddy Roosevelt era un povestitor înnăscut. Avea un limbaj captivant, cunoștințe enciclopedice, o gândire monumentală, un entuziasm contagios și un farmec irezistibil. Cei prezenți erau fascinați, fiind purtați lejer de la un subiect la altul, de la politică și religie la ornitologie și filosofie, de la medicină tropicală la antropologie africană. Leon lăsă să i se răcească friptura de antilopă elandi din farfurie, ascultându-l cu atenție pe președinte, care evalua tensiunile internaționale din Europa din acele momente. Era un subiect pe care Penrod Ballantyne îl discutase amănunțit cu nepotul său în timpul partidelor de vânătoare de porci-sălbatici din veld[1], pe când stăteau în jurul focului de tabără. De aceea, era un subiect care îi era cunoscut.

Brusc, președintele i se adresă:

– Care este părerea dumitale, domnule Courtney?

Leon fu descurajat de toate capetele ce se întoarseră spre el, așteptându-i răspunsul. Primul lui instinct fu să încerce să scape, răspunzând că nu îl interesa prea mult subiectul și că nu se simțea în măsură să-și exprime părerea, însă apoi se adună și spuse:

[1] Specie de antilopă de savană și de câmpie din Africa de Est și de Sud (n.red.)

– Ei bine, domnule, vă rog să mă scuzați dacă privesc lucrurile dintr-un punct de vedere britanic. Cred că pericolul vine din aspirațiile imperialiste ale Germaniei și Austriei, ca și din proliferarea tratatelor exclusiviste dintre numeroase state ale Europei. Aceste alianțe sunt complexe, dar toate prevăd protecție și sprijin reciproc în eventualitatea conflictului cu o altă țară. Acest lucru ar putea declanșa un efect de domino dacă partenerul mai mic dintr-o astfel de alianță s-ar afla într-o confruntare cu vecinul său și și-ar chema aliatul mai puternic să intervină.

Roosevelt clipi. Nu se așteptase la un răspuns atât de elaborat.

– Vă rog să dați exemple! se răsti el.

– Credem că Imperiul Britanic poate fi ținut în siguranță numai cu o marină regală puternică. Kaizerul Wilhelm al II-lea nu a făcut un secret din intenția lui de a transforma marina germană în cea mai puternică forță din lume. Imperiul nostru este amenințat. Am fost forțați să încheiem tratate cu alte națiuni din Europa, precum Belgia, Franța și Serbia. Germania are tratate cu Austria și Turcia, o națiune musulmană. În 1905, când au crescut tensiunile dintre Maroc și Franța, noul nostru partener strategic a fost implicat într-o criză în toată Africa de Nord, iar din cauza alianțelor sale cu Turcia, Germania a fost obligată să intervină împotriva Franței. Aceasta este aliatul nostru; astfel, am fost obligați să intervenim în numele ei. A fost un efect în lanț. Doar negocierile diplomatice intense și un munte de noroc au împiedicat războiul.

Leon văzu expresiile de respect de pe chipurile celor din public. Se simți încurajat să continue și făcu un gest depreciativ.

– Mi se pare că lumea se clatină pe marginea abisului. Sunt roți care angrenează alte roți și nenumărate fire în plasă, despre care știu că dumneavoastră, domnule președinte, sunteți conștient.

Roosevelt își încrucișă brațele pe piept.

– Un cap înțelept pe umeri atât de tineri! Trebuie să iei din nou cina cu noi mâine-seară. Aș vrea să aflu punctul dumitale de vedere despre diviziunile rasiale și tensiunile din Africa. Dar acum, gata cu problemele importante! Fiului meu îi place să vâneze cu dumneata. Îmi spune că voi doi aveți planuri să adăugați recentelor trofee și alte reușite.

– Kermit dorește să vâneze în continuare cu mine, domnule, și sunt încântat! Mă bucură foarte mult compania lui.

– Care va fi următoarea pradă?

– Iscoada mea principală a descoperit bârlogul unui crocodil foarte mare. Un asemenea specimen ar fi de interes pentru Muzeul Smithsonian?

– Sigur că da! Nu ar trebui să dureze prea mult dacă știi deja unde se află crocodilul. După aceea, care sunt planurile dumitale?

– Kermit ar vrea să doboare un leu impresionant.

– Ce tânăr obraznic! zise președintele, lovindu-l pe Kermit în glumă pe umăr. Nu e mulțumit că m-a învins cu elefantul și rinocerul, ar vrea să câștige la trei categorii! Adunarea râse împreună cu el. Teddy Roosevelt continuă: Bine, amice! S-a făcut! Să pariem pe zece dolari?

Cei doi își dădură mâinile ca să întărească pariul, apoi președintele spuse:

– Dacă tot vorbim despre lei, avem noroc că expertul mondial în acest domeniu este aici, cu noi. Se întoarse spre bărbosul chipeș de pe partea cealaltă a mesei. Selous, ești bun să ne dai niște sfaturi despre cum să abordăm chestiunea? Eu sunt interesat în mod deosebit să te aud vorbind despre semnalele de avertizare pe care leul i le transmite unui vânător înainte să-l atace. Le poți descrie pentru noi? Ne poți spune cum este să te confrunți cu un asemenea atac?

Selous lăsă cuțitul și furculița.

– Domnule colonel, am cel mai mare respect și toată admirația pentru leu. În afară de alura sa regală, se bucură de o putere atât de mare, încât poate să ducă în fălci carcasa unui bou în timp ce sare peste gardul de trei metri al unui țarc de vite. Are fălcile atât de speciale, încât poate strivi cel mai dur os ca și cum ar fi de cretă. Este iute ca moartea. Când atacă, sprintul inițial are o viteză de șaizeci de kilometri pe oră.

Selous îi ținu captivați aproape o oră, vorbind cu vocea lui moale și autoritară, până când președintele îl întrerupse.

– Mulțumesc! Vreau să pornim mâine devreme, așa că vă rog să mă scuzați, domnilor! Mă duc la culcare.

Leon și Percy plecară împreună spre corturile lor.

– Sunt impresionat, Leon, de perspicacitatea ta politică, deși am remarcat poziția unchiului Penrod în spusele tale din seara asta. Cred că și Teddy Roosevelt a fost impresionat. Mi se pare că ai reușit să urci ferm pe scara ce merge către stele. Doar să nu-l lași pe fiul său să fie mușcat de vreun leu. Ține minte sfatul lui Frederick Selous! Sunt creaturi extrem de periculoase. Când leul își dă urechile pe spate și își ridică oarecum coada, înseamnă că va ataca, deci ar fi bine să tragi imediat. Ajunseră apoi la cortul lui Percy. Noapte bună! spuse el!

Se aplecă să intre pe sub plasa de la intrare și lăsă să cadă prelata grea.

Leon și Kermit stăteau întinși pe malul râului. În spatele lor se afla un paravan subțire de trestie, pe care Manyoro și Loikot îl construiseră în după-amiaza precedentă. Cele două călăuze *masai* stăteau aproape în spatele lor, așteptând din zori să se arate crocodilul lui Manyoro. Prin paravan puteau să vadă iazul de culoare verde, plin de alge. Animalul se afla pe malul opus, la o distanță de aproape două sute de metri. Locul era umbrit de

arbori înalţi de mahon, ale căror crengi erau pline de liane lungi, de care atârnau cuiburile galbenelor păsări-ţesător. Masculii stăteau cu capul în jos sub cuiburile pe care le ţesuseră; aripile le tremurau şi ciripeau agitaţi ca să atragă privirile femelelor, care zburau spre ei ca să ocupe locuinţa. Lui Leon îi făcea plăcere să le privească în timp ce aşteptau, dar Kermit începuse să se agite.

Manyoro pregătise ascunzătoarea pe vârful malului abrupt, exact deasupra potecii pe care trecea vânatul, printre pâlcurile de trestie de pe marginea apei. Erau puţine locuri în jurul iazului care permiteau un acces atât de facil în apă. Vânătorii se mutaseră în ascunzătoare cât timp era încă întuneric, dar când lumina deveni mai puternică, Manyoro îi arătă lui Leon locul de sub mal în care se ascunsese crocodilul, îngropându-se în noroiul moale. Se zvârcolise şi se agitase până când transformase fundul iazului într-un fel de terci, apoi rămăsese nemişcat, permiţând noroiului fin să se aşeze pe capul şi pe spinarea lui. Singurul indiciu al prezenţei sale era conturul definit şi zimţat din noroi al spatelui ţepos. Leon abia putea să distingă forma capului şi cele două proeminenţe unde ar fi trebuit să fie ochii.

El şi Manyoro avură nevoie de ceva timp pentru a-i explica lui Kermit unde se întrevedea forma trupului mare al animalului. Când, în sfârşit, îl văzu, se hotărî cu obişnuita lui impetuozitate să tragă imediat în conturul neclar al capului. Leon îi argumentă o vreme, sperând să îl convingă că nici Winchesterul, în ciuda binecuvântării Lusimei, nu putea să trimită un glonţ bont printr-un metru de apă fără ca acesta să fie blocat ca într-un zid de cărămidă.

Era aproape ora prânzului. Căldura împingea spre iaz turmele de antilope şi de zebre, care veneau să se adape. Însă niciuna nu ajunsese în locul unde era crocodilul. Kermit devenea tot mai neliniştit cu fiecare minut ce trecea. Leon se gândea că era pe punctul de a izbucni şi că, în curând, avea să înceapă să tragă.

Însă avu noroc. Zărind mișcare în flancul stâng, atinse brațul lui Kermit și îi arătă cu bărbia micul grup de zebre Grevy care ieșeau dintre copaci și înaintau timid pe poteca animalelor spre punctul de adăpare. Kermit se învioră.

– Poate că vom avea parte de ceva acțiune, murmură el, atingând patul Marelui Medicament.

Zebra Grevy era cel mai mare membru al familiei cabalinelor, depășind chiar și un cal de tracțiune Percheron. Pe bună dreptate i se mai spunea și „zebră imperială". Masculul care le conducea avea înălțimea până la greabăn de un metru și jumătate și cântărea aproape jumătate de tonă. Turma se deplasa cu maximă precauție, așa cum făceau toate animalele când știau că ar fi putut exista prădători pândind din apă. Se opreau după fiecare câțiva pași și căutau peste tot semne de pericol, apoi înaintau din nou.

Kermit le urmărea cu nerăbdare în timp ce se apropiau. Marele Medicament era încărcat, sprijinit ferm de o desagă a șeii din fața lui. Apoi, în sfârșit, masculul conducător păși cu grijă pe drumul ce fusese surpat de miile de copite ale animalelor însetate, ce ajunseseră acolo înaintea lui și coborâseră pe plaja îngustă. De pe mal, mai scrută o dată marginile apei din jurul său, apoi luă fatala decizie: își lăsă capul în jos și își băgă în apă botul negru de catifea. Imediat ce începu să bea, restul turmei îl urmă pe cărare; animalele se împingeau unul pe altul încercând să ajungă la apă.

Era momentul pe care crocodilul îl așteptase cu atâta răbdare. Își folosi coada pentru a se lansa, ieșind din noroi. Când străpunse suprafața iazului, un nor strălucitor de stropi acoperi totul. Bărbații de pe mal se retraseră instinctiv, șocați de mărimea reptilei monstruoase, dar și de viteza și de violența atacului.

– Dumnezeule! Probabil că are șase metri lungime! spuse Kermit.

Masculul era greu, însă crocodilul cântărea de patru sau cinci ori mai mult. În ciuda diferenței, copitele zebrei erau bine fixate pe terenul solid și întreaga ei forță se afla în picioare. Ale

crocodilului erau mici, strâmbe şi slabe. Toată forţa sa era în coadă. Într-o competiţie de tractat, zebra ar fi câştigat. Crocodilul trebuia să o atragă în apa adâncă, unde copitele nu ar mai fi avut stabilitate. Astfel, coada masivă i-ar fi oferit un avantaj copleşitor.

Crocodilul nu încercă să prindă masculul între fălci şi nici să îl tragă în apă, ci începu să îşi legene capul precum o bâtă de luptă. Cu toată că era greu şi forţa loviturii era puternică, se mişca atât de rapid, încât cu greu putea fi urmărit cu ochiul liber. Craniul ţepos şi hidos lovi capul zebrei din lateral, spărgându-i oasele şi năucind-o. Căzu pe-o parte în apa adâncă de un metru, cu picioarele lovind convulsiv suprafaţa. Se zbăteau, întorcându-se dintr-o parte în alta, apoi păru că se îneacă. În acel moment, crocodilul înaintă, prinse botul zebrei între fălci şi o trase înspre apa adâncă. Începu să facă o serie de rotiri, înspumând apa şi scuturând gâtul zebrei ca şi când ar fi fost al unui pui de găină. O ameţi şi o înecă în acelaşi timp. Crocodilul continuă să se învârtă până când şi ultima scânteie de viaţă din trupul dungat se stinse, apoi îi dădu drumul şi se retrase. Rămase la suprafaţă, la douăzeci de metri de mal, căutând semne de viaţă pe trupul zebrei. Corpul era aproape complet scufundat; doar un picior din spate îi ieşea la suprafaţă, îndreptat spre cer. Vânătorii vedeau partea laterală a crocodilului; doar vârful spinării şi partea superioară a capului erau expuse. Capul părea şi mai hidos din cauza rânjetului său rece şi diabolic.

Kermit stătea întins în spatele sacului de şa. Avea puşca fixată pe umăr şi îşi ţinea obrazul lipit de marginea patului. Ochiul stâng era închis, iar cel drept, din spatele cătării, era concentrat şi nemişcat.

Leon veni mai aproape de el.

– Ţinteşte colţul gurii care rânjeşte, exact la nivelul apei, sub ochi.

Nici nu îi ieşiră bine din gură ultimele cuvinte, că se şi auzi Winchesterul tunând. Privind prin binoclu, Leon văzu glonţul

ciupind suprafața apei în dreptul ochiului viclean și mic. Apoi acesta se înfipse în capul crocodilului.

– Perfect! strigă Leon sărind în picioare.

– *Piga!* strigă Manyoro. E lovit!

– *Ngwenya kufa!* Crocodilul moare!

Loikot izbucni în râs și se ridică brusc în picioare, lansându-se într-un dans sălbatic cu sărituri. Animalul zvâcni deasupra apei, lovind suprafața cu coada într-o serie de convulsii furioase. Clănțăni din fălci, apoi sări din apă și căzu pe spate stropind puternic în jur. Se mai învârti de câteva ori cu ajutorul cozii, făcând valuri ce se sparseră la mal.

– *Ngwenya kufa!* exclamară bărbații, în timp ce agonia crocodilului creștea.

Apoi, dintr-odată, trupul masiv împietri, iar coada se arcui și deveni rigidă. Crocodilul rămase o clipă nemișcat la suprafață, apoi se scufundă, dispărând în apele verzi.

– O să-l pierdem! strigă cu teamă Kermit, sărind într-un picior pentru a-și scoate o cizmă.

– Ce dracu' crezi că faci?

Leon îl apucă de mână.

– Mă duc să-l trag afară.

Kermit se smuci ca să se elibereze, dar Leon îl ținu pe loc fără mari eforturi.

– Ascultă, idiotule! În clipa în care intri în apa aia, bunicul crocodilului abia așteaptă să te întâmpine.

– Dar o să-l pierdem! Trebuie să-l scot din apă!

– Nu! Nu trebuie! Manyoro și Loikot vor aștepta aici până mâine, când crocodilul va fi umflat de gaze și va pluti. Atunci, tu și cu mine ne vom întoarce și-l vom lega cu frânghii.

Kermit se liniști puțin și zise:

– O să plutească în aval.

– Râul nu mai curge. Acesta este un iaz închis. Crocodilul nu pleacă nicăieri, tovarășe!

Era după-amiaza târziu şi stăteau sub prelata cortului lui Leon, bând ceai şi rememorând la nesfârşit detaliile vânătorii crocodilului. Apoi se auzi un zgomot şi agitaţia începu brusc în tabără. Erau semnele iminentei întoarceri a preşedintelui. Kermit sări în picioare.

– Haide! îi spuse el lui Leon. Să mergem să vedem ce a nimerit bătrânul. Nu spune nimic despre crocodil! zise fără să se întoarcă. N-o să ne creadă până când nu o să vadă!

Teddy Roosevelt intră călare în tabără. Câţiva oameni erau acolo pentru a-l întâmpina când avea să descalece. Aruncă frâiele unui îngrijitor de cai şi zâmbi când îl văzu pe Kermit. În ochii din spatele ochelarilor săi cu ramă de oţel se zărea o sclipire triumfală.

– Bună, tată! strigă Kermit. Ai avut o zi bună?

– Nu a fost rea. Am redeschis competiţia leului.

Kermit se posomorî brusc.

– Ai prins un leu?

– Da! spuse preşedintele încă zâmbind.

Arătă cu degetul peste umăr. Kermit văzu o echipă de hamali sosind pe cărarea dintre copaci. Duceau un trup de culoare crem, atârnat de un par ţinut între ei. Aşezară povara lângă cortul de taxidermie şi trei cercetători de la Smithsonian ieşiră să vadă captura zilei. Tăiară legăturile din jurul labelor leului şi întinseră animalul pe pământ pentru a-l măsura şi fotografia.

Kermit râse uşurat. Până şi el, care ştia foarte puţine despre lei, îşi dădea seama că era o leoaică neajunsă la maturitate. Chicoti şi se întoarse spre tatăl său.

– Dacă tu numeşti ăsta leu adevărat, atunci şi eu pot să pretind că sunt preşedintele Statelor Unite ale Americii. Este doar un pui.

– Ai dreptate, fiule! zise tatăl lui încă zâmbind cu trufie. Biata micuță! A trebuit să o împușc pentru că nu voia să ne lase să ne apropiem de cadavrul prietenului ei. L-a păzit cu ferocitate. Dar putem să o împăiem și să o așezăm într-o familie din spatele unei vitrine din Sala Africană a muzeului. Ce crezi? îl întrebă el pe George Lemmon, șeful echipei de cercetători.

– Suntem încântați s-o avem, domnule. Este un specimen frumos. Are pielea impecabilă, cu petele discrete ale unui pui, și dinții perfecți.

Președintele se uită peste umăr și anunță relaxat:

– Bine! Acum aduc masculul.

O altă echipă de hamali tocmai apărea din pădure. Patru bărbați se clătinau sub greutatea trupului uriaș pe care îl cărau.

– Dumnezeule mare! Mi se pare un leu foarte frumos, spuse Frederick Selous în timp ce ieșea din cortul său, îmbrăcat în cămașă și ținând caietul de schițe în mână. Trebuie să ne asigurăm că acești domni îl tratează cu atenție. N-ar fi indicat să i se zgârie sau să i se distrugă pielea.

Hamalii se apropiară, cu leul legat de par legănându-se în ritmul pașilor lor. Îl puseră ușor pe pământ, lângă leoaică. Sammy Edwards, taxidermistul-șef, îl întinse cu grijă și măsură cu ruleta distanța de la vârful nasului de culoarea onixului până la smocul negru din capătul cozii.

– Doi metri și șaptezeci și șase de centimetri! rosti el, ridicându-și privirea spre președinte. Este un leu mare, domnule! Cel mai mare pe care l-am măsurat vreodată.

După cina din seara aceea, Kermit veni în cortul lui Leon, aducând cu el o sticluță de buzunar din argint cu whisky Jack Daniel's. Leon micșoră intensitatea lămpii, apoi se așezară

împreună pe scaunele din pânză de sub plasa de ţânţari şi vorbiră în şoaptă.

– Andrew Fagan a fost oaspetele de onoare din această seară, îi spuse Kermit lui Leon.

Răspunzând la invitaţia lui Kermit, Fagan ajunsese în tabără în acea după-amiază.

– S-a înţeles bine cu tatăl meu. Bătrânul s-a bucurat să aibă un public nou.

Tăcură câteva minute, apoi Kermit continuă:

– Nu îi port pică tatălui meu. La fel ca fiecare dintre noi, este dornic să obţină trofee mari. Munceşte pentru acest lucru ca un bărbat având jumătate din vârsta lui. Nu ai fost acolo, dar pot să-ţi spun că în seara asta a exagerat la cină. Nu s-a lăudat şi nu mi-a făcut în ciudă direct, dar a fost foarte aproape. Evident că Fagan savura totul.

Leon privi lichidul de culoarea ambrei din paharul său şi murmură aprobator.

– Recunosc că era un leu mare şi frumos, dar nici pe departe cel mai impunător leu care a fost doborât vreodată în Africa. Nu-i aşa? întrebă Kermit sincer.

– Ai perfectă dreptate! Este un leu masiv, dar cu coama zburlită. Nu e mai lung decât şalul din pene de struţ al unei doamne, îl asigură Leon.

Kermit izbucni în râs, apoi se opri, punându-şi o mână la gură. Se aflau la peste o sută de metri de cortul preşedintelui, dar marele om îşi dorea linişte în tabără după stingerea luminilor.

– Un şal de pene, repetă încântat Kermit, apoi spuse într-un falset feminin: Plecăm la balet, dragii mei?

Savurară gluma o vreme, continuând să bea din paharele cu Jack Daniel's. Apoi Kermit zise:

– Uneori, aproape că îmi urăsc tatăl. Oare asta mă face să fiu diabolic?

– Nu! Te face uman!

– Leon, spune-mi sincer ce crezi cu adevărat despre acel leu!

– Putem să-l întrecem.

– Crezi asta? Crezi sincer asta?

– Leul tatălui tău nu are niciun singur fir de păr negru în șalul său. Nici măcar unul, spuse el, iar Kermit își înăbuși o altă criză de râs când auzi cuvântul „șal".

Whisky-ul îi încălzea stomacul și îl înveselea. Când prietenul său își controlă euforia, Leon repetă:

– Putem să-l întrecem. Putem să prindem un leu mai mare și mai negru. Manyoro și Loikot sunt *masai*. Au o afinitate specială pentru felinele mari. Ei spun că putem să vânăm ceva mai mare, iar eu îi cred.

– Spune-mi și cum vom face asta! zise Kermit privindu-l solemn.

– Vom alcătui o unitate specială și vom merge călare înaintea safariului principal, până în țara de după ținutul Masai, unde leii nu au fost atacați de *morani* de mii de ani. Reușim astfel să ne mișcăm de câteva ori mai repede decât ei, pentru că sunt constrânși de ritmul hamalilor. Putem să câștigăm un avans de câteva sute de kilometri sau mai mult, după câteva zile de mers. Tu știi când are de gând președintele să se mute spre nord?

– Tatăl meu ne-a spus la cina din această seară că plănuiește să rămână aici o vreme. Se pare că, în urmă cu câteva zile, ghizii băștinași i-ar fi condus pe el și pe domnul Selous la o mare mlaștină aflată la vreo treizeci de kilometri la est de aici. Lângă ea au găsit un set de urme despre care domnul Selous crede că i-ar putea aparține unui mascul de antilopă sitatunga; erau mai mari decât cele ale exemplarelor descoperite în 1881 în delta Okavango. Pe acestea le-a denumit după numele lui, *Limnotragus selousi*. L-a convins pe tatăl meu că ar putea fi vorba de o nouă subspecie. Pentru el, oportunitatea de a descoperi o specie necunoscută științei este irezistibilă. Se gândește la o antilopă numită *Limnotragus roosevelti*. Și-ar

sacrifica chiar și primul născut pentru asta, zâmbi Kermit. Mă aștept să rămână pe aici până când găsește această antilopă sau până se convinge că nu există.

– Pot să îi înțeleg dorința. Ce știi despre sitatunga?

– Nu prea multe, recunoscu Kermit.

– Este o creatură fascinantă, foarte rară și greu de prins. Este singura antilopă cu adevărat acvatică. Are copitele atât de lungi și de late, încât abia merge pe pământ, dar în mâl adânc sau în apă este agilă precum un somn. Când este amenințată, se scufundă și poate să rămână acolo ore în șir, ținându-și doar vârfurile nărilor deasupra apei.

– La naiba, chiar mi-ar plăcea să împușc așa ceva, spuse Kermit.

– Nu le poți avea pe toate, amice! Leul sau sitatunga! Tu alegi! Leon nu aștepta un răspuns și continuă: Planurile președintelui ni se potrivesc destul de bine. Îi lăsăm în pace și plecăm poimâine. Crezi că mai ai ceva de băut pe fundul acelei sticle? Dacă da, n-ar trebui să irosim nimic! Nu-i așa?

Își petrecură următoarea zi selectând în grabă personalul și strângând echipamentul necesar. Aleseră șase ponei și trei catâri de povară. Apoi, cu dispoziția unor școlari pe care nu-i mai supraveghea directorul, porniră spre nord.

A treia zi, după-amiază târziu, în timp ce urmau cursul unui mic râu fără nume, se auzi strigătul unor călăuze *masai* aflate la nouăzeci de metri în față. Gesticulau și arătau spre o formă ce se mișca rapid – o felină care țâșnise dintr-un pâlc de tufișuri și alerga pe câmpia imensă, îndreptându-se spre pădurea mai deasă aflată în față.

– Ce este? întrebă Kermit, ridicându-se pe scărițe și umbrindu-și ochii cu pălăria.

– Leopard! îi spuse Leon. Un mascul mare.

– Dar are pete! protestă Kermit.

– De la distanța asta, nu se văd.

– Pot să-l pun la pământ?

– Focul de armă nu-i va deranja pe leii care îl vor auzi, îl asigură Leon. Nu ca pe elefanți. Au curiozitatea pisicilor. Câteva împușcături ar putea chiar să-i atragă.

Kermit nu avu nevoie să audă mai mult; scoase un strigăt de cowboy și își goni calul într-un galop nebun, lovindu-l cu pălăria. În același timp, își scoase pușca din buzunarul ei, aflat sub genunchiul său drept, și o flutură deasupra capului.

– O luăm de la capăt, oameni buni! spuse Leon râzând. Încă o pândă discretă și atent planificată a domnului Glonț Iute.

Porni cu calul în galop în urmărirea lui Kermit. Leopardul auzi agitația. Se opri și se ghemui, privind uimit. Apoi își dădu seama de pericolul în care se afla; se întoarse și fugi, întinzându-și trupul lung, suplu și grațios la fiecare salt.

– Iha! Pe el! urlă Kermit, molipsindu-l chiar și pe Leon cu entuziasmul atacului direct.

– Pe fugă! rosti el vechiul strigăt de vânătoare pentru vulpi.

Se lipi de gâtul calului și îl îndemnă insistent, ținând frâiele cu ambele mâini. Aerul era îmbătător. Se urmăriră o vreme pe câmpie fără nicio oprelişte.

Când botul calului lui Leon se apropie de cizma lui Kermit, acesta se uită înapoi pe sub braț și, când îl văzu la o distanță atât de mică, lovi gâtul calului său cu pălăria și flancurile cu călcâiele.

– Haide! îl îndemnă el. Haide, puiule! Dă tot ce poți!

În clipa aceea, calul călcă într-o gaură făcută de suricate. Piciorul din față i se rupse cu un sunet sec și se prăbuși de parcă tocmai fusese împușcat în creier. Kermit fu proiectat în aer și se izbi de pământ cu umărul și obrazul drept. Pușca îi zbură din mână, iar călărețul se rostogoli sub copitele ridicate ale calului lui Leon. Acesta întoarse capul iepei și abia reuși să evite să-l

calce. Iapa răspunse la strânsoarea frâielor, muşcându-le şi grăbindu-se cu o mişcare violentă a capului. Se întoarseră apoi la vânătorul căzut. Calul lui Kermit se străduia să se ridice, dar piciorul din faţă avea o fractură deschisă exact deasupra chişiţei. Copita îi atârna. Kermit stătea nemişcat, întins pe pământul tare.

– A murit! Dumnezeule! Ce-o să-i spun preşedintelui? exclamă Leon îngrozit, în timp ce îşi scotea picioarele din scărite.

Îşi trecu piciorul drept peste capul calului, apoi alergă spre Kermit; dar până să ajungă la el, prietenul său se ridică ameţit. Partea stângă a feţei îi era julită, iar în dreptul arcadei pielea îi atârna peste ochiul lovit şi plin de praf.

– Am greşit! mormăi el, scuipând o gură de sânge şi noroi. A fost o mare greşeală!

Leon râse uşurat.

– Vrei să spui că nu a fost cu intenţie? Am crezut că ai făcut asta doar ca să mă impresionezi.

Kermit îşi plimbă limba prin interiorul gurii, apoi anunţă:

– Nu-mi lipsesc dinţi.

– Din fericire, ai căzut în cap! Altfel te-ai fi putut răni mai rău! îl mustră Leon; îngenunche lângă el şi îi luă capul între palme, întorcându-l într-o parte şi în alta şi examinându-i ochiul. Încearcă să nu clipeşti, pentru că mizeria îţi va zgâria ochiul!

– Uşor de zis, greu de făcut. Probabil că următoarea ta indicaţie stupidă va fi „încearcă să nu respiri"?

Ishmael veni pe catârul său în galop şi îi dădu lui Leon o ploscă plină cu apă.

– Ţine-i ochiul deschis, Ishmael! ordonă Leon, apoi turnă, îndepărtând o mare parte din noroi; apoi îi dădu plosca lui Kermit. Clăteşte-ţi gura şi spală-te pe faţă!

Cei doi *masai* stăteau pe vine în apropiere, de unde puteau să vadă bine tot ce se întâmpla, şi discutau încântaţi.

– Hienelor, vreți să nu vă mai bucurați atât și să instalați cortul? Apoi întindeți pătura lui Popoo Hima! Vreau să-l iau din soare!

În timp ce ei îl ajutau pe Kermit să intre în micul cort, Leon scoase pușca Holland din buzunarul șeii și trase în calul rănit. Încercă să lase impresia că este rece și cinic, dar empatia lui față de cai era extrem de puternică și, chiar dacă o făcea din milă, se simțea copleșit.

– Desfă șaua și frâiele acestei biețe ființe! îi spuse lui Manyoro în timp ce scotea cartușul gol de alamă și punea pușca la loc în teacă.

Apoi se grăbi spre micul cort și intră.

– Unde este Marele Medicament? întrebă Kermit în timp ce încerca să se ridice.

Leon îl împinse pe saltea.

– Îl voi trimite pe Manyoro să-l găsească. Manyoro! Adu *bunduki*-ul lui *bwana!* îi ordonă el, după care ridică un deget în fața ochilor lui Kermit. Urmărește-l! Îl mișcă încet dintr-o parte în alta, apoi încuviință mulțumit. În ciuda tuturor eforturilor tale, se pare că nu ai reușit să-ți provoci o contuzie. Slavă Domnului! Hai să ne uităm acum la locul de pe față unde aveai odată sprânceana stângă. Examină rănile mai de aproape apoi spuse: Va trebui să îți pun câteva copci.

Kermit păru alarmat.

– Ce știi tu despre coaserea oamenilor?

– Am cusut destui cai și câini.

– Eu nu sunt nici cal, nici câine.

– Așa este! Acele animale sunt ceva mai deștepte. Adu-mi trusa de cusut! îi spuse el lui Ishmael.

În acel moment, Manyoro apăru cu o expresie tristă pe față. Ținea în fiecare mână bucăți din pușca Winchester.

– E ruptă, spuse el în Swahili.

Kermit luă bucățile sparte.

– Of, la naiba! gemu el.

Patul se rupsese din locul unde se fixa de sistemul de tragere. Şi cătarea se spărsese. Era evident că nu se mai putea trage cu ea. Kermit o ţinea în braţe de parcă ar fi fost un copil bolnav.

– Ce-o să mă fac? Se uită la Leon cu jale. Poţi s-o repari?

– Da, dar trebuie să ne întoarcem în tabără, unde am trusa de scule. Va trebui să lipesc patul cu sevă din copacul numit „urechea elefantului"[1]. După ce se va usca, va fi tare ca piatra şi mai bună ca nouă.

– Şi cătarea?

– Dacă nu vom găsi o piesă originală, voi şlefui manual una dintr-o bucată de metal şi o voi suda la locul ei.

– Cât va dura?

– Cam o săptămână, zise Leon, dar văzu expresia dezamăgită a lui Kermit şi încercă să îl înviioreze. Poate mai puţin! Depinde cât de repede găsim o plantă proaspătă – şi cât de repede se usucă. Acum, stai nemişcat până te cos!

Kermit era atât de abătut, încât părea imun la durerea provocată de actul chirurgical primitiv al lui Leon. După ce spălă rana cu soluţie diluată de iod, Leon începu să o coasă. Fiecare înţepătură ar fi fost mai mult decât suficientă pentru un bărbat puternic ca să plângă, dar Kermit părea mai preocupat de Marele Medicament decât de propria suferinţă.

– Cu ce o să trag între timp? se lamentă el, ţinând încă în mâini resturile armei.

– Din fericire, am adus cu mine, de rezervă, vechea mea puşcă din armată, .303 Enfield.

Leon trecu acul printr-o bucată de piele. Kermit schiţă o grimasă, dar se agăţă de subiect.

– Aceea este o armă de jucărie, zise el jignit. Poate că e bună pentru antilopele Tommy, impala sau chiar pentru oameni, dar este prea mică pentru un leu!

[1] Copac din familia Fabaceae, cu denumirea ştiinţifică *Vachellia xanthophloea* (n.red.)

– Dacă te apropii și glonțul ajunge unde trebuie, să fii sigur că își face treaba.

– Să mă apropii? Știu ce înseamnă asta pentru tine! Vrei să-i înfig țeava în ureche.

– Foarte bine! Poți să continui în stilul tău obișnuit, cu surle și trâmbițe de la o jumătate de kilometru, dar nu cred că o să funcționeze.

Kermit se gândi o vreme, dar nu păru foarte încântat de idee.

– Ce-ar fi să îmi împrumuți bătrânul tău Holland?

– Te iubesc ca pe fratele meu, dar mai degrabă ți-aș împrumuta-o pe sora mea mai mică pentru o noapte.

– Ai o soră mai mică? întrebă Kermit cu un interes brusc. E drăguță?

– Nu am nicio soră, minți Leon, cu grija de a-și proteja frații de atențiile lui Kermit. Nu îți voi împrumuta pușca mea!

– Ei bine, nu vreau arma ta patetică, spuse Kermit bosumflat.

– Bine! Atunci îți sugerez să îl rogi pe Manyoro să îți împrumute sulița lui.

Manyoro zâmbi auzindu-și numele.

Kermit clătină din cap și îi spuse tot ce știa el în Swahili:

– *Mazuri sana*, Manyoro! *Hakuna matata!* Foarte bine! Nu-ți face griji!

Manyoro păru dezamăgit și Kermit se întoarse din nou spre Leon.

– Bine, amice! O să încerc câteva focuri cu arma ta de jucărie.

În dimineața următoare, ochiul lui Kermit era închis și umflat. Pe corp avea câteva vânătăi spectaculoase. Din fericire, îi era afectat ochiul stâng, astfel că putea să tragă folosindu-l pe

cel drept, încă sănătos. Leon zgârie o țintă pe scoarța unui arbore de febră aflat la șaizeci de pași, apoi îi dădu pușca .303.

– De la distanța asta, va trage cu doi centimetri mai sus, așa că ține vârful cătării puțin mai jos! îl sfătui el.

Kermit trase două focuri care se încadrară în semn, la o distanță de un deget unul de altul.

– Nu e rău pentru un începător, se felicită Kermit, înveselindu-se vizibil.

– Destul de bine pentru țintașul Popoo Hima, aprobă Leon. Dar ține minte: nu trage niciodată deasupra liniei orizontului!

Kermit nu sesiză gluma.

– Hai să găsim un leu, spuse el.

În seara aceea campară lângă un mic loc de adăpare, care încă avea apă după ultimele ploi. După masă, se înveliră imediat cu păturile și adormiră amândoi în câteva minute.

De dimineață, foarte devreme, Leon îl trezi pe Kermit. Acesta se ridică amețit.

– Ce se întâmplă? Cât e ceasul?

– Nu-ți face griji în legătură cu ora! Doar ascultă! îi spuse Leon.

Kermit se uită în jur și îi văzu pe cei doi *masai* și pe Ishmael stând lângă foc. Îl alimentau cu bucăți de lemn, iar flăcările strălucitoare dansau jucăușe. Erau atenți și absorbiți, ascultând sunetele din jur. Tăcerea continuă multe minute.

– Ce așteptăm? întrebă Kermit.

– Răbdare! Ține-ți urechile ciulite! îl dojeni Leon.

Brusc, în noapte se auzi un sunet grav, al cărui volum creștea și scădea precum valurile stârnite de un uragan. Lui Kermit i se făcu pielea de găină pe brațe. Dădu pătura la o parte și sări în picioare. Intensitatea sunetului se redusese acum la o serie de mormăieli scurte. Urmă o tăcere ce păru să cuprindă fiecare om și bestie de pe pământ.

– Ce dracului a fost asta? întrebă Kermit.

– Un leu. Un mascul mare şi dominator, care îşi revendică regatul, îi şopti Leon.

Manyoro adăugă ceva în dialectul maa şi râse împreună cu Loikot de gluma spusă.

– Ce a zis? întrebă Kermit.

– A spus că până şi cel mai curajos bărbat se sperie de leu de două ori. Prima oară când îi aude răgetul, iar a doua şi ultima oară când se întâlneşte faţă în faţă cu bestia.

– Are dreptate cu prima parte, recunoscu Kermit. Este un sunet incredibil. Dar de unde ştii că este un mascul mare, şi nu o leoaică?

– Este ca şi cum ai face diferenţa între vocea lui Enrico Caruso şi cea a sopranei Nellie Melba.

– Hai să mergem să-l împuşcăm!

– Bun plan, amice! Eu ţin lumânarea şi tu tragi. Ar trebui să fie simplu!

– Atunci, ce vom face?

– Eu mă voi băga sub pătură şi voi încerca să mai dorm. Tu ar trebui să faci la fel. Mâine va fi o zi plină.

Când se întinseră din nou lângă foc, deşi amândoi erau departe de a adormi, un nou răget tună în noapte.

– Ascultă-l! murmură Kermit. Nenorocitul mă invită la joacă. Nu pot să dorm în gălăgia asta!

Ultimele mormăieli se stinseră în liniştea nopţii, apoi se auzi un al doilea sunet, îndepărtat şi slab, ca un ecou al primului răget. Se ridicară amândoi, secondaţi de cei doi *masai*, care se minunau şi exclamau:

– Ce dracului a fost asta? întrebă Kermit. Se pare că mai e un leu.

– Întocmai, îl asigură Leon.

– Este un frate al primului?

– Nimic mai departe de adevăr! Este rivalul primului leu şi duşmanul lui până la moarte.

Kermit voia să mai pună o întrebare, dar Leon îl opri.

– Lasă-mă să vorbesc cu prietenii noştri *masai*!

Scurta discuţie avu loc în dialectul maa. La final, Leon se întoarse din nou către Kermit.

– Iată ce se întâmplă acolo! Primul leu este masculul mai bătrân, cel dominator. Acesta este teritoriul lui şi sigur are un harem mare şi pui mulţi. Dar îmbătrâneşte şi îl lasă puterile. Al doilea mascul, în floarea vârstei, este tânăr şi puternic. Se simte pregătit să-l provoace pentru teritoriu şi harem. Pândeşte la graniţă şi îşi face curaj pentru bătălia morţii. Leul bătrân încearcă să îl sperie şi să-l alunge.

– Manyoro şi-a dat seama de toate astea doar ascultând câteva răgete?

– Şi Manyoro, şi Loikot vorbesc fluent limba leilor, îi spuse Leon serios.

– În seara asta cred orice îmi spui. Deci avem de-a face nu cu unul, ci cu doi lei mari?

– Da! Şi nu se vor îndepărta. Bătrânul nu îndrăzneşte să lase uşa deschisă, iar cel tânăr simte mirosul femelelor. Nici el nu pleacă.

Nimeni n-a mai putut dormi după aceea. Rămaseră lângă foc, planificând vânătoarea cu cei doi *masai* şi bând cea mai bună cafea făcută de Ishmael, până când primele raze ale soarelui mângâiară vârfurile copacilor. Apoi luară micul dejun – renumita omletă din ouă de struţ a lui Ishmael şi o tavă de chifle calde făcute pe foc, la fel de faimoase. Deşi oul de struţ era echivalentul a douăzeci şi patru de ouă mari de găină, nu lăsară nimic nemâncat. În timp ce ştergeau şi ultimele picături de grăsime din tigaie cu dumicaţi de chiflă, cei doi *masai* strânseră tabăra şi încărcară catârii. Apoi plecară să vadă ce avea să le aducă ziua cât aerul era încă plăcut şi răcoros.

După un kilometru şi jumătate, surprinseră pe malul râului o turmă de câteva sute de bivoli care se întorceau de lângă apă. Leon împuşcă doi dintre ei cu două focuri consecutive – unul de pe ţeava stângă a puştii Holland şi celălalt de pe cea dreaptă. Le

despicară apoi burțile, astfel ca mirosul de hoit să fie purtat de vântul cald. Îi târâră cu ajutorul catârilor pe terenul nemărginit din jurul lor. În apropiere nu era niciun desiș în care ar fi putut să fugă un leu rănit. În timp ce plasau momeala, hamalii tăiară mănunchiul de crengi verzi și acoperiră carcasele cu acestea, pentru ca vulturii și hienele să ajungă cu greutate la ele. Pe de altă parte, acea protecție superficială nu ar fi descurajat un leu mare.

Continuară să meargă călare în aval, spre zona de unde se auzise răgetul leilor în timpul nopții. La fiecare doi sau trei kilometri, Leon împușca un mamifer mare: fie o girafă, fie un rinocer, fie un bivol. Până la apus, plasară un șir de momeli foarte atrăgătoare pentru leu, pe o distanță de șaisprezece kilometri.

Noaptea următoare fură din nou complet privați de somn, din cauza răgetelor celor doi oponenți. La un moment dat, leul cel bătrân era atât de aproape de locul lor, încât pământul de sub păturile lor tremura din cauza puternicei sale voci. Însă, de data aceasta, nu se mai auzi niciun răspuns din partea rivalului său.

– Leul cel tânăr a găsit una dintre momelile noastre, interpretă Manyoro tăcerea lui. Acum se hrănește.

– Credeam că leii nu mănâncă niciodată leșuri, spuse Kermit.

– Să nu crezi asta! Sunt la fel de leneși precum pisicile domestice. Preferă să mănânce ceva mort, indiferent cât de putred și cât de urât miroase. Se deranjează să-și prindă singuri hrana doar când nu au de ales.

La două ore după miezul nopții, răgetele leului bătrân se opriră și întunericul încremeni.

– Acum a găsit și el o momeală, observă Manyoro. Îi vom avea pe amândoi mâine.

– Câți lei am voie pe permis? întrebă Kermit.

– Suficient de mulți să fii și tu mulțumit, îi spuse Leon. În Africa Orientală Britanică, leii sunt considerați dăunători. De aceea, poți să împușți câți vrei.

– Foarte bine! Îi vreau pe cei doi lei mari! Vreau să îi duc acasă şi să îi arăt tatălui meu.

– Şi eu! aprobă Leon cu fervoare.

De îndată ce fu suficientă lumină pentru ca urmăritorii să identifice urmele, o luară înapoi pe şirul momelilor. Leon şi Kermit purtau jachete groase, pentru că aerul dimineţii era răcoros şi parfumat ca un Chablis[1] fin. Primele trei momeli erau neatinse, deşi vulturii negri, cocoşaţi şi posaci, aşteptau ca nişte antreprenori de pompe funebre în copacii din jur. Când se apropiară de a patra, Leon se opri la câteva sute de metri distanţă şi privi cu atenţie prin binoclu grămada de crengi care o acoperea.

– Pierzi vremea, amice! Nu e nimic acolo! îi spuse Kermit.

– Din contră! zise Leon încet, fără să ia binoclul de la ochi.

– Ce vrei să spui? întrebă Kermit cu un interes crescut.

– Vreau să spun că este un mascul mare chiar acolo.

– Nu cred! protestă Kermit. Nu văd nimic.

– Priveşte! îl invită Leon, dându-i binoclul. Foloseşte-l!

Kermit focaliză lentilele şi privi prin ele un minut.

– Tot nu văd vreun leu.

– Priveşte unde crengile au fost date la o parte. Vezi bucăţile de zebră dungate prin deschizătură...

– Da! Asta văd.

– Priveşte puţin peste zebră! Vezi două mici ridicături negre pe partea cealaltă?

– Da! Dar acela nu este un leu!

[1] Vin din soiul Chardonnay, produs într-o regiune din nord-vestul Burgundiei, Franţa (n.red.)

– Acelea sunt vârfurile urechilor. Stă în spatele zebrei, culcat, și ne privește.

– Dumnezeule! Ai dreptate! Am văzut cum i se mișcă o ureche! exclamă el. Care dintre lei este? Cel tânăr sau cel bătrân?

Leon se consultă repede cu Manyoro. Loikot contribuia cu propriile opinii la fiecare câteva propoziții schimbate. În final, se întoarse din nou spre Kermit.

– Trage aer adânc în piept, amice! Am vești pentru tine. Este leul cel mare. Manyoro îl numește leul leilor.

– Ce facem acum? Îl atacăm?

– Nu! Mergem spre el!

Leon se dădu jos din șa și scoase pușca Holland din teacă. Deschise magazia, scoase cartușele de alamă din suport și le schimbă cu o pereche nouă. Kermit îi urmă exemplul cu mica pușcă Lee-Enfield. Îngrijitorii luară frâiele cailor, pe care îi conduseră în spate. Lăsară pe pământ ploștile cu apă și se aplecară pentru a lua puțin tutun. După un timp, apucară sulițele pentru lei și începură să sară, împungând aerul și rostind mormăieli însetate de sânge. Proptiră în pământ armele cu lame lungi și strălucitoare, apoi se împinseră în sus, pregătindu-se pentru bătălie.

Când vânătorii fură gata, Leon îi transmise lui Kermit instrucțiunile.

– Tu mergi primul! Eu voi fi la trei pași în urma ta, ca să nu îți blochez câmpul de foc. Mergi încet și ferm, dar nu direct spre el. Fă să pară ca și cum ai trece pe la douăzeci de pași în dreapta lui. Nu te uita direct la el. Continuă să privești pământul din fața ta! Dacă te uiți la el, o să-l sperii și o să înceapă să alerge sau să te atace prematur. Când vei fi la vreo cincizeci de pași de el, îți va trimite un mârâit de avertizare. Vei observa că va începe să dea din coadă. Nu te opri și nici nu te grăbi! Continuă să mergi! Când vei ajunge la vreo treizeci de pași de el, se va ridica și te va confrunta direct. În acel punct, un leu obișnuit fie fuge, fie atacă. Însă acum este diferit. Din cauza conflictului cu

pretendentul mai tânăr, animalul se află într-o dispoziție beligerantă și impulsivă. Sângele îi clocotește. Va ataca. O să te lase trei sau patru secunde, apoi va veni spre tine. Trebuie să-l nimerești înainte ca el să înceapă să se miște, altfel se va apropia de tine direct, cu șaizeci și cinci de kilometri pe oră. Când voi striga „foc!", țintește imediat sub bărbie, în centrul pieptului. Aceste feline au carnea fragedă. Chiar și o pușcă .303 ar putea să-l doboare. Totuși, trebuie să continui să tragi câtă vreme este încă în picioare.

– Tu n-o să tragi?

– Nu voi trage până când nu va începe să-ți roadă capul de pe umeri, amice. Acum, mergi!

Porniră cu toții pe câmp. Kermit era în frunte, Leon venea la câțiva pași în urma lui, iar cei doi *masai* mărșăluiau mai în spate, umăr la umăr, cu sulițele *assegai* la vedere.

– Excelent! îl încurajă Leon pe Kermit. Menține viteza și direcția! Te descurci bine.

După cincizeci de pași, Leon văzu leul săltându-și capul câțiva centimetri. Rotunjimea capului devenise vizibilă, iar coama i se ridică amenințător. Semăna cu o căpiță de fân deasă și foarte neagră. Pasul lui Kermit deveni ezitant.

– Calcă ușor! Mergi mai departe! îl sfătui Leon.

Continuară să meargă spre leu. Ajunseră să vadă ochii acestuia sub coama mare. Erau reci, galbeni și inflexibili. După alți zece pași, leul mârâi. Fu un sunet grav, profund și amenințător, precum un tunet îndepărtat din timpul verii. Kermit îl auzi și se opri. Se întoarse ca să înfrunte bestia frontal, ridicându-și pușca lungă. Mișcarea și privirea directă ale lui Kermit stârniră leul.

– Atenție! O să vină! spuse Leon în grabă, când leul deja ataca.

Se repezi spre Kermit în salturi scurte, precum pistoanele unei locomotive cu aburi aflate în viteză. Coama neagră i se zbârlise complet din cauza furiei, iar coada lungă i se legăna dintr-o parte în alta. Era enorm și devenea din ce în ce mai

mare pe măsură ce distanța dintre ei se micșora, cu fiecare salt al lui.

– Împușcă-l!

Vocea lui Leon se pierdu în zgomotul asurzitor al puștii .303. Glonțul, țintit în grabă, zbură pe deasupra leului și ridică un nor de praf la două sute de metri în spatele lui. Kermit reîncărcă repede. Următoarea țintă fu joasă și glonțul lovi pământul între picioarele din față ale bestiei. Leul continuă să vină direct spre Kermit, învăluit într-o ceață galbenă; în viteză stârnea praful, lovind pământul cu coada. Mârâitul de furie al leului îl încremeni pe Kermit.

„Iisuse Hristoase! se gândi Leon. O să-l atace!" Ridică pușca Holland, concentrându-se puternic asupra capului cu coamă ce se apropia cu fălcile deschise. Abia avu timp să fie conștient că arătătorul său se apropia de trăgaci. Exact înainte ca leul să își izbească trupul ce cântărea 250 de kilograme de pieptul lui, venind cu șaizeci și cinci de kilometri pe oră, Kermit trase al treilea glonț.

Țeava puștii .303 Lee-Enfield aproape că atingea nasul negru și lucios al leului. Glonțul de calibru mic lovi vârful botului și ajunse în creier. Trupul de culoare crem se înmuie și căzu ca un sac de paie. Kermit se dădu la o parte în ultimul moment și leul se prăbuși exact în locul în care el stătuse doar cu o clipă mai devreme. Se uită la el, cu mâinile tremurânde și cu respirația întretăiată.

Sudoarea îi picura în ochi.

– Împușcă-l din nou! strigă Leon.

Lui Kermit îi cedară picioarele și se prăbuși. Leon alergă spre el și se așeză deasupra leului. Îl împușcă de aproape, direct în inimă. Se întoarse apoi spre Kermit, care stătea cu capul între genunchi.

– Ești bine, amice? întrebă el, profund îngrijorat.

Kermit își ridică încet fruntea și se uită la el ca la un străin, clătinând confuz din cap. Leon se așeză alături și își așeză brațul puternic pe umerii lui.

– Gata, amice! Te-ai descurcat de minune. Ai contraatacat. Nu ai cedat. Ai stat pe loc și l-ai împușcat ca un erou. Dacă tatăl tău ar fi văzut, ar fi fost mândru de tine.

Ochii lui Kermit se limpeziră. Trase adânc aer în piept și spuse răgușit:

– Așa crezi?

– Știu asta, spuse Leon cu convingere.

– Tu nu ai tras, nu-i așa? întrebă Kermit ezitant, precum un alergător de cursă lungă care își recapătă respirația după o cursă dură.

– Nu! Nu am tras. L-ai omorât singur, fără niciun ajutor din partea mea, îl asigură Leon.

Kermit rămase în tăcere, uitându-se la magnificul trup al leului. Manyoro și Loikot începură un dans agitat, sărind cu pași fermi în jurul lor.

– Vor face dansul leului în onoarea ta, explică Leon.

Manyoro începu să cânte. Vocea îi era puternică și clară.

Suntem leii tineri.
Când răcnim, pământul tremură.
Sulițele sunt colții noștri.
Sulițele sunt ghearele noastre...

După fiecare vers, săreau cu ușurința păsărilor în zbor, iar Loikot cânta refrenul. Când invocația se termină, se apropiară de leul mort și își înmuiară degetele în sângele lui. Se întoarseră apoi în locul unde stătea Kermit – Manyoro se aplecă deasupra lui și îi mânji fruntea cu sânge.

Ești masai.
Ești morani.

Eşti un luptător cu leii.
Eşti fratele meu.

Se întoarse apoi şi Loikot, care luă locul lui Manyoro în faţa lui Kermit. Îi unse şi el chipul, trasându-i dungi roşii pe fiecare obraz. Apoi intonă:

Eşti masai.
Eşti morani.
Eşti un luptător cu leii.
Eşti fratele meu.

Se ghemuiră apoi în faţa lui, bătând ritmic din palme.

– Te fac *masai* şi frate de sânge. Este cea mai mare onoare pe care ţi-o pot oferi. Ar trebui să le fii recunoscător, zise Leon.

– Şi voi sunteţi fraţii mei, spuse Kermit. Chiar dacă vom fi despărţiţi de apele mari, vă voi ţine minte pentru tot restul zilelor mele.

Leon traduse pentru cei doi Masai, iar aceştia murmurară cu satisfacţie.

– Spune-i lui Popoo Hima că ne face o mare onoare, zise Manyoro.

Kermit se ridică şi se duse lângă trupul leului, îngenunchind ca în faţa unui altar. Nu îl atinse, dar chipul lui radia în timp ce îi studia capul enorm. Coama pornea de la cinci centimetri faţă de ochii galbeni şi opaci, curgând pe spate în valuri negre de păr dens şi acoperind craniul, gâtul, umerii masivi şi pieptul, pentru a se termina abia la jumătatea spatelui lat.

– Lasă-l! îi spuse Manyoro lui Leon. Popoo Hima ia spiritul leului în inima sa. Aşa trebuie să fie. Este calea adevăratului războinic.

Soarele apusese când Kermit se desprinse de leu şi veni spre micul foc unde Leon stătea singur. Ishmael pusese drept scaune câţiva buşteni răsturnaţi pe fiecare parte a focului. Poziţionase

un altul vertical și aranjase pe el două căni și o sticlă. Kermit se așează cu fața spre Leon, care privea sticla.

– Whisky Bunnahabhain, vechi de treizeci de ani, îi spuse Leon. L-am rugat pe Percy să mi-l dea pentru cazuri de genul ăsta. Suntem forțați să sărbătorim. Din păcate, mi-a dat doar o jumătate de sticlă. A spus că e mult prea bun pentru cei ca tine.

Leon turnă alcoolul în căni, apoi îi întinse una lui Kermit.

– Simt că sunt un alt om, spuse Kermit, luând o înghițitură.

– Te înțeleg, rosti Leon. Azi a fost botezul tău de foc.

– Da! răspunse Kermit vehement. A fost o experiență aproape mistică. Mi s-a întâmplat ceva ciudat și minunat. Mă simt de parcă aș fi altcineva; nu mai sunt vechiul om, ci unul mai bun decât înainte. Își caută cuvintele, apoi continuă: Mă simt ca și cum aș fi renăscut. Înainte eram temător și nesigur. Acum nu îmi mai este frică. Acum știu că pot înfrunta lumea după regulile mele.

– Înțeleg! spuse Leon. Este un ritual de trecere.

– Ție ți s-a întâmplat? întrebă Kermit.

Leon miji ochii când își aminti durerea trupurilor goale, palide și crucificate pe pământul ars de soare. Auzi din nou sunetele săgeților *nandi* și simți iar greutatea lui Manyoro în spatele lui.

– Da... dar nu a semănat deloc cu ce s-a întâmplat azi.

– Povestește-mi!

Leon clătină din cap.

– Acestea sunt lucruri despre care nu ar trebui să vorbim prea mult. Cuvintele nu pot decât să pângărească și să reducă semnificația faptelor.

– Desigur! Este ceva foarte intim.

– Exact! spuse Leon, ridicându-și cana. Nu trebuie să descriem amănuntele. Le cunoaștem în inimile noastre. Populația *masai* are o descriere pentru acest adevăr împărtășit. Ei spun simplu „frați de sânge războinic".

Rămaseră multă vreme în liniște, apoi Kermit adăugă:

– Nu cred că voi putea să dorm la noapte.

– Voi sta de veghe cu tine, răspunse Leon.

După o vreme, începură să își amintească și să discute despre micile detalii ale vânătorii din acea zi: cum se auzise primul mârâit, cum apăruse leul cel mare și se ridicase în toată măreția lui, atacând cu iuțeală. Săriră peste aspectele emoționale. Nivelul whisky-ului din sticlă se reducea încet.

Puțin înainte de miezul nopții, tresăriră când auziră în întuneric tropot de cai apropiindu-se de tabără și discuții în limba engleză. Kermit se ridică.

– Cine dracu' poate fi?

– Cred că pot ghici, glumi Leon în momentul în care o siluetă în pantaloni de călărie și o pălărie cu borurile lăsate apăru în lumina focului.

– Bună seara, domnule Roosevelt și domnule Courtney! Eram în trecere și m-am gândit să mă opresc să vă salut.

– Sper că nu vă deranjează dacă spun că sunteți un mincinos, domnule Andrew Fagan. Ne-ați urmărit zi și noapte timp de aproape două săptămâni. Călăuzele mele v-au luat urma în multe dintre zile.

– Haideți, domnule Courtney! reacționă Fagan râzând. Urmărire este un cuvânt prea puternic, dar e adevărat că sunt foarte interesat de ceea ce faceți voi doi, la fel cum sunt și de restul lumii. Își scoase pălăria. Aș putea să vă țin companie pentru un timp?

– Mă tem că ați venit puțin cam târziu, spuse Kermit. După cum vedeți, sticla noastră este aproape goală.

– Printr-un noroc remarcabil, am și eu una în bagaj. Fagan strigă la fotograful său: Carl, ai putea, te rog, să ne aduci sticla aceea de Jack Daniel's și apoi să te alături petrecerii?

Când se așezară cu toții la lumina focului, sorbind din căni, Fagan întrebă:

– S-a întâmplat ceva interesant azi? Am auzit niște împușcături din direcția voastră.

– Spune-i, Leon! zise Kermit cu entuziasm, evitând să fie lăudăros.

– Ei bine, că ați menționat, în această după-amiază, domnul Roosevelt a reușit să împuște leul pe care l-am căutat de la începutul safariului nostru.

– Un leu! Fagan vărsă câteva picături de whisky. Asta este o știre adevărată. Cum este față de cel lovit de președinte acum aproximativ o săptămână?

– Va trebui să apreciezi singur asta, spuse Leon.

– Putem să-l vedem?

– Veniți pe aici! îi zise Kermit primitor, ridicând un băț aprins din foc.

Îi conduse spre locul unde era întins leul, care fusese ascuns de întuneric până în acel moment. Ținu flacăra ridicată pentru a lumina scena.

– Să fiu al naibii, ce monstru! spuse Fagan și se întoarse repede spre fotograful său. Carl, ia-ți aparatul!

Deși Kermit nu avea nevoie, timp de aproape o oră îi convinse pe cei doi vânători să pozeze alături de trofeu. Apoi se întoarseră la foc, orbiți din cauza multiplelor explozii ale blițului, și își luară din nou cănile în primire. Fagan își scoase caietul de notițe.

– Așadar, spuneți-ne, domnule Roosevelt, cum vă simțiți după experiența de azi?

Kermit se gândi o vreme.

– Domnule Fagan, sunteți vânător? Va fi mai simplu să vă explic dacă sunteți.

– Nu, domnule! Nu sunt vânător. Sunt jucător de golf.

– Bine! Pentru mine, acest leu a fost ca și când dumneata ai nimeri gaura dintr-o lovitură directă la Open Championship, în timpul unei competiții pentru titlu cu Willie Anderson.

– Minunată descriere! Aveți darul cuvintelor, domnule! Fagan scrise iute. Povestiți-mi toată isprava, etapă cu etapă, de când ați văzut pentru prima oară acea bestie uriașă, până în momentul uciderii ei.

Entuziasmul și whisky-ul îl agitaseră pe Kermit peste măsură. Nu uitase nimic și nu se reținu de la folosirea hiperbolelor.

Făcu apel la Leon tot timpul pentru a-i confirma câteva detalii mărunte.

– Nu-i așa? S-a întâmplat exact așa?

Leon îl susținu cu loialitate, așa cum era obligat prin contract să fie un vânător cu clientul său. În final, când povestea fu spusă, rămaseră în tăcere, digerând amănuntele. Când Leon se pregătea să sugereze că venise vremea de culcare pentru toată lumea, din întuneric se auzi un răget ca un tunet.

– Ce-a fost asta? întrebă Andrew Fagan alarmat. Ce Dumnezeului a fost asta?

– Acela este leul pe care îl vom vâna mâine, spuse Kermit cu nonșalanță.

– Alt leu? Mâine?

– Da.

– Putem să venim și noi? întrebă Fagan.

Leon dădu să refuze, dar Kermit i-o luă înainte.

– Sigur! De ce nu? Sunteți bine-venit, domnule Fagan!

A doua zi de dimineață, devreme, cojocarii începură să se ocupe de leu și acoperiră pielea udă cu un strat gros de sare de rocă.

– Așteptați aici când terminați! le spuse Leon. Îl voi trimite pe Loikot să vă ia.

Când începu să se lumineze dinspre est, privi coroanele copacilor peste poiană. De îndată ce reuși să distingă conturul frunzelor pe fundalul cerului de răsărit, spuse:

– Lumină de tragere! Vă rog să încălecați, domnilor!

Când fură cu toții în șa, făcu un semn cu mâna către Manyoro. Având cele două călăuze *masai* în frunte, se deplasară într-un șir strâns. Treptat, Leon își lăsă calul să meargă mai încet, până când ajunse să călărească alături de Fagan. I se adresă amabil, dar ferm:

– Domnul Roosevelt a fost foarte generos când v-a permis să vă alăturați vânătorii. Dacă ar fi depins de mine, aș fi refuzat. Cu toate acestea, s-ar putea să fi subestimat pericolul implicit. Dacă lucrurile nu merg bine, cineva ar putea fi grav rănit. Voi insista să rămâneți mai în spate, la o distanță sigură față de mersul nostru.

– Desigur, domnule Courtney! Cum spuneți dumneavoastră.

– Prin „mai în spate" înțeleg cel puțin două sute de metri. Eu voi avea grijă de clientul meu. Nu voi putea să am grijă și de voi.

– Înțeleg. Voi păstra o distanță de două sute de metri și voi fi tăcut ca un șoarece, domnule! Nici nu veți ști că suntem acolo.

Manyoro îi conduse încă trei kilometri până la următoarea momeală a leilor. Când se apropiară de carcasa umflată a bătrânei girafe, mai mulți vulturi care se hrăneau din ea se lansară în zbor și peste douăzeci de hiene fugiră panicate; patrupedele aveau cozile răsucite pe spate, chicoteau ascuțit și fălcile lor erau mânjite de sânge.

– *Hapana!* Manyoro ridică din umeri. Nimic!

– Mai sunt încă trei momeli. Trebuie să fie lângă una dintre ele. Nu pierde timpul, Manyoro! Condu-ne mai departe! ordonă Leon.

A doua carcasă se afla în centrul unei poieni deschise, cu iarbă neagră, arsă de curând, înconjurată pe trei părți de tufe verzi de Kusaka-saka, ale căror frunzișuri ce atârnau până la pământ i-ar fi permis o retragere rapidă unui animal în fugă. Dar Leon se asigurase că avea să existe o zonă largă și deschisă de teren în jurul carcasei – un spațiu suficient în care să se manifeste.

Primul lucru observat, care îi încordă nervii lui Leon, fu că ramurile superioare ale copacilor erau pline de colonii de vulturi, iar un mic grup de hiene stătea la marginea tufelor de Kusaka-saka. Probabil că era ceva acolo care nu le convenea.

Apoi Manyoro, care era cu mult în față, se opri și le făcu un semn discret, pe care Leon îl interpretă la fel de clar ca pe vorbele rostite răspicat.

Se întoarse spre Kermit și spuse:

– Ai grijă! E aici! Așteaptă! Manyoro a văzut ceva. Lasă-l pe el să caute în locul nostru.

Fagan și echipa lui se apropiară.

– Voi rămâneți aici! le spuse Leon. Nu vă apropiați mai mult până când nu vă dau semnalul! De aici veți vedea bine tot ce se întâmplă. Trebuie să rămâneți în afara zonei periculoase.

Îl priviră apoi pe Manyoro verificând vântul. Era slab și cald, dar sufla dinspre ei direct spre momeală. Manyoro clătină din cap și făcu un alt semn.

– Amice, leul este lângă pradă, îi spuse Leon lui Kermit. Pornim încet, la fel ca ultima oară. Nu te grăbi! De data asta, nu te mai uita la leu.

– Bine, șefule!

Kermit zâmbi cu entuziasm, dar mâna îi tremura când vru să ia pușca din etui. Leon spera ca mersul încet să îi ofere timp să se stăpânească.

Descălecară și îi spuse:

– Verifică-ți arma! Asigură-te că ai un glonț în magazie!

Kermit procedă după cum i se spuse, iar Leon se liniști când văzu că nu îi mai tremurau mâinile. Îi făcu semn lui Manyoro să vină în spatele lor și își începură marșul lent și lung de-a lungul zonei deschise și pârjolite. Mici explozii de praf fin se ridicau după fiecare pas pe care îl făceau. Când ajunseră la circa două sute de metri de carcasa momelii, leul se ridică. Era imens, precum celălalt. Avea coama bogată și roșcată, ușor colorată la vârfuri în negru tăciune. Blana îi era netedă și lucioasă, fără cicatrice majore. Când mârâi, i se văzură colții albi, strălucitori și lungi. Erau perfecți. Dar era tânăr și de aceea ar fi putut fi imprevizibil.

– Nu te uita la el! îl avertiză Leon în şoaptă. Continuă să mergi şi, pentru numele lui Dumnezeu, nu îl privi! Trebuie să ne apropiem mai mult. Mult mai mult.

Când ajunseră la o sută de metri de el, leul mârâi şi dădu din coadă nesigur. Apoi îşi întoarse capul mare, încadrat de coamă, şi privi în spatele lui.

– Of! Rahat! Nu! se lamentă Leon cu voce slabă. Şi-a pierdut cumpătul. Nu va rămâne pe poziţii. Va ceda.

Leul se uită din nou la ei şi mârâi pentru a treia oară, însă cu o intensitate ucigătoare. Apoi se întoarse brusc şi porni peste terenul deschis spre tufişurile de Kusaka-saka, ce îi ofereau siguranţă.

– Scapă! strigă Kermit, făcând trei paşi rapizi şi oprindu-se brusc.

Ridică puşca Lee-Enfield.

– Nu! strigă repede Leon. Nu trage!

Distanţa era mult prea mare pentru o ţintă care se mişca atât de repede. Leon alergă ca să-l oprească pe Kermit, dar puşca se descărcă cu un sunet puternic şi ţeava vibră.

Sub blana strălucitoare a leului, muşchii lungi şi netezi se mişcară precum cei ai unui atlet în formă maximă. Leon văzu glonţul lovind. În momentul impactului, pielea se umflă şi se încreţi, de parcă cineva aruncase o piatră într-un iaz liniştit şi adânc. Gaura se afla pe lateral, la două mâini de ultima coastă şi sub linia mediană a trupului.

– L-ai nimerit în burtă! gemu Leon. Mult prea în spate.

După ce încasă glonţul, leul mormăi şi o luă la goană. Până când Leon îşi aşeză puşca pe umăr, bestia aproape că ajunse la adăpostul tufelor de Kusaka-saka. Era dincolo de distanţa ce îi asigura precizie puştii Holland. Cu toate acestea, Leon fu forţat să tragă. Leul era rănit. Era datoria lui morală să-i curme suferinţa, indiferent cât de mici erau şansele de reuşită. Trase cu prima ţeavă şi văzu cum glonţul se înfige iute în pieptul leului, scuturându-i praful de pe blană. Al doilea glonţ îl urmă pe

primul, dar Leon nu văzu lovitura. Apoi leul dispăru între tufişuri. Se uită repede la Manyoro, care era în spate şi îşi atingea piciorul stâng.

– I-am rupt piciorul din spate, spuse Leon furios. Asta nu-l va încetini prea mult. Scoase cartuşele goale şi reîncărcă puşca Holland. Nu sta acolo cu puşca goală, admirând peisajul! se răsti el la Kermit. Reîncarcă nenorocita aia de armă!

– Îmi pare rău, spuse Kermit ruşinat.

– Şi mie, răspunse Leon încruntat.

– Era să scape, încercă să-i explice Kermit.

– Ei bine, acum chiar a scăpat şi are glonţul tău în burtă.

Leon îl chemă pe Manyoro să li se alăture. Cei doi se ghemuiră ţinând capetele apropiate şi discutând concentraţi. După o vreme, Manyoro se întoarse la Loikot şi cei doi *masai* rămaseră în spate mestecând tutun. Leon se aşeză pe pământ, având în poală puşca Holland. Kermit stătea puţin mai departe, privind expresia lui Leon, care îl ignora.

– Ce facem acum? întrebă Kermit.

– Aşteptăm.

– Ce?

– Ca bietul animal să sângereze din răni şi să înţepenească.

– Şi apoi?

– Apoi Manyoro şi cu mine vom merge să-l atragem afară.

– Merg cu voi.

– Nu! La naiba, nu vii cu noi! Te-ai distrat suficient pentru azi.

– Ai putea fi rănit.

– Ar fi şi asta o posibilitate, chicoti Leon sarcastic.

– Mai dă-mi o şansă, Leon! îl rugă Kermit patetic.

Leon întoarse capul şi, pentru prima oară, se uită la el cu ochi duri şi reci.

– Spune-mi de ce ar trebui să fac asta!

– Pentru că acel animal magnific are parte de o moarte lentă şi agonizantă acolo şi eu sunt cel care l-a rănit. Sunt dator

în fața lui Dumnezeu – și a demnității mele sacre de bărbat – să mă duc acolo și să-i curm suferința. Înțelegi asta?

– Da, spuse Leon, în timp ce expresia lui se relaxa. Înțeleg foarte bine și te laud pentru asta. Vom merge împreună și va fi o onoare să te am lângă mine.

Ar fi vrut să spună mai multe, dar privi peste luminiș și fața i se îngrozi. Se ridică în picioare.

– Ce crede idiotul acela că face?

Andrew Fagan călărea agale spre marginea tufelor de Kusaka-saka, exact în direcția în care dispăruse leul rănit. Leon începu să alerge, încercând să-l oprească.

– Treci înapoi, idiotule! Întoarce-te! strigă el cu toate puterile.

Dar Fagan nici măcar nu privea în jur, ci continua să călărească spre un pericol mortal. Leon alergă cu viteză, traversând rapid terenul, fără a-l mai striga. Își conservă forțele pentru momentul fatal despre care era sigur că avea să vină. Apoi ajunse atât de aproape de Fagan, încât acesta ar fi trebuit să îl audă.

– Fagan! Idiotule! Dă-te la o parte de acolo! strigă el din nou, fluturându-și pușca pe deasupra capului.

De data aceasta, Fagan privi în jur și își ridică vesel crosa de călărie, dar uită să își verifice calul.

– Întoarce-te imediat! se auzi vocea plină de disperare a lui Leon.

În acel moment, Fagan opri calul, iar zâmbetul i se șterse de pe față. În clipa în care se întoarse spre Leon, leul țâșni cu toate forțele din tufișul des de Kusaka-saka, mârâind cu furie. Se repezi spre Fagan cu coama zburlită și ochii galbeni aprinși.

Calul își dădu capul pe spate, apoi se cabră pe picioarele din spate. Fagan scăpă o scăriță din picior și fu aruncat pe gâtul calului. Acesta țâșni înainte, dar el continuă să se țină cu ambele brațe. Pe o distanță scurtă, leul era mai rapid decât calul, așa că

îi prinse imediat din urmă. Sări și își înfipse adânc ghearele lungi și galbene ale labelor din față în crupa calului.

Armăsarul necheză agonizând și lovi violent cu picioarele din spate, încercând să se elibereze din strânsoare. Fagan își pierdu stabilitatea și se lovi de pământ cu zgomotul unui sac de cărbuni aruncat dintr-o căruță. Un picior îi rămase prins în scăriță, astfel că fu târât sub picioarele din spatele ale calului agitat și în urma leului.

Calul necheza și lovea sălbatic, încercând să se desprindă de atacatorul său. Copitele loveau în jurul capului lui Fagan. Întrucât leul avea un picior din spate rupt, nu era suficient de puternic încât să tragă calul la pământ. Confruntarea era aproape complet ascunsă în norii formați din cenușa ierbii arse. Orbit de praf, Leon nu îndrăzni să tragă, ca să nu-l nimerească pe Fagan în locul leului. După scurt timp însă, cureaua din piele a scăriței se rupse, iar Fagan se rostogoli departe de luptă.

– Fagan! Vino la mine! urlă Leon.

De data aceasta, Fagan răspunse cu promptitudine. Se ridică în picioare, având încă prinsă de piciorul drept scăriţa din oțel, și se îndreptă spre el clătinându-se. În spatele lui, leul și calul încă se luptau; armăsarul lovea cu ambele picioare din spate, târând leul în cerc, iar felina răgea, prinsă cu labele din față, și încerca să muște pulpa animalului mai înalt.

Calul lovi din nou și nimeri pieptul leului cu ambele copite. Lovitura fu atât de puternică, încât ghearele îi ieșiră din carnea calului și fu aruncat pe spate. Se rostogoli și, dintr-o singură mișcare, reveni în picioare. Calul se îndepărtă într-un galop sălbatic, cu sângele țâșnindu-i din rănile adânci de la nivelul crupei. Leul dădu să pornească după el, dar silueta lui Fagan în mișcare îi atrase atenția. Își schimbă rapid direcția, pregătindu-se să se îndrepte spre Fagan. Acesta privi înapoi și țipă îngrozit.

– Vino la mine! strigă Leon în timp ce alerga către el.

Leul era însă mai rapid, iar el nu putea trage, pentru că Fagan se afla în bătaia puștii, în fața bestiei. L-ar fi prins într-o secundă.

– Aruncă-te la pământ! țipă Leon. Stai jos și fă-mi loc să trag!

Poate din obediență, poate din cauză că pur și simplu picioarele îi paralizaseră de frică, Fagan se prăbuși și, precum un armadillo[1], se ghemui pe pământul uscat, cu genunchii la piept și cu ambele mâini prinse la ceafă. Ținea ochii strâns închiși, iar chipul lui de om terorizat devenise o mască albă. Era cam târziu. Leul se repezi tăcut ca moartea în ultimele momente ale atacului fatal, nu mai mârâia. Avea fălcile deschise și i se vedeau colții. Întinse gâtul pentru a mușca din trupul neajutorat al lui Fagan.

Leon descărcă prima țeavă și glonțul spulberă mandibula leului. Bucăți albe de dinți zburară ca niște zaruri dintr-un pahar. Glonțul își continuă traseul cu forță prin marele trup cafeniu, de la piept până la anus. Îl împinse pe leu înapoi, dându-l peste cap într-o mișcare dezordonată. Se rostogoli și se ridică din nou în picioare, clătinându-se nesigur. Capul îi atârna și îi curgea sânge din fălcile deschise. Al doilea glonț i se înfipse în omoplat, crăpându-i osul și pătruzând în inimă. Leul căzu pe spate, cu membrele moi și ochii strâns închiși. Fălcile lui însângerate mușcau aerul în neștire.

Leon mai avea două cartușe mari de alamă pregătite între degetele mâinii stângi. Ținând degetul mare pe levierul de sus, făcu o mișcare scurtă din încheietură: când pușca Holland se deschise și carcasele goale ieșiră afară, înlocui cartușele cu o mișcare automată, precum cea a unui cartofor palmând un as. Arma ajunse din nou pe umăr. Trase un foc de siguranță în pieptul leului, iar piciorul din spate al felinei se mișcă spasmodic în ultimele convulsii ale morții. Apoi încremeni.

[1] Numit și tatu, este un mamifer cu o carapace osoasă, asemănătoare unei armuri. Mulți trăiesc în zona Americii de Sud (n.red.)

– Vă mulțumesc pentru cooperare, domnule Fagan! Vă puteți ridica acum, spuse Leon politicos.

Fagan deschise ochii și privi în jur de parcă s-ar fi așteptat să se trezească la porțile raiului. Se ridică în picioare cu durere. Avea chipul alb ca o mască de actor kabuki, strălucind de transpirație. Trupul lui era murdar de cenușă. În partea din față a pantalonilor de călărie Brooks Brothers, care îl costaseră douăzeci de dolari, era ud leoarcă. În clipa în care făcu un pas ezitant spre Leon, cizmele îi pleoscăiră.

Andrew Fagan Esquire, erou al celei de-a patra puteri în stat, decanul de la American Associated Press, membru în comitetul Clubului Racquets din New York și de opt ori căpitan al Clubului Pennsylvania Golf Club, tocmai făcuse în pantaloni.

– Spuneți-mi sincer, domnule, nu vi se pare că a fost mult mai tensionat decât optsprezece găuri de golf? îl întrebă Leon încet.

În cele din urmă, marele safari prezidențial părăsi malurile râului Ewaso Ng'iro pentru a continua spre nord-est, prin frumosul hinterland sălbatic. Kermit și Leon profitară la maximum de puținele zile rămase. Călăriră la distanță și vânară mult, de cele mai multe ori cu succes. După ce Leon repară Marele Medicament, Kermit nu mai rată niciun foc. Era la mijloc vraja Lusimei, se întreba Leon, sau pur și simplu se născuse în Kermit un cod al eticii, al înțelegerii și un respect pentru vânatul pe care îl urmăreau împreună? Adevărata magie nu consta în vrajă? Kermit se maturizase, devenind un vânător foarte abil și responsabil, un bărbat calm și cu conștiință. Prietenia lor, încercată și consolidată în timp, se suda durabil, precum oțelul.

După patru luni de la părăsirea râului, safariul ajunse lângă cursul mărețului Nil, într-un loc numit Jinja, aflat la capătul

vastului lac cu apă dulce, Victoria. Aici era punctul unde aveau să se despartă.

Contractul lui Percy Phillips se termina la râu. Pe malul estic al Nilului se vedea o altă mare tabără; Quentin Grogan aştepta să preia lucrurile de la Percy şi să îl conducă pe preşedintele Roosevelt spre nord, prin Uganda, Sudan şi Egipt, până în Alexandria, la Marea Mediterană. De acolo, el şi anturajul său aveau să se îmbarce spre New York.

Roosevelt ordonă un prânz de rămas-bun pe malul Nilului. Deşi el nu consuma alcool, permise ca oaspeţilor săi să li se servească şampanie. Era o adunare jovială, care se încheie cu discursul preşedintelui. Menţionă oaspeţii, unul câte unul, şi spuse câte o anecdotă despre fiecare, făcându-i pe ceilalţi să se amuze. Se auziră râsete şi strigăte precum: „Bravo! E un tovarăş bun şi vesel!"

În cele din urmă, ajunse la Leon. Relată detalii despre vânătoarea leului şi salvarea lui Andrew Fagan. Publicul fu foarte încântat când îl caracteriză pe nefericitul domn drept „presă inutilă". Fagan nu era prezent, căci renunţase să mai urmărească safariul imediat după incidentul cu leul, întorcându-se tulburat la Nairobi.

– Îmi aminteşte de... era să uit! Kermit, nu-i aşa că am făcut un pariu cu tine? Ceva legat de cel mai mare leu, continuă preşedintele Roosevelt în râsetele invitaţilor.

– Într-adevăr, tată, aşa a fost!

– Am pus pariu pe cinci dolari, din câte îmi amintesc.

– Nu, tată! Erau zece.

– Domnilor! făcu apel Roosevelt la restul mesei. Erau cinci sau zece?

Din jur auziră strigăte amuzate:

– Au fost zece! Trebuie să plătiţi, domnule! Un pariu este un pariu!

Oftă şi îşi scoase portofelul. Alese apoi o bancnotă verde şi i-o dădu peste masă lui Kermit.

– Am plătit integral, spuse el. Sunteți toți martorii mei! Apoi se întoarse din nou către oaspeți. Puțini dintre voi știu că fiul meu a fost numit membru onorific al tribului Masai de către cele două călăuze, după ce a împușcat acel leu câștigător.

Din jur se auziră mai multe strigăte: „Bravo! Kermit e un tovarăș bun și vesel!"

Președintele ridică o mână pentru a se face liniște.

– Cred că se cade să le răsplătesc onoarea, zise el, uitându-se către Leon. Te rog să îi chemi pe Manyoro și pe Loikot!

Cu ceva timp înainte, Leon îi prevenise pe cei doi că aveau să fie chemați de *bwana* Tumbo. Numele în Swahili al președintelui Roosevelt însemna „Domnul Stomac Uriaș". Manyoro și Loikot așteptau în spatele cortului și veniră iute, îmbrăcați festiv: purtau mantiile roșii *shuka*, aveau părul împletit și erau vopsiți cu ocru și cu grăsime. În mâini aveau sulițele *assegai*.

– Leon, te rog să traduci pentru acești domni excepționali ceea ce vreau să le spun! zise președintele. I-ați acordat fiului meu, *bwana* Popoo Hima, marea onoare de a face parte din tribul vostru. L-ați numit un *morani* al tribului Masai. Acum, eu vă numesc pe amândoi războinici ai națiunii mele, America. Acestea sunt documentele care dovedesc că ați devenit cetățeni americani. Puteți veni oricând în țara mea și vă voi întâmpina personal. Sunteți *masai*, dar acum sunteți și americani.

Apoi se întoarse către secretarul său, care stătea pe un scaun din spate, și luă de la el certificatele de cetățenie, făcute sul și legate cu panglică roșie. Le înmână celor doi *masai*, apoi dădu mâna cu fiecare. Manyoro și Loikot se lansară instantaneu într-un dans al leului în jurul mesei. Kermit sări în picioare și li se alătură, aproape dansând și imitându-i. Publicul aplaudă și chiui, iar Roosevelt aproape se clătină pe scaun din cauza râsului. Când dansul se încheie, Manyoro și Loikot ieșiră cu mare demnitate din cort.

Președintele se ridică din nou în picioare.

– Acum, pentru prietenii care ne părăsesc azi, am câteva suvenire care să le amintească de timpul plăcut petrecut împreună.

Secretarul său intră din nou în cort, purtând un teanc de caiete cu schiţe. Preşedintele merse în jurul mesei şi le împărţi oaspeţilor. Când Leon îl deschise pe al său, descoperi o dedicaţie personală.

> Bunului meu prieten şi vânător Leon Courtney, pentru a-şi aminti de zilele fericite petrecute împreună cu Kermit şi cu mine pe Câmpiile Elizee ale Africii. Teddy Roosevelt

Caietul conţinea zeci de desene făcute de mână şi fiecare reprezenta câte un incident care avusese loc în ultimele luni. Unul, care îl înfăţişa pe Kermit căzând de pe cal, se intitula „Fiul şi moştenitorul trăgând o căzătură şi amuzamentul Marelui Vânător, martor la această performanţă". În altul era înfăţişat Leon în momentul în care omora leul; Roosevelt adăugase: „Jurnalist celebru, salvat înainte să devină cina leului de către Marele Vânător, şi emoţiile pline de bucurie ale fiului şi moştenitorului, martor la bravura Marelui Vânător". Leon era deopotrivă uimit şi măgulit de cadou, pentru că avea o valoare inestimabilă: fiecare linie fusese trasată chiar de mâna marelui om.

Prânzul se încheie apoi repede. Bărcile aşteptau pe malul râului ca să îi ducă pe preşedinte şi pe însoţitorii săi pe celălalt mal. Leon şi Kermit merseră împreună în tăcere pe mal. Niciunul nu ştia ce cuvinte să spună, pentru a nu suna prea sentimental sau prea banal.

– Partenere! Vrei să îi oferi Lusimei un dar din partea mea? rupse tăcerea Kermit, în timp ce se apropiau de marginea apei. Îi dădu lui Leon o mică rolă de bancnote verzi. Sunt doar o sută de dolari, dar ar merita mult mai mult. Spune-i că am tras foarte bine cu *bunduki*, mulţumită ei.

– Este un cadou foarte generos! Va putea să își cumpere zece vaci cel puțin. Pentru un *masai* nu e nimic mai valoros decât asta, spuse Leon.

– Rămas-bun, partenere! După cum spun britanicii... „a fost foarte distractiv și vesel", zise Kermit.

– Americanul ar spune că a fost foarte tare. La revedere și mergi cu Dumnezeu, amice!

Leon întinse mâna dreaptă, iar Kermit i-o scutură.

– O să-ți scriu.

– Pun pariu că la fel le spui tuturor fetelor.

– O să vezi! zise Kermit, apoi coborî spre vasul care îl aștepta.

Ambarcațiunea se îndepărtă de mal prin apele repezi ale Nilului. Când aproape că nu se mai putea face auzit, Kermit se ridică la pupa și strigă ceva. În vuietul apelor cascadelor din aval, Leon abia distinse cuvintele rostite:

– Frați de sânge războinic!

Leon râse, își flutură pălăria și îi strigă:

– Sus puștile!

– Și acum, bunul meu prieten, este timpul să coborâm din nou cu picioarele pe pământ. Pentru tine, distracția s-a terminat. Ai treabă de făcut. Mai întâi, trebuie să te ocupi de cai și să te asiguri că vor fi duși în siguranță la Nairobi. Apoi vei aduna trofeele pe care le-am lăsat în taberele de pe traseu. Asigură-te că sunt uscate și date cu multă sare, după care împachetează-le și du-le la calea ferată de la Kapiti Plains. Trebuie să fie expediate în America, la Smithsonian, cât de repede posibil. Ieri, dacă s-ar putea! Să verifici toate echipamentele și mijloacele de transport, inclusiv cele cinci căruțe trase de boi și cele două camionete. Toate au funcționat aproape un an și

unele sunt în condiții jalnice. După aceea, să te întorci în tabăra Tandala și să o pregătești pentru următorii noștri clienți. Avem câteva rezervări, printre care și aceea a lordului Eastmont – de doi ani merge în safariuri cu mine. Te va ajuta Hennie du Rand. Aceste griji te vor ține departe de bucluc o vreme și mă tem că nu vei avea prea mult timp la dispoziție pentru doamnele din Nairobi.

Percy îi făcu apoi cu ochiul.

– În ceea ce mă privește, te las să te ocupi de toate. Mă voi întoarce la Nairobi. Piciorul meu de bivol bătrân doare ca naiba și doctorul Thompson este singurul care îl poate trata.

Câteva luni mai târziu, conducând o camionetă într-o ținută asortată, Leon intra în tabăra Tandala, urmat îndeaproape de o a doua mașină, la al cărei volan se afla Hennie du Rand. Parcurseseră din zorii zilei aproape trei sute douăzeci de kilometri, pe drumuri cu gropi și mult praf. Leon roti cheia și întrerupse contactul, iar motorul tremură până când se opri. Coborî rapid de pe scaunul șoferului, își scoase pălăria și o lovi de picior, apoi tuși din cauza norului de praf fin ca pudra de talc ridicat de mașini.

– Unde dracului ai fost? întrebă Percy, care tocmai ieșea din cortul său. Aproape că te-am crezut mort. Vreau să vorbesc cu tine imediat.

– Unde este focul? întrebă Leon. Conduc de la trei dimineața. Vreau să fac o baie și să mă rad înainte să mai scot un singur cuvânt. Nu am dispoziția necesară să ascult prostiile cuiva. Nici măcar ale tale, Percy!

– Hei! zâmbi Percy. O să faci baie. Sunt convins că ai nevoie. Apoi aș vrea să-mi acorzi câteva minute din timpul tău prețios.

O oră mai târziu, Leon intră în cortul popotei. Percy stătea la masa lungă, având ochelarii cu ramă din sârmă pe vârful nasului. În fața lui erau scrisori ce așteptau răspunsuri, registre financiare și alte documente. Degetele îi erau negre de la cerneala cu care scrisese.

– Îmi pare rău, Percy! N-ar fi trebuit să mă răstesc aşa la tine, spuse Leon plin de remuşcări.

– Nu-i nimic! răspunse Percy, punând stiloul în călimară şi făcând semn spre scaunul din partea opusă a mesei. Un bărbat celebru ca tine are dreptul să fie arogant câteodată.

– Sarcasmul este cea mai inferioară formă de amuzament, se aprinse Leon din nou. Pe aici nu sunt decât un cal de bătaie celebru.

– Uite! zise Percy, împingând un teanc de ziare spre el. Mai bine citeşte astea. Îţi vor ridica puţin moralul!

Deşi fu sceptic la început, Leon începu să parcurgă textele. Văzu că articolele fuseseră decupate din zeci de ziare şi reviste din America de Nord şi din Europa – publicaţii diverse, precum *Los Angeles Times* şi *Deutsche Allgemeine Zeitung* din Berlin. Îl surprinse oarecum că erau mai multe articole în germană decât în engleză. Însă germana pe care o cunoştea la nivel de şcolar îi era suficientă pentru a înţelege ideea lor principală. Studie unul în care scria: „Cel mai mare vânător alb din Africa. Sunt cuvintele fiului preşedintelui Americii". Mai jos apărea o fotografie a lui Leon, arătând eroic şi fermecător. Puse ziarul deoparte şi îl luă pe următorul, care conţinea o fotografie în care dădea mâna cu Teddy Roosevelt. Titlul de dedesubt spunea: „Prefer un vânător norocos unuia deştept. Colonelul Roosevelt îl felicită pe Leon Courtney pentru învingerea unui leu uriaş, care obişnuia să mănânce oameni". În următoarea apărea din nou Leon, ţinând o pereche de colţi de elefant lungi şi curbaţi la o distanţă mare deasupra capului; dedesubt scria: „Cel mai mare vânător din Africa, împreună cu o pereche de colţi de elefant gigantici". Alte articole îl înfăţişau pe Leon cu puşca îndreptată spre o bestie imaginară din afara cadrului sau călărind în galop prin savană, mereu zvelt şi degajat, printre turmele de vânat sălbatic. Erau sute de coloane de text. Leon numără patruzeci şi şapte de articole distincte. Ultimul era intitulat: „Omul care mi-a salvat viaţa. Nu vi se pare că a fost mult mai tensionat decât

optsprezece găuri de golf?" şi îi aparţinea lui Andrew Fagan, editor referent-senior, *American Associated Press*.

După ce le parcurse, Leon puse articolele într-un teanc ordonat şi le împinse peste masă spre Percy, care le returnă imediat în acelaşi mod.

– Nu le vreau! Nu doar că sunt o prostie, dar sunt şi puţin cam greţoase şi linguşitoare pentru stomacul meu. Poţi să le arzi sau poţi să i le dai unchiului tău Penrod. El le-a adunat. Că tot veni vorba, ar vrea să te vadă, dar îţi voi spune mai multe despre acest lucru mai târziu. Înainte, aş vrea să citeşti această corespondenţă. Este cu mult mai interesantă.

Percy îi dădu un teanc de plicuri pe deasupra mesei. Leon văzu că aproape toate scrisorile erau caligrafiate pe hârtie scumpă, cu foaie velină sau groasă, având antete ştanţate şi ornamentale. Mare parte dintre ele erau scrise de mână, dar câteva fuseseră bătute la maşină pe hârtie mai ieftină. Adresările aveau stiluri variate, precum: „Herr Courtney, Glücklicher Jäger, Nairobi, Afrika" sau „M. Courtney, Chasseur Extraordinaire, Nairobi, Afrique de l'Est" sau, mai simplu, „Celui mai mare vânător din Africa, Nairobi, Africa".

Leon se uită la Percy şi întrebă:

– Ce sunt astea?

– Rugăminţi din partea oamenilor care au citit articolul lui Andrew Fagan şi care vor să vină să vâneze cu tine. Biete suflete ignorante! Nu ştiu ce fac! explică Percy scurt.

– Îmi sunt adresate, iar tu le-ai deschis! îl acuză Leon.

– Am crezut că ai vrea să fac asta. Ar fi putut conţine ceva ce necesita un răspuns urgent, răspunse Percy cu un aer inocent, ridicând defensiv din umeri.

– Un domn nu ar deschide corespondenţa adresată altcuiva, îl acuză Leon, privindu-l direct în ochi.

– Eu nu sunt un domn. Sunt şeful tău! Să nu uiţi asta, băiete!

– Asta se poate schimba imediat, rosti Leon, simţind autoritatea şi noul statut pe care i-l conferea scrisorile din mână.

– Gata, gata, dragul meu Leon! Să nu ne zorim! Ai dreptate! Nu ar fi trebuit să deschid scrisorile tale şi îţi cer scuze. A fost extrem de necivilizat din partea mea.

– Dragul meu Percy, accept decenta ta scuză necondiţionat.

Rămaseră în linişte până când Leon parcurse întreaga corespondenţă.

– Este o scrisoare trimisă de o prinţesă germană cu numele de Isabella von Hoherberg sau ceva asemănător.

Percy rupse tăcerea.

– Am văzut, zise el. A ataşat şi o fotografie cu chipul ei, adăugă pe un ton amabil. Nu arată rău. Se potriveşte unui bărbat de vârsta mea. Ţie îţi plac femeile mai mature, nu-i aşa?

– Percy, te rog să taci! spuse Leon, continuând să citească. Apoi îşi ridică privirea. Le voi citi pe celelalte mai târziu.

– Crezi că este momentul potrivit să vorbim despre un parteneriat?

– Percy, sunt profund impresionat! N-am crezut niciodată că ai vorbit serios.

– Sunt foarte serios.

– Bine! Hai să vorbim!

Era deja seară când terminară de schiţat cadrul noului lor aranjament financiar.

– Încă ceva, Leon! Trebuie să plăteşti dacă foloseşti maşina în scop privat. Nu am de gând să îţi sponsorizez expediţiile amoroase în Nairobi.

– Mi se pare corect, Percy, dar dacă tu vrei să adaugi o clauză de genul ăsta, vreau să pun şi eu două.

Percy îl privi bănuitor şi neliniştit.

– Să auzim care sunt...

– Numele noii firme...

– ...este Phillips and Courtney Safaris, îl întrerupse Percy grăbit.

– Dar numele nu este în ordine alfabetică, Percy! Nu ar trebui să fie Courtney and Phillips Safaris sau, mai simplu, C and P Safaris?

– Însă este firma mea. Ar trebui să fie P and C Safaris! protestă Percy.

– Nu mai este a ta, acum este a noastră!

– Ești un mic îngâmfat! Dăm cu banul pentru asta. Căută în buzunar și scoase un șiling de argint. Cap sau pajură?

– Cap! spuse Leon.

Percy aruncă moneda și o prinse pe dosul palmei stângi, acoperindu-o cu mâna dreaptă.

– Ești sigur că alegi cap?

– Haide, Percy! Să vedem!

Percy se uită sub mână și oftă.

– Așa se întâmplă cu leul bătrân când cel tânăr începe să guste din ovăz, spuse el trist.

– Leii nu mănâncă ovăz. Hai să vedem ce ascunzi!

Percy îi arătă moneda.

– Ei bine, ai câștigat! capitulă el. Este C and P Safaris. Care este a doua ta condiție?

– Contractul nostru de parteneriat să fie încheiat cu prima zi din safariul Roosevelt.

– Au! Chiar vrei să-mi faci în ciudă! Vrei să îți plătesc un comision uriaș pentru vânătoarea ta cu Kermit Roosevelt! rosti Percy, mirat și supărat deopotrivă.

– Oprește-te, Percy! Îmi frângi inima! zise Leon zâmbind.

– Fii rezonabil, Leon! Suma se ridică la aproape două sute de lire!

– Ca să fim exacți, două sute cincisprezece.

– Profiți de un om bătrân și bolnav.

– Mie mi se pare că arăți destul de sănătos și în formă. Avem un acord?

– Bănuiesc că nu am de ales, băiat fără inimă ce ești!

– Să înțeleg că răspunsul e afirmativ?

Percy încuviință șovăitor, apoi surâse și îi întinse mâna. Își strânseră mâinile și Percy zâmbi triumfător.

– Probabil că, în locul celor douăzeci și cinci de procente cu care te-ai mulțumit, aș fi urcat comisionul tău până la treizeci, dacă ai fi insistat.

– Și eu aș fi acceptat douăzeci, dacă ai fi rezistat puțin mai mult, completă Leon cu un zâmbet la fel de trufaș.

– Bine ai venit la bord, partenere! Cred că ne vom înțelege destul de bine. Presupun că vrei cele două sute cincisprezece lire chiar în clipa asta, nicidecum să aștepți până la finalul lunii.

– Presupunerea ta este corectă. Le vreau acum... deci aș prefera să nu aștept până la sfârșitul lunii. Încă ceva... A trecut aproape un an de când am avut ultima zi liberă. Vreau să îmi iau o mică vacanță și voi avea nevoie de o mașină. Trebuie să rezolv câteva probleme la Nairobi și chiar mai departe.

– Te rog să-i transmiți doamnei călduroasele mele salutări, oricine ar fi ea.

– Mă simt nevoit să îți spun că ai nasturii desfăcuți la pantaloni și îți iese inteligența pe acolo.

Prima oprire a lui Leon în Nairobi fu la sediul Companiei Comerciale Greater Lake Victoria, care se afla pe strada principală. Domnul Goolam Vilabjhi Esquire ieși în grabă din magazin ca să-l întâmpine, în timp ce motorul mașinii Vauxhall încă vibra și pocnea, pregătindu-se pentru oprirea finală. Fu urmat de doamna Vilabjhi și de un grup de copii. Aveau pielea de nuanța caramelului, părul negru ca pana corbului și ochii enormi, strălucitori și negri. Erau îmbrăcați în sariuri strălucitoare și ciripeau precum graurii.

Domnul Vilabjhi îi luă mâna lui Leon încă dinainte ca acesta să coboare din camionetă și o scutură viguros.

– Îți urăm de o mie și una de ori bun venit, onorabile Sahib! Ultimul lucru plăcut pe care ochii mei l-au privit a fost chipul tău frumos, atunci când ne-ai vizitat ultima oară. Îl conduse pe Leon în magazin, fără să îi elibereze mâna dreaptă din strânsoare. Alungă grupul de copii cu cealaltă. Gata cu voi! Plecați! Copii răi! Personaje feminine, viclene și necivilizate! strigă el în timp ce fetițele se îndepărtau, fără să reacționeze verbal. Te rog să le scuzi și să uiți ce ți-au făcut, Sahib! Of și vai de mine! Doamna Vilabjhi face doar personaje feminine, în ciuda celor mai mari eforturi ale mele de a obține fix opusul.

– Sunt toate foarte drăguțe! spuse Leon galant.

Complimentul o încurajă pe cea mai mică dintre fetițe să treacă pe sub mâna tatălui său și să se apropie în vârful degetelor de Leon pentru a-l prinde de mână. Apoi îl ajută pe tatăl ei să îl conducă pe oaspete.

– Intră! Intră! Te implor, Sahib! Ești bine-venit de zece mii de ori!

Domnul Vilabjhi și fetița îl conduseră spre peretele îndepărtat al magazinului. Icoanele religioase multicolore ale zeiței cu chip verde și cu multe brațe, Kali, și ale zeului cu cap de elefant, Ganesh, fuseseră mutate către marginea peretelui, pentru a lăsa loc celor mai recente achiziții din galerie. Printre ele se afla o ramă mare, cu ornamente sculptate și placată cu aur, pe care scria:

> Dedicat cu respect distinsului Sahib Leon Courtney
> Jucător de polo și shikari, recunoscut la nivel mondial
> Stimat și profund iubit prieten și tovarăș al colonelului Theodore Roosevelt, președinte al Statelor Unite ale Americii, și al distinsului domn Goolam Vilabjhi

În spatele sticlei erau lipite câteva articole decupate din ziarele englezești, scrise de jurnaliști de la *American Associated Press*.

– Eu și familia mea avem nădejdea că vei pune o semnătură pe una dintre aceste publicații superbe, astfel încât să devină bijuteria colecției mele de amintiri neprețuite legate de prietenia noastră.

– Nu poate exista ceva care să-mi facă o plăcere mai mare, domnule Vilabjhi.

Leon era profund impresionat. Fetele Vilabjhi se adunară în jurul lui în timp ce scria pe o fotografie:

Pentru bunul meu prieten și binefăcător, distinsul domn Goolam Vilabjhi. Cu sinceritate, Leon Courtney.

În timp ce sufla peste cerneala încă umedă, domnul Vilabjhi îl asigură:

– Voi avea grijă personal de acest autograf scris frumos de mână, pentru tot restul zilelor mele. Apoi oftă. Presupun că acum dorești să vorbim despre răscumpărarea colțului de fildeș autentic, care îți aparține și care se află acum în posesia mea.

Manyoro și Loikot cărară fildeșul la camionetă, iar Leon îi urmă având două fetițe atârnate de mâini și pe restul prinse de pantalonii scurți kaki. Reuși să se desprindă cu greu de ele pentru a se urca pe locul șoferului. Conduse apoi spre recent înființatul Club Muthaiga, aflat ceva mai departe de agitația străzii principale. Vopseaua roz înlocuise varul învechit de pe pereții din cărămidă și ipsos ai fostului Club al Coloniștilor.

Unchiul său Penrod îl aștepta la barul membrilor. Când colonelul se ridică să îl întâmpine, primul lucru pe care îl observă Leon fu că se mai împlinise puțin, mai ales în jurul taliei. De când se întâlniseră ultima oară, cu mai bine de un an în urmă, Penrod trecuse de la o siluetă plinuță la una rotunjoară. Mustața îi era mai grizonantă. Imediat după ce-și strânseră mâinile, Penrod sugeră:

– Să mergem să luăm prânzul? Bucătarul pregătește azi friptură și plăcintă de rinichi. Este una dintre preferatele mele.

Nu vreau să o termine ceilalţi până ajungem noi. Putem să vorbim în timp ce mâncăm.

Îl conduse pe Leon la o masă de pe terasă, poziţionată sub un paravan format din plante de bougainvillea mov. Era discretă şi ferită de auzul celorlalţi oaspeţi. În timp ce îşi aşeza şervetul alb sub bărbie, Penrod întrebă:

– Ţi-a arătat Percy articolele scrise de yankeul Andrew Fagan şi scrisorile sosite de la oamenii importanţi care te elogiau?

– Da, domnule, răspunse Leon. De fapt, cred că sunt destul de jenante. Oamenii se agită inutil. Cu siguranţă nu sunt cel mai mare vânător din Africa. A fost doar gluma lui Kermit Roosevelt, pe care Fagan a luat-o în serios. De fapt, sunt încă un începător.

– Să nu gândeşti niciodată aşa, Leon! Lasă-i să creadă ce vor! Oricum, aud că înveţi repede, spuse Penrod zâmbind relaxat. De fapt, am avut o oarecare contribuţie la tot acest subterfugiu. O mică sclipire de geniu, o mişcare destul de inteligentă.

– Cum ai fost implicat, unchiule? întrebă Leon surprins.

– Eram la Londra când au apărut primele articole. M-au pus un pic pe gânduri. I-am trimis o telegramă ataşatului militar de la ambasada noastră din Berlin şi l-am rugat să trimită articolele presei germane, mai ales publicaţiilor cu teme sportive şi de vânătoare care sunt citite de clasa superioară. Este acelaşi stereotip, pentru că acest gen de germani, ca şi omologii lor englezi, sunt sportivi entuziaşti şi au propriile lor domenii de vânătoare. Planul meu era să îi ademenesc aici pe cei mai importanţi dintre ei, ca să meargă în safari cu tine. Asta îţi va oferi oportunitatea să strângi tot felul de informaţii care se vor dovedi utile când va veni vremea să ne luptăm cu ei.

– De ce mi s-ar destăinui mie, unchiule?

– Leon, copilul meu! Nu pot să cred că eşti atât de naiv în privinţa avantajelor tale. Oamenii par să te placă, mai ales doamnele necăsătorite şi domnişoarele. Viaţa din safari, care te

apropie de Mama Natură și de făpturile ei, îi poate determina până și pe cei mai reticenți să se relaxeze, să lase garda jos și să vorbească mai deschis. Ca să nu mai adaug felul în care ajută la desfacerea corsetelor și la scoaterea lenjeriei femeilor. De ce ar bănui un personaj cu funcție înaltă din Germania kaizerului, un producător important de arme sau una dintre consoartele sale că un tânăr inocent ca tine ar fi un agent secret iscoditor? Penrod ridică un deget în direcția chelnerului-șef, care se plimba prin apropiere îmbrăcat în *kanza* sa albă și lungă până la glezne, legănându-și brâul stacojiu și ciucurii de la fes.

– Malonzi! Adu-ne, te rog, o sticlă de Château Margaux din 1879 din rezerva mea privată.

Malonzi se întoarse cu o sticlă de vin roșu ușor prăfuită. Purta mănuși albe și o ținea cu o reverență binemeritată. Penrod îl privi îndeplinind ritualul solemn al scoaterii dopului, al testării mirosului și al decantării vinului roșu și strălucitor. Turnă apoi câteva picături într-un pahar din cristal. Penrod îl amestecă și îi adulmecă buchetul.

– Perfect! Cred că o să-ți placă, Leon. Count Pillet-Will a fost premiat cu Premier Grand Cru Class Appellation pentru acest vin vechi.

După ce Leon acordă respectul cuvenit rafinatului vin roșu, Penrod îi făcu semn lui Malonzi să le aducă platourile cu friptură și plăcintă de rinichi cu crustă aurie, din care ieșeau aburi. Începu să mănânce cu poftă și spuse cu gura plină:

– Mi-am permis să îți deschid corespondența, mai ales pe cea din Germania. Pur și simplu nu am putut să aștept să văd ce pești ne-au căzut în plasă. Sper că nu te superi!

– Nu! Deloc, unchiule! Ai permisiunea mea!

– Am ales șase scrisori care merită atenția noastră deosebită, apoi i-am trimis o telegramă ataşatului militar de la ambasada din Berlin, care mi-a trimis profilurile politice ale subiecților selectați. Leon încuviință precaut. Patru dintre aceștia sunt persoane extrem de importante și de influente în sfera socială,

politică sau militară. Sunt la curent cu toate afacerile statului și, dacă nu sunt membri în consiliul său, cu siguranță sunt confidenți ai kaizerului Bill. Au informații secrete despre intențiile și pregătirile sale legate de restul Europei, din care face parte și Marea Britanie, împreună cu imperiul nostru. Leon încuviință din nou, iar Penrod continuă: Am discutat asta cu Percy Phillips și i-am spus că tu, pe lângă celelalte responsabilități ale tale, ești ofițer angajat al Inteligenței Militare Britanice. A fost de acord să coopereze cu noi în toate modurile posibile.

– Înțeleg, domnule!

– Singurul client promițător pe care l-am ales și pe care îl preferăm celorlalți este prințesa Isabella Madeleine Hoherberg von Preussen von und zu Hohenzollern. Este una dintre verișoarele kaizerului, iar soțul ei este feldmareșalul Walter Augustus von Hoherberg, din Înaltul Comandament German.

Leon păru foarte impresionat.

– Că veni vorba, cum stai cu germana, Leon?

– Într-un timp, a fost destul de bună, dar am uitat mult, unchiule. La școală am învățat germana și franceza.

– Am văzut asta în livretul tău militar. Se pare că limbile străine au fost materiile tale preferate. Trebuie să ai ureche pentru ele. Percy mi-a spus că vorbești swahili și maa ca un nativ. Dar ai avut contact vreodată cu vorbitori de germană?

– Am mers într-o drumeție în Pădurea Neagră, cu mai multe grupuri de elevi, într-o vacanță. Am întâlnit câțiva localnici cu care m-am înțeles destul de bine. Printre ei se afla și o fată numită Ulrike.

– Cel mai bun loc în care se învață o limbă străină este sub așternuturi, remarcă Penrod.

– Din păcate, n-am ajuns până acolo, domnule.

– Așa mă gândeam și eu că procedează un tânăr domn educat ca tine, spuse Penrod zâmbind. Oricum ar fi, ai face bine să exersezi. În curând vei petrece mult timp în compania germanilor; este posibil ca o mare parte din timp să o petreci într-adevăr în

așternuturi, date fiind pornirile doamnelor din clasa superioară. Această posibilitate poate jigni cumva înaltele tale standarde?

– Voi încerca să mă împac cu asta, unchiule, îi răspunse Leon, abia reușind să își mascheze zâmbetul.

– Ce băiat bun! Nu uita niciodată că faci totul pentru regină și pentru țara ta.

– Când e vorba de datorie, cine suntem noi să ne opunem? întrebă Leon.

– Exact! Nici eu nu aș fi putut să formulez mai bine. Și nu te teme, pentru că am găsit deja un profesor de limba germană pentru tine. Se numește Max Rosenthal. Înainte să vină în partea germană din Africa Orientală, a fost inginer la Meerbach Motor Works în Weiskirchen. După sosire, a condus timp de câțiva ani un hotel din Dar es Salaam. Acolo a dezvoltat o relație mult prea intimă cu sticla de coniac, din cauza căreia și-a pierdut slujba. Totuși, este doar un bețiv ocazional; când îl găsești treaz, este un muncitor de primă clasă. L-am convins pe Percy să-l angajeze ca să îți gestioneze taberele de safari și să îți îmbunătățească abilitățile lingvistice.

Când se despărțiră pe treptele de la intrarea în club, Penrod îl strânse pe Leon de braț cu subînțeles și îi spuse cu seriozitate:

– Știu că ești nou în materie de spionaj, așa că îți ofer un sfat. Nu păstra notițe despre ce observi! În schimb, înregistrează totul în minte și raportează-mi data viitoare când ne vedem.

Leon îl întâlni pe Max Rosenthal în tabăra Tandala. Acesta se dovedi a fi un bavarez solid, cu mâini și picioare uriașe și cu o personalitate jovială și directă. Leon îl plăcu de la prima vedere.

– Salutare! Vom lucra împreună. Sunt sigur că vom ajunge să ne cunoaștem foarte bine, spuse Leon dând mâna cu el.

Max scoase un chicotit puternic care îi scutură burta.

– Aha! Deci vorbeşti puţină germană. Asta este foarte bine!

– Nu e prea bine, îl corectă Leon, dar mă vei ajuta să mă perfecţionez.

Max se dovedi aproape imediat un ajutor nepreţuit: un profesor talentat şi un muncitor conştiincios şi eficient, care îl uşura pe Leon de multe chestiuni mărunte legate de organizarea taberei şi de necesarul proviziilor de mâncare. El şi Hennie du Rand făcură o echipă bună, scutindu-l pe Leon de pregătirea cailor şi a poverii, precum şi de învăţarea regulilor organizaţionale şi economice necesare afacerii. Leon stabili cu Max să comunice doar în germană şi, ca urmare a acestei reguli, pe măsură ce treceau lunile, ajunse să stăpânească limba cu o rapiditate surprinzătoare.

Mai rămăseseră doar câteva săptămâni până când lordul Eastmont avea să sosească pentru safariul său, iar Leon primi o telegramă de la Berlin în care se preciza că prinţesa Isabella Madeleine Hoherberg von Preussen von und zu Hohenzollern se hotărâse să vină în Africa la bordul următorului vas german de linie ce pleca din Bremerhaven, *SS Admiral.*

Îndatoririle regale îi permiteau un sejur în Africa de doar şase săptămâni; după această perioadă, trebuia să se întoarcă în Germania. Solicita ca totul să fie pregătit pentru ea la sosire.

Această ştire îi aruncă pe cei din tabăra Tandala în focurile pregătirilor. Percy începu să încurce lucrurile, mai mult îngreunând decât ajutând la eforturile lui Leon şi ale personalului său de a perfecţiona aranjamentele puse la punct pentru Eastmont. Aveau de realizat în premieră două safariuri simultane; nu mai făcuseră niciodată un asemenea lucru. În final, singura circumstanţă care salva situaţia era aceea că prinţesa avea să stea doar şase săptămâni, în timp ce lordul Eastmont rezervase o aventură de circa patru luni. Leon îl asigură pe Percy că, în ziua în care prinţesa avea să plece spre

Germania, avea să vină imediat împreună cu personalul său ca să îl ajute în cealaltă expediție, condusă de el.

În consecință, când prințesa sosi în laguna Kilindini, la bordul vasului *Admiral*, Leon plecă de la mal cu o șalupă pentru a o întâmpina. Așteptă pe punte timp de aproape o oră înainte ca ea să catadicsească să iasă din cabină. Când apăru într-un final pe puntea principală, era escortată de căpitanul vasului și de patru dintre ofițerii seniori. Cu toții se purtau foarte amabil cu ea. Membrii anturajului său, inclusiv secretara și două asistente plinuțe și drăguțe, veneau în urma ei.

Când păși în lumina soarelui, prințesa se dovedi de-a dreptul eclatantă. Deși Leon o văzuse în fotografii, îl surprinse imaginea ei în carne și oase. Fu impresionat în primul rând de înălțime, care contrasta puternic cu trupul ei suplu. Era aproape la fel de înaltă ca el, dar i-ar fi putut cuprinde cu ușurință talia cu mâinile. Avea un bust băiețesc și o alură imperială. Privirea îi era de oțel și penetra ca o spadă, iar trăsăturile îi erau dure și ascuțite ca dinții unui fierăstrău. Purta un costum de călărie verde, din stofă de lână, lung până la glezne și cu o croială superbă. Vârfurile cizmelor din piele scumpă străluceau de sub fustă. În mod surprinzător, avea la curea, într-un toc, un pistol Luger de 9 mm, iar în mâna stângă ținea o pălărie de safari cu bor larg. Părul blond-cenușiu îi era împletit în două cozi groase, răsucite pe creștet. Leon știa de la Penrod că avea cincizeci și doi de ani, dar arăta de treizeci.

– Înălțimea Voastră, sunt servitorul dumitale!

Ea nu se deranjă să îi aprecieze plecăciunea, ci continuă să îl privească direct, de parcă tocmai făcuse un gest rușinos. În cele din urmă, spuse pe un ton rece:

– Ești foarte tânăr.

– Alteță Regală, este o întâmplare regretabilă pentru care trebuie să vă cer scuze. În timp, sper să o corectez.

Prințesa nu zâmbi.

– Am spus că ești tânăr. Nu am spus că ești prea tânăr.

Ea îi întinse mâna dreaptă. Când i-o luă într-a lui, descoperi că era la fel de rece precum expresia ei. Mimă un sărut la un centimetru distanță de degetele ei albe și osoase. Rețeaua de mici riduri de pe dosul palmei îi trăda vârsta.

– Guvernatorul Protectoratului Africii de Est v-a pus la dispoziție vagonul său privat pentru călătoria spre Nairobi, îi spuse Leon.

– *Ja!* Acest lucru este potrivit și mulțumesc anticipat, aprobă ea.

– Excelența Sa v-a invitat să-i fiți oaspete de onoare la o cină specială la Casa Guvernului, care va fi organizată atunci când vă este convenabil, prințesă.

– N-am venit în Africa pentru a mânca în compania servitorilor civili juniori. Am venit aici ca să ucid animale. Multe animale.

Leon făcu din nou o plecăciune.

– Imediat, doamnă! Alteța Voastră are vreo preferință legată de animalele pe care dorește să le ucidă?

– Lei! răspunse ea. Și porci.

– Poate câțiva elefanți și bivoli?

– Nu! Doar lei mari și porci cu colți lungi.

Înainte să pornească în zare, prințesa încercă fiecare cal pursânge din cei pe care Leon îi adusese pentru ea. Călărea ca un bărbat. În timp ce Leon o privea evaluând cu mare dispreț primul cal, ocolindu-l de două ori înainte să se suie grațios în șa și să supună animalul voinței sale, își dădu seama că era o călăreață pricepută. De fapt, rareori văzuse o femeie care să îi semene oarecum.

După ce plecaseră din Tandala și ajunseseră printre turmele de vânat, prințesa uitase de solicitarea ei inițială legată de lei și de porci și devenise mai puțin selectivă. Avea o pușcă mică, o frumoasă Mannlicher 9.3x74, făcută de Joseph Just din Ferlach, cu incrustații din aur realizate de Wilhelm Röder, reprezentând scene silvestre cu fauni și nimfe goale ce săreau cu exuberanță. În momentul în care doborî trei gazele Grant care alergau, de la o distanță de două sute șaptezeci de metri, cu trei focuri consecutive și fără să descalece, Leon consideră că avea în față cel mai precis țintaș – bărbat sau femeie – pe care îl întâlnise vreodată.

– Este adevărat că vreau să ucid cât mai multe animale, remarcă ea când își încărcă pușca Mannlicher.

Zâmbea cu căldură, pentru prima oară de când sosise în Africa.

Leon o duse pe prințesă pe muntele Lonsonyo ca să o cunoască pe Lusima, fără să fie pregătit pentru o posibilă

reacție a celor două femei. Astfel, ele nu-și ascunseră antipatia: își arcuiră spinările și se scuipară ca două pisici.

– M'bogo, aceasta este o femeie cu multe pasiuni adânci și întunecate. Niciun bărbat nu o va înțelege. Este ucigătoare ca un șarpe *mamba*. Nu este cea pe care ți-am promis-o. Fii în gardă! îi spuse Lusima lui Leon.

– Ce a spus căţeaua neagră? îl întrebă apoi prințesa.

Ostilitatea dintre cele două femei era precum electricitatea statică din aer.

– A spus că sunteți o doamnă cu o putere imensă, prințesă.

– Spune-i marii vaci să nu uite asta.

Când ajunseră la ceremonia binecuvântării puștilor, sub arborele de consiliu, Lusima veni din coliba ei purtând îmbrăcămintea de ceremonie, dar se opri la zece pași de pușca Mannlicher așezată pe blana de leu. Chipul i se schimbă, luând culoarea noroiului uscat.

– Ce te supără, Mama? întrebă Leon încet.

– Acea *bunduki* este diabolică. Femeia cu păr alb este o vrăjitoare cu o putere la fel de mare ca a mea. A pus o vrajă pe *bunduki* care mă sperie. Se întoarse apoi spre coliba ei. Nu voi mai ieși din coliba mea până când această vrăjitoare nu pleacă de pe muntele Lonsonyo, îl anunță ea.

– Lusimei i s-a făcut rău. Trebuie să meargă în coliba ei să se odihnească, traduse Leon.

– *Ja*, știu foarte bine ce o supără.

Pe buzele subțiri ale prințesei, apăru unul dintre rarele ei zâmbete.

Douăzeci de zile mai târziu, într-un ţinut pe care Manyoro şi Loikot îl declaraseră complet lipsit de lei, porniră din tabără în zori, pentru ca prinţesa să îşi continue măcelul de porci-sălbatici – ucisese deja peste cincizeci, inclusiv trei masculi cu colţi incredibil de lungi. Nu ajunseseră la mai mult de un kilometru distanţă de tabără când întâlniră un leu solitar enorm, cu coama neagră, care stătea în mijlocul unui *vlei* deschis, plin de iarbă. Fără să ezite o singură clipă şi fără să descalece, prinţesa scoase mica Mannlicher şi, cu o precizie de chirurg, trase un glonţ în creierul leului.

Cei doi *masai* ar fi trebuit să fie încântaţi de această reuşită, dar fură ciudat de tăcuţi în timp ce jupuiră animalul. Leon o felicită, dar prinţesa ignoră complimentele. Apoi îl auzi pe Loikot şoptindu-i lui Manyoro:

– Acest leu n-ar fi trebuit să fie aici. De unde a venit?

– Nywele Mweupe l-a invocat, spuse Manyoro îmbufnat.

Era numele în Swahili pe care i-l dăduseră prinţesei şi care însemna „Păr Alb". Manyoro nu îi adăugase niciun titlu de respect precum „Memsahib" sau „Beibi".

– Manyoro, asta e o prostie enormă, chiar şi din partea ta! se răsti Leon la el. Leul acela a venit atras de mirosul carcaselor de porci morţi.

Simţi revolta în aer. Evident, Lusima schimbase câteva vorbe cu Manyoro.

– *Bwana* ştie mai bine! ceda Manyoro cu o amabilitate aparentă, fără a se uita la Leon şi fără a zâmbi.

Când terminară de jupuit, cei doi *masai* nu făcură dansul leului pentru prinţesă. În schimb, se aşezară la distanţă şi mestecară tutun o vreme. Când Leon observă omisiunea, Manyoro nu răspunse, dar Loikot şopti:

– Suntem prea obosiţi ca să dansăm şi să cântăm.

Când luă pe umăr pachetul cu piele verde şi porni înapoi spre tabără, Manyoro şchiopăta mai mult decât de obicei cu piciorul în care îi intrase săgeata *nandi*. În mod normal, era abia observabil. Acesta era felul său de a-şi exprima protestul sau dezacordul.

Intrară călare în tabără, apoi prinţesa sări din şa şi intră în cortul popotei, unde se aşeză pe un scaun din pânză. Îşi aruncă cravaşa pe masă, îşi scoase pălăria şi o zvârli într-un colţ, apoi îşi despleti codiţele şi comandă:

– Courtney, spune-i bucătarului tău inutil să-mi aducă o cană cu cafea.

Leon transmise comanda în cortul bucătăriei şi, câteva minute mai târziu, Ishmael intră grăbit, ducând un ceainic din porţelan cu cafea fierbinte pe o tavă din argint. Turnă fiertura într-o cană pe care o puse în faţa prinţesei. Apoi se postă în spatele scaunului ei, aşteptând să fie eliberat.

Prinţesa ridică la buze ceaşca şi sorbi. Făcu o grimasă de dezgust şi aruncă ceaşca şi conţinutul acesteia spre peretele cortului.

– Crezi că sunt o scroafă, să îmi pui în faţă lături pentru porci? urlă ea, luându-şi cravaşa de pe masă şi sărind în picioare. O să te învăţ să-mi acorzi mai mult respect, sălbaticule!

Îşi duse braţul înapoi ca să îl plesnească peste faţă cu cravaşa. Ishmael nu schiţă niciun gest de apărare, dar se uită la ea uluit şi îngrozit.

Leon sări de pe scaun în spatele ei şi o apucă de încheietură înainte ca ea să poată lansa lovitura. O întoarse apoi cu faţa către el.

– Alteța Voastră! Printre oamenii mei nu există sălbatici. Dacă doriți ca acest safari să continue, ar trebui să țineți seama cu strictețe de acest lucru.

Leon o ținu până când ea încetă să se mai agite, apoi continuă:

– Ar trebui să mergeți în cort ca să vă odihniți până la ora cinei. Este limpede că sunteți copleșită de entuziasmul vânătorii leului.

Leon îi dădu drumul și ea ieși furtunos din cort. Când Ishmael sună gongul chemându-i la cină, ea nu își făcu apariția, iar Leon mâncă singur. Înainte să se retragă, îi verifică pe ascuns cortul și văzu că avea lampa încă aprinsă. Se duse în cortul său și își completă registrul de vânat. Trebuia să adauge un comentariu legat de incidentul din popotă, dar, chiar în momentul în care începu să scrie, își aminti de sfatul lui Penrod. În loc să își exprime sentimentele, scrise: „Azi, prințesa a dovedit încă o dată că este o călăreață și o trăgătoare remarcabilă. Maniera fermă în care a răpus leul a fost extraordinară. Cu cât o văd mai mult, cu atât îi admir mai tare abilitățile de vânător"

Uscă cerneala de pe pagină, apoi puse registrul de vânătoare în biroul de campanie și încuie sertarul. Timp de o jumătate de oră după aceea, citi din cartea pe care o scrisese unchiul său Penrod despre experiențele sale din timpul Războiului Burilor, numită *Cu Kitchener la Pretoria*. Când pleoapele începură să i se închidă, o puse deoparte, se dezbrăcă și se băgă sub plasa de țânțari. Stinse lampa și se întinse mulțumit, bucurându-se de noaptea de odihnă care urma.

Când abia închisese ochii, un zgomot făcut de un foc de pistol se auzi din direcția cortului prințesei, făcându-l să tresară. Primul lui gând fu că apăruse un animal periculos, un leu sau un leopard, care intrase acolo. Ieși în grabă de sub plasa de țânțari și își luă pușca Holland de lângă pat, unde stătea pregătită pentru urgențe de acest gen. Îmbrăcat doar în

pantalonii de pijama, alergă spre cortul ei. Văzu că lampa încă îi ardea.

– Alteța Voastră, sunteți bine? strigă el.

Întrucât nu primi niciun răspuns, dădu la o parte ușa de pânză și intră, având pușca pregătită. Fu uimit să o vadă pe prințesă stând cu fața spre el în mijlocul încăperii. Părul argintiu i se revărsa în cascade peste umeri, până la talie. Purta o cămașă de noapte roz, aproape transparentă. Lampa din spatele ei dezvăluia fiecare linie a trupului ei suplu. Picioarele goale îi erau surprinzător de mici și de simetrice. Într-o mână ținea cravașa și, în cealaltă, pistolul Luger de 9 mm. În aer plutea încă mirosul de praf de pușcă ars. Avea chipul alb din cauza furiei. Ochii ei scânteiau precum safirele șlefuite. Ridică pistolul și trase un al doilea foc prin acoperișul de pânză. Apoi aruncă pistolul pe patul enorm, care ocupa jumătate din spațiu.

– Porcule! Crezi că mă poți trata ca pe un gunoi în fața servitorilor tăi? se răsti ea, făcând un pas spre el și fluturând amenințător cravașa. Nu ești mai presus de creaturile care lucrează pentru tine.

– Vă rog să vă controlați, doamnă! o avertiză el.

– Cum îndrăznești să mi te adresezi astfel? Sunt o prințesă regală din Casa Hohenzollern, iar tu ești un om de rând dintr-o rasă corcită, zise ea într-o engleză perfectă. Zâmbi înghețat. Ah! Acum, în sfârșit, te-ai înfuriat, sclavule! Ai vrea să ripostezi cu o lovitură, dar nu îndrăznești. Ai măruntaiele prea moi. Nu ai curaj. Mă urăști, dar trebuie să suferi orice umilință la care te supun. Prințesa aruncă cravașa la picioarele sale și adăugă: Pune deoparte pușca aceea! Nu o poți folosi pentru a-ți susține bărbăția. Ridică cravașa!

Leon puse Hollandul lângă peretele de la intrarea în cort și ridică cravașa. Tremura de furie. Insultele ei îl stârniseră și îl aduseseră aproape de limita rezistenței. Deși nu era sigur ce ar fi putut face cu cravașa, simțea o plăcere nebună în timp ce o ținea în mâna dreaptă.

– M'bogo, totul e bine? Am auzit împuşcături. Sunt probleme? şopti Manyoro prin peretele din pânză, făcând-o pe prinţesă să se dea înapoi câţiva paşi.

– Du-te, Manyoro, şi ia-i şi pe ceilalţi cu tine! Niciunul dintre voi nu trebuie să se întoarcă până când nu vă strig eu! spuse Leon.

– *Ndio, bwana.*

Leon auzi paşii lui Manyoro retrăgându-se uşor. Prinţesa îi zâmbi provocator şi spuse:.

– Ar fi trebuit să îi rogi să te ajute. Nu ai curajul să înfrunţi singur, spuse ea râzând. *Ja!* Acum te înfurii din nou. Asta este bine. Vrei să mă loveşti, dar nu îndrăzneşti.

Se apropie de el, până când chipurile lor ajunseseră la doar câţiva centimetri distanţă unul de altul.

– Ai o cravaşă în mână. De ce nu o foloseşti? Mă urăşti, dar te temi de mine.

Pe neaşteptate, ea îl scuipă în faţă. Instinctiv, el se repezi la ea şi o plesni cu cravaşa peste obraz. Prinţesa se dădu înapoi şi îşi acoperi cu mâna pielea înroşită.

– Da! Am meritat asta. Eşti atât de dominator când eşti furios...

Se aruncă apoi la picioarele lui şi i se agăţă de genunchi. Leon tremura, dezgustat de sine. Aruncă furios cravaşa într-un colţ.

– Vă urez noapte bună, Alteţă Regală!

Încercă să se întoarcă spre uşă, dar ea îl opri, cu o forţă neaşteptată. În clipa în care se dezechilibră, ea sări pe spatele lui cu toată greutatea şi Leon căzu pe pat, având-o deasupra lui.

– Eşti nebună? spuse el uluit.

– Da! răspunse ea. Sunt nebună după tine.

Abia cu o oră înaintea zorilor prinţesa îi dădu voie să iasă din cortul ei. În drum spre patul lui, Leon observă corturile personalului ei – al secretarului şi al servitoarelor –, toate cufundate în întuneric, în ciuda strigătelor zgomotoase ale prinţesei de pe parcursul întregii nopţi. Părea că toţi erau obişnuiţi cu aventurile prinţesei.

În dimineața următoare, la micul dejun, ea se purtă de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Se răsti la servitoare, fu sarcastică și crudă cu secretara și îl ignoră pe Leon, nerăspunzându-i la salutul politicos. Când termină a doua cană de cafea, se ridică și anunță:

– Courtney, azi am o mare dorință să ucid porci.

Leon organizase o serie de mici curse de vânătoare, care îi provocară prințesei o imensă plăcere. El și călăuzele încolțeau câte un grup de porci africani într-un pâlc de tufișuri dese, apoi o așezau pe prințesă într-o poziție de tragere în terenul deschis, dincolo de desiș, și alungau porcii spre ea. Imediat ce ieșeau de la adăpost, ea îi întâmpina cu pușca Mannlicher. O antrenase pe Heidi, cea mai drăguță dintre servitoarele ei, să reîncarce cartușele de rezervă. Fiecare avea câte șase gloanțe. Prințesa putea să le schimbe rapid: trăgea maneta și o lăsa să cadă, iar Heidi o prindea din zbor și o reîncărca imediat cu abilele ei degete de culoare roz, antrenate la cusut în copilărie; prințesa băga un cartuș complet încărcat în magazie și continua să tragă fără oprire. Ritmul ei de tragere era la fel de uluitor ca și precizia ei. Putea să tragă douăsprezece focuri în tot atâtea secunde. Se întâmpla uneori ca porcii africani să nu coopereze cu gonacii; puteau să alerge într-o direcție neprevăzută sau chiar spre gonaci. În astfel de cazuri, Alteța Sa Regală nu avea câmp de tragere. Dacă se întâmpla asta, fie izbucnea într-un acces de furie, descărcându-se pe Leon și pe echipa lui, fie se retrăgea într-o tăcere de gheață, din care nu mai putea fi scoasă decât de invitația la o nouă vărsare de sânge.

Târziu în acea după-amiază, Leon și gonacii lui – întăriți de Max Rosenthal, de Ishmael și de cojocari – reușiră să pună la cale cea mai reușită *battue* din safari. Direcționară spre prințesă și asistenta ei douăzeci și trei de porci – masculi, scroafe și pui.

Ele reuşiră să doboare douăzeci şi doi. Scăpă o scroafă suplă şi bătrână, care schimbă direcţia exact în clipa în care prinţesa trase cu puşca. Glonţul zbură pe lângă animal, care, atunci când toţi se aşteptau mai puţin, trecu printre picioarele prinţesei, făcând-o pe aceasta să sară. Rămase cu fusta ridicată deasupra genunchilor şi cu pălăria căzută peste ochi:

– Trişoare mică şi mizerabilă! strigă ea în timp ce scroafa dispărea în tufişuri, cu coada ridicată şi dreaptă ca un fanion.

La cina din seara aceea, prinţesa fu simpatică şi exuberantă. Îl împinse pe Leon să mai bea un pahar de Krug şi curăţă pieliţa unui bob de strugure cu degetele ei lungi şi albe, punându-l între buzele cărnoase ale lui Heidi.

– Mănâncă, draga mea! Ai făcut o treabă bună azi, spuse ea.

Însă imediat după aceea ţipă la secretar ordonându-i să plece de la masă din cauza proastelor sale maniere, pentru că apucase un cotlet de porc cu degetele fără să se scuze faţă de ea.

Când termină, se ridică fără să scoată un cuvânt şi se întoarse în cortul ei. Fusese o zi lungă, fierbinte şi grea şi Leon spera să aibă parte de o noapte întreagă de somn. Dar, când tocmai terminase să se spele pe dinţi şi îşi încheia nasturii de la bluza de pijama, auzi groaznicul foc de pistol.

– Pentru regină şi pentru ţară! mormăi el în timp ce se ducea spre cortul ei, curios să descopere ce distracţie îi pregătise pentru seara aceea.

Prinţesa stătea întinsă pe patul mare, dar nu era singură. Servitoarea ei, Heidi, stătea în genunchi în mijlocul încăperii. Era complet goală, cu excepţia unei mici şei aşezate pe spate şi a unei zăbale aurii pe care o ţinea în gură. Când dădea din cap şi mima un nechezat, micii clopoţei prinşi de frâie sunau cristalin.

– Armăsarul tău te așteaptă, Courtney! spuse prințesa. Vrei s-o iei la o mică plimbare?

După ce își epuiză imaginația, prințesa o alungă pe Heidi, dar când Leon vru s-o urmeze pe fată, prințesa îl opri.

– N-am spus că poți pleca, domnule Courtney! Se așeză pe pat și lovi ușor salteaua cu mâna. Mai stai puțin și îți voi spune povești interesante despre lucrurile păcătoase și minunate pe care le fac cu prietenii mei din Berlin.

Salteaua din puf de gâscă era moale și caldă și Leon se întinse alături de ea. La început, ascultă anecdotele ei fără să răspundă. Păreau atât de exagerate, încât le considera povești pe care diavolii din iad ar fi trebuit să le spună progeniturilor lor. Erau despre vrăjitorie și venerarea lui Satana, despre ritualuri obscene și profane. Apoi, cu o senzație ciudată care îi făcu pielea de găină, începu să își dea seama că ea pomenea în poveste despre personaje foarte cunoscute ale aristocrației și armatei germane. Povestioarele ei scandaloase erau de-a dreptul explozive – o dinamită periculoasă și incontrolabilă. Ce ar fi spus Penrod despre o informație atât de volatilă? Ar fi crezut vreun cuvânt din toate acele povești?

În seara următoare, în timp ce scria în registrul de vânătoare după o zi grea, încercă să își aducă aminte toate numele menționate de prințesă. Începu să le noteze pe una dintre paginile de la final. Lista completă conținea șaisprezece persoane. În momentul în care se pregătea să încuie registrul, deveni neliniștit.

„Nimeni, cu excepția lui Penrod, nu va citi asta vreodată", se gândi el, dar îndoiala îi rămase în minte și continuă să îl sâcâie în timp ce se pregătea de culcare. În cele din urmă descuie biroul și își luă briciul. Deschise registrul de vânătoare și tăie cu atenție pagina incriminatoare. O ținu apoi deasupra

flăcării lămpii și o lăsă să ardă complet. Strivi cenușa până când deveni praf și se urcă în pat, așteptând chemarea clientei sale.

În noaptea aceea însă nu se auzi nicio împușcătură înainte să adoarmă.

Când se trezi, se vedea deja lumina zorilor. După șapte ore de somn neîntrerupt, se simțea proaspăt și odihnit.

Înainte ca grupul să termine micul dejun, Manyoro veni în cortul popotei și se lăsă pe vine în dreptul ușii, unde numai Leon îl putea vedea. De îndată ce stabili un contact vizual, Manyoro se ridică în picioare și plecă. Leon se scuză și îl urmă. Manyoro îl aștepta în campamentul servitorilor.

– Ce te supără, fratele meu? îl întrebă Leon.

– Swalu a fost mușcat de un șarpe.

Swalu era cojocarul-șef.

– A văzut cumva ce tip de șarpe era? întrebă Leon consternat.

– Era *futa*, M'bogo.

– Ești sigur? zise Leon, cu speranța firavă de a nu fi fost un *mamba* negru, cel mai veninos șarpe din Africa.

– A venit în patul lui și, înainte să-l omoare cu pumnalul de jupuit, l-a mușcat de trei ori. Am văzut șarpele. Este *futa*.

– Swalu a murit?

– Nu, M'bogo. Așteaptă binecuvântarea ta înainte să plece la strămoșii lui.

– Du-mă repede la el!

Se grăbiră spre una dintre colibele de iarbă din complex și Leon intră pe ușa joasă. Swalu stătea întins pe rogojina de dormit. Ceilalți trei cojocari ședeau în cerc în jurul lui. Trupul șarpelui se afla întins în apropiere. Capul îi fusese tăiat, dar Leon se convinse dintr-o singură privire de adevărul spuselor lui Manyoro. Era un *mamba* negru nu foarte mare, cu o

lungime de aproximativ un metru. O singură muşcătură avea suficient venin încât să omoare douăzeci de oameni, iar Swalu fusese muşcat de trei ori.

Bărbatul stătea întins pe spate dezbrăcat, cu excepţia şorţului. Capul îi era aşezat pe o pernă din lemn cioplit. Avea două urme de înţepături pe piept şi una pe obraz. Ochii îi erau măriţi, ficşi şi şterşi. Pe gură şi nări îi ieşea o spumă albă.

Leon îngenunche lângă el şi îi luă mâna. Era rece, dar degetele încă i se mişcau.

– Mergi în pace, Swalu! îi şopti Leon în ureche. Strămoşii tăi aşteaptă să te întâmpine.

Degetele reci ale lui Swalu îi strânseră mâna abia perceptibil. Apoi bărbatul zâmbi uşor şi muri. Leon rămase lângă el o vreme, după care se aplecă în faţă şi îi închise ochii holbaţi.

– Săpaţi-i un mormânt adânc! le spuse el celorlalţi cojocari. Puneţi pietre deasupra lui, astfel încât hienele să nu ajungă la el.

– De ce a vrut să-l omoare pe Swalu? întrebă Manyoro.

Cojocarii se agitară neliniştiţi.

– Gata cu asta! se răsti Leon în timp ce se ridica. *Futa* a fost o *futa* şi nimic altceva. Nu a fost nimic legat de vrăjitoare!

– Cum spune *bwana!* aprobă Manyoro cu o politeţe teatrală, fără a se uita la Leon.

Leon se întoarse în cortul popotei, unde prinţesa îşi termina cana cu cafea. Îl întâmpină cu răceală.

– Ah! Ţi-ai găsit timp ca să te ocupi de nevoile clientei tale. Îţi sunt recunoscătoare.

– Iertaţi-mă, Alteţa Voastră! O mică problemă mi-a solicitat atenţia. Ce pot face pentru dumneavoastră?

– Mi-am pierdut unul dintre medalioanele din aur. Conţine o şuviţă din părul mamei mele. Este extrem de important pentru mine.

– Îl vom găsi, o consolă el. Când şi unde vă amintiţi să-l fi văzut ultima oară?

– După acea *battue* de porci de ieri. Am stat la umbra unui copac, aşteptând ca tu şi oamenii tăi să măcelăriţi animalele.

Îmi aduc aminte că am frecat medalionul între degete. Trebuie să-l fi scăpat acolo.

– Mă voi duce imediat să-l recuperez. Leon făcu o plecăciune în faţa ei şi adăugă: Mă voi întoarce înainte de prânz.

Ea îi făcu semn să plece, iar el ieşi din cort, strigându-i îngrijitorului să-i aducă imediat calul.

Când Leon şi călăuzele sale ajunseră în zona unde avusese loc vânătoarea de porci africani, descoperiră un minunat leopard de mari dimensiuni, care se hrănea cu resturile carcaselor. Acesta dispăru imediat în iarba înaltă. Leon şi călăuzele cercetară apoi locul în care stătuse prinţesa cu o zi înainte.

– *Hapana!* spuse Manyoro, recunoscând înfrângerea. Nu e nimic aici.

Se întoarseră în scurt timp în tabără.

Servitoarele prinţesei erau toate în cortul popotei; lucrau la broderii, beau cafea, şopteau şi chicoteau.

– Unde este stăpâna voastră? întrebă Leon.

Ele schimbară câteva priviri, chicotind puţin mai mult şi ridicând din umeri fără să răspundă. Leon abandonă conversaţia şi se duse spre cortul său. Când se aplecă pentru a intra, o văzu pe prinţesă stând pe patul lui. Biroul lui de campanie era deschis şi tot ce cuprindea fusese împrăştiat în jur. Registrul de vânătoare era deschis în poala ei.

– Prinţesă! o salută el, făcând o plecăciune rigidă. Regret că nu am putut să vă găsim bijuteria.

Ea atinse medalionul care îi atârna acum la gât. Un diamant mare, incrustat în capac, strălucea în lumina slabă.

– Nu-i nimic, spuse ea. Una dintre servitoarele mele l-a găsit sub patul meu. Se pare că l-am scăpat acolo.

– Sunt bucuros să aflu asta. Leon privi cu atenţie registrul de vânătoare. Alteţa Voastră Regală căuta ceva anume?

– Nu! Nimic, de fapt. Mă plictiseam în absenţa ta şi căutam ceva ca să treacă timpul mai repede. M-au distrat relatările tale despre dibăcia mea... Făcu o pauză cu subînţeles şi se uită în

ochii lui... în vânătoare. Închise registrul și se ridică. Așadar, Courtney, cum o să mă amuzi azi? Ce am de ucis?

– Am găsit un leopard formidabil pentru dumneavoastră.

– Du-mă la el!

Leopardul era în floarea vârstei și rămase foarte frumos și după moarte. Blana de pe spatele lui era de un auriu-roșiatic precum cuprul, iar pe burtă era pufoasă, în nuanțe de crem. Avea pete foarte negre, de parcă ar fi fost atins în mod repetat de degetele arse ale Dianei, zeița vânătorii. Mustățile îi erau rigide, albe și lucioase, iar colții și ghearele, perfecte. Doar foarte puțin sânge era vizibil. Glonțul prințesei îi lovise direct inima în momentul în care animalul fugise de la una dintre carcasele de porc african. După ce îl urcară pe spinarea unui catâr, Manyoro îi șopti lui Loikot, suficient cât să audă și Leon:

– Oare în seara asta va trimite o altă *futa* să ne viziteze pe unul dintre noi?

Leon îl ignoră, prefăcându-se că nu a auzit. Manyoro urmă catârul cu un șchiopătat exagerat de dramatic.

La cina din seara aceea, prințesa îi spuse lui Leon să deschidă o sticlă de șampanie Louis Roederer Cristal din 1903 din rezerva ei. În timpul cinei, îl atinse pe sub masă de două ori în zonele intime – era ceva ce nu mai făcuse până atunci. Trupul lui răspunse împotriva voinței sale la mișcările abile ale degetelor ei. Când prințesa simți acest lucru, zâmbi și îl eliberă. Apoi îi șopti ceva lui Heidi, fără ca el să audă, și servitoarele izbucniră în chicoteli nestăvilite.

Mai târziu, în seara aceea, pistolul Luger trase din nou prin acoperişul cortului regal, chemându-l pe Leon înainte să termine de consemnat în registrul de vânătoare întâmplarea cu leopardul. În timp ce îl punea deoparte, simţi cum se abandonează pornirilor perverse pe care ea le trezea cu atâta repeziciune.

– Ar putea să-l corupă şi pe Sfântul Petru împreună cu toţi îngerii din rai, îşi spuse el în timp ce pornea să-i facă pe plac.

În dimineaţa următoare, după ce plecară călare pentru a continua vânătoarea de porci africani, ea veni lângă calul lui Leon şi începu să pălăvrăgească veselă ca o fetiţă. Încă o dată, Leon fu uimit de schimbarea radicală a dispoziţiei ei. Se întreba care era sensul povestirii ei. Nu trebui să aştepte prea mult ca să afle.

– O, pur şi simplu ador să ucid porci, zise ea. Exemplarele africane sunt haioase, dar nu se compară cu mistreţii germani sălbatici.

– Avem şi alţi porci, care sunt mai mari şi mai periculoşi, o contrazise Leon. Porcii uriaşi de pădure, care trăiesc în pădurile de bambus din munţii Aberdare, pot să cântărească peste jumătate de tonă.

– Pff! izbucni prinţesa, desfiinţându-i declaraţia cu o fluturare a mâinii. Există o singură varietate de vânat care mă încântă cu adevărat, mai mult decât toate celelalte.

– Care ar fi aceea? Este o specie foarte rară? întrebă el cu interes, dar ea râse uşor.

– Deloc! În Insulele Polineziene li se spune „porci înalţi". El o privi, nevenindu-i să creadă. A! Acum înţelegi, în sfârşit. Râse din nou. Am ucis mulţi asemenea porci, dar plăcerea nu scade niciodată. Pot să îţi povestesc despre primul, Courtney?

– Dacă doriţi... se auzi vocea lui cuprinsă de groază.

– Exista un tânăr paznic de vânătoare pe unul dintre domeniile mele regale. Aveam treisprezece ani. Eram încă virgină,

îl doream, dar el era însurat și își iubea soția. Râdea de mine. Când am rămas cu el în pădure, pentru a vâna cocoși-de-munte, l-am trimis să aducă o pasăre pe care tocmai o împușcasem. După ce a făcut zece pași, l-am împușcat în picioare. Lovitura i-a spulberat oasele, iar picioarele i s-au transformat în fâșii de piele și bucăți de carne. Era mult sânge. Am stat lângă el și i-am vorbit în timp ce sângera masiv. I-am explicat de ce a trebuit să îl omor. Implora milă, dar nu pentru el, ci pentru șleampăta de nevastă-sa și pentru plodul mizerabil pe care îl avea în burtă. A plâns și m-a implorat să îi aduc un doctor care să îl salveze. Am râs de el, la fel cum îndrăznise și el să râdă de mine odată. A durat aproape o oră până a murit, zise ea cu o expresie pierdută. După ce călăriră în liniște o vreme, ea întrebă inocentă: Nu m-ai dezamăgi niciodată ca paznicul acela, nu-i așa, Courtney?

– Sper că nu, doamnă.

– Și eu sper, Courtney. Deci acum, că ne înțelegem unul pe altul atât de bine, vreau să îmi găsești doi porci cu două picioare pe care să-i vânez. Poți face asta pentru mine?

Leon simți cum i se întoarce stomacul pe dos și răspunse cu o voce ezitantă:

– Alteța Voastră Regală, mărturisesc că nu m-am așteptat la acest lucru. Trebuie să-mi acordați puțin timp ca să mă gândesc. Știți că îmi cereți să comit o faptă pentru care aș putea primi pedeapsa capitală?

– Sunt o prințesă. Te voi proteja de pedepse. Nimeni nu m-a întrebat vreodată despre paznic sau despre alții. Nu sunt un om de rând. Posed un drept regal divin. Voi fi pavăza ta. Dispariția câtorva sălbatici nici nu va fi observată.

Aplecându-se pe calul ei, îi mângâie antebrațul musculos. Leon rezistă cu mare efort impulsului de a-și retrage mâna și de a o pocni peste față. Vocea ei era joasă și seducătoare.

– Courtney, până nu treci prin asta, nu-ți poți imagina plăcerea acestui gen special de vânătoare.

Leon trase adânc aer în piept pentru a se calma, dar simţurile sale erau deja stârnite de acest recital al poftelor nesăbuite şi brutale. Îi era greu să gândească limpede. Avu un impuls aproape de necontrolat de a-şi pune ambele mâini în jurul gâtului ei şi de a o distruge. Apoi îşi dădu seama că această reacţie instinctivă ar fi zădărnicit cu totul efortul de a obţine de la ea o informaţie preţioasă, atât pentru el însuşi, cât şi pentru alţii din jurul său. După aceea, ar fi trebuit să se folosească de influenţa prinţesei ca să obţină acces la alţii de teapa ei – şi să procedeze la fel şi cu aceia. Prinţesa era cheia spre înalta societate germană, o cheie pe care o primise cu mult noroc. El nu era nici judecătorul şi nici călăul. Era doar o mică rotiţă din marea maşinărie a Inteligenţei Militare Britanice.

Într-un final, datoria învinse. Reuşi printr-un autocontrol uriaş să îşi stăpânească mâinile. În loc să o ia de gât, o apucă de mâini şi i le strânse. Apoi zâmbi şi şopti:

– Desigur, Alteţa Voastră! Voi face aşa cum cereţi. Totuşi, trebuie să îmi acordaţi puţin timp pentru pregătiri.

– Acest safari se termină peste şaisprezece zile. După aceea, trebuie să mă întorc în Germania. Voi fi furioasă dacă mă dezamăgeşti... foarte furioasă.

În tonul ei se simţea o ameninţare mută, iar în mintea lui Leon reapăru imaginea tânărului paznic german de vânătoare.

Era încă devreme când se întoarseră în tabără. Prinţesa se duse în cortul ei ca să se îmbăieze, iar Leon se grăbi spre cortul său, pentru a scrie în grabă o notă către Penrod în registrul său de vânătoare:

> Unchiule, am să îţi spun atâtea poveşti despre noua mea amică şi vechii ei prieteni din poziţii înalte, încât ţi se va albi părul. Cu toate acestea, acum sunt în strânsoarea acestui monstru. Îmi cere să comit un act incredibil de atroce doar

pentru amuzamentul ei. Atât conştiinţa, cât şi legea îmi interzic să cedez. Dacă sunt forţat să o refuz direct, va fi foarte jignită. Va opri canalul de informaţii dinspre Germania pe care îl cauţi cu atâta atenţie. Te implor să găseşti mijloace de a o îndepărta pe cale diplomatică din Africa Orientală Britanică, înainte să se întâmple asta. Dragul tău nepot.

Rupse pagina din carte, o împături şi o puse în buzunarul de la piept al jachetei sale de expediţie. Plecă din cortul său şi se îndreptă spre popotă, trecând suficient de aproape de cortul regal încât să o audă pe prinţesă certând-o pe Heidi, care răspundea cu hohote înăbuşite de plâns. Intră în zona servitorilor şi îi găsi pe Manyoro şi pe Loikot stând în faţa colibei lor şi prizând tutun. Tăcură amândoi când îl văzură apropiindu-se.

După ce verifică împrejurimile cu o privire iute, Leon îi dădu lui Manyoro biletul împăturit.

– Ia-l pe Loikot cu tine! Pleacă imediat la Nairobi şi mergi cu viteză maximă. Du-i hârtia asta unchiului meu, colonelul Ballantyne, la sediul KAR. Nu te abate din drum. Pleacă imediat. Nu vorbi despre asta cu nimeni în afară de unchiul meu.

Cei doi se ridicară imediat şi îşi luară sulițele, care erau înfipte în pământ de o parte şi de alta a intrării în colibă.

Leon îl apucă pe Manyoro de umeri, ca să sublinieze importanţa ordinelor sale.

– Fratele meu, spuse el încet, fugi repede şi vrăjitoarea va pleca în curând.

– *Ndio*, M'bogo!

Manyoro zâmbi pentru prima oară după săptămâni întregi, iar când plecă împreună cu Loikot în direcţia Nairobi, nu mai şchiopăta deloc.

În seara aceea, când îl chemă în cortul ei, Leon o asigură pe prinţesă că avea să-i îndeplinească dorinţele.

– Mi-am trimis ambele călăuze să aranjeze pentru noi o vânătoare de porci înalți. Ei cunosc un arab ale cărui corăbii traversează lacul Victoria în lung și în lat. Are afaceri cu fildeș și piei, dar se ocupă clandestin și cu alte bunuri.

– Asta este minunat. Știam că mă pot baza pe tine, Courtney! Prințesa începu să se agite, încrucișându-și picioarele și frecându-și spatele de scaunul din pânză, de parcă ar fi avut mâncărimi. Chiar și gândul mă excită. Când crezi că se vor întoarce oamenii tăi?

– Mă aștept să se întoarcă în cinci sau șase zile. În timpul rămas până să plecați, puteți să mă inițiați în acest nou sport.

– Până atunci, trebuie să ne distrăm cât de bine putem. Se întinse pe scaun și își ridică poalele rochiei de călărie până la genunchi. Sunt sigură că poți găsi ceva cu care să mă distrezi.

Patru seri mai târziu, Leon o aducea pe prințesă înapoi în tabără, după o zi de urmărit porci africani. Era într-o dispoziție proastă. Era furioasă pentru că, în cele patru partide de vânătoare organizate cu gonaci pentru ea, nu avusese niciun succes. De fiecare dată, vânatul fugise de la adăpost pe neașteptate și o prinsese pe nepregătite. Pe parcursul acelei zile, prințesa nu trăsese niciun foc spre vânatul ei preferat. În drum spre tabără, își descărcase o parte din furie pe câțiva babuini din vârful unui copac, împușcând cinci înainte ca supraviețuitorii să fugă îngroziți.

Leon fu surprins să vadă la marginea taberei două mașini Ford, vopsite în culori militare. Erau parcate lângă coliba de jupuit piei. Când trecură pe lângă ele, câțiva *askari*, îmbrăcați în uniforme KAR, se aliniară cu puștile și îi salutară. Leon îi recunoscu pe sergent și pe soldați. Erau membrii gărzii regimentului de la sediu. Se înveseli imediat.

– Pe loc repaus, sergent Miomani! zise el.

Sergentul zâmbi cu încântare când realiză că Leon îl ținuse minte și lăsă brațul în jos, strigând spre oamenii săi:

– Arma la picior! Pe loc repaus! Înainte... Un, doi, trei!

Intrară apoi în tabără.

– Cine sunt acești oameni și ce caută aici, Courtney? întrebă prințesa.

– Sunt soldați britanici, Alteța Voastră Regală! Atât pot să vă spun. Dar nu am nicio idee de ce sunt aici, minți el cu ușurință. Cred că vom afla foarte curând motivul.

Se gândi că Loikot și Manyoro alergaseră precum gazelele și că Penrod Ballantyne pornise imediat, pentru a ajunge acolo cu o zi mai devreme decât anticipase el.

Leon și prințesa descălecară lângă cortul popotei. El îl strigă pe Ishmael, aflat în bucătărie, rugându-l să aducă o cafea.

– Și asigură-te că e fierbinte!

Apoi o conduse pe prințesă în penumbra răcoroasă a cortului. Penrod se ridică de pe scaunul de campanie pe care stătea și încercă să anticipeze remarcile pe care ar fi putut să le facă Leon.

– Cred că ești surprins că mă vezi. Luă mâna dreaptă a lui Leon și îl salută, apoi se întoarse spre prințesă. Vrei să fii amabil și să mi-o prezinți pe Alteța Sa Regală?

– Alteța Voastră Regală, vi-l prezint pe colonelul Penrod Ballantyne, spuse el, observând coroana și cele trei stele de pe epoleții lui Penrod.

Promovarea unchiului său avusese loc probabil după ultima lor întâlnire. Se corectă imediat:

– Vă cer iertare, prințesă! Ar fi trebuit să spun generalul de brigadă Penrod Ballantyne, ofițer comandant al forțelor Maiestății Sale în Africa Orientală Britanică.

Penrod o salută, făcu trei pași în față și îi oferi mâna dreaptă, însă prințesa îl ignoră și îi studie fața cu răceală.

– Ah! rosti ea, trecând pe lângă el și așezându-se pe locul ei obișnuit de la masă. Courtney, spune-i bucătarului tău să se

grăbească de data asta cu cafeaua mea. Îmi este sete, spuse ea în germană. Apoi se uită din nou la Penrod. Ce cauţi aici? Acesta este un safari privat. Îmi deranjezi plăcerile! adăugă într-o engleză perfectă.

Penrod se îndreptă spre scaunul din faţa ei. Când se aşeză, spuse:

– Alteţa Voastră, vă cer scuze pentru intruziune, dar sunt aici în numele Excelenţei Sale, guvernatorul Africii Orientale Britanice.

– Nu te-am invitat să iei loc! îi spuse prinţesa, iar Penrod se ridică brusc.

Chipul îi deveni stacojiu, dar vocea îi rămase echilibrată.

– Vă cer iertare, doamnă!

– Englezii nu au maniere! exclamă prinţesa, fără a avea un destinatar precis. *Ja?* Ce vrea de la mine acest guvernator?

– M-a trimis să vă informez că a izbucnit o epidemie periculoasă de rabie pe Valea Riftului şi se extinde prin teritorii. Peste o mie de localnici au cedat deja în faţa bolii şi din ce în ce mai mulţi mor zilnic. Ultimele decese raportate sunt din satele aflate nu foarte departe de aici. Alteţa Voastră este în pericol de moarte!

Expresia trufaşă a prinţesei se schimbă radical. Se uită cu groază la Penrod şi zise:

– Ce este această rabie din Valea Riftului?

– Cred că traducerea în germană este *Tollwut*, doamnă.

– *Tollwut? Mein Gott!*

– Întocmai, Alteţa Voastră Regală! Este o formă infecţioasă extrem de agresivă. Provoacă inevitabil o moarte teribil de crudă. Victima se zvârcoleşte în convulsii, ţipă că vrea apă şi, în cele din urmă, se îneacă în propriile spume şi salivă.

– *Mein Gott!* repetă ea încet.

– Guvernatorul consideră că nu ar trebui să vă permită să rămâneţi, câtă vreme există pericolul de a contracta boala, dar, înainte să ia orice decizie, a trimis o telegramă la Berlin. Secretarul Maiestăţii Sale Imperiale a trimis instrucţiunile kaizerului, care ordonă să vă încheiaţi şederea aici şi să vă întoarceţi imediat în

Germania. Astfel, Excelența Sa a rezervat pentru dumneavoastră o cabină la bordul vasului italian *Roma*. Acesta pleacă din laguna Kilindini spre portul Genova în data de cincisprezece. De acolo, veți putea lua trenul expres de noapte spre Berlin. Am venit să vă însoțesc până la *Roma*, care va ancora în Kilindini peste cinci zile. Trebuie să ne grăbim dacă vrem să prindem vasul.

– Când dorești să pornim? întrebă prințesa ridicându-se în picioare.

– Puteți fi gata într-o oră, doamnă?

– *Jawohl*[1]*!* Plecă iute, țipând la servitoarele ei. Heidi! Brunhilde! Împachetați-mi valizele! Nu vă deranjați pentru cuferele de cabină. Plecăm într-o oră!

Imediat după plecarea ei, Penrod și Leon își zâmbiră ca niște școlari care tocmai scăpaseră nepedepsiți după o poznă nemaiîntâlnită.

– Rabia Văii Riftului... De unde ți-a venit ideea asta, englez perfid?

– Este o boală mortală! exclamă Penrod, făcându-i un semn cu ochiul aproape imperceptibil. Întâmplarea face să fie prima epidemie din istoria medicinei.

– Cum ți se pare Alteța Sa Regală?

– Fermecătoare, răspunse el. Al naibii de fermecătoare! Aș fi vrut să o așez pe genunchi și să-i dau șase bice ca la carte.

– Dacă ai fi făcut asta, probabil că s-ar fi îndrăgostit nebunește de tine.

– Chiar așa? Zâmbetul lui Penrod pieri. Probabil că ai povești interesante de spus.

– Povești de la care ți-ar lua foc părul! Crede-mă! N-ai mai auzit așa ceva. Dar nu aici, nu acum.

Penrod încuviință.

– Înveți repede jocul. De îndată ce o fac pachet pe prințesă și o sui pe vas în Kilindini, mă voi întoarce să îți ascult poveștile și să îți fac cinste cu un prânz la clubul Muthaiga.

[1] Da! (în original în limba germană) (n.red.)

– Împreună cu o sticlă de Margaux '79? sugeră Leon.
– Cu două, dacă eşti suficient de bărbat! promise Penrod.
– Eşti imbatabil, unchiule!
– Să nu-ţi pară rău, băiete drag!

Prinţesa apăru din cortul ei cu mult înainte de ora stabilită. În spatele ei mergeau secretarul şi servitoarele, care aveau braţele pline cu hainele şi rochiile ei de mătase. Maşinile sosite împreună cu Penrod erau deja pregătite; motoarele zumzăiau şi hârâiau. Leon îi oferi prinţesei mâna pentru a se urca în prima. Când se aşeză, îi mângâie prohabul cu vârfurile degetelor şi îşi coborî vocea, astfel încât numai el să o poată auzi:

– Transmite-i marelui meu prieten un rămas-bun afectuos.
– Mulţumesc, doamnă! Capul i se pleacă pentru că ne părăsiţi.
– Băiat obraznic! Prinţesa îi ciupi pielea fină atât de puternic, încât Leon rămase fără suflare şi ochii i se umeziră. Nu fi atât de familiar! Trebuie să îţi aminteşti mereu care ţi-e locul.
– Vă rog să îmi iertaţi scăparea, Alteţa Voastră Regală. Sunt dezolat. Dar, spuneţi-mi, ce să fac cu toate echipamentele pe care le lăsaţi – mobila, puştile şi şampania? Să le împachetez şi să vi le trimit?
– *Nein!* Nu le vreau. Le poţi păstra sau le poţi arde.
– Sunteţi foarte generoasă. Vă veţi mai întoarce vreodată să vânaţi cu mine?
– Niciodată! spuse ea vehement. Rabie? Nu, mulţumesc!
– Vă veţi trimite prietenii să vâneze cu mine, prinţesă?
– Doar pe cei pe care îi urăsc cu adevărat, spuse ea, dar când îi văzu expresia dezolată, se înmuie puţin. Dar nu-ţi face griji, Courtney! Prietenii pe care îi urăsc sunt mult mai mulţi decât cei pe care îi plac cu adevărat. Se întoarse apoi spre Penrod, aflat pe scaunul din spatele ei. Spune-i şoferului tău să mă ducă departe de acest loc groaznic, infestat cu rabie.

– *Auf wiedersehen*, prinţesă!

În timp ce vehiculele se îndepărtau pe drumul plin de crăpături, Leon îşi scoase pălăria şi îi făcu semn cu mâna, dar ea nu se deranjă să se întoarcă.

Două săptămâni mai târziu, Penrod urma să vină în tabăra Tandala călare pe armăsarul său cenuşiu, iar Ishmael pregătise un ceainic cu ceai proaspăt Lapsang Souchong şi o farfurie cu biscuiţi cu ghimbir pentru a-l întâmpina. Bucătarul nu servea oricui biscuiţii săi cu ghimbir, ci îi rezerva doar pentru oaspeţii preferaţi. După ce se sătură, Penrod porni călare, împreună cu Leon, pe drumul de treisprezece kilometri până la Muthaiga.

– Abia aşteptam să mergem puţin în galop, spuse Penrod. În prezent, nu prea mai pot să mă desprind de birou. Privi spre Leon. Pe de altă parte, tu pari să fii într-o mare formă, băiete drag.

– Prinţesa m-a alergat tare. Ţi-a spus că a omorât peste o sută de porci africani, la care se adaugă un leu monstruos cu o coamă neagră şi un leopard superb?

– Acea doamnă graţioasă abia a schimbat zece cuvinte cu mine pe tot drumul spre coastă. Mă bazez pe tine să mă pui la curent. De aceea am venit să te iau. Aici putem să vorbim fără teama de a fi ascultaţi. Penrod flutură mâna spre pădurea înconjurătoare şi spre dealurile verzi din jur. Pe aici nu sunt urechi şi ochi străini. Acum, povesteşte-i totul unchiului tău indulgent!

– Aţi face bine să vă strângeţi cureaua de la cască, domnule, altfel descoperirile mele vă vor zbura de pe cap.

– Începe cu începutul şi nu omite nimic!

Călătoria de plăcere până la clubul Muthaiga Country dură aproape o oră şi jumătate, suficient pentru ca Leon să-i dea tot raportul lui Penrod, care nu îl întrerupse decât pentru a-i

confirma câte un nume sau pentru a-l ruga să descrie unele aspecte cu mai multe detalii. Nu de puține ori trase adânc aer în piept, afișând o dezaprobare convinsă. Când se îndreptau spre intrarea clubului, Leon îi spuse:

– Cam asta a fost, unchiule.

– E mai mult decât suficient, răspunse Penrod serios. Dacă nu ar fi venit din partea ta, aș fi avut rezerve. Descrierile astea sunt atât de bizare, încât par dincolo de înțelegerea unei minți raționale. Ai realizat mai multe decât am sperat.

– Vreți să scriu toate acestea, domnule?

– Nu! Dacă ai fi făcut asta, ți-ar fi reproșat-o când ți-a percheziționat cortul. Voi ține minte totul – și probabil că nu voi putea uita cât voi trăi.

Penrod tăcu până ajunseră în capătul aleii, lăsându-și caii în fața clubului. Apoi spuse încet:

– Este o doamnă remarcabilă prințesa asta a ta, Leon!

– Nu e a mea, domnule! Vă asigur! În ceea ce mă privește, pot s-o mănânce hienele.

– Hai să luăm prânzul! Bucătarul pregătește astăzi măduvă și tocană de vită. Vreau să cred că poveștile tale sumbre nu mi-au stricat pofta de mâncare.

– Nimic nu ar putea face asta, domnule.

– Ai grijă, tinere! Arată puțin respect pentru părul meu alb și stelele de pe umeri.

– Iertați-mă, generale! Nu am vrut să vă jignesc. Spuneam doar că sunteți un cunoscător impecabil al gustului.

După ce Penrod îi salută pe oaspeții din cameră, oprindu-se la fiecare masă câteva momente, ajunseră pe terasă și se așezară la masa lor de sub tufa de bougainvillea. Malonzi deschise sticla de vin și le turnă în pahare, apoi servi aperitivele cu măduvă pe pâine prăjită și se retrase discret.

– Dă-mi voie să te pun la curent cu tot ce s-a întâmplat în restul lumii, cât timp ai petrecut tu în sălbăticie cu regalitatea și

cu porcii africani. Penrod luă o bucată mare și unsuroasă de măduvă pe pâine prăjită și începu un scurt rezumat al evenimentelor din Europa. Cea mai senzațională bârfă este că, la alegerile recente, pentru prima oară în istorie, Partidul Social Democrat a devenit cel mai mare partid din Reichstagul german. Față de alegerile din 1907, acum are de două ori mai mulți membri aleși. Se nasc mari probleme. Elita militară germană aflată la putere va trebui să facă acum ceva spectaculos ca să se reafirme. Vrea cineva un război mic și drăguț? Băgă în gură bucata de pâine prăjită și începu să o mestece cu poftă. Iar Serbia va vrea să avanseze spre Austria. Ce zici de încă un mic război? Că tot veni vorba, cel din Turcia continuă. Turcii i-au alungat pe bulgari de la porțile Constantinopolului, dar asta i-a costat douăzeci de mii de victime.

Penrod devoră restul feliei de pâine cu măduvă și își clăti gura cu un pahar de Margaux.

În timp ce îl așteptau pe Malonzi să le servească tocana, continuă:

– Ca să revenim mai aproape de casă, îți pot spune că există o groază de corespondență, care include zece sau mai multe cereri pentru serviciile tale de vânător. Le-am luat de la oficiul poștal și le-am citit ca să te scutesc de deranj.

– Am spus-o și o voi mai spune încă o dată. Unchiule, ești de neînvins!

Penrod acceptă complimentul fluturând grațios furculița.

– O mare parte din aceste comunicări nu aveau emitent – pe acelea le-am aruncat. Totuși, trei par foarte promițătoare și toate sunt din țara noastră preferată – Deutschland. Una provine de la un ministru conservator din guvern, a doua este de la un conte Bauer, consilier al cancelarului imperial, Theobald von Bethmann-Hollweg, iar a treia a fost scrisă de un industriaș, cel mai mare contractor al armatei. E firesc că vrem să îi păstrăm pe toți trei. Cu toate acestea, cel mai atrăgător din punctul nostru

de vedere este industriaşul. Se numeşte Otto Kurt Thomas von Meerbach şi conduce Meerbach Motor Works.

– Am auzit de ei. Leon era impresionat. Au dezvoltat motorul rotativ Meerbach pentru avioane. Sunt în competiţie cu Count Zeppelin, care lucrează la dirijabile. La naiba! Mi-ar plăcea foarte mult să îl cunosc. Sunt fascinat de ideea zborului, dar până acum nici măcar nu am zărit vreuna dintre incredibilele maşini zburătoare, darămite să mă sui în ea.

Penrod zâmbi văzând entuziasmul său copilăresc.

– Dacă totul merge conform planului, s-ar putea ca în curând să ai ocazia. Cu binecuvântarea lui Percy, i-am răspuns în numele tău printr-o telegramă urgentă lui von Meerbach. I-am dat detalii complete despre ce ai de oferit, inclusiv date disponibile şi tarifele tale standard. Dar, între timp, nu ai gustat din tocană. Este foarte bună. A, că tot veni vorba, ai primit o scrisoare şi de la amicul tău, Kermit Roosevelt.

– Pe care ai deschis-o ca să mă scuteşti de deranj?

– Dumnezeule! Nu! răspunse Penrod speriat. Nici nu m-aş fi gândit la aşa ceva. Aceea este corespondenţa ta privată.

– Spre deosebire de cealaltă corespondenţă, care este publică! completă Leon, iar Penrod zâmbi relaxat.

– Asta este datoria, dragul meu băiat! Apoi schimbă subiectul. Deci înţeleg că acum, întrucât ai scăpat de prinţesă, pleci de urgenţă să îl ajuţi pe partenerul Percy în safariul lui Eastmont.

– Aşa este! Plec mâine la prima oră. Percy vânează pe malul de vest al lacului Manyara, în teritoriul german. A lăsat un bilet pentru mine la Tandala. Spune că lordul Eastmont vrea să prindă cel puţin un bivol de un metru douăzeci şi că Manyara este cel mai bun loc în care poate găsi unul.

– Percy m-a prezentat lui Eastmont când era în trecere prin Nairobi. Am luat cina cu Percy şi cu cele două autorităţi în domeniu – Eastmont şi Delamere.

– Aş putea să vă întreb cum vi s-a părut Eastmont, domnule?

– Poți! De fapt, eram pe cale să-ți spun totul – tu și Percy trebuie să știți. Mi s-a părut un pic ciudat încă de la prima noastră întâlnire. Ceva m-a tulburat la el. Abia după ce el și Percy au plecat spre Manyara mi s-a întors ceva în minte.

– Vă rog să continuați. Sunt numai urechi.

– Mi-am amintit că a existat un incident neplăcut în campania din Africa de Sud din '99. Un căpitan tânăr din Regimentul de Cavalerie Yeomanry, pe nume Bertie Cochrane, pe când era la comanda unui pluton de recunoaștere într-un loc numit Slang Nek, a dat de un puternic contingent bur. La primele focuri, tânărul Cochrane a fugit. Și-a lăsat sergentul să încerce o luptă cu burii și a fugit la adăpost. A fost un masacru. Înainte să poată fugi, plutonul pierduse cincisprezece oameni dintr-un total de douăzeci. Cochrane a fost trimis la Curtea Marțială pentru lașitate în fața inamicului, a fost găsit vinovat și eliminat din serviciu. Dacă n-ar fi avut prieteni sus-puși, ar fi fost legat la ochi și ar fi primit un glonț .303. După ce mi-am amintit toate acestea, i-am trimis o telegramă unui cunoscut de la Oficiul de Război, ca să verific detaliile incidentului. Răspunsul mi-a confirmat teoria. Cochrane și Eastmont sunt aceeași persoană, dar mai sunt și alte câteva bucățele de informații. După dezonoranta lăsare la vatră, tânărul Bertie Cochrane s-a căsătorit cu o americancă, moștenitoarea unei averi extrem de mari din domeniul petrolului. După mai puțin de doi ani, proaspăta doamnă Cochrane s-a înecat într-un accident cu barca pe Ullswater, în Lake District, Cumberland. Cochrane a fost judecat la Middlesex Assizes pentru uciderea soției sale, dar a fost achitat din lipsa dovezilor. I-a moștenit averea și, doi ani mai târziu, la moartea unchiului său, a devenit duce de Eastmont, cu un domeniu de peste zece mii de acri în apropiere de Appleby, în Westmorland. Astfel, simplul Bertie Cochrane a devenit Bertram, duce de Eastmont.

– Dumnezeule! Percy știe asta?

– Încă nu, dar mă bazez că îi vei povesti tu ce trebuie să știe.

Pe drumul de întoarcere spre Tandala, Leon se gândi la cele aflate. Manyoro și Loikot îl așteptau la destinație. Le dădu instrucțiuni pentru dimineața următoare, când aveau să plece devreme spre tabăra de vânătoare a lui Percy, aflată pe malurile lacului Manyara. După aceea, se duse în cortul său ca să-și citească întreaga corespondență.

Sosiseră din partea mamei sale trei scrisori pline de afecțiune, care îl făcură să se simtă bine. Fiecare conținea peste douăzeci de pagini. Erau trimise la distanță de o lună una de alta, dar sosiseră în același timp la oficiul poștal din Nairobi. Află că tatăl lui era bine și prospera. Cea mai recentă carte a mamei sale era intitulată *Reflecții africane* și fusese acceptată pentru publicare de Macmillan din Londra. Penelope, sora cea mai mare a lui Leon, urma să se mărite cu iubitul din copilărie în luna mai, dar acea dată fusese deja cu șase săptămâni în urmă. Se gândi să îi trimită totuși un cadou de nuntă. Puse cele trei scrisori de la mama lui deoparte, pentru a redacta un răspuns, apoi deschise scrisoarea cu timbre de New York și cu sigiliul de ceară roșie al prietenului său.

Kermit se ținuse de cuvânt. Scrisoarea lui era scurtă și agreabilă.

Descria ultimele luni ale marelui safari cu Quentin Grogan de pe Nilul Superior, de prin Sudan și Egipt. Marele Medicament continuase să facă ravagii printre turmele de vânat. În călătoria de la Alexandria la New York, se îndrăgostise din nou, dar fata era deja logodită. Părea să fi trecut însă cu bine peste această respingere. Apoi continuase să descrie o cină din casa lui Andrew Carnegie, multimilionarul oțelului care finanțase safariul prezidențial. Un alt oaspete fusese un industriaș german din Weiskirchen, Bavaria. Numele lui era Otto von Meerbach. Kermit se așezase la masă în fața lui și se simpatizase după doar câteva

momente. După cină, când doamnele se retraseseră, zăboviseră la un pahar de vin şi câteva ţigări.

Otto este un personaj extraordinar, parcă scos din paginile unui roman de groază; chiar este însemnat cu o cicatrice dintr-un duel. Este un munte de om, care radiază de energie şi siguranţă de sine. Dacă cineva nu îl place, trebuie să îl admire. Este proprietarul companiei Meerbach Motor Works. Sunt sigur că ai auzit de ea. Cred că îmi aduc aminte că am discutat despre asta. Este una dintre cele mai mari şi mai de succes întreprinderi din toată Europa, în care muncesc peste treizeci de mii de angajaţi. MMW a dezvoltat motorul cu rotor pentru maşinăriile zburătoare şi pentru dirijabile. Mai produce autoturisme şi camioane pentru armata germană şi avioane pentru forţele aeriene. Dar lucrul cel mai interesant despre Otto este că are ca pasiune vânătoarea. Deţine proprietăţi uriaşe în Bavaria, unde vânează cerbi şi mistreţi. Partidele de vânătoare pe care le găzduieşte iarna la castelul său au devenit celebre. M-a invitat să îi fiu oaspete următoarea dată când voi fi în Europa. I-am povestit despre safariul nostru şi a fost foarte interesat. Mi-a spus că se gândeşte de mulţi ani la un safari. Mi-a cerut adresa ta şi i-am dat-o. Sper că nu te deranjează.

– Deci, aşa a aflat Meerbach cum să mă găsească, spuse Leon cu voce tare. Mulţumesc, Kermit!

Scrisoarea continua pe alte câteva pagini.

Soţia lui Otto – sau poate amanta lui, nu sunt foarte sigur ce fel de relaţie au – este cu adevărat una dintre cele mai frumoase femei pe care le-am văzut vreodată. Se numeşte Eva von Wellberg. Este foarte rafinată şi tăcută, dar, Dumnezeule, când m-a privit cu acei ochi, inima mi s-a topit ca untul într-o tigaie. Aş fi luptat cu bucurie într-un duel cu Otto pentru favorurile ei, chiar dacă el este unul dintre cei mai cunoscuţi spadasini din Europa. Atât de puternice sunt sentimentele mele pentru adorabila lui consoartă!

Leon râse. Hiperbolizarea era tipică pentru Kermit. Interpretarea corectă a descrierii era că Eva se afla la un nivel mediu al atracţiei. Kermit încheie scrisoarea, rugându-l pe Leon să-i răspundă şi să-i povestească noutăţi despre activităţile lui şi despre numeroşii prieteni pe care şi-i făcuse în Africa Orientală Britanică, mai ales despre Manyoro şi Loikot. Fraza de sfârşit era: „Salaams şi Weidmanns Heil (Otto m-a învăţat asta, înseamnă Salutul Vânătorului) de la al tău FSR" Leon avu nevoie de câteva momente pentru a-şi da seama de la ce veneau iniţialele. Zâmbi din nou.

– Toate cele bune şi ţie, Kermit Roosevelt, fratele meu din sânge de războinic!

Desfăcu apoi biroul de voiaj şi începu să scrie răspunsuri pentru mama lui şi pentru Kermit, dar înainte să înmoaie peniţa în călimară, auzi gongul lui Ishmael care suna pentru cină. Leon mormăi. Încă nu îşi revenise după prânzul cu Penrod. Dar mesele lui Ishmael nu erau opţionale. Erau obligatorii.

Primii trei sute douăzeci de kilometri ai călătoriei spre lacul Manyara, aflat în sud, fuseseră extrem de dificili. Camionul Vauxhall suferise urmările; fuseseră obligaţi să se oprească pentru a repara cauciucurile sparte de cel puţin zece ori. Manyoro şi Loikot deveniseră experţi în arta îndepărtării spinilor care le găureau. Iar acolo unde drumul era nisipos şi plat, motorul se încingea regulat şi trebuiau să aştepte să se răcească pentru a completa apa din radiator.

Graniţa dintre Africa Orientală Germană şi cea Britanică nu era nici marcată, nici păzită. În afară de marcajele de pe copacii aflaţi pe marginea drumului şi de câteva cranii albe de animale aşezate în vârful unor ţăruşi, nu erau semne pe drum.

Navigând doar din instinct și urmărind stelele, ajunseră pe malul râului Makuyuni la un mic magazin administrat de un comerciant hindus. Percy îi lăsase proprietarului magazinului o pereche de cai odihniți pentru când avea să sosească el.

Leon parcă mașina sub un arbore de ficus aflat în spatele magazinului și înșeuă unul dintre cai. De acolo, era o distanță de cel puțin optzeci de kilometri până la tabăra de vânătoare a lui Percy, care era instalată pe un promontoriu, deasupra malului lacului.

Leon și cei doi *masai* ajunseră a doua zi, la o oră după ce se întunecă. Află că nici Percy și nici nobilul său client nu se întorseseră în tabără. Bucătarul lui Percy îl servi pe Leon la cină cu inimă de hipopotam la grătar și budincă de manioc cu piure de dovleac și sos Bisto.

După aceea, Leon se așeză lângă foc și privi cum păsările flamingo zburau prin fața lunii, trasând linii întunecate și ondulate. Pe malul opus al lacului, vegetația ardea. Părea un șarpe aprins care se târa pe dealurile negre. Mirosul de fum se simțea în aer. Era trecut de ora zece când auzi caii; ieși din întunericul nopții și merse la marginea taberei ca să-i întâmpine.

Percy descălecă, țeapăn și cu dureri. Îl recunoscu pe Leon, care aștepta în umbră. Umerii i se îndreptară și pe chip îi apăru un zâmbet prietenos.

– Un moment perfect! strigă el. Sincronizarea ta este fără greșeală, Leon! Vino la foc să te prezint Domniei Sale. Aș putea chiar să îți torn o picătură de Talisker.

Eastmont era un bărbat înalt și deșirat, cu mâini și picioare uriașe și capul de mărimea unui pepene. Membrele sale lungi și subțiri nu se potriveau cu trupul îndesat. Percy avea puțin peste un metru optzeci, iar călăuza sa *masai* era cu doi centimetri mai înaltă; Eastmont era mai înalt decât toți, iar Leon estimă să aibă un metru nouăzeci. Când își dădură mâinile, pumnul lui cuprinse degetele lui Leon de parcă ar fi fost ale unui copil. În lumina slabă, trăsăturile lui Eastmont erau ascuțite și osoase;

expresia lui părea întunecată și ursuză. Nu spuse multe, dar îl lăsă pe Percy să vorbească. După ce umplură paharele, se așeză privind către foc în timp ce Percy descria ziua de vânătoare.

– Ei bine, Domnia Sa dorea un bivol cu adevărat monumental și, la naiba, în dimineața asta am găsit unul. Era unul bătrân și solitar. Jur pe tot ce am mai sfânt că avea un metru patruzeci.

– Percy, e incredibil! Te cred, îl asigură Leon. Arată-mi capul! Îl aduc oamenii tăi în seara asta sau vor veni cojocarii cu el mâine?

Urmă o tăcere stânjenitoare, iar Percy privi pe deasupra focului spre clientul său. Eastmont nu părea să-l fi auzit și continuă să se uite la flăcări.

– Ei bine, spuse Percy... Dar se opri din nou. Continuă apoi cu un iureș de cuvinte: Este o mică problemă. Capul bivolului este prins de trupul său, iar trupul încă dă semne de viață.

Leon simți un fior pe ceafă și întrebă cu grijă:

– E rănit?

Percy încuviință ezitant, apoi recunoscu:

– Da! Cred că e lovit destul de rău.

– Cât de rău, Percy? În picioare sau în burtă? Cât sânge a curs?

– La piciorul din spate, spuse Percy, apoi continuă iute: Cred că i-am rupt articulația. Ar trebui să fie imobil sau să șchioapete până mâine-dimineață.

– Sânge, Percy? Cât de mult?

– Un pic.

– Arterial sau venos?

– Greu de spus.

– Percy, nu e greu să îți dai seama dacă e arterial sau venos. Tu m-ai învățat, așa că ar trebui să știi acum. Unul este roșu-deschis, iar celălalt este închis la culoare. De ce ți se pare greu să faci diferența?

– N-a curs prea mult.

– Cât de departe l-ai urmărit?

– Până s-a întunecat.

– Cât de departe, Percy! Nu cât de mult.

– Câțiva kilometri.

– Rahat! spuse Leon, de parcă ar fi vorbit cu adevărat serios.

– Versiunea politicoasă pentru acest cuvânt este *merde*, încercă Percy puțin umor.

– Mă mulțumesc cu varianta anglo-saxonă, zise Leon fără să zâmbească.

Tăcură câteva minute lungi. Apoi Leon se uită spre Eastmont.

– Ce calibru ați folosit, domnul meu?

– Trei-șapte-cinci, vorbi Eastmont fără să ridice privirea.

„Rahat din nou", se gândi Leon, fără să pronunțe cuvintele.

– A fost... la naiba, o armă de jucărie! Cât de des este tufișul în care se află, Percy?

– E des, recunoscu Percy. Îl vom urmări mâine, când se luminează. Va fi țeapăn și va avea dureri. N-ar trebui să ne ia prea mult timp ca să îl prindem din urmă.

– Am un plan mai bun. Voi doi stați aici și petreceți o zi liniștită în tabără. Odihnește-ți piciorul, Percy. Îl voi urmări eu și îl voi ucide, sugeră Leon.

Oaspetele scoase un urlet ca al unui taur în sezonul de împerechere.

– Nu vei face una ca asta, copil obraznic! Este bivolul meu și eu îl voi ucide.

– Cu tot respectul, domnul meu, prea multe arme pot transforma o situație potențial periculoasă într-una fatală. Lăsați-mă să mă duc! De aceea ne plătiți atât de mult, spuse Leon zâmbind, într-o încercare diplomatică deloc neconvingătoare.

– Am plătit foarte mulți bani ca să faci ce ți se spune, băiete!

Gura lui Leon se încleștă. Se uită la Percy, care clătină din cap.

– O să fie bine, Leon! spuse el. Probabil că îl vom găsi mâine.

Leon se ridică în picioare.

– Cum doriți! Voi fi gata de plecare la ivirea zorilor. Noapte bună, domnul meu!

Eastmont nu-i răspunse și Leon se întoarse din nou spre Percy. În lumina focului, părea bătrân și bolnav.

– Noapte bună, Percy!

– Nu-ți face griji! Am un sentiment bun în privința asta. Îl vom găsi. Știu asta.

Leon stătea împreună cu Manyoro și cu Loikot la marginea stâncii. Soarele încă nu răsărise și pe deasupra apei plutea un strat jos de ceață. Șiruri de flamingo roz și strălucitori zburau pe deasupra, iar apele liniștite și cenușii le reflectau imaginea în detaliu.

– *Bwana* Samawati crede că are piciorul din spate rupt, spuse Leon privind păsările flamingo. Poate că asta îl va încetini puțin.

Loikot scuipă o mică bilă de mucus pe nisipul vulcanic negru, iar Manyoro se scobi în nas și examină cu atenție secrețiile uscate de pe vârful degetului arătător. Niciunul nu-i răspunse la ipoteza lansată. Un picior rupt nu ar fi încetinit un bivol furios.

Leon continuă:

– *Bwana* Jigou vrea să fie în centrul atenției. Spune că este bivolul lui. El îl va împușca.

Masaii, care îl numiseră pe Eastmont „Domnul Picioare Lungi", primiră această ultimă informație cu o bucurie la fel de mare precum cea cu care ar fi primit vestea morții unui prieten drag.

– Poate că îl va împușca în celălalt picior. Asta îl va încetini cu adevărat, sugeră Manyoro.

Loikot se aplecă râzând în hohote. Nici Leon nu se putu abține. Râsul le alina oarecum sentimentele.

Când Percy ieși din cortul lui, Leon îi abandonă pe *masai* și se îndreptă spre el. Avea pielea cenușie ca apa din lac și șchiopăta mai rău.

– Bună dimineața, Percy! Ai avut o noapte bună?

– Nenorocitul ăsta de picior m-a ținut treaz.

– E cafea în cortul popotei, spuse Leon și se îndreptară împreună spre el. L-am văzut pe unchiul Penrod în Nairobi. M-a rugat să îți spun ceva.

– Spune!

– Eastmont a fost dat afară din armată în Africa de Sud. Motivul a fost laşitatea sa în fața inamicului. Percy se opri și se uită la el. Iar acasă a fost găsit nevinovat, din lipsă de dovezi, după ce și-a înecat soția extrem de bogată.

Percy se gândi un moment la cele auzite, apoi spuse:

– Știi ceva? Nu mă surprinde deloc. Ieri l-am condus exact lângă bivol, la douăzeci de metri. Niciun centimetru mai mult. L-a împuşcat în piciorul din spate pentru că era copleşit de spaimă.

– Îl vei lăsa să conducă vânătoarea de azi?

– L-ai auzit aseară. Nu prea avem de ales, nu?

– Vrei să-l acopăr?

– Ți se pare că eu nu mă mai descurc? răspunse Percy descumpănit.

Leon fu cuprins de remuşcări.

– Nu! Încă eşti un tub cu dinamită.

– Mersi! Aveam nevoie să aud asta. Eastmont rămâne clientul meu. Îl voi acoperi eu, dar ți-aş fi recunoscător dacă vei fi în spatele meu.

În acel moment, Eastmont ieşi din cortul său și veni spre ei. Avea un umblet nefiresc, precum cel al unui urs dansator.

– Bună dimineața, domnul meu! îl întâmpină Percy vesel. Sunteți pregătit să vă luați trofeul?

Călăriră timp de o oră pentru a ajunge în locul unde Percy văzuse urma de sânge în seara trecută. Era un loc dificil. Tufele

erau dese şi nu foarte înalte. Printre ele treceau culoare înguste ce fuseseră bătătorite de rinoceri, elefanţi şi bivoli.

Călăuza lui Percy, care îl însoţea pe acesta de treizeci de ani şi care se numea Ko'twa, arătă spre urma uscată ce fusese aproape ştearsă de animalele mari care trecuseră pe acolo în timpul nopţii. Manyoro şi Loikot o luară înainte urmărind indiciile.

Cei trei vânători veneau călare după ei. Deşi tufişurile erau dese, pământul era moale şi nisipos, aşa că parcurseră primii trei kilometri rapid. Apoi solul se schimbă, devenind un pietriş dur ce nu păstra urmele lăsate de copitele bivolilor. Văzură puţin sânge, dar se uscase şi devenise negru; era aproape imposibil să distingă petele în stratul de frunze moarte şi de crenguţe uscate. Călăreţii rămaseră în urmă, permiţându-le celor trei călăuze să îşi pună în aplicare neînţelesele sisteme de identificare a semnelor. După o oră, soarele ajunse sus pe cer, arzând cu putere. Nu era niciun fel de briză şi aerul devenise sufocant. Păsările şi insectele păreau nemişcate. Liniştea era ameninţătoare şi rău-prevestitoare. Tufişurile deveniră din ce în ce mai dese, apoi se transformară într-un zid. Călăuzele se strecurau prin culoare înguste, croindu-şi drum printre crengi. Chiar şi de pe cal, era imposibil să vezi ceva în faţă.

Într-un sfârşit, Leon se uită la calul său şi îi şopti lui Percy:

– Facem prea mult zgomot. Bivolul ne va auzi de la un kilometru. Nu vrem să-l forţăm şi nici să-l facem să se mişte. Acest lucru îi va dezmorţi rana. Trebuie să înaintăm fără cai.

Descălecară şi îi priponiră, dându-le traiste cu nutreţ ca să-i liniştească şi să-i mulţumească. În timp ce sorbeau ultimul rest de apă din sticle, Percy îi dădu lui Eastmont un ultim sfat:

– Când vine bivolul – şi mă refer la momentul când vine cu adevărat, nu la cel în care se mişcă –, va avea nasul în sus. Numai atunci se va îndrepta probabil spre dumneata. S-ar putea să-ţi pară că se mişcă încet şi că, de fapt, nu vine spre dumneata. Nu te păcăli singur! Vine foarte repede şi vine spre tine. Va părea atât de mare, încât s-ar putea să devii confuz în

privința locului în care să-l împuști. Ai putea fi tentat să tragi în mijloc. Nu face asta! Există un singur loc în care, dacă tragi, îl vei opri. Trebuie să îl nimerești în creier. Ține minte că are nasul ridicat! Ținteşte spre vârf! Va fi ud şi strălucitor şi îți va oferi o țintă bună. Continuă să tragi spre nasul lui până când îl vezi doborât! Dacă nu e doborât şi continuă să vină spre tine, îndreaptă-te spre stânga. Eu voi fi lângă cotul tău drept şi trebuie să-mi laşi cale liberă. Stânga! O iei spre stânga! Ai înțeles?

– Phillips, nu sunt un copil! spuse sec Eastmont. Nu-mi vorbi de parcă aş fi unul.

„Nu! Nu eşti un copil! se gândi Leon amar. Eşti domnul galant care şi-a lăsat plutonul să fie împuşcat şi făcut bucățele de buri. Cred că ne vom distra pe barba ta azi, domnul meu."

– Vă cer iertare! răspunse Percy formal. Sunteți gata să pornim?

Înaintară în formație de luptă: Eastmont era în față, Percy în apropiere de cotul lui drept, iar Leon în spate. Puştile lor erau încărcate şi aveau siguranța pusă. Leon ținea de rezervă două cartuşe .470 între degetele de la mâna stângă, gata să le reîncarce repede. Urmau călăuzele, care ştiau exact ce să facă, fără să li se spună. Pentru ei era ceva obişnuit. De îndată ce bivolul ar fi ieşit din ascunzătoare, erau obligați să elibereze frontul şi să îi lase câmp liber lui Eastmont pentru a trage în animal. Înaintau încet şi tăcut, comunicând unii cu alții prin semne.

Soarele se ridică spre zenit. Aerul se încinsese, făcând ca spatele cămăşii lui Eastmont să fie ud de sudoare. Leon îi vedea picăturile de transpirație din păr alunecându-i pe ceafă. I se auzea respirația în tăcerea din jur – sufluri scurte, şuierate, ca ale unui astmatic. Nu făcuseră mai mult de două sute de paşi lenți în ultima oră. Tensiunea din atmosferă părea să explodeze în orice moment.

Brusc, din fața lor se auzi un zgomot, de parcă un braț de rămurele uscate tocmai s-ar fi rupt. Călăuzele împietriră. Loikot rămase într-un picior, pregătindu-se pentru următorul pas.

– Ce-a fost asta? întrebă Eastmont.

În tăcerea din jur, vocea lui sună ca o goarnă. Percy îl apucă de umăr și îl strânse tare ca să-l facă să tacă. Apoi se aplecă până când buzele sale aproape că atingeau urechea lui Eastmont.

– Bivolul ne-a auzit venind. S-a ridicat de jos. Cornul lui a atins o creangă. Este aproape. Păstrează liniștea!

Nimeni nu vorbi și nici nu se mai mișcă. Loikot încă stătea într-un singur picior. Ascultau cu toții, nemișcați ca niște sculpturi de ceară. Așteptarea păru să dureze o eternitate. Apoi Loikot lăsă piciorul în pământ și Manyoro își întoarse capul ca să privească în urmă. Făcu spre Leon un gest grațios și elocvent cu mâna dreaptă: „Bivolul a luat-o înainte. Putem să-l urmărim".

Continuară să înainteze cu grijă, dar nu mai auziră și nici nu mai văzură nimic. Tensiunea era aproape palpabilă. Degetul mare al lui Leon era pe siguranța puștii Holland, al cărei pat era deja fixat la subsuoara dreaptă. Putea să țintească și să tragă în doar câteva clipe. Apoi se auzi un alt sunet, ca zgomotul ploii în iarbă sau ca respirația unui copil care doarme. Privi spre stânga, de unde venea acesta.

Bivolul o luase prin spatele grupului de vânători și stătea ascuns într-un tufiș dens de acacia. Lăsă călăuzele să treacă și ieși. Era negru ca tăciunele și mare ca un munte de granit. Distanța dintre coarnele mari, curbate și strălucitoare era mai mare decât cea dintre brațele întinse ale unui om înalt. Vârfurile erau ascuțite ca niște pumnale, iar ridicătura dintre ele părea coaja unei nuci uriașe. Umflătura masivă arăta ca un monolit de obsidian.

– Percy! În stânga ta! Vine! strigă Leon cu toată puterea.

Se dădu la o parte ca să lase câmp liber de tragere, dar când ridică pușca la umăr, bivolul intră în spatele unui desiș de spini.

– E rândul tău, Percy! Ia-l! strigă Leon din nou.

Îl văzu cu coada ochiului pe Percy, care se întorcea spre stânga pentru a se poziționa. Însă piciorul bolnav îl încetinea.

Își sprijini pușca pe umăr și o îndreptă spre bivolul care ataca. Leon știa că Percy, care era extrem de priceput, îl putea nimeri în creier de la distanța aceea. Nu putea să dea greș. Nici atunci, nici altădată.

Uitară cu totul de lordul Eastmont. În momentul în care Percy atinse trăgaciul cu arătătorul, nervii lui Eastmont cedară. Lăsă pușca, se întoarse și fugi spre adăpost. În timp ce alerga înapoi pe potecă, ochii îi deveniră sălbatici, iar chipul, alb-cenușiu din cauza panicii. Nu îl văzu pe Percy și se lovi de el cu toată greutatea. Percy fu doborât la pământ, iar pușca îi zbură din mâini. Se lovi la umeri și la ceafă. Eastmont nu se uită înapoi și se îndreptă direct spre Leon. Poteca era prea îngustă pentru ca Leon să-l evite. Întoarse pușca și folosi patul ei încercând să se ferească de goana lui Eastmont.

Dar era inutil. Eastmont era un bărbat masiv, iar frica îl înnebunise. Nimic nu-l mai putea opri. Leon îl lovi în mijlocul pieptului cu patul puștii. Bucata de lemn se desprinse de restul armei, însă Eastmont nici nu tresări. După lovitură, Leon fu aruncat pe partea dreaptă a potecii, lovindu-se la umărul drept. Ținea în mâna stângă patul puștii rupte. Se împinse în mâna dreaptă și privi cu disperare spre locul de pe potecă unde fusese doborât Percy, care încerca să se ridice în genunchi. Își pierduse pușca și era amețit după lovitura de la ceafă. În spatele lui, bivolul se avântă din desișul cu țepi spre poteca îngustă. Ochii lui mici erau injectați și fixați asupra lui Percy. Își lăsă capul masiv în jos și coti spre el. Deși piciorul lovit din spate avea osul distrus, alerga în viteză pe celelalte sănătoase, semănând cu o tornadă de vară.

Leon ridică pușca ruptă. Nu mai avea pat, dar urma să tragă cu o singură mână. Știa că reculul i-ar fi putut rupe încheietura.

– Percy, la pământ! urlă el. Întinde-te jos! Dă-mi o șansă!

Dar Percy se ridică, blocându-i ținta. Își scutură capul confuz, clătinându-se amețit și privind pierdut în jur. Leon încercă să strige din nou, dar vocea i se blocă de spaimă și nu

mai putu scoate niciun sunet. Privi bivolul dându-şi capul într-o parte şi pregătindu-se să împungă, în timp ce parcurgea ultimii metri până la Percy. Gâtul lui masiv şi plin de muşchi părea trunchiul unui copac. Îşi folosea toată forţa ca să-şi mişte semiluna uriaşă a coarnelor.

Vârful unui corn îl nimeri pe Percy în spate, la nivelul rinichilor, şi îl străpunse adânc. Leon privi cu durere cum vârful curbat al cornului iese prin stomacul lui Percy. Apoi bivolul scutură capul în efortul de a scăpa de trupul flasc şi Percy fu puternic zgâlţâit. Burta îi era încă străpunsă de corn, iar braţele şi picioarele îi atârnau inerte. Leon auzea carnea şi pielea sfâşiindu-se precum mătasea ruptă. Trupul care atârna îl orbea pe bivol. Leon alergă, scoţând siguranţa puştii rupte. Înainte să ajungă lângă el, bivolul lăsă capul în jos şi îl frecă pe Percy de pământ. După ce se eliberă, rămase deasupra lui şi începu să-l zdrobească, lovindu-l cu fruntea.

Leon auzi coastele lui Percy rupându-se ca nişte rămurele uscate. Nu putea să tragă în craniul bivolului, pentru că glonţul ar fi trecut şi prin el, şi prin trupul ţintuit al lui Percy.

Se lăsă într-un genunchi şi ţinti umărul bivolului cu ambele ţevi ale puştii Holland, acolo unde trupul se unea cu spinarea. Se aştepta ca reculul puştii să îi rupă încheieturile, dar, din cauza furiei provocate de faptul că îşi abandonase prietenul, abia simţi impactul. Crezu că trăsese pe lângă, însă bivolul se dădu la o parte şi se aplecă, îndoind picioarele din faţă. Cum avea capul în jos, Leon putea să tragă în creier. Se ridică şi alergă mai în faţă, atent să păstreze distanţa faţă de raza de acţiune a coarnelor mortale. Îndreptă ţeava puştii spre ceafă şi trase prin a doua ţeavă. Glonţul spulberă creierul animalului, care căzu în faţă, apoi se roti pe o parte, cu piciorul sănătos din spate lovind convulsiv. Apoi scoase un muget lung, jalnic, de moarte şi rămase nemişcat.

Leon aruncă puşca ruptă şi se întoarse spre Percy. Se lăsă în genunchi lângă el. Stătea întins pe spate, cu braţele deschise ca

un crucifix şi cu ochii închişi. Rana din stomac era urâtă. Mişcările violente ale bivolului o lărgise, iar intestinele rupte şi încurcate ieşeau prin deschizătură, în timp ce conţinutul lor curgea din rană.

După culoarea închisă a sângelui, îşi dădu seama că Percy sângera din rinichi.

– Percy! strigă Leon. Evită să îl atingă, de teamă să nu îi provoace mai multă durere. Percy?

Partenerul său deschise ochii şi, cu efort, se concentră asupra chipului lui Leon. Zâmbi trist şi şopti:

– Ei bine, a doua oară nu am mai scăpat. Prima dată m-a atins doar la picior, dar acum m-a prins cu adevărat.

– Nu vorbi prostii! Vocea lui Leon era dură, dar vederea i se înceţoşase. Simţi umezeală pe obraji, dar spera să fie doar transpiraţie. Te voi pansa şi te voi duce înapoi în tabără. O să te faci bine. Îşi rupse cămaşa şi o mototoli ca pe o minge. S-ar putea să fie puţin neplăcut, dar trebuie să oprim sângerarea.

Apăsă cămaşa în abdomenul lui Percy. Aceasta intră uşor, pentru că rana era mare şi adâncă.

– Nu simt nimic, îi spuse Percy. O să fie mult mai uşor decât mi-am imaginat vreodată.

– Taci din gură, bătrâne! zise Leon fără să-l poată privi. În ochii lui Percy se adunau umbrele. O să te ridic şi o să te duc înapoi la calul tău.

– Nu! şopti Percy. Aş vrea să se întâmple aici. Sunt pregătit pentru asta, iar tu mă vei ajuta să trec dincolo.

– Orice, îi spuse Leon. Orice vrei tu, Percy. Ştii asta!

– Atunci, ia-mă de mână! Percy întinse mâna, iar Leon i-o apucă ferm. Închise ochii şi adăugă încet: N-am avut niciodată un fiu. Am vrut unul, dar nu l-am avut niciodată.

– N-am ştiut asta, spuse Leon.

Percy deschise ochii.

– Bănuiesc că va trebui să mă mulţumesc cu tine.

În ochi avea vechea scânteie.

Leon încercă să îi răspundă, dar cuvintele îi rămaseră în gât. Tuși și întoarse capul într-o parte. Avu nevoie de un moment lung ca să-și regăsească vocea.

– Nu sunt prea bun pentru rolul acesta, Percy.

– Nimeni n-a mai plâns vreodată pentru mine.

În vocea lui Percy se simțea uimirea.

– Rahat! spuse Leon.

– *Merde!* îl corectă Percy.

– *Merde!* răspunse Leon.

– Acum, ascultă! Brusc, tonul lui Percy deveni precipitat. Am știut că se va întâmpla asta. Am avut un vis, o premoniție. Am lăsat ceva pentru tine în cufărul vechi de cabină, ascuns sub patul meu din Tandala.

– Te iubesc, Percy, ticălos bătrân!

– Nimeni nu mi-a mai spus asta. Strălucirea din ochii lui albaștri începu să pălească. Pregătește-te! O să se întâmple acum. Pregătește-te să mă strângi de mână ca să mă ajuți să trec! Închise ușor ochii preț de un minut, apoi îi deschise larg. Strânge, fiule! Strânge tare!

Leon îi apucă mâna și fu uimit de forța cu care bătrânul o strângea pe a lui.

– O, Doamne, iartă-mi păcatele! O, dulce și iubitor Tată! Iată că vin!

Percy trase aer în piept pentru ultima oară. Trupul îi încremeni, apoi mâna moale i se eliberă din cea a lui Leon.

Leon rămase lângă el multă vreme. Nu observă călăuzele care se întorseseră, stând pe vine în spate, aproape de el. Când Leon întinse mâna și închise cu blândețe ochii lui Percy, Ko'twa sări în picioare și alergă pe potecă, având *assegai*-ul pregătit.

Leon aranjă cu grijă membrele lui Percy și îl luă în brațe ca pe un copil adormit. Se întoarse spre locul în care își priponiseră caii. Capul lui Percy se odihnea pe umărul lui. Nu făcuse nici cincizeci de pași când auzi strigăte sălbatice.

– *Bwana*, vino repede! Ko'twa îl omoară pe Mjiguu!

Leon recunoscu vocea lui Manyoro şi începu să alerge cu Percy în braţe. După ce trecu de următoarea curbă a potecii înguste, văzu o scenă sălbatică şi confuză. Eastmont era ghemuit în poziţie fetală în mijlocul potecii. Avea genunchii ridicaţi la piept şi mâinile uriaşe îi acopereau defensiv capul. Ko'twa dansa deasupra lui cu *assegai*-ul ridicat, ţipând la bărbatul culcat la pământ.

– Porc şi fiu de porci! L-ai omorât pe Samawati! Tu nu eşti om! L-ai lăsat să moară. Era un om între oameni şi tu l-ai ucis, creatură netrebnică! Acum o să te omor.

Încercă să-i înfigă vârful strălucitor al lamei *assegai* în spate, dar Manyoro şi Loikot îl apucă de braţul întins pentru a împiedica acest lucru.

– Ko'twa!

Vocea lui Leon bubui ca un foc de puşcă şi ajunse la călăuză în ciuda durerii sale fără margini. Se uită la Leon, cu ochii plini de furie şi de durere.

– Ko'twa, *bwana* al tău are nevoie de tine. Vino şi du-l acasă!

Îi oferi trupul fără viaţă şi Ko'twa se holbă la el. Mintea i se întoarse încet din depărtare şi furia din ochii lui dispăru. Lăsă jos *assegai*-ul şi se desprinse din mâinile celor doi *masai*. Veni lângă Leon cu faţa scăldată de lacrimi. Leon i-l puse pe Percy în braţe.

– Poartă-l cu grijă, Ko'twa!

Călăuza încuviinţă fără să spună nimic şi îl duse pe Percy în locul în care aşteptau caii.

Apoi Leon se îndreptă spre Eastmont, care zăcea pe jos, şi îl îm-punse cu vârful cizmei.

– Ridică-te în picioare! S-a terminat. Eşti în siguranţă. Eastmont plângea încet. Ridică-te! La naiba cu tine, ticălos laş! repetă Leon.

Eastmont îşi îndreptă spre el faţa lată, privindu-l fără să înţeleagă.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el nesigur.

– Aţi luat-o la sănătoasa, domnul meu.

– N-a fost vina mea.

– Asta ar trebui să fie o mare consolare pentru Percy Phillips, pentru ostaşii pe care i-aţi lăsat să moară la Slang Nek şi chiar şi pentru soţia pe care aţi înecat-o în Ullswater.

Eastmont nu părea să înţeleagă acuzaţiile.

– N-am vrut să se întâmple asta, se tângui el. Am vrut să îmi dovedesc curajul, dar n-am putut să mă controlez. Te rog să mă înţelegi!

– Nu, domnul meu! Nu vă înţeleg. Cu toate astea, am un sfat să vă dau. Nu mai vorbiţi cu mine! Niciodată! Nu mă voi putea abţine dacă vă mai aud vreodată văicărindu-vă. Vă voi smulge capul acela mare şi grotesc de pe trupul deformat ca al unui monstru. Leon îl chemă pe Manyoro şi-i spuse: Condu-l pe acest om înapoi în tabără!

Apoi se întoarse acolo unde zăcea bivolul. Găsi bucăţile puştii în tufişuri, lângă potecă, unde le aruncase. Când ajunse la cai, Ko'twa îl aştepta, încă ţinându-l pe Percy în braţe.

– Frate, te rog, lasă-mă să-l iau eu pe Samawati, pentru că a fost tatăl meu.

Leon luă trupul lui Percy de la călăuza îndoliată şi îl duse la calul său.

Când Leon ajunse la tabăra de lângă lac, descoperi că Max Rosenthal sosise din Tandala cu celălalt vehicul. Leon îi spuse să pregătească bagajele lui Eastmont, pentru că aveau să fie împachetate şi încărcate. Când ajunse în tabără, susţinut de Manyoro, Eastmont era abătut şi trist.

– Te trimit înapoi la Nairobi, îi spuse Leon cu răceală. Max te va urca în trenul pentru Mombasa şi îţi va rezerva o cuşetă pe următorul vas spre Europa. Îţi voi trimite capul de bivol şi celelalte trofee imediat ce vor fi pregătite. Cred că eşti fericit şi mândru să afli că bivolul dumitale are peste un metru

douăzeci. Îți datorez niște bani pentru scurtarea acestui safari. Îți voi trimite un ordin bancar imediat ce voi fi calculat suma. Acum, suie-te în mașină și stai departe de mine. Trebuie să-l îngrop pe omul pe care l-ai omorât.

Săpară pentru Percy un mormânt adânc, sub un baobab bătrân de pe promontoriul de deasupra lacului. Îl înfășurară într-un cearșaf și îl întinseră pe fundul gropii. Apoi îl acoperiră cu cele mai mari pietre pe care le putură căra și în final cu pământ. În timp ce Leon stătea lângă grămada de pământ, ceilalți făcură dansul leului, conduși de Manyoro.

Rămase acolo mult timp după ce se întoarseră cu toții în tabără. Se așeză pe o creangă uscată de baobab și privi spre lac. Când soarele se reflecta în apă, lacul era la fel de albastru cum fuseseră ochii lui Percy. Apoi își luă rămas-bun în tăcere. Dacă Percy s-ar fi aflat în apropiere, ar fi știut la ce se gândea Leon fără să-i audă cuvintele.

Privind spre lac, Leon fu mulțumit de locul pe care și-l alesese Percy pentru a-și petrece eternitatea. Se gândi că, atunci când avea să-i vină vremea, nu i-ar fi displăcut să fie îngropat într-un astfel de loc. Când, în sfârșit, părăsi mormântul și se întoarse în tabără, află că Max plecase spre Nairobi cu lordul Eastmont. „Ei bine, cel puțin îi voi bea whisky-ul", se gândi Leon trist. Aceste cuvinte fură rezumatul unui safari care mersese teribil de prost pentru Percy.

Leon porni pe drumul dur spre Arusha, centrul administrativ local al Guvernului Africii Orientale Germane. Se prezentă în fața Amtsrichterului și semnă o declarație cu privire

la împrejurările decesului lui Percy. Judecătorul emise un certificat de deces.

Câteva zile mai târziu, când ajunse în tabăra Tandala, Max și Hennie du Rand îl așteptau cu nerăbdare pentru a afla care avea să fie soarta lor după dispariția lui Percy. Leon le spuse că le comunica de îndată ce va ști care va fi direcția companiei.

Bău un ibric de ceai ca să-și spele praful din gât, se bărbieri, făcu baie și se îmbrăcă în haine proaspăt călcate de Ishmael. Își dădu seama că trage de timp, ezitând să se ducă în bungalowul lui Percy. Întrucât fusese un om foarte rezervat, Leon s-ar fi simțit, într-un fel, vinovat să-i cotrobăie prin obiectele personale. Cu toate acestea, se decise în cele din urmă, având în gând însărcinarea lui Percy.

Urcă dealul spre micul bungalow cu acoperiș din stuf, care fusese casa lui Percy în ultimii patruzeci de ani. Încă ezitând, se așeză pentru câteva momente pe treapta de la intrare. Își aminti de discuțiile de care se bucuraseră împreună în timp ce stăteau pe scaunele comode de tec, cu pernele lor groase din piele de elefant și suporturile pentru paharele de whisky decupate în mânere. Se ridică și, în cele din urmă, intră pe ușa din față. Aceasta se deschise la atingerea lui. În toți acei ani, Percy nu se deranjase niciodată să o încuie.

Leon intră în interiorul răcoros și întunecat. Pereții camerei din față erau plini cu rafturi pe care stăteau sute de cărți. Biblioteca lui Percy, ce conținea romane despre Africa, era o comoară. Instinctiv, Leon se îndreptă spre raftul din mijloc și scoase un exemplar din *Nori musonici peste Africa,* de Percy „Samawati" Phillips. Era autobiografia lui. Leon o citise de mai multe ori. Îi frunzărea din nou paginile, bucurându-se de câteva ilustrații. Apoi o puse la loc pe raft și intră în dormitor. Nu mai fusese niciodată în camera aceea. Se uita în jur timid. Pe un perete atârna un crucifix. Leon zâmbi.

– Percy, câine şmecher şi bătrân, mereu am crezut că eşti un ateu fără regrete, dar în tot acest timp erai de fapt catolic.

Pe pereţii austeri mai era un obiect decorativ: un dagherotip vechi, îndreptat spre pat, care reprezenta un cuplu frumos ţinându-se de mână; cei doi erau îmbrăcaţi în hainele de duminică, cele mai bune haine ale lor. Femeia ţinea în poală un copil mic – nu se distingea dacă era un băieţel sau o fetiţă. În ciuda perciunilor, bărbatul semăna leit cu Percy. Aceia erau fără îndoială părinţii lui, iar Leon se întreba dacă micuţul era Percy sau unul dintre fraţii săi. Se aşeză pe marginea patului. Salteaua era tare ca betonul, iar păturile, subţiri. Căută sub pat şi scoase un cufăr de cabină vechi, din oţel. Când îl trase, se agăţă în ceva. Se lăsă într-un genunchi ca să vadă ce îl reţinea.

– Nu pot să cred! şopti el. Chiar mă întrebam ce ai făcut cu el.

Fu nevoie de un oarecare efort ca să scoată de sub pat obiectul greu. Era un colţ mare de fildeş, perechea celui pe care i-l lăsase zălog nobilului domn Goolam Vilabjhi.

– Am crezut că l-ai vândut, Percy, dar, în tot acest timp, l-ai ascuns aici.

Se aşeză din nou pe marginea patului, stând cu ambele picioare pe fildeş, şi săltă capacul cufărului. Interiorul conţinea comorile şi obiectele de valoare ale lui Percy: paşaportul, câteva registre, carnetul de cecuri, mici cutii de bijuterii pentru butonii de ocazie, vechi bilete de vapor şi fotografii decolorate. Mai erau acolo şi câteva teancuri de documente legate frumos cu o fundă.

Leon zâmbi din nou când văzu că unul conţinea toate articolele decupate din ziare despre marele safari, cele în care apăruse şi el.

Deasupra lor se afla un document împăturit, sigilat cu ceară roşie, pe care scria cu litere mari şi groase: „A FI DESCHIS DE CĂTRE LEON COURTNEY DOAR ÎN EVENTUALITATEA MORŢII MELE".

Leon îl cântări în mână, apoi își scoase cuțitul de vânătoare din teaca de la curea. Deschise cu grijă sigiliul de ceară și despături singura foaie de hârtie grea, de Manila. În susul paginii scria „Ultimul testament". Leon privi spre finalul documentului; era semnat de Percy și de cei doi martori ai săi – generalul de brigadă Penrod Ballantyne și Hugh al III-lea, baronul Delamere.

„Impecabil! se gândi Leon. Percy nu ar fi putut găsi doi martori mai credibili decât ei." Începu să citească și parcurse cu atenție tot documentul scris de mână. Ideea era limpede și simplă: Percy îi lăsase tot domeniul său, fără a exclude nimic, partenerului și dragului său prieten, Leon Ryder Courtney.

Lui Leon îi luă ceva timp ca să se împace cu grandoarea ultimului dar primit de la Percy. Fu nevoit să citească documentul de încă trei ori pentru a-l asimila. Nu avusese nici cea mai vagă idee despre toată averea lui Percy, dar armele lui de foc și echipamentul de safari valorau cel puțin cinci sute de lire, fără a menționa uriașul colț de fildeș pe care îl folosea în acel moment drept suport pentru picioare. Valoarea reală a domeniului nu îl prea preocupa pe Leon: darul adevărat consta în afecțiunea și respectul sincer pe care i le oferise Percy. Acestea erau adevăratele comori.

Nu se grăbi să analizeze restul conținutului cufărului și rămase o vreme gândindu-se la testament. Într-un final, scoase cufărul pe treapta de afară, unde era mai multă lumină, și se așeză pe scaunul preferat al lui Percy.

– Îl țin cald pentru tine, bătrâne, șopti el, apoi începu să despacheteze.

Percy își păstrase dosarele ordonate cu meticulozitate. Leon deschise registrul de bani și clipi uimit când văzu extrasele depozitelor lui Percy Phillips de la sucursala din Nairobi a băncii Barclays, Dominion, Colonial și Overseas. În total, acestea conțineau puțin peste cinci mii de lire sterline. Percy îl îmbogățise. Dar asta nu era tot. Găsi titluri de proprietate pentru terenuri și clădiri nu doar din Nairobi și Mombasa, ci și din orașul Bristol, Anglia, locul nașterii lui Percy. Leon nu

putea estima valoarea lor. Era mai uşor de calculat suma din teancul de cecuri şi din obligaţiunile la purtător de cinci la sută emise de Guvernul Marii Britanii, cea mai sigură şi mai de încredere investiţie posibilă. Depăşeau douăsprezece mii cinci sute de lire. Doar dobânda era de peste şase la sută pe an. Era un venit demn de un prinţ.

„Percy, habar nu aveam! De unde naiba ai toate astea?"

Când se întunecă, Leon se duse în camera de la intrare şi aprinse lămpile. Lucră până după miezul nopţii, sortând documentele şi verificând conturile. Când ochii stăteau să i se închidă, intră în micul dormitor auster şi se întinse sub plasa de ţânţari de pe patul lui Percy. Salteaua tare era perfectă pentru trupul lui obosit. Era plăcut. După toate cutreierările sale, găsise un loc care părea să fie acasă.

Se trezi în zori, în cântecul unui sturz aflat sub fereastra sa. Coborî dealul şi îi găsi pe Max Rosenthal şi pe Hennie du Rand aşteptând neliniştiţi în cortul popotei. Ishmael pregătise deja micul dejun, dar niciunul nu se atinsese de mâncare. Leon se aşeză în capul mesei.

– Puteţi să vă relaxaţi şi să nu mai staţi pe marginea scaunului. Mâncaţi ouăle şi şunca înainte să se răcească şi să se scandalizeze Ishmael, le spuse el. C and P Safaris este încă pe piaţă. Nu se schimbă nimic. Nu v-aţi pierdut slujbele. Continuaţi la fel ca până acum.

Când termină micul dejun, se duse afară, la maşina Vauxhall. Manyoro porni motorul şi se sui împreună cu Loikot în spate. Leon conduse spre oraş. Prima oprire fu la mica clădire din spatele casei guvernului, ce servea drept registru de proprietăţi. Funcţionarul legaliză certificatul de deces al lui Percy şi testamentul său, iar Leon semnă intrările notate în registrul uriaş legat în coperte de piele.

– Ca executor de drept al domeniului domnului Phillips, aveți treizeci de zile la dispoziție pentru a depune o declarație privind bunurile de pe domeniu, îi spuse funcționarul. Mai trebuie să plătiți o taxă pentru ca proprietățile să le fie restituite moștenitorilor numiți.

Leon tresări.

– Ce vreți să spuneți? O taxă de moarte?

– Da, domnule Courtney. Taxă de moarte. Douăzeci și unu virgulă cinci la sută.

– Ăsta e jaf la drumul mare și șantaj! exclamă Leon. Dacă refuz să plătesc?

– Vă vom confisca bunurile și probabil că veți ajunge la închisoare.

Leon era încă furios din cauza acestei nedreptăți când intră pe porțile cazărmii KAR. Parcă mașina în fața clădirii și urcă treptele, recunoscându-i în trecere pe paznicii care îl salutau. Noul aghiotant stătea în camera de gardă. Spre mirarea lui Leon, acesta era Bobby Sampson, purtând trese de căpitan pe epoleți.

– Se pare că aici toți promovează, chiar și de la cele mai limitate forme de viață, remarcă Leon din pragul ușii.

Bobby îl privi fix preț de un moment, apoi sări de la birou și veni să îi strângă voios mâna.

– Leon, bătrâne prieten! Ce moment de bucurie! Nu știu ce să spun...

– Ai spus deja totul, Bobby!

– Spune-mi ce ai mai făcut de când ne-am văzut ultima oară! insistă Bobby.

Vorbiră aprins o vreme, apoi Leon spuse:

– Bobby, vreau să îl văd pe general.

– Fără îndoială, și el va fi încântat să te vadă. Așteaptă aici! Merg imediat să vorbesc cu el.

Se întoarse peste câteva minute și îl pofti pe Leon în biroul comandantului.

Penrod se ridică și dădu mâna cu Leon pe deasupra biroului său, apoi îi arătă scaunul din fața lui.

– E o surpriză, Leon. Mă așteptam să te întorci în Nairobi peste o lună. Ce s-a întâmplat?

– Percy a murit, domnule! rosti Leon cu vocea stinsă.

Rămas fără cuvinte, Penrod se îndreptă spre fereastră și privi o vreme către terenul de paradă, cu mâinile prinse la spate. Stătură în tăcere o vreme, până când Penrod se întoarse la locul său.

– Spune-mi ce s-a întâmplat! ordonă el.

Leon îi povesti totul. Când termină, Penrod zise:

– Percy știa ce-l așteaptă. M-a rugat să-i fiu martor în testament înainte să plece din oraș. Ți-a spus că a redactat unul?

– Da, unchiule! Mi-a spus și unde să îl găsesc. Deja l-am înregistrat la oficiu.

Penrod se ridică și își puse chipiul pe cap.

– E puțin cam devreme, pentru că soarele încă nu s-a ridicat bine, dar îi datorăm lui Percy un priveghi decent. Haide!

În afară de barman, popota era goală. Penrod comandă băuturile. Se așezară împreună într-un colț liniștit, rezervat comandantului și oaspeților săi. O vreme, conversația lor se învârti în jurul lui Percy și felului în care murise. Apoi Penrod întrebă:

– Ce vei face acum?

– Domnule, Percy mi-a lăsat mie totul, așa că voi continua să susțin compania, numai și numai pentru a-i onora memoria.

– Sunt încântat să aud că faci asta, pentru că există și alte motive, de care ești foarte conștient, spuse Penrod. Cu toate astea, presupun că îi vei schimba numele.

– Am făcut asta deja, unchiule. Am înregistrat noul nume la registrul de proprietăți, chiar în dimineața asta.

– Courtney Safaris?

– Nu, domnule! Phillips and Courtney. P and C Safaris.

– Dar nu i-ai scos numele, ba chiar i-ai dat prioritate aşezându-l înaintea ta!

– Vechiul nume s-a decis printr-o aruncătură de monedă. Percy şi-a dorit foarte mult să fie ca acum. Acesta este doar felul meu de a-l răsplăti puţin pentru tot ce a făcut pentru mine.

– Bravo, băiatul meu! Am nişte veşti bune pentru tine. P and C Safaris se bucură de un început promiţător. Prinţesa Isabella Madeleine Hoherberg von Preussen von und zu Hohenzollern ţi-a promovat compania. Se pare că graful Otto von Meerbach, un prieten de familie al prinţesei, a vorbit cu ea la întoarcerea ei în Germania. Prinţesa te-a recomandat fără rezerve. Von Meerbach a acceptat preţul lui Percy şi deja a plătit avansul cerut în contul tău bancar. A confirmat că va veni în Africa Orientală Britanică, împreună cu tot anturajul său, la începutul anului viitor, pentru un safari de şase luni.

Leon făcu o grimasă şi învârti gheaţa din paharul său.

– Într-un fel, că Percy nu mai este, nu prea mai contează.

– Înveseleşte-te, băiatul meu! Von Meerbach va aduce două prototipuri ale maşinilor sale zburătoare. Se pare că vrea să le testeze în condiţii tropicale. Aparent, le construieşte pentru a transporta corespondenţa, dar în acest safari plănuieşte să le folosească pentru a vâna din aer. Asta spune el, dar, date fiind legăturile sale cu armata germană, mă îndoiesc că acesta este tot adevărul. Cred că le va folosi pentru a zbura pe deasupra ţinutului aflat de-a lungul graniţei noastre cu Africa Orientală Germană, vizând ofensivele militare viitoare împotriva noastră. S-ar putea să ai oportunitatea să-ţi împlineşti visul de a călători printre nori, în timp ce vei aduna câteva informaţii utile pentru mine. Acum, dacă îţi termini băutura, ne putem întoarce în biroul meu. O să îţi dau o copie a confirmării pe care a trimis-o Meerbach. Este cea mai lungă telegramă pe care am văzut-o vreodată; are douăzeci şi trei de pagini şi cuprinde toate cerinţele sale pentru safari. Trebuie să-l fi costat o mică avere s-o trimită.

Leon aştepta pe plaja lagunei Kilindini când vasul german cu aburi *SS Silbervogel* ancoră în radă. Merse spre el cu prima ambarcaţiune. Când urcă pe scară, cinci pasageri îl întâmpinară pe punte: inginerul şi mecanicii săi de la Meerbach Motor Works, dar şi o parte din echipa pe care graful Otto von Meerbach o trimisese înaintea sa.

Omul de la comandă se prezentă drept Gustav Kilmer. Era un tip musculos, de aproape cincizeci de ani, cu un maxilar pronunţat şi cu părul tuns scurt, uşor grizonant. Avea mâinile pătate de unsoare, iar unghiile degetelor îi erau tocite de folosirea susţinută a uneltelor grele. Îl invită pe Leon să bea cu el un pahar cu bere Pilsner în salonul pasagerilor, înainte să debarce.

Când se aşezară cu halbele în mână, Gustav trecu în revistă inventarul încărcăturii care se afla în cala vasului *Silbervogel*. Erau cincizeci şi şase de cutii uriaşe, care cântăreau în total douăzeci şi opt de tone. La acestea se adăugau peste şaptezeci şi cinci de tone de combustibil special, pentru motoarele maşinilor de zburat, depozitate în butoaie de câte o sută nouăzeci de litri fiecare, şi o tonă de ulei şi de lubrifianţi. În plus, mai erau trei maşini Meerbach, fixate pe punte sub prelate verzi. Gustav îi spuse că două erau maşini grele pentru transport, iar a treia era o maşină decapotabilă de vânătoare, proiectată de el şi de graful Otto şi construită în fabrica Weiskirchen. Era unicat.

Barjele avură nevoie de trei zile ca să aducă la mal încărcătura uriaşă. Max Rosenthal şi Hennie du Rand aşteptau în fruntea unui grup de două sute de hamali negri care trebuiau să transfere butoaiele şi cuferele de pe barje în vagoanele de marfă care opriseră în gara Kilindini.

Când cele trei maşini fură aduse la mal şi scoase de sub prelatele lor grele, Gustav le verifică să nu fi fost afectate în timpul călătoriei. Leon privi cu fascinaţie fiecare mişcare a lui. Camionetele erau mari şi robuste, mult mai avansate decât cele

pe care le văzuse el până atunci. Una avea o cisternă de trei sute optzeci de litri, pentru a transporta combustibil pentru mașini și avioane; un compartiment compact, plasat între cisternă și scaunul șoferului, era destinat uneltelor. Era un mic atelier. Gustav îl asigură pe Leon că ar fi putut să întrețină cu ajutorul său toate cele trei vehicule și aeronava, oriunde s-ar fi aflat pe teren.

Leon era impresionat de toate, dar mașina decapotabilă de vânătoare fu cea care îl uimi la maximum. Nu mai văzuse niciodată o mașinărie atât de frumoasă: de la scaunele tapițate cu piele, barul de cocktail încorporat și suporturile pentru arme până la motorul enorm, de o sută de cai-putere și șase cilindri, care se găsea sub capota lungă și strălucitoare, totul era o simfonie a unui geniu ingineresc.

Gustav era la rândul său fermecat de bucuria copilărească a lui Leon și flatat de interesul și laudele primite pentru creațiile sale. Îl invită pe Leon să fie pasagerul său pe drumul lung spre Nairobi.

După ce, în sfârșit, încărcătura principală fu încărcată în vagoanele de tren, Leon le ordonă lui Hennie și lui Max să se suie la bord și să aibă grijă de ea până la Nairobi. Când trenul se îndepărtă de peron și se îndreptă pufăind spre dealurile de pe litoral, Gustav și mecanicii săi se suiră în cele trei vehicule Meerbach și porniră motoarele. Cu Leon așezat pe scaunul pasagerului, Gustav conduse mașina de vânătoare înaintea camioanelor. Drumul fu mult prea scurt pentru Leon, fiindcă fiecare minut era o încântare. Stătea pe un scaun din piele, care era mult mai comod decât cele pliante de pe veranda clubului Muthaiga Country, și era răsfățat de suspensiile mobile patentate ale Meerbachului. Când ajunseră pe o bucată de drum dreaptă și netedă, privi vitezometrul cu uimire; Gustav conducea măreața mașinărie cu o viteză de aproape o sută zece kilometri pe oră.

– Până nu demult, au existat nenumărate dezbateri despre rezistența trupului uman la viteze mari ca aceasta, îi spuse Gustav degajat.

– Mi se taie răsuflarea, mărturisi Leon.

– Vrei să conduci? îl întrebă Gustav mărinimos.

– Aș ucide pentru ocazia asta, recunoscu Leon.

Gustav chicoti jovial și opri la marginea drumului ca să îi cedeze locul la volan.

Depășiră trenul spre Nairobi cu aproape patru ore și se aflară pe peron la sosire, pentru a-l întâmpina. Conductorul trase vagoanele pe o șină alăturată, ca să fie descărcate în dimineața următoare. Leon angajase un contractor, care avea o mașină cu motor pe aburi, ca să ducă încărcătura la destinația sa finală.

Conform uneia dintre nenumăratele instrucțiuni ce fuseseră trimise prin telegramă de la sediul Meerbach din Weiskirchen, Leon construise un hangar mare, deschis pe lateral și cu un acoperiș din prelată, ca să servească drept zonă de atelier și depozit. Îl amplasase pe terenul moștenit de la Percy. Se afla lângă terenul de polo pe iarbă, pe care plănuise să îl folosească drept pistă de aterizare pentru aeronavele care erau încă în cutii, așteptând să fie asamblate.

Pentru Leon erau zile agitate. Una dintre telegramele grafului Otto von Meerbach transmisese instrucțiuni detaliate despre crearea unor condiții care să îi facă lui și însoțitoarei sale o ședere cât mai comodă. La fiecare loc de vânătoare, Leon trebuia să pregătească o cazare dublă pentru cuplu. Astfel, îi fuseseră trimise specificații detaliate pentru apartamentele comode și luxoase. Într-una dintre cutii era împachetată mobila lor, care includea paturi, dulapuri și așternuturi. Primise instrucțiuni și pentru organizarea cinelor. Graful Otto trimisese seturi complete de oale și argintărie, precum și o pereche de candelabre enorme din argint masiv, fiecare cântărind zece kilograme, sculptate cu scene de vânătoare de cerb și de mistreț.

Serviciul din porțelan și paharele din cristal erau înfrumusețate cu ornamente din aur, precum și cu blazonul Meerbach: un pumn în armură, cu o sabie, împreună cu mottoul *Durabo!*, scris dedesubt, pe un steag. „Voi supraviețui!" traduse Leon din latină. Șervetele fine și albe din in erau brodate cu același motiv.

Două sute douăzeci de cutii conțineau cele mai fine șampanii, vinuri și lichioruri, iar cincizeci de cutii erau pline cu delicatese conservate și îmbuteliate: sosuri și condimente, mirodenii rare, precum șofranul, *foie gras* din Lyon, șuncă de Westphalia, stridii afumate, hering danez murat, sardine portugheze în ulei de măsline, melci în saramură și caviar rusesc de beluga. Max Rosenthal fu fermecat când văzu pentru prima oară aceste comori rafinate.

În afară de cutii, mai erau șase cufere mari de cabină etichetate „*Fräulein* Eva von Wellberg. A NU SE DESCHIDE ÎNAINTE DE SOSIREA PROPRIETARULUI". Însă unul dintre ele se deschisese și în el se vedea o superbă colecție de haine de damă și de încălțăminte, potrivite pentru orice ocazie posibilă. Când Leon fu chemat de Max ca să rezolve problema bagajului stricat, rămase mut de uimire. Lenjeria era unică și îi atrase atenția în mod deosebit faptul că fiecare articol fusese împachetat separat în hârtie. Luă un obiect fin de mătase, din care se simțea un miros încântător. În minte începură să-i apară imagini lascive. Le reprimă cu fermitate și puse obiectul vestimentar la loc, în grămadă, apoi îi ordonă lui Max să reîmpacheteze cufărul, să-l repare și să-i sigileze capacul spart.

În săptămânile următoare, Leon le delegă lui Max și lui Hennie rezolvarea detaliilor mărunte, iar el petrecu fiecare oră pe care și-o putea permite în hangarul de pe câmpul de polo pe iarbă, privindu-i pe Gustav și echipa lui cum asamblează cele două aeronave. Gustav lucra cu precizie și meticulozitate. Fiecare cufăr avea o etichetă cu ceea ce conținea, astfel încât erau despachetate în ordinea corectă. Încet, zi după zi, puzzle-ul format din componente de motor, cabluri, bare, aripi și fuzelaje

începu să capete forma recognoscibilă a unei aeronave. Când, în sfârşit, Gustav le termină de asamblat, Leon fu uimit de dimensiunea lor. Fuzelajele aveau o lungime de douăzeci de metri, iar distanţa dintre vârfurile aripilor era de treizeci şi trei de metri. Cadrul era acoperit cu o pânză ce fusese tratată cu un derivat din celuloză, pentru a-i conferi puterea şi fermitatea oţelului. Aeronavele erau vopsite în culori vii, cu modele minunate, flamboaiante. Prima maşinărie avea modelul unei table de şah, cu pătrăţele strălucitoare de stacojiu şi negru; pe bot îi era vopsit numele: *Der Schmetterling – Fluturele.* A doua era decorată cu dungi negre şi aurii. Graful Otto îl botezate *Die Hummel – Bondarul.*

După ce caroseria fu asamblată, aeronavele erau pregătite să îşi primească motoarele. Fuseseră aduse patru motoare rotative, fiecare de 250 de cai-putere, generaţi de şapte cilindri şi paisprezece valve. Pentru a le testa, Gustav le fixă pe platforme realizate din tec rezistent, folosit la traversele de cale ferată. Apoi le porni pe rând. Urletul lor se auzea pe o distanţă de mulţi kilometri, până la clubul Muthaiga Country. În curând, fiecare trântor din Nairobi ajunsese să se învârtească în jurul hangarului, ca să caşte ochii. Acest lucru le afectă serios munca, iar Leon îi ordonă lui Hennie să ridice un gard de sârmă ghimpată în jurul proprietăţii, pentru a-i ţine pe curioşi la distanţă.

După ce Gustav potrivi motoarele, fu gata să le aşeze pe aripile celor două aeronave. Acestea fură ridicate pe rând, cu scripeţi montaţi pe macarale construite deasupra aripilor, apoi el şi mecanicii le manevrară pe poziţie şi le fixară pe monturi. Fiecare set de aripi avea câte două motoare.

După trei săptămâni de la începerea lucrului, asamblarea maşinilor se termină. Gustav îi spuse lui Leon:

– Acum trebuie să le testăm.

– Vei zbura cu ele?

Lui Leon îi era greu să îşi reţină entuziasmul, dar fu imediat dezamăgit când Gustav scutură vehement din cap.

– *Nein!* Nu sunt nebun. Doar graful Otto zboară cu aceste invenţii. Văzu expresia de dezamăgire de pe faţa lui Leon şi încercă să îl consoleze puţin. Eu voi merge cu ele doar la sol, iar tu vei veni cu mine.

În dimineaţa următoare, devreme, Leon urcă pe scara de îmbarcare până în carlinga comodă a *Fluturelui.*

Gustav, îmbrăcat într-o haină lungă din piele neagră şi purtând pe cap o cască asortată din piele şi o pereche de ochelari ridicaţi pe frunte, îl urmă şi se aşeză pe banca pilotului, aflată în spatele carlingii. Mai întâi îi arătă lui Leon cum să se fixeze. Leon urmări fiecare mişcare a lui Gustav, care ridică lifturile şi eleroanele printr-o manetă. Făcu la fel cu palonierele. Când se declară mulţumit de mişcările manetelor, le făcu semn asistenţilor săi de la sol, iar aceştia începură complicata rutină de pornire. În cele din urmă, toate cele patru motoare începură să funcţioneze lin, iar Gustav le făcu un semn afirmativ asistenţilor săi. Aceştia dădură la o parte penele de la roţi.

Gustav acţionă regulatoarele de parcă ar fi fost butoanele unei orgi de catedrală şi *Fluturele* ieşi maiestuos din hangar, în lumina strălucitoare a soarelui african. Se auziră urale din partea celor câteva sute de spectatori care stăteau aliniaţi lângă gardul de sârmă ghimpată. Oamenii lui Gustav alergau pe lângă vârfurile aripilor, ca să ajute la dirijarea maşinăriei. *Fluturele* făcu patru ture complete ale terenului de golf, sărind şi clătinându-se.

Gustav îl văzu pe Leon doritor şi, încă o dată, fu înduplecat de expresia lui.

– Haide! Preia comanda! strigă el în vuietul motoarelor. Să vedem dacă poţi să-l conduci.

Leon se aşeză cu bucurie pe banca pilotului. Gustav încuviinţă când Leon preluă maneta şi palonierele şi atinse cu delicateţe cele patru eleroane.

– *Ja!* Motoarele mele! Simt că le respecţi şi le preţuieşti. În curând, vei învăţa să obţii tot ce e mai bun din ele.

Într-un final, se întoarseră în hangar. După ce coborî pe scară și pași pe pământ, Leon se ridică pe vârfuri și mângâie botul stacojiu și negru al *Fluturelui.*

– Într-o zi, o să zbor cu tine, frumusețea mea mare! îi șopti mașinii uriașe. Al naibii să fiu dacă nu va fi așa!

Gustav coborî în urma lui, iar Leon profită de ocazie ca să îl întrebe ceva ce îl măcina de ceva vreme. Arătă spre rândurile de cârlige și curele poziționate sub aripi, de o parte și de alta a fuzelajului.

– Gustav, pentru ce sunt toate astea?

– Pentru bombe, răspunse Gustav sincer.

Leon clipi, dar afișă mai departe doar o curiozitate politicoasă.

– Desigur, spuse el. Câte poate să ducă?

– Multe! răspunse Gustav cu mândrie. Este foarte puternic. Stai să îți dau cifrele în engleză și așa vei înțelege mai bine. Poate să ridice nouă sute de kilograme, plus un echipaj de cinci persoane și rezervoarele pline cu combustibil. Înainte să se întoarcă la bază, poate să zboare cu o sută șaptezeci și șapte de kilometri pe oră, la o altitudine de două mii șapte sute de metri, pe o distanță de opt sute de kilometri.

– E uimitor!

Gustav mângâie fuzelajul ca un tată care își alintă primul născut.

– Nu mai există o altă mașinărie similară în lume, se lăudă el.

Până la prânz, în ziua următoare, Penrod Ballantyne trimisese deja printr-o telegramă, adresată Biroului de Război din Londra, cifrele exacte ale performanței avionului Meerbach Mark III Experimental.

Următoarea sarcină a lui Leon fu să găsească patru piste de aterizare în sălbăticie, câte una pentru fiecare dintre zonele alese la distanță, unde intenționa să vâneze cu clientul său. Graful

Otto îi trimisese printr-o telegramă instrucțiuni detaliate legate de dimensiunile necesare și de amplasarea lor în funcție de vânturile favorabile. După ce găsi zonele potrivite, Leon marcă solul cu un teodolit și contură pistele. Între timp, Hennie du Rand recrută sute de bărbați din satele din jur, pe care îi puse să taie copaci și să netezească terenul. În unele locuri fură nevoiți să dinamiteze movilele de termite, iar în altele trebuiră să umple numeroasele găuri de furnicar și ravenele. Când pista era terminată, Leon îi marca limitele cu linii de var stins, ca să fie vizibilă din aer. Apoi ridica unul dintre conurile de vânt pe care i le dăduse Gustav. Acesta se înălța în bătaia brizei și flutura mândru pe catargul său din lemn crud.

În timp ce Hennie construia aerodromurile, Max Rosenthal era responsabil cu construirea complicatelor tabere pe care graful Otto le ceruse. Leon îi conduse pe amândoi cu mașina, pentru ca totul să fie gata până la sosirea iminentă a oaspeților lor. Reușiră să finalizeze cu doar câteva zile înainte ca vasul de linie pe care se afla graful Otto von Meerbach să ancoreze în golful Kilindini.

Când vasul german de pasageri *SS Admiral* din Bremershaven apăru la orizont, la gura lagunei Kilindini, Leon fu nevoit să dea mită pentru a se sui la bordul navei-pilot ca să-l întâmpine. Marea era calmă, așa că transferul de pe nava-pilot pe vas fu simplu și ușor. În timp ce urca pe scară, fu interogat de al patrulea ofițer al navei. După ce menționă numele clientului său, manierele omului se schimbară imediat și îl conduse pe Leon pe punte.

După descrierea lui Kermit, Leon îl recunoscu din prima pe graful Otto von Meerbach. Stătea într-o parte a punții, fumând un trabuc Cohiba și vorbind cu căpitanul, care avea o atitudine serviabilă. Graful Otto era singurul pasager căruia i se permitea să se afle pe punte în timpul manevrei complicate de

ancorare a masivului vas de linie. Leon îl studie preț de câteva minute, apoi merse să se prezinte. Graful Otto purta un elegant costum tropical de culoare crem. Era mare și dur ca un stejar, așa cum îi spusese Kermit. Deși dădea impresia unui bărbat plin de mușchi, avea mersul calm și sigur al cuiva copleșit de putere și de o bogăție fără limite. Avea gura lată, dar cicatricea albă din urma unui duel, ce i se întindea dintr-un colț până sub urechea dreaptă, o făcea să pară fixată într-un surâs disprețuitor. Ochii lui de un verde șters aveau o scânteie ageră, plină de inteligență. În mâna stângă ținea o pălărie panama albă și avea capul descoperit. Părul roșcat-deschis era des și tuns scurt.

„Este un ticălos dur și extraordinar!" se gândi Leon rapid înainte să-l abordeze.

– Am onoarea să mă adresez domnului Otto von Meerbach? întrebă Leon făcând o ușoară plecăciune.

– *Jawohl.* Într-adevăr. Pot să întreb cine sunteți?

Vocea contelui era tunătoare, iar tonul, dictatorial.

– Sunt Leon Courtney, domnule. Vânătorul dumitale. Bine ați venit în Africa Orientală Britanică!

Graful Otto zâmbi cu superioritate și îi întinse mâna dreaptă. Leon observă că dosul ei era acoperit de pistrui aurii și un păr creț și roșcat. Pe al treilea deget purta un inel de aur cu un mare diamant alb. Leon se pregăti să-i strângă mâna. Știa că gestul urma să fie strivitor.

– Abia așteptam să te cunosc, domnule Courtney! Am vorbit cu domnul Kermit Roosevelt și cu prințesa Isabella von und zu Hohenzollern. Leon realiză că ar fi putut avea puterea acelei mâini mari și pistruiate doar în cazul în care ar fi făcut apel la toată forța sa. Ambii au o părere foarte bună despre dumneata. Îmi vei face rost de o experiență sportivă excelentă, *ja?*

Graful Otto vorbea o engleză excelentă.

– Într-adevăr, domnule! Intenționez să fac exact asta. Am obținut permise de vânătoare pe numele dumneavoastră pentru mai multe specii. Dar trebuie să mă informați ce vânat vă interesează cel mai mult. Lei? Elefanți?

În cele din urmă, graful Otto îi eliberă mâna. Sângele care revenea îi provoca dureri, iar Leon făcu apel la toată voința sa ca să nu se maseze. Văzu o scânteie de respect în ochii verzi și palizi. Știa că și mâna celuilalt era amorțită, deși nu dădea de înțeles câtuși de puțin că îl durea.

– Germana ta este bună, dar deja mi s-a spus asta, răspunse graful Otto în aceeași limbă. Ca să îți răspund la întrebare, mă interesează să vânez ambele specii, dar mai ales lei. Tatăl meu a fost ambasador la Cairo pe vremea războiului lui Kitchener cu Mahdi. Așa a avut ocazia să vâneze în Abisinia și în Sudan. Am multe dintre pieile lui de leu la cabana mea de vânătoare din Pădurea Neagră, dar acum sunt vechi și au fost mâncate de molii și de viermi. Am auzit că negrii de aici vânează leii cu suliță. Este adevărat?

– Este, domnule! Pentru Masai și Samburu sunt teste ale curajului și dovedesc bărbăția tânărului războinic.

– Aș vrea să văd cu ochii mei această manieră de vânătoare.

– Voi aranja să puteți face asta.

– Bine, dar aș vrea să obțin și multe perechi de colți de elefant. Spune-mi, Courtney, în opinia ta, care este cel mai periculos animal sălbatic din Africa? Leul sau elefantul?

– Bătrânii africani spun că animalul cel mai periculos este cel care te omoară.

– *Ja!* Înțeleg! Este o glumă tipic englezească. Chicoti. Dar tu ce spui, Courtney? Care este?

Lui Leon îi veni în minte imaginea vie a cornului negru și curbat care ieșea prin burta lui Percy Phillips. Nu mai zâmbi.

– Bivolul, răspunse el cu seriozitate. Bivolul rănit care se ascunde în tufișurile dese este cel care primește votul meu.

– Îmi dau seama, după expresia ta, că vorbești din inimă. Gata cu glumele englezești! spuse graful Otto. Așadar, vânăm elefanți și lei, dar cel mai mult vânăm bivoli.

– Domnule, vă rog să înțelegeți că, deși voi face tot posibilul să vă ajut să obțineți trofeele acestor animale sălbatice, multe vor depinde de noroc.

– Mereu am fost un bărbat norocos, răspunse graful Otto.

Era o declarație, nicidecum o laudă.

– Acest lucru este evident chiar și pentru cea mai simplă minte, domnule.

– Și este la fel de evident că tu nu ai o minte simplă, domnule Courtney.

Păreau doi boxeri de categorie grea în deschiderea primei runde. Se priveau unul pe altul în ochi, în timp ce zâmbeau și se fentau, ținând garda sus. În încercarea de a se evalua, făceau aprecieri rapide și își schimbau subtil poziția, ca să capteze fiecare nuanță din tensiunea ce plutea între ei.

Apoi, brusc, Leon simți mirosul unui parfum rafinat în aerul cald, tropical. Era discret și incitant. Același miros fermecător care îl captivase atunci când ținuse în mână articolul de mătase din cufărul spart. Văzu ochii grafului Otto uitându-se peste umărul său și întoarse capul ca să-i urmărească privirea.

Ea era acolo. Deși anticipase această întâlnire, mai des după scrisoarea lui Kermit, se simți nepregătit pentru moment. Percepu o palpitație în piept, ca și când o pasăre captivă dădea din aripi, încercând să scape din colivia coastelor. Respirația i se blocă.

Frumusețea ei depășea de o sută de ori modesta descriere a lui Kermit. Dar avusese dreptate cu privire la un anumit detaliu: ochii ei. Erau de un albastru intens, o nuanță mai închisă decât violetul și mai liniștitoare decât cenușiul. Colțurile exterioare erau înclinate, iar genele îi erau lungi și dese. Avea o frunte lată și înaltă, iar linia maxilarului era fin sculptată. Buzele pline i se despărțeau ușor atunci când zâmbea, descoperind strălucirea dinților mici și foarte albi. Părul ei negru lucea. Îl purta într-o parte, dar, de sub borul pălăriei mici și moderne înclinate peste un ochi, câteva șuvițe moi și cârlionțate scăpaseră din agrafe și îi acopereau urechile mici și roz. Era înaltă, ajungând aproape de umărul lui Leon, dar avea talia extrem de îngustă.

Mânecile bufante ale jachetei de catifea cu dungi îi lăsau brațele goale de la coate în jos. Erau ușor musculoase, precum

acelea ale unei călărețe. Avea mâinile elegante, cu degete lungi și cu unghii perlate, precum o actriță. De sub fusta lungă se zăreau vârfurile unor cizme de călărie din piele de șarpe. Leon își imagina că picioarele erau probabil la fel de armonioase ca și mâinile.

– Eva, să ți-l prezint pe *Herr* Courtney! El este vânătorul care va avea grijă de noi în timpul micii noastre aventuri africane. *Herr* Courtney, ți-o prezint pe *Fräulein* von Wellberg, spuse Otto.

– Încântat, *Fräulein*! răspunse Leon.

Ea zâmbi și îi oferi mâna dreaptă, cu palma în jos. Când o luă într-a sa, o simți caldă și fermă. Leon făcu o plecăciune și o ridică până când degetele ei ajunseră la un centimetru de buzele lui, apoi îi dădu drumul și făcu un pas înapoi. Ea se uită în ochii lui preț de un moment. Căutând în profunzime, Leon observă că privirea ei era enigmatică și plină de apropouri. Avea senzația că privește într-un iaz ale cărui adâncimi secrete nu puteau fi niciodată atinse.

Când se întoarse spre graful Otto ca să-i vorbească, Leon simți o emoție complet străină față de tot ce trăise până atunci. Era un amestec ciudat de euforie și regret, de împlinire și de pierdere subită.

Simțea că descoperise ceva de o valoare infinită și în aproape aceeași clipă îi fusese luat. Când graful Otto puse mâna sa mare și pistruiată pe talia mică a Evei și o trase mai aproape de el, iar ea îi zâmbi, Leon îl urî cu putere, simțind în gât gustul prafului de pușcă ars.

Transferul pe mal se realiză rapid, pentru că graful Otto și consoarta sa adorabilă nu aveau prea multe bagaje cu ei: mai puțin de douăsprezece cufere mari și câteva cutii cu puștile de vânătoare și muniția grafului Otto. Restul fusese deja trimis în primul

transport, la bordul vasului *SS Silbervogel*. În timp ce aceste bagaje erau încărcate rapid în camionul mare Meerbach, ce se afla parcat pe plajă, graful Otto își salută angajații de la Weiskirchen, care se aliniaseră ca să-l întâmpine. Atitudinea lui față de ei era aceea a unui tată față de copiii săi: îl salută pe fiecare după nume și îi tachină pe toți cu mici caracterizări personale. Ei se agitau ca niște cățeluși, zâmbind și mormăind recunoscători în fața condescendenței lui. Leon înțelese că îl venerau ca pe Dumnezeu.

Apoi se întoarse spre Leon.

– Poți să mi-i prezinți pe asistenții tăi, spuse el.

Leon îi chemă în față pe Hennie și pe Max. Graful Otto îi trată în aceeași manieră ușor condescendentă, iar Leon îi văzu aproape imediat seduși de vraja lui. Avea un fel plăcut de a trata bărbații, dar Leon știa că, dacă cineva îl contrazicea sau îl dezamăgea, se întorcea împotriva sa cu răzbunare și fără milă.

– *Sehr gut, meine Kinder.* Foarte bine, copiii mei. Acum putem pleca spre Nairobi, proclamă graful Otto.

Hennie, Max și Ishmael se urcară în spatele camionului alături de mecanicii Meerbach, iar Gustav trecu la volan. Vehiculul uriaș porni pe drumul spre Nairobi.

– Courtney, tu vei merge cu mine în mașina de vânătoare, îi spuse graful Otto lui Leon. *Fräulein* von Wellberg va sta lângă mine, iar tu pe locul din spate ca să îmi arăți drumul și să ne indici locurile importante pe drum.

Se preocupă apoi să o așeze pe Eva pe scaunul pasagerului din față, acoperindu-i poala cu un pled de mohair și punându-i la dispoziție o pereche de ochelari care să-i protejeze ochii de vânt, mănuși care să îi apere mâinile perfecte de soare și o eșarfă de mătase înnodată sub bărbia frumoasă ca să nu-i zboare pălăria. În cele din urmă, verifică cele trei puști din suportul de arme aflat în spatele scaunului său, apoi se sui la volan, își potrivi ochelarii, porni motorul și acceleră în urma camionului. Conducea foarte repede și cu mare lejeritate.

De câteva ori, Leon o văzu pe Eva strângând mânerul uşii când el accelera într-o curbă strânsă sau când corecta câte un derapaj periculos în momentul în care roţile dădeau de un petic de praf fin sau săreau peste denivelări. Totuşi, expresia ei rămânea aceeaşi.

După ce se îndepărtară de coastă, intrară pe câmpurile pline de vânat, trecând pe lângă turme de gazele şi de antilope mari. Eva era distrasă de animalele din jur: râdea şi aplauda de încântare, urmărindu-le reacţia plină de spaimă la trecerea în goană a maşinii.

– Otto! strigă ea! Ce sunt acele mici animale drăguţe care dansează şi sar atât de încântător?

– Courtney, te rog să răspunzi la întrebarea lui *Fräulein*, strigă graful Otto în şuieratul vântului.

– Acelea sunt gazele Thomson, *Fräulein*. În zilele următoare, veţi vedea câteva mii. Sunt cea mai numeroasă specie de animale din această ţară. Mersul lor, pe care l-aţi observat, se numeşte salt. Aşa dau alarma şi le avertizează pe celelalte gazele din jur în legătură cu pericolul.

– Te rog să opreşti maşina, Otto! Vreau să le fac o schiţă.

– Cum doreşti, draga mea.

El ridică din umeri indulgent şi opri maşina. Eva îşi aşeză caietul de schiţe în poală şi cărbunele ei începu să alunece pe hârtie. Aplecându-se uşor în faţă, Leon văzu o reprezentare perfectă a unui animal în salt, cu spatele arcuit şi cu picioarele încordate. Animalul apăruse ca prin magie pe hârtie în faţa ochilor lui. Eva von Wellberg era o artistă talentată. Îşi aminti de şevaletul şi de cutiile de acuarele şi de vopsele cu ulei ce fuseseră transportate cu vasul *SS Silbervogel* înaintea sosirii ei. Atunci nu se gândise prea mult la ele, dar rolul lor era acum limpede.

Călătoria fu întreruptă de mai multe ori la cererea Evei, de câte ori găsea diverse subiecte pe care dorea să le deseneze: un vultur care clocea pe crengile de sus ale unui arbore de acacia

sau o femelă ghepard ce traversa cu picioarele ei lungi savana scăldată de soare, împreună cu cei trei pui mici care o urmau în şir indian. Deşi îi făcea pe plac, era limpede că pe graful Otto îl plictiseau toate aceste întreruperi şi întârzieri. La următoarea oprire, se dădu jos şi scoase o puşcă din suportul de arme. Stând lângă maşină, ucise cu cinci focuri tot atâtea gazele, din şirul celor care săreau pe drum în faţa maşinii. Demonstra o capacitate incredibilă de a ţinti. Deşi Leon dispreţuia un asemenea măcel, îşi păstră un ton civilizat când întrebă:

– Ce doriţi să faceţi cu animalele moarte, domnule?

– Nimic, spuse graful Otto cu nonşalanţă, aşezându-şi puşca în suport.

– Nu doriţi să le examinaţi, domnule? Una are coarnele foarte frumoase.

– *Nein!* Ai spus că vor fi mult mai multe. Lasă-le să hrănească vulturii. Doar verificam cătarea puştii. Hai să mergem!

Când plecară, Leon observă că obrajii Evei erau palizi şi avea pe buze o dezaprobare mută, ceea ce îl făcu să o placă şi mai mult.

Graful Otto era atent la drumul din faţă. Eva nu-l mai privise pe Leon de la prima lor întâlnire de pe puntea vasului. Nici măcar nu îi vorbise: toate întrebările şi remarcile sale erau îndreptate spre el prin graful Otto. Pe Leon îl mira acest lucru. Poate că era o fire extrem de decentă sau poate că lui nu îi plăcea ca ea să vorbească şi cu alţi bărbaţi. Apoi îşi aminti că se purtase prietenos cu Gustav şi că stătuse de vorbă cu Max şi cu Hennie când îi fuseseră prezentaţi la Kilindini. De ce era atât de distantă faţă de el? De pe scaunul din spate, putea să îi examineze pe ascuns trăsăturile. O dată sau de două ori, ea îşi schimbă poziţia pe scaun sau îşi băgă o şuviţă de păr sub eşarfă, conştientă că este observată. În acele momente, obrazul care era întors spre el roşea delicat, de parcă ar fi cunoscut foarte bine dorinţele lui.

Puțin după miezul zilei, după ce trecură de încă o curbă a drumului prăfuit, îl găsiră pe Gustav așteptându-i pe margine. Făcu semn spre mașină și, când graful Otto frână și opri, alergă spre ușa șoferului.

– Vă rog să mă scuzați, domnule, dar v-a fost pregătit prânzul, în caz că doriți.

Arătă spre o dumbravă de acacia, unde era parcat camionul mare, la o sută de metri de drum.

– Bine! Sunt flămând, răspunse graful Otto. Urcă-te pe margine, Gustav! Te duc până acolo.

Cu Gustav urcat pe lateralul mașinii, parcurseră drumul denivelat până în apropierea camionului parcat.

Ishmael întinsese un parasolar între patru copaci și instalase la umbră o masă din lemn și scaune de tabără. Masa era acoperită cu o față de masă albă, din in, pe care așezase tacâmuri din argint și veselă din porțelan. După ce coborâră din mașină, deja înțepeniți, și își întinseră picioarele, Ishmael, purtând fesul roșu și *kanza* sa albă și lungă, veni la fiecare cu un vas cu apă caldă, o bucată de săpun de lavandă și un prosop alb și curat peste braț.

După ce se spălară, Max îi conduse la masă. Fuseseră pregătite platouri cu șuncă și brânză, coșuri cu pâine neagră, bucăți de unt, precum și un vas din argint uriaș, plin cu caviar rusesc beluga. Max scoase dopul primei sticle de vin, dintr-o serie de sticle ce stăteau aliniate pe masa alăturată, și turnă în paharele cu picior lung. Era un vin tare, alb, numit Gewürztraminer.

Eva gustă delicat din mâncare. Bău câteva guri de vin și mâncă o tartină pe care pusese o lingură de caviar. Graful Otto însă mâncă serios. Când masa se termină, dăduse gata singur două sticle de Gewürztraminer, precum și o mare parte din caviar, din șuncă și brânză. Vinul nu părea să aibă vreun efect asupra lui, așa că se urcă din nou la volanul mașinii. O luară spre Nairobi, dar viteza mașinii crescu substanțial, iar râsul lui nestingherit deveni mai puțin cuviincios.

Când întâlniră câteva femei africane care mergeau înșiruite pe marginea drumului, purtând în echilibru pe cap legături de stuf tăiat, graful Otto încetini mașina, ca să studieze atent sânii goi ai fetelor. Apoi, când plecară mai departe, puse o mână în poala Evei, într-o manieră posesivă și familiară, și spuse:

– Unora le place ciocolata – dar eu prefer vanilia.

Ea îl apucă de încheietură și îi puse mâna pe volan.

– Otto! Drumul este periculos, spuse ea pe un ton plat.

Leon clocotea de indignare văzând umilința la care o supusese atât de firesc. Ar fi vrut să intervină și să o protejeze, dar considera că bărbatul l-ar fi putut face pe graful Otto imprevizibil și periculos. De dragul Evei, se stăpâni.

Apoi furia lui se îndreptă spre ea. De ce permitea să fie ținta unui asemenea comportament? Nu părea să fie o ușuratică. Apoi își dădu seama brusc că exact asta era – o curtezană pentru clasa de sus.

Era jucăria grafului Otto și își pusese trupul la dispoziția lui în schimbul câtorva ornamente țipătoare, al unor zorzoane și, cel mai probabil, al unui salariu de prostituată. Ar fi vrut să o disprețuiască. Ar fi vrut să o urască, dar un alt gând îl șocă imediat, precum lovitura unui pumn acoperit cu armură: dacă ea era o ușuratică, atunci și el era la fel. Se gândi la prințesă și la toți cei cărora li se vânduse și cărora le oferise, contra preț, serviciile sale.

Toți trebuiau să supraviețuiască într-un fel sau altul, se gândi el, încercând să se scuze atât pe sine, cât și pe ea. Dacă Eva era o femeie ușoară, atunci cu toții erau la fel. Dar știa că nimic din toate acestea nu era relevant. Era mult prea târziu să o urască sau să o disprețuiască, pentru că deja se îndrăgostise iremediabil de ea.

Intrară în tabăra Tandala la apusul soarelui. Graful Otto dispăru cu Eva în camerele luxoase pregătite să îi primească.

Ishmael și trei membri ai personalului său din bucătărie le duseră cina în sala de mese privată. Cuplul mai apăru doar după micul dejun din dimineața următoare.

– *Guten Tag*, Courtney! Ai grijă ca aceste scrisori să fie trimise imediat.

Graful Otto îi dădu un teanc de plicuri sigilate cu ceară roșie, având imprimați în relief vulturii cu două capete ai Biroului Străin German din Berlin. Scrisorile erau adresate guvernatorului coloniei și celorlalți oficiali din Nairobi, inclusiv lordului Delamere și ofițerului care comanda forțele Maiestății Sale în Africa Orientală Britanică, generalul de brigadă Penrod Ballantyne.

– Acestea sunt scrisorile mele de introducere din partea guvernului kaizerului, explică el. Trebuie livrate astăzi negreșit, *ja?*

– Sigur că da, domnule! Voi avea grijă să se întâmple imediat.

Leon trimise după Max Rosenthal și, în prezența grafului Otto, îl însărcină cu livrarea scrisorilor.

– Ia una dintre mașini, Max! Întoarce-te doar după ce fiecare scrisoare a fost predată.

Când Max plecă, Eva ieși din camerele lor private și li se alătură. Purta costum de călărie și părea odihnită. Părul ei strălucea în lumina soarelui, iar pielea îi era albă și luminoasă.

Graful Otto o privi aprobator, apoi se întoarse către Leon.

– Iar acum, Courtney, vom merge pe aerodrom. Voi zbura cu unul dintre aparatele mele.

În timpul nopții, mașina de vânătoare fusese spălată și lustruită. Se suiră toți trei în ea, iar graful Otto îi conduse prin oraș, apoi spre terenul de polo pe iarbă.

Gustav scosese deja *Fluturele* și *Bondarul* la marginea câmpului. Graful Otto ocoli aeronavele, inspectându-le cu atenție, în timp ce discuta cu Gustav. În cele din urmă, se urcă pe aripi ca să verifice tensiunea firelor de echipare și barele. Deschise carcasa motorului și examină cablurile de combustibil

și accelerație. Deșurubă capacele rezervoarelor de combustibil și folosi o jojă ca să evalueze nivelurile.

Pe la mijlocul dimineții, își exprimă mulțumirea legată de starea celor două aeronave, apoi se urcă în carlinga *Bondarului*. Își legă cureaua căștii de zbor și îl strigă pe Gustav. Cei doi bărbați vorbiră șoptit, apoi graful Otto făcu semn spre mașina de vânătoare. Gustav porni motoarele. După ce se încălziră și începură să meargă uniform, graful Otto porni spre capătul îndepărtat al terenului de polo, unde întoarse mașinăria uriașă până când vârful îi fu îndreptat spre briză.

Sunetul motoarelor atrăsese întreaga populație din Nairobi și, încă o dată, oamenii se aliniară lângă câmp, așteptând entuziasmați. Cu cele patru motoare mergând la maximum, *Bondarul* înaintă spre locul din fața hangarului, unde așteptau Eva și Leon. El stătea cu câțiva pași în spatele ei, într-o poziție mai degrabă de inferioritate decât de egalitate. *Bondarul* căpătă iute viteză și își ridică roata cozii de la sol. Leon își ținu respirația când șasiul masiv sări ușor peste gazon, pentru ca apoi să se desprindă de sol și să se ridice în aer. Mașinăria începu să zboare pe deasupra capetelor lor, la o distanță de doar șase metri. Mulțimea întreagă se aplecă instinctiv, cu excepția Evei.

Când Leon se îndreptă, văzu că ea îl privise pe ascuns. Un zâmbet ușor batjocoritor i se zărea pe buze.

– Vai de mine, îl tachină ea ușor. Acesta este viteazul vânător și neînfricatul ucigaș de animale sălbatice?

De când se cunoscuseră, era a doua oară când îl privea în ochi și prima oară când i se adresa direct. El fu uimit de schimbarea dispoziției ei, mai ales că graful Otto nu era prezent.

– *Fräulein*, sper ca aceasta să rămână singura dată când nu mă ridic la nivelul așteptărilor dumitale, înclinându-se ușor în fața ei.

Eva se întoarse, scurtând intenționat contactul vizual, și își puse mâna streașină la ochi ca să privească mai bine *Bondarul* înconjurând câmpul. Era un refuz, dar Leon savură amintirea

zâmbetului ei, chiar dacă fusese mai mult batjocoritor decât prietenos. Îi urmări privirea și văzu că *Bondarul* cobora deja spre câmp pentru a ateriza.

După aceea, grafu l Otto veni la hangar. Opri motoarele și coborî. Mulțimea care îl privise îl aplaudă puternic și el îi salută pe toți fluturându-și mâna înmănușată. Gustav se grăbi să îl întâmpine, apoi cei doi bărbați, angajați într-o conversație aprinsă, se îndreptară spre *Fluture*. Graful Otto îl lăsă pe Gustav la picioarele scării, urcă în carlingă și porni motoarele. Conduse avionul spre capătul terenului de polo, apoi îl întoarse și veni din nou spre ei. Încă o dată, Leon se minună de miracolul zborului când *Fluturele* decolă și pluti pe deasupra capetelor lor. De data asta, rămase nemișcat, iar când se uită spre Eva, ea îl privea din nou. Înclină capul și ochii ei violeți străluciră de amuzament. Deși vocea îi fu acoperită de agitația spectatorilor, el putu citi pe buzele ei un singur cuvânt:

– Bravo!

Batjocura fu atenuată de un zâmbet mic și misterios. Apoi se răsuci ca să privească avionul înconjurând de două ori câmpul, înainte de a se întoarce pe direcția vântului pentru aterizare. După ce coborî pe pământ, veni aproape de locul în care stăteau ei, în fața hangarului.

Leon se aștepta ca graful Otto să oprească motoarele și să debarce, dar el se aplecă pe latura carlingii și privi fețele oamenilor de jos. O văzu pe Eva și îi făcu semn să vină la el. Ea se mișcă repede, ca să îi facă pe plac. Gustav și doi dintre oamenii săi alergară în fața ei cu scara de îmbarcare. La jumătatea drumului spre *Fluture*, vântul provocat de elice îi lipi fusta de picioare și îi zbură pălăria cu boruri largi de pe cap. Părul ei lung și negru se adună în jurul feței. Însă ea râse și continuă să alerge. Pălăria fu dusă spre Leon, care o prinse în timp ce se rostogolea spre el.

Femeia ajunse la scară şi urcă uşor pe trepte. Era evident că făcuse asta de multe ori până atunci. Leon o privi cum dispare după marginea carlingii. Apoi capul cu cască al grafului Otto se întoarse spre el şi îi făcu un semn. Luat prin surprindere, Leon îşi atinse pieptul într-un gest întrebător.

– Cine? Eu?

Graful Otto încuviinţă emfatic şi îi făcu semn din nou, de data asta mai imperios.

Leon alergă prin siaj. Când urcă pe scară, inima îi bătea cu putere. Intră în carlingă şi îi dădu Evei pălăria. Aceasta o luă, abia întorcându-şi capul în direcţia lui. Era ca şi când schimburile jucăuşe de priviri din urmă cu doar câteva minute nu avuseseră loc niciodată. Eva luă o cască de piele pentru zbor şi şi-o prinse sub bărbie. Apoi îşi acoperi ochii cu lentilele negre ale ochelarilor de protecţie.

– Trage scara sus! strigă Otto, întărind comanda cu un gest al mâinii.

Leon se aplecă pe o parte, ridică scara şi o agăţă de cuierele de pe fuzelaj.

– Bine! Stai aici! zise Otto arătându-i scaunul de lângă el.

Leon se aşeză şi îşi prinse centura de siguranţă. Graful Otto se apropie de el şi îi strigă în ureche:

– Vei fi navigatorul meu, *ja?*

– Unde mergem? strigă Leon.

– Spre cea mai apropiată tabără de vânătoare.

– Asta se află la peste o sută şaizeci de kilometri depărtare, protestă Leon.

– Un mic salt! *Ja!* Vom merge acolo.

Deschise regulatorul şi merse până în capătul îndepărtat al câmpului. Se opri pentru a verifica bordul, apoi împinse încet cele patru manete de acceleraţie până la maximum. Tunetul motoarelor Meerbach era asurzitor. *Fluturele* sări, hurducăindu-se peste fiecare denivelare a solului. În timp ce căpăta iute viteză, aripile i se clătinau.

Leon se ținu de marginea carlingii, privind înainte. Din ochi îi curgeau lacrimi, dar inima îi cânta aproape la fel de tare ca motoarele. Apoi brusc, toată agitația încetă. Leon se uită într-o parte și văzu pământul îndepărtându-se de el.

– Zburăm! strigă el în vânt. Chiar zburăm!

Văzu orașul de sub el, dar avu nevoie de câteva momente să-l recunoască. Totul părea atât de diferit din acel unghi. Încercă apoi să se orienteze după linia șerpuitoare a căii ferate ca să poată distinge reperele: pereții roz ai clubului Muthaiga Country, acoperișul strălucitor al noului hotel al lui Delamere, clădirea mare și văruită a guvernului și reședința guvernatorului.

– Încotro?

Graful Otto fu nevoit să îl scuture de braț ca să îi capteze atenția.

– Urmează linia căii ferate.

Leon arătă spre vest. Încerca să își protejeze ochii de vântul care bătea cu o sută de kilometri la oră și care îi biciuia fața. Graful Otto îl împunse în coaste cu un deget osos și îi arătă un mic sertar din latura carlingii. Leon îl deschise și găsi încă o cască de zbor. Și-o puse pe cap și fixă cureaua sub bărbie, apoi ajustă ochelarii. Acum putea vedea. Lateralele căștii îi protejau și timpanele de vuietul vântului.

În timp ce se concentrase să-și potrivească ochelarii, Eva se ridicase de la locul ei și se mutase în fața carlingii, ținându-se de bara care înconjura marginea. Când se balansa grațios, odată cu mișcarea *Fluturelui*, părea personajul-emblemă prins la prora unei vechi ambarcațiuni.

Apoi, brusc, avionul se lăsă în jos. Leon se prinse panicat de cel mai apropiat mâner. Știa, fără nicio urmă de îndoială, că urmau să cadă din cer și să aibă parte de o moarte rapidă și violentă, ajungând o grămadă de resturi pe pământul de dedesubt. Dar *Fluturele* continua să zboare neabătut spre vest: își mișca aripile într-un gest demn, dispreţuiind complet forțele gravitaționale.

Eva era încă în față. Abia atunci observă Leon centura de siguranță prinsă în jurul taliei ei, precum și carabina de la celălalt capăt al cablului, fixată într-un ochi de oțel sudat în podea, sub picioarele ei. Asta o împiedicase să fie aruncată într-o parte când *Fluturele* coborâse brusc.

Mâinile mari și pistruiate ale grafului Otto mânuiau comenzile cu atingeri delicate. Îi zâmbi lui Leon, ținând în colțul gurii trabucul Cohiba neaprins.

– Curenții de aer! strigă el. E totul în regulă!

Leon era jenat de modul în care își manifestase panica. Citise însă destule despre teoria zborului cât să știe că aerul acționa la fel ca și apa, generând curenți și vârtejuri imprevizibile.

– Mergi în față! îi strigă graful Otto. Mergi în față, de unde poți vedea, ca să mă ghidezi.

Leon se îndreptă încet spre partea din față a carlingii. Fără să privească în direcția lui, Eva se dădu la o parte ca să îi facă loc, iar el se așeză lângă ea și își prinse centura de siguranță de inelul fix. Se apucară amândoi de bară cu ambele mâini. Erau atât de aproape unul de altul, încât lui i se păru, în ciuda vântului, că putea să simtă o urmă din parfumul ei special. Deși stătea cu fața înainte, o privi cu coada ochiului. Curentul îi lipea bluza și fusta lungă de trup și de picioare, astfel încât se distingea ușor fiecare curbă și fiecare rotunjime. Pentru prima oară, îi vedea forma picioarelor lungi și suple, precum și linia sânilor ce se zăreau de sub jacheta de velur. Remarcă imediat că sânii ei erau mai mari, mai rotunzi și mai plini decât cei ai lui Verity O'Hearne. Făcu eforturi ca să își desprindă privirea și să se uite înainte.

Se apropiau deja de marginea Văii Marelui Rift. Observă strălucirea șinelor de oțel acolo unde calea ferată începea să coboare pe povârnișul stepei vulcanice spre fundul văii. Privi în spate spre graful Otto și îi făcu semn cu mâna să întoarcă la nouăzeci de grade spre sud. Germanul încuviință și *Fluturele* coborî o aripă, apoi începu să vireze leneș spre stânga. Forța

centrifugă o împinse uşor pe Eva în el şi, preţ de un lung moment încântător, Leon simţi coapsa ei caldă apăsând-o pe a lui. Ea păru să nu remarce această apropiere, pentru că nu făcu niciun gest de a se îndepărta de el. Apoi, graful Otto ridică aripa şi *Fluturele* se echilibră din nou.

Astfel, contactul fu întrerupt.

Valea Marelui Rift se deschise apoi în faţa lor. De la altitudinea aceea, era o privelişte magnifică, demnă doar de Dumnezeu şi de îngerii săi. Leon putea acum să aprecieze cu adevărat imensitatea ţinutului: dealuri stâncoase şi câmpii arse de culoare leilor, suprafeţe întunecate de pădure şi palisade albastre de dealuri şi munţi ce se întindeau până departe, pe distanţe infinite.

Brusc, puntea de sub picioarele lor se înclină, când graful Otto coborî botul *Fluturelui.* Căzură apoi într-un gol de aer. Sub ei, stâncile povârnişului erau atât de aproape, încât părea că roţile aveau să atingă rocile. Fundul văii se vedea din ce în ce mai clar. Leon o văzu pe Eva strângând balustrada cu mâinile, în timp ce tensiunea din trup îi arcuia spatele. Ca să răspundă gestului ei de mai devreme, dădu drumul balustradei, îşi puse mâinile în şold şi se aplecă treptat în faţă, pe măsură ce aeronava cobora. De data aceasta, ea nu mai putu să-l evite şi îi aruncă o privire rapidă în timp ce el se menţinea în echilibru, în ciuda eforturilor pe care le făcea trupul lui. Eva privi în faţă şi ridică o mână de pe balustradă, pe care o întoarse cu palma în sus în semn de resemnare.

Graful Otto sălta botul *Fluturelui* spre peretele văii. Genunchii lui Leon cedară sub forţa gravitaţiei, iar Eva se împinse în el încă o dată, balansându-se până când *Fluturele* se echilibră din nou. Se îndreptară spre povârniş, trecând cu babordul atât de aproape de perete, încât părea că îl vor atinge din clipă în clipă cu vârful aripii. Leon văzu deodată un grup de cărăbuşi mari şi negri ce se târau la aproape doi kilometri în faţă. Abia când *Fluturele* se apropie de ei, îşi dădu seama că era o turmă mare de bivoli ce fugeau panicaţi din cauza lor. Făcu

un alt semn cu mâna spre graful Otto şi *Fluturele* se apropie periculos de turma fugară. Încă o dată, Eva se lipi de el, dar de data asta îl lovi intenţionat cu şoldul. În timp ce îl treceau fiorii, înţelese că ea era la fel de conştientă de aceste contacte fizice ca şi el.

Trecură pe deasupra bivolilor agitaţi atât de aproape, încât Leon văzu noroiul uscat lipit de blana lor, dar şi cicatricele de pe spatele masculului care conducea turma, lăsate probabil de ghearele ascuţite ale unui leu lacom.

După o vreme, Eva făcu entuziasmată cu mâna, arătând spre partea ei de fuzelaj. Graful Otto se înclină în direcţia sugerată de ea, apoi *Fluturele* se îndreptă, aliniindu-se cu cinci elefanţi uriaşi care mergeau prîn desişul ţepos, la mică distanţă în faţa lor. Deşi nu mai avea scuza gravitaţiei, Eva îl împinse din nou obraznic cu şoldul. Era o joacă în care încercau să se atâţe, exact sub nasul grafului Otto von Meerbach şi care se putea dovedi periculoasă. Leon surâse fără să îşi mişte capul, iar Eva îl privi printre genele coborâte şi zâmbi secretos.

Se apropiară apoi de elefanţii care alergau. Leon observă că erau masculi bătrâni şi că fildeşii a cel puţin doi dintre ei cântăreau mai mult de patruzeci şi cinci de kilograme fiecare. Altul avea unul singur, celălalt fiindu-i rupt de lângă gură; însă cel rămas era impresionant şi chiar îi eclipsa pe cei ai companionilor săi. Otto se lăsă din ce în ce mai jos, până când păru că ar vrea să coboare direct în turmă. Elefanţii, care între timp îşi dăduseră seama că nu puteau să depăşească *Fluturele*, se întoarseră şi se adunară unul lângă altul, formând un zid solid ca să înfrunte ameninţarea din ceruri. Mugeau atât de tare, încât Leon îi auzea dincolo de zgomotul motorului. În timp ce avionul trecea pe deasupra lor, elefanţii se cabrau, fluturându-şi urechile, şi îşi întindeau trompele de parcă ar fi vrut să îl doboare din aer.

Graful Otto urcă apoi şi mai sus deasupra pământului şi continuă să zboare spre sud. În faţa lor se deschiseră noi şi neaşteptate privelişti. Zburară pe deasupra văilor ascunse şi a

intrărilor secrete din pereții stâncoși ai Riftului, care nu apăreau pe nicio hartă studiată vreodată de Leon. Două sau trei văi erau traversate de izvoare, fiind acoperite de o iarbă verde ce adunase nenumărate turme de mamifere mari, de la girafe până la rinoceri. Leon încercă să memoreze amplasarea exactă a fiecăreia, ca să se poată întoarce să le exploreze, dar zburau atât de repede, încât, cu cât avansau, îi era din ce în ce mai greu să țină minte.

Urcară apoi și mai sus, până când reușiră să distingă la orizontul sudic uriașul masiv Kilimanjaro, aflat la peste o sută cincizeci de kilometri distanță. Muntele din depărtare părea albastru și avea vârful acoperit de un nor argintiu, prin care soarele trimitea raze aurii. Graful Otto mișcă aripile ca să îi atragă atenția lui Leon și arătă spre un munte ceva mai apropiat, aflat la doar treizeci sau patruzeci de kilometri distanță. Vârful lui era inconfundabil, motiv pentru care îi atrăsese imediat atenția.

– Muntele Lonsonyo! strigă Leon, dar vocea i se pierdu în vuietul vântului și al motoarelor. Mergi într-acolo!

Făcu semne agitate din mâini, iar graful Otto deschise larg regulatoarele și *Fluturele* se ridică. Platoul Lonsonyo se afla la aproape trei mii de metri deasupra nivelului mării, cam la altitudinea la care zburau avioanele. La început urcă repede, dar pe măsură ce altitudine creștea, viteza încetinea. Deveni apoi atât de lent, încât traversară zona stâncilor la nu mai mult de cincisprezece metri înălțime.

În fața lor, vitele Lusimei pășteau ierburile dulci de pe platoul înalt. Dincolo de ele, Leon distinse forma colibelor și a țarcurilor de vite care formau *manyatta*. Îi făcu semn lui Otto să vireze spre sat. Caprele și găinile însoțite de câțiva băieți dezbrăcați se împrăștiară odată cu apropierea lor. Era ușor să distingă coliba Lusimei printre celelalte, pentru că era cea mai mare și mai lată, învecinându-se cu arborele de consiliu. Lusima apăru doar când ajunseră în fața casei ei. Se ivi brusc în pragul ușii joase a colibei sale, apoi ieși, uitându-se în sus,

spre ei. Era complet dezbrăcată, cu excepția șorțului mic și a brățărilor și colierelor de la glezne, încheieturi și gât. Privi uimită spre *Fluture,* cu o expresie comică.

– Lusima! strigă Leon, scoțându-și casca și ochelarii și făcându-i frenetic cu mâna. Lusima Mama! Sunt eu, M'bogo, fiul tău!

Apoi ea îl recunoscu. Era atât de aproape, încât o văzu cum i se luminează chipul, în timp ce îi făcea semn cu ambele brațe. Trecură de ea și coborâră pe cealaltă parte a muntelui.

Graful Otto mișcă aripile din nou și îl rugă pe Leon prin semne să îi arate pe unde să o ia ca să ajungă în tabăra de vânătoare. Întrucât se aflau pe partea îndepărtată a muntelui Lonsonyo, Leon îi indică un traseu aflat în dreapta stâncilor ascuțite de dedesubt. Nu mai văzuse niciodată acea latură a muntelui. Urcase întotdeauna versantul dinspre partea sudică.

Peretele de stâncă era vertical și de neabordat, precum zidul exterior al unei vechi fortărețe medievale pe care lichenii desenaseră un mozaic multicolor. Apoi, pe neașteptate, *Fluturele* ajunse în dreptul unei crăpături în zid, o fantă verticală ce despica stânca din vârf până la poalele muntelui, în zona grohotișurilor. De dincolo de buza stâncii, din vârf, se revărsa într-o cascadă strălucitoare un izvor ce drena ploile care scăldaseră terenul de sus; părea o cortină mișcătoare peste piatra neagră acoperită de mușchi. Când trecură pe lângă ea, vântul le suflă pe față rafale de stropi fini, care le udă ochelarii. Simțeau apa rece pe obraji precum fulgii de zăpadă.

Cascada cădea câteva sute de metri, până în iazul de la baza stâncii. Razele soarelui nu ajungeau în acel defileu întunecat și misterios, iar umbrele care îl umpleau îl făceau negru ca cerneala. Era atât de circular, încât s-ar fi putut zice că fusese construit de arhitecții antici, romani sau egipteni. Reușiră să îl privească doar câteva secunde, înainte ca *Fluturele* să treacă în viteză pe lângă el. Roca părea să se închidă perfect în urma lor, asemenea unei uși masive de catedrală, ascunzând orice urmă a cascadei.

Când ieşiră din umbra muntelui, soarele devenise roşu din pricina prafului şi a fumului dens de la orizont. Leon privi peste câmpia mov, căutând cu privirea tabăra de vânătoare.

Într-un final, reuşi să distingă departe, în faţă, forma alungită a conului de vânt aurie care marca pista de aterizare. Îi făcu semn grafului Otto să întoarcă spre el şi, în curând, văzură acoperişurile de pânză şi pe cele acoperite cu stuf proaspăt ale taberei pe care Leon încă o numea a lui Percy. În spatele ei se afla o micuţă colină *kopje*, înaltă de doar câteva sute de metri, dar vizibilă de la mulţi kilometri distanţă.

Graful Otto ocoli tabăra ca să verifice direcţia vântului, pentru a stabili cum să se orienteze pe pista de aterizare. În timp ce ocoleau prin partea îndepărtată a taberei, Leon descoperi sub aripă o sălbăticie deasă, aparent impenetrabilă, de tufişuri de acacia, ce se întindea pe mulţi kilometri. În mijlocul acesteia zări un alt grup de forme întunecate. După constituţie, îşi dădu seama că erau bivoli – trei bivoli bătrâni. Ştia cu certitudine că masculii pustnici erau arţăgoşi şi extrem de periculoşi. Când îşi ridicară capetele, privind cu duşmănie spre avion, Leon îi evaluă rapid şi şopti:

– Niciunul nu are un cap decent. Toţi poartă *yamurlka*.

Era o referire jignitoare la boneta de rugăciune evreiască, folosită de bătrânii vânători ca să descrie o pereche de coarne de bivol foarte bătrâne şi extrem de roase; în lipsa vârfurilor, coarnele arătau ca o cască.

Apoi, când graful Otto ateriză şi lăsă *Fluturele* să meargă până în capătul pistei, văzură un nor de praf apropiindu-se pe poteca dinspre tabără. Distinseră apoi un camion, la volanul căruia era Hennie du Rand; Manyoro şi Loikot stăteau în picioare, în spate.

– Scuze, şefu'! îl întâmpină Hennie pe Leon, când coborî din carlingă. Ne aşteptam să soseşti peste cel puţin câteva săptămâni. Ne-ai luat prin surprindere, zise el vizibil ameţit.

– Sunt la fel de surprins ca şi tine să mă aflu aici. Graful îşi face singur programul. Avem mâncare şi băutură în tabără?

– *Ja!* încuviinţă Hennie. Max a adus suficiente de la Tandala.

– Este apă caldă la duş? Paturile sunt făcute? Avem hârtie la toaletă?

– Vor fi toate la locul lor înainte să întrebi încă o dată, promise Hennie.

– Atunci, toate sunt în regulă. Mottoul familiei este *Durabo*, „voi supravieţui?" În seara aceasta vom vedea dacă funcţionează, spuse Leon, apoi se întoarse spre graful Otto, care cobora de pe scară. Sunt încântat să vă pot spune că totul este pregătit pentru dumneavoastră, minţi el vesel în timp ce conducea cuplul spre cazare.

Hennie şi bucătarul său realizară un adevărat miracol al improvizaţiei. Construiră o masă din lăzile cu provizii pe care Max le adusese din Tandala, iar Leon îşi aşteptă oaspeţii în cortul popotei. Când o văzu pe Eva intrând, i se tăie răsuflarea. Era pentru prima oară când vedea o femeie frumoasă în pantaloni, o modă foarte îndrăzneaţă şi avangardistă, care nu ajunsese încă în colonii. Deşi aveau o croială bufantă pe picior şi pe şezut, putea să intuiască ce se afla sub materialul fin.

Îşi dezlipi ochii de la ea de îndată ce îl zări pe graful Otto venind în urma ei.

Hennie răcise în plase de pânză umezite câteva lăzi de bere Meerbach Eisbock. Era o bere care câştigase nenumărate medalii de aur la festivalurile anuale Munich Oktober Bierfests. Era produsul unei mari berării bavareze, ce reprezenta o mică parte din imperiul producătorului Meerbach. Cel mai mare client al său, graful Otto, bău aproape un litru şi jumătate înainte să-i fie servită cina, ca să îşi astâmpere setea.

Când se așează însă în capul mesei, schimbă băutura, trecând de la bere la vinul de Burgundia, un remarcabil Romanée Conti din 1896, pe care îl selecționase personal din cramele sale de la Weiskirchen. Mergea perfect cu aperitivele constând în pate de ficat de antilopă și piept de rață sălbatică, pe felii de *foie gras* prăjit. Graful Otto completă masa cu câteva pahare dintr-un vin de Porto vechi de cincizeci de ani și cu un trabuc cubanez Montecristo.

Trase din trabuc și murmură de plăcere în timp ce se lăsa pe spătarul scaunului, slăbindu-și cureaua cu câteva găuri.

– Courtney, ai văzut bivolii pe deasupra cărora am zburat în drum spre teren?

– Da, domnule.

– Erau în desiș, *nein?*

– Da, erau într-un desiș foarte mare. Dar niciunul nu merita prețul unui cartuș.

– Nu erau periculoși?

– Erau foarte periculoși. Chiar și mai mult dacă ar fi fost răniți, admise Leon, dar...

Graful Otto îl întrerupse:

– „Dar" este un cuvânt care nu îmi place foarte mult, Courtney. Dispoziția sa se schimbă instantaneu. De obicei, este un semn că cineva urmează să se scuze ca să nu mi se supună.

Se încruntă și cicatricea de pe obrazul său se schimbă la culoare, ajungând de la un alb sticlos la un roz trandafiriu.

Leon, care încă nu aflase că acesta era un semn al pericolului, continuă:

– Voiam doar să spun că...

– Nu prea mă interesează ce voiai să spui, Courtney. Aș prefera să asculți ce am *eu* de spus.

Leon se înroși după această ripostă agresivă. O văzu pe Eva, care stătea în afara câmpului vizual al grafului Otto, țuguindu-și buzele și clătinând din cap aproape imperceptibil. Trase adânc aer în piept și, cu un efort, ascultă de avertizarea ei.

– Doriți să vânați acei bivoli, domnule?

– Courtney, nu ești chiar așa un *Dummkopf* cum pari adesea! spuse el râzând, trecând din nou la veselie. Da, într-adevăr, aș vrea să împușc acei bivoli. Îți voi da ocazia să îmi arăți cât de periculoși sunt cu adevărat, *ja?*

– Nu mi-am luat puşca din Tandala.

– Nu vei avea nevoie de ea. Eu sunt cel care o să tragă.

– Doriți să vă însoțesc neînarmat?

– E prea periculos pentru tine, Courtney? Dacă da, mâine poți să rămâi în pat sau sub el. Oriunde te simți la căldură și în siguranță.

– Când veți vâna, vă voi fi alături.

– Sunt încântat că ne înțelegem unul pe altul. Face totul mult mai simplu, nu?

Trase din trabuc până când vârful străluci puternic, apoi suflă un inel de fum perfect care pluti pe deasupra mesei, spre chipul lui Leon.

Eva interveni încercând să stingă flăcările stârnite de furia lor.

– Otto, cum se numește muntele acela frumos, cu vârful plat, peste care ne-ai purtat în această după-amiază?

– Povestește-ne despre el, Courtney! comandă Otto.

– E muntele Lonsonyo. Este un loc sacru pentru *masai* și casa unuia dintre cei mai puternici lideri spirituali ai tribului. Este o clarvăzătoare care poate prevesti viitorul cu o precizie uimitoare, zise Leon, fără să privească în direcția Evei.

– Vai, Otto! exclamă ea. Trebuie să fi fost femeia pe care am văzut-o ieșind din cea mai mare colibă. Cum se numește această profetesă?

– Te amuză toate aceste prostii magice, fetiță naivă? întrebă graful Otto cu indulgență.

– Știi că îmi place să mi se prezică viitorul. Zâmbi frumos și furia lui se evaporă. Nu ți-o mai amintești pe țiganca din Praga? Mi-a spus că inima mea îi aparține cu adevărat unui bărbat puternic, iubitor, care mă va prețui pentru totdeauna. Tu ești acela!

– Desigur! Cine altcineva ar putea fi?

– Otto, cum se numeşte această profetesă?

Otto se întoarse spre Leon şi ridică o sprânceană roşcată.

– Numele ei este Lusima, domnule.

Leon învăţase cum să participe la acest joc de întrebări şi răspunsuri eliptice.

– Cât de bine o cunoşti? îl întrebă graful Otto.

Leon râse uşor.

– M-a adoptat şi sunt acum fiul ei, deci ne cunoaştem foarte bine.

– Ha, ha! Dacă te-a adoptat, se pare că nu este o femeie cu o judecată foarte bună... Totuşi... Graful Otto întinse mâinile ca şi cum s-ar fi predat, apoi o privi pe Eva... Cred că nu voi avea parte de linişte până când nu voi ceda în faţa acestui capriciu al tău. Prea bine! Te voi duce să o vizitezi pe această femeie bătrână a muntelui, ca să îţi citească viitorul.

– Mulţumesc foarte mult, Otto!

Eva îi mângâie dosul palmei şi Leon simţi gelozia arzându-i stomacul.

– Acum vezi că ţiganca din Praga avea dreptate? Eşti atât de bun cu mine... Când mă vei duce acolo? După ce vei vâna bivolii?

– Vom vedea, se eschivă graful Otto şi schimbă subiectul. Courtney, voi fi gata la ivirea zorilor. Am văzut turma la doar câţiva kilometri distanţă. Vreau să ajung acolo înainte de răsăritul soarelui.

Lumea aştepta tăcută apariţia soarelui. Răcoarea nopţii se simţea încă în aer când graful Otto parcă maşina de vânătoare la marginea desişului ţepos aflat dincolo de pista de aterizare. Unul dintre oamenii săi o adusese în tabără peste noapte. Manyoro şi Loikot stăteau în faţa unui mic foc, încălzindu-şi mâinile. Când Leon veni la ei, aruncară cu pământ peste flăcări şi se ridicară.

– Ce aveți să îmi spuneți?

– După ce a apus luna, i-am auzit adăpându-se din iazul de lângă tabără. De dimineață le-am găsit urma și i-am urmărit de la iaz până aici. Sunt aproape, în desiș. I-am auzit mișcându-se acolo cu puțin timp în urmă, raportă Manyoro, apoi continuă: Este adevărat că sunt foarte bătrâni și foarte urâți. Kichwa Muzuru este sigur că dorește să împuște unul?

Îl numiseră pe graful Otto „Cap de Foc", din cauza culorii părului său și a aparentului său curaj, pe care *masaii* îl admirau foarte mult.

– Da, este sigur. Nu am putut să-l fac să se răzgândească, le spuse Leon.

Manyoro ridică din umeri, resemnându-se, apoi întrebă:

– Ce *bunduki* vei avea, M'bogo? Pe a ta am lăsat-o la Tandala.

– Azi nu voi avea o *bunduki*. Dar nu contează. Kichwa Muzuru trage ca un vrăjitor.

Manyoro îl privi chiorâș.

– Și dacă cineva calcă în strâchini, M'bogo? Ce facem?

– Atunci voi înfige ăsta în ochiul bivolului, zise Leon ridicând un băț greu pe care îl luase de lângă potecă.

– Aceea nu este o armă. Nu este bun nici să te scarpini de păduchi cu el. Uite! Manyoro luă una dintre cele două sulițe ale sale și i-o întinse lui Leon cu mânerul înainte. O armă adevărată pentru tine.

Era o lamă frumoasă, lungă de un metru și ascuțită pe ambele părți. Leon o testă pe antebraț, constatând că tăia la fel de ușor precum briciul său.

– Mulțumesc, fratele meu, dar sper că nu voi avea nevoie s-o folosesc. Ia urma din nou, Manyoro, dar fii gata să fugi dacă Kichwa Muzuru calcă în strâchini!

Leon se întoarse apoi la mașina de vânătoare și îl văzu pe graful Otto scoțându-și pușca din tocul de piele. Se simți mai liniștit văzând că era o armă de calibru mare, cu țeavă dublă,

probabil de producție europeană, de 10,75 mm. Era cât se poate de potrivită pentru a urmări eficient un bivol.

– Deci, Courtney, ești gata pentru puțin sport? întrebă graful Otto când Leon veni spre el.

Avea între buze un trabuc neaprins și o pălărie de vânătoare din lână împinsă pe spate și introducea cartușele cu înveliș din oțel în magazia deschisă a puștii.

– Sper că aveți în plan să vă distrați pe cinste azi, domnule! Dar, da, sunt pregătit!

– Văd că ești. Zâmbi văzând sulița din mâna lui Leon. Vânezi iepuri sau bivoli cu aia?

– Dacă e înfiptă unde trebuie, își face treaba.

– Îți voi face o mică promisiune, Courtney. Dacă ucizi un bivol cu arma aceea, te voi învăța să zbori cu avionul.

– Sunt copleșit de mărinimia domneavoastră! zise Leon făcând o ușoară plecăciune. Ați putea să îi spuneți lui *Fräulein* von Wellberg să rămână în mașină până când ne întoarcem? Aceste animale sunt imprevizibile și, odată ce este tras primul foc, se poate întâmpla orice.

El își scoase trabucul din gură și i se adresă Evei:

– Vrei să fii fată bună, *mein Schatz,* și să faci după cum spune tânărul nostru prieten?

– Otto, nu sunt mereu fată bună? spuse ea, dar ceva din privirea ei infirma răspunsul zaharos.

Otto își potrivi trabucul în gură și îi dădu ei cutia Vesta de argint. Eva deschise capacul și scoase un băț de chibrit cu vârful roșu, pe care îl frecă de talpa cizmei. Când se aprinse, îl duse la o distanță de un braț pentru a scăpa de fumul sulfuros, apoi ținu flacăra lângă vârful trabucului. Graful Otto îl privea pe Leon în ochi în timp ce pufăia din țigară. Leon știa că această mică demonstrație de putere și de supunere era în avantajul său. Celălalt bărbat observa tot; probabil că simțea schimburile emoționale dintre ei și încerca să o domine pe Eva. Leon își păstră așadar expresia neutră.

Eva interveni delicat:

– Otto, te rog să ai grijă! Nu știu ce m-aș face fără tine.

Leon se întrebă dacă nu cumva ea încerca să-l protejeze de gelozia furioasă a grafului. Iar dacă acesta era motivul ei, funcționa bine.

Graful Otto chicoti.

– Fă-ți griji pentru bivoli, nu pentru mine!

Luă puşca pe umăr şi, fără niciun alt cuvânt, îi urmă pe cei doi *masai* în desişul cu spini. Leon îl însoți în tăcere.

După ce se adăpostiseră bine, cei trei bivoli se împrăştiaseră ca să se hrănească. Urmele lor mergeau înainte, apoi se întorceau. Era foarte probabil ca, în timp ce îl urmăreau pe unul, să dea nas în nas cu un altul, aşa că se mişcau încet, verificând totul cu atenție la fiecare câțiva paşi. Nu făcuseră nici măcar o sută de paşi când auziră în apropiere trosnetul unor rămurele rupte, urmat de un uşor fornăit. Manyoro ridică o mână; era semnalul de a rămâne pe loc, în liniște deplină. Un minut întreg, care păru mult mai lung, nu se auzi nimic. Apoi frunzele foşniră. Un animal mare înainta prin desiş, venind direct spre ei. Leon atinse mâna grafului Otto, iar el îşi luă puşca de pe umăr şi o ridică în dreptul pieptului.

Apoi tufişurile țepoase se despărțiră brusc exact în fața lor şi prin deschizătură apăru capul unui bivol. Era o creatură bătrână, cu multe cicatrice. Dintr-un corn îi rămăsese doar un ciot zimțat, iar celălalt se tocise de tot din cauza frecării constante de trunchiurile copacilor şi de movilele de termite. Avea gâtul subțire şi pe alocuri era chel. Ochiul deschis era alb şi sticlos, orbit complet de oftalmia provocată de muşte. La început, nu îi văzu. O vreme, rămase pe loc şi mestecă un mănunchi de iarbă. Fire de salivă îi atârnau la colțurile gurii. Apoi clătină capul ca să alunge muştele mici şi negre ce se adunaseră în jurul pleoapelor ochiului orb pentru a bea puroiul galben ce i se scurgea pe obraz.

„Bietul bătrân, se gândi Leon. Un glonț în cap ar fi o adevărată dovadă de milă." Atinse umărul grafului Otto.

– Fă-o! șopti el.

Se pregăti pentru foc, fără să anticipeze ce urma să se întâmple.

Otto dădu capul pe spate și strigă sălbatic:

– Haide! Arată-ne cât de periculos poți fi!

Trase un foc pe deasupra capului bivolului. Acesta se dădu înapoi violent și se întoarse cu fața spre ei. Se uită la ei cu ochiul sănătos, apoi scoase un fornăit zgomotos de consternare și se îndepărtă în galop cu toate puterile, fugind înapoi spre palisada de spini. Dar în clipa în care urma să dispară, graful Otto trase din nou.

Leon văzu praful ridicându-se de pe spinarea bivolului, la distanță de o palmă spre stânga de vertebra noduroasă a spinării, ce se vedea prin pielea cenușie și plină de cicatrice. Se uită cu deznădejde spre bivolul care fugea.

– L-ai rănit intenționat! spuse el pe un ton de completă uimire.

– *Jawohl!* Desigur! Ai spus că, dacă vrem puțin sport, trebuie să fie puțin răniți. Ei bine, acum este rănit și am de gând să îi gâdil și pe ceilalți doi!

Înainte ca Leon să își revină din șoc, graful Otto scoase un strigăt sălbatic de război și porni în urmărirea animalului lovit. Cei doi *masai* erau la fel de uimiți precum Leon. Nedumeriți, îl priviră pe german dispărând în față.

– E nebun! spuse Loikot.

– Da, admise Leon sumbru. Este. Ascultă-l!

Din tufișurile din față se auzeau tropăituri de copite și crengi rupte, pufnituri de furie, focuri de pușcă și gloanțele grele lovind carnea și oasele. Leon își dădu seama că graful Otto trăgea în toți cei trei bivoli, dar nu pentru a-i ucide, ci ca să-i rănească. Se întoarse spre *masai*.

– Nu mai aveți ce să faceți aici! Kichwa Muzuru a călcat în strâchini și le-a făcut bucăți. Întorceți-vă la mașină! le ordonă el. Aveți grijă de *memsahib*.

– M'bogo, asta este o mare prostie. Mergem împreună mai departe.

Se auzi apoi încă un foc, urmat de mugetul de moarte al unui bivol. „Cel puțin unul e doborât, se gândi Leon, dar mai sunt încă doi." Nu era nici timp, nici loc pentru ceartă.

– Haideți, atunci! strigă Leon.

Alergară spre graful Otto, care stătea la marginea unei mici deschizături, în tufele spinoase. La picioarele lui era un bivol rănit de moarte. În agonia finală, picioarele din spate încă loveau convulsiv. Probabil că animalul îl atacase când intrase în luminiș, iar Otto îl doborâse cu un glonț în creier.

– Te-ai înșelat, Courtney! Nu sunt atât de periculoși! remarcă el cu răceală în timp ce încărca din nou rezervorul puștii.

– Câți ai mai rănit? se răsti Leon.

– Pe amândoi, desigur! Nu-ți face griji! S-ar putea să mai ai o șansă să înveți să zbori cu avionul.

– V-ați dovedit curajul, domnule! Acum, dați-mi pușca și lăsați-mă să îi termin.

– Nu trimit niciodată un băiat ca să facă o muncă de bărbat, Courtney. În plus, tu ai sulița ta minunată. De ce ai nevoie de o pușcă?

– O să moară cineva.

– *Ja!* Poate. Dar nu cred că voi fi eu acela. Se îndreptă spre peretele de tufișuri spinoase, dincolo de luminiș. Unul dintre ei s-a dus într-acolo. O să-l trag afară de coadă.

Era inutil să încerce să-l oprească. Leon își ținu respirația până când graful Otto ajunse în capătul opus al luminișului.

Bivolul rănit îl aștepta după primul rând de vegetație. Îl lăsă să se apropie, apoi îl atacă de la circa patru metri. În goana sa, tufișurile explodară. Graful Otto ridică pușca la umăr într-o

clipă, iar când trase, țevile aproape că atinseră nările negre și ude ale bivolului. Fu încă o țintă perfectă spre creier. Picioarele din față ale bivolului se îndoiră sub el. Cu toate acestea, inerția atacului îl proiectă înainte, lovind picioarele ucigașului său ca o avalanșă neagră. Vânătorul fu aruncat pe spate, iar pușca i se desprinse din mâini și căzu în spatele său. Leon auzi aerul ieșindu-i forțat din plămâni. Se ridică gâfâind, în timp ce Leon alerga să-l ajute.

Dar când ajunse în mijlocul luminișului, Manyoro îi trimise un avertisment urgent din spate.

– Pe partea stângă, M'bogo. Vine celălalt!

Leon se întoarse spre stânga și văzu al treilea bivol repezindu-se spre el. Era atât de aproape, încât își cobora deja capul ca să îl agațe cu coarnele. Văzu ochiul orb și supurând al bivolului – acesta era primul animal în care trăsese graful Otto. Leon se întoarse ca să-l înfrunte; se pregăti, stând pe călcâie, într-un echilibru perfect, încercând să aprecieze momentul optim. Când bivolul se apropie de el, se balansă spre partea cu ochiul bolnav a bivolului; acesta nu îl mai văzu și lovi sălbatic acolo unde se aflase cu o secundă în urmă. În cazul în care cornul nu ar fi fost rupt, probabil că i-ar fi despicat burta lui Leon, chiar dacă se dăduse într-o parte. Vârful zimțat îi agăță cămașa, apoi se desprinse. Leon își arcui spatele când trupul masiv al bivolului trecu pe lângă el în goană, stropindu-i pantalonii cu sânge.

– Hei, toro! strigă graful Otto încurajator, străduindu-se să se ridice în picioare. Vocea îi era răgușită de râs, în ciuda agoniei plămânilor goliți de aer. Hei, torero!

Încă râdea când se aplecă să își ridice pușca.

– Împușcă-l! strigă Leon.

Bivolul se opri brusc, proptindu-se pe picioarele din față.

– *Nein!* strigă graful Otto. Vreau să te văd cum îți folosești mica suliță. Ține arma cu țevile îndreptate spre pământ. Vrei să înveți să zbori? Atunci, trebuie să folosești sulița.

Primul lui glonț rupsese piciorul din spate al bivolului de la șold, așa că animalul se recupera greu după atac. Cu toate acestea, se întoarse și își concentră privirea asupra lui Leon, năpustindu-se spre el în galop. Leon învățase ceva din primul atac al bivolului. Ținu sulița în maniera clasică *masai*, cu lama lungă în prelungirea antebrațului, ca o spadă, și lăsă bivolul să se apropie, așteptând până în ultima clipă pentru a-și mișca trupul într-o parte din calea atacului, intrând în zona oarbă a animalului. În timp ce trupul mare și negru trecea pe lângă picioarele lui, se aplecă și își îndreptă vârful suliței în spațiul dintre omoplați. Nu încercă să îl înjunghie. În schimb, lăsă bivolul să primească lama în forța atacului. Fu uimit de cât de repede pătrunse oțelul ascuțit. Abia simți impactul când lungimea suliței dispăru în trupul negru, care se opinti. Dădu drumul tijei și lăsă bivolul să plece cu sulița; animalul își scutură capul dintr-o parte în alta, luptându-se cu agonia provocată de lama tăioasă. Leon observă mișcările violente ale oțelului în pieptul său care tăiau țesutul inimii și al plămânilor.

Apoi bivolul se opri încă o dată în partea opusă a luminișului. Scutura din cap, încercând încă să-l identifice. Leon rămase nemișcat. În cele din urmă, animalul îl văzu și se întoarse spre el, dar mișcările lui erau acum lente și nesigure. Se clătina, dar continua să se apropie. Înainte să ajungă la el, deschise gura și scoase un muget lung și jos. Din gură îi țâșni un jet gros de sânge din plămâni și căzu în genunchi. Apoi se lăsă încet pe o parte.

– *Olé!* strigă graful Ottò, de data aceasta pe un ton deloc batjocoritor.

Când Leon se uită la el, văzu respect în ochii bărbatului.

Manyoro se îndreptă încet spre locul în care zăcea bivolul. Se aplecă și prinse cu ambele mâini mânerul *assegai*-ului care ieșea dintre omoplați. Își îndreptă spatele, apoi scoase oțelul însângerat din rană și îl salută pe Leon cu sulița.

– Te felicit! Sunt mândru să fiu fratele tău.

Când se întoarseră în tabără, graful Otto transformă micul dejun într-o sărbătoare a propriei bravuri. Se aşeză în capul mesei, înfulecând şuncă şi ouă şi bând cafea, în care turnase generos coniac. Îi povesti Evei o variantă foarte colorată a vânătorii, menţionându-l în trecere pe Leon, la finalul relatării lungi.

– Când mai era doar un singur animal pe picioare, l-am lăsat pe Courtney să-l doboare. Desigur, îl rănisem atât de tare, încât nu a fost o provocare adevărată, dar a reuşit să-l omoare într-un fel destul de iscusit.

În clipa aceea, atenţia lui fu captată de o activitate de lângă cort. Hennie du Rand şi cojocarii se duceau în spatele camionetei. Erau înarmaţi cu topoare şi cuţite de măcelari.

– Ce fac oamenii aceştia, Courtney?

– Se duc să aducă bivolii dumitale.

– Pentru ce? Capetele sunt inutile, după cum mi-ai spus deja, şi sigur carnea este atât de bătrână şi de tare, încât nu se poate mânca.

– Atunci când este afumată şi uscată, hamalii şi alţi muncitori o consumă cu mare plăcere. În ţara aceasta, orice carne este foarte apreciată.

Graful Otto se şterse la gură cu şervetul şi se ridică.

– Mă duc la ei. Sunt curios ce fac.

Era încă una dintre deciziile impulsive care îl caracterizau, dar tot îl luă pe Leon prin surprindere.

– Voi veni cu dumneata.

– Nu este nevoie să faci asta, Courtney. Poţi rămâne aici ca să te ocupi de realimentarea *Fluturelui* pentru zborul înapoi spre Nairobi. O voi lua pe *Fräulein* von Wellberg cu mine. Se va plictisi în tabără.

„M-aş strădui să o distrez dacă mi-ai da o şansă", se gândi Leon, păstrând însă pentru sine acest sentiment.

– Cum doriţi, domnule! încuviinţă el.

Hennie fu copleşit să aibă o companie atât de ilustră în camion, chiar şi pe drumul scurt până la bivoli. Când se sui însă pe locul şoferului, graful Otto îl linişti, oferindu-i un trabuc. După primele fumuri, Hennie se relaxă şi reuşi să răspundă coerent la întrebările bărbatului, în loc să mormăie jenant.

– Deci, du Rand, mi s-a spus că eşti sud-african, *ja?*

– Nu, domnule. Sunt bur.

– Este diferit?

– *Ja*, este foarte diferit. Sud-africanii au sânge britanic. Sângele meu este pur. Eu fac parte dintre cei aleşi.

– Mie mi se pare că nu îţi plac prea mult britanicii.

– Îmi plac unii dintre ei. Îmi place şeful meu, Leon Courtney. Este un bun *Sout Piel.*

– *Sout Piel?* Ce înseamnă?

Hennie privi jenat spre Eva.

– Este o discuţie între bărbaţi, domnule. Nu e pentru urechile tinerelor doamne.

– Nu-ţi face griji! *Fräulein* von Wellberg nu vorbeşte engleza. Spune-mi ce înseamnă.

– Înseamnă „penis sărat", domnule.

Graful Otto începu să râdă, anticipând o glumă bună.

– Sculă sărată? Explică-mi!

– Au un picior în Londra şi pe celălalt în Cape Town, iar scula le atârnă prin Atlantic, spuse Hennie.

Graful Otto râse cu poftă.

– *Sout Piel! Ja!* Îmi place! Este o glumă bună. Chicotelile lui se stinseră şi reluă conversaţia din punctul în care rămăsese. Deci nu îţi plac britanicii? Ai luptat împotriva lor în război, nu?

În timp ce conducea vehiculul pe o bucată de teren extrem de dură, Hennie se gândi cu grijă la întrebare.

– Războiul s-a terminat, spuse el în cele din urmă, pe un ton plat şi nepărtinitor.

– *Ja*, s-a terminat, dar a fost un război urât. Britanicii v-au ars fermele și v-au ucis vitele.

Hennie nu răspunse, dar ochii i se întunecară.

– V-au închis femeile și copiii în lagăre. Mulți au murit acolo.

– *Ja*. Este adevărat, șopti Hennie. Mulți au murit.

– Acum, terenul este distrus și nu mai există mâncare pentru copii, iar *Volk*-ul tău este sclav pentru britanici, ***nein?*** De aceea ai plecat! Ca să scapi de amintiri.

Ochii lui Hennie erau deja plini de lacrimi. Le șterse cu un deget plin de bătături.

– În ce comando ai luptat?

Hennie se uită la el pentru prima oară.

– Nu am spus că am luptat în vreun comando.

– Dă-mi voie să ghicesc, sugeră graful Otto. Poate ai luptat sub Smuts[1].

Hennie clătină din cap cu o expresie de dezgust amar.

– Jannie Smuts este un trădător al oamenilor săi. El și Louis Botha au trecut la uniforme. Le vând britanicilor drepturile noastre, moștenite prin naștere.

– A! exclamă graful Otto, cu aerul unui om care știa deja răspunsul la întrebarea sa. Îi urăști pe Smuts și pe Botha. Atunci știu cu cine ai fost. Trebuie să fi fost cu Koos de la Rey. Nu așteptă un răspuns. Spune-mi, du Rand, ce fel de om a fost generalul Jacobus Herculaas de la Rey? Am auzit că a fost un mare soldat, mai bun decât Louis Botha și Jannie Smuts la un loc. Este adevărat?

– Nu a fost un om oarecare, zise Hennie, uitându-se doar la drumul din față. Pentru noi a fost un zeu.

– Dacă ar mai fi vreodată războaie, l-ai urma din nou pe Jacobus Herculaas de la Rey, Hennie?

---

[1] Jan Christiaan Smuts a fost un om de stat proeminent din Africa de Sud și Comunitatea Britanică, lider militar și filosof. A deținut diverse funcții ministeriale, îndeplinind, printre altele, funcția de prim-ministru al Uniunii Africii de Sud din 1919 și până în 1924 și, din nou, din 1939 până în 1948 (n.red.)

– L-aș urma și prin porțile iadului.

– Cei din comandoul tău l-ar urma și ei?

– Da. Toți l-am urma.

– Ai vrea să îl întâlnești din nou pe Jacobus Herculaas de la Rey? Ai vrea să mai dai mâna cu el încă o dată?

– Asta nu este posibil, mormăi Hennie.

– La mine totul este posibil. Eu pot face să se întâmple orice. Nu spune nimănui nimic. Nici măcar șefului tău, *Sout Peil*, pe care îl placi. Asta este doar între noi doi. Într-o zi, în curând, te voi lua cu mine ca să îl revezi pe generalul Jacobus Herculaas de la Rey.

Eva era înghesuită lângă el. Stătea incomod și o plictisise conversația, care se purta într-o limbă pe care nu o înțelegea. Graful Otto știa că singurele limbi cunoscute de ea erau germana și franceza.

Leon realimentă *Fluturele* dintr-un butoi de o sută nouăzeci de litri ce fusese adus de la Nairobi în camionul Meerbach condus de Gustav. În timp ce făcea asta, îi trimise pe Manyoro şi pe Loikot în vârful dealului, undeva deasupra taberei, ca să se alăture conversaţiei *masai* şi să adune veştile interesante. O dată sau de două ori încercă să asculte vocile distante şi ascuţite, care strigau una spre alta din vârfurile dealurilor.

Chungaji foloseau un tip de stenografie verbală. El putea să identifice doar câteva cuvinte izolate, dar nu reuşea să urmărească toată conversaţia.

După ce umplu cu combustibil şi ultimul dintre cele patru rezervoare ale *Fluturelui*, îşi spălă mâinile în bazinul din faţa cortului său, exact când cei doi *masai* coborau de pe deal. Începură să-i raporteze tot ce aflaseră de la ceilalţi.

Se spunea că, la următoarea lună plină, aşa cum se obişnuia în acea perioadă a anului, Lusima avea să prezideze o conferinţă a bătrânilor triburilor Masai, pe muntele Lonsonyo. În plus, avea să sacrifice o vacă albă pentru strămoşi. Bunăstarea tribului depindea de respectarea acestor ritualuri.

Se mai spunea că avusese loc un raid al unor războinici *nandi*. Aceştia furaseră treizeci şi trei de vite frumoase de la *masai*, dar mai mulţi *morani* răzbunători îi prinseseră din urmă pe malul râului Tishimi.

Recuperaseră toate vitele şi aruncaseră cadavrele hoţilor de vite în râu. Crocodilii eliminaseră dovezile. Comisarul de district începuse o anchetă la Narosura, dar se părea că toţi cei

din zonă sufereau de amnezie. Nimeni nu știa nimic despre vitele furate sau despre războinicii *nandi* care lipseau.

Se mai spunea și că patru lei veniseră în Valea Riftului din direcția Keekorok. Toți erau masculi tineri. Fuseseră bătuți de un mascul mai bătrân și alungați din grupul în care se născuseră: acesta nu tolera rivalitățile când venea vorba de împerecherea cu femelele. Cu două nopți în urmă, tinerele animale uciseseră șase vaci tinere din *manyatta,* exact la vest de muntele Lonsonyo. Astfel, se făcuse un apel la *morani,* pentru a se aduna în acest sat numit Sonjo. Urmau să le predea o lecție de bune maniere acestor patru lei ucigători de vite.

Leon era încântat de vești. Graful Otto își exprimase dorința de a privi o vânătoare ceremonială, iar această coincidență era fericită. Leon îl trimise pe Manyoro la *manyatta* Sonjo, care îi găzduia pe vânătorii de lei, cu un dar de o sută de șilingi pentru șeful de trib local și cu solicitarea de a le permite celor doi *wazungu* să fie spectatori la vânătoare.

Când graful Otto se întoarse cu Hennie în Vauxhall, după măcelărirea carcaselor de bivol, Leon avea deja caii înșeuați, iar catârii de povară erau pregătiți cu suficiente provizii pentru expediția spre Sonjo. Când clientul său coborî, Leon îi spuse repede vestea cea bună.

Graful Otto fu entuziasmat.

– Repede, Eva! Trebuie să ne schimbăm în haine de călărie și să plecăm imediat. Nu vreau să ratez spectacolul.

Merseră pe cai în galop, parcurgând astfel aproape treizeci de kilometri. Când se făcu prea întuneric ca să mai vadă drumul în față, descălecară și scoaseră șeile. Mâncară o cină rece și dormiră pe pământ. În dimineața următoare, porniră din nou înainte să se lumineze de-a binelea.

A doua zi, puțin înainte de prânz, începură să audă tobe și cântece pe măsură ce se apropiau de satul Sonjo.

Manyoro venise din sat ca să îi întâmpine și îi aștepta ghemuit lângă drum. Se ridică și se apropie pentru a primi caii.

– Totul este aranjat, M'bogo. Şeful de trib din *manyatta* a fost de acord să amâne vânătoarea până la sosirea voastră. Dar trebuie să te grăbeşti. Războinicii *morani* sunt neliniştiţi şi nerăbdători să îşi însângereze sulițele şi să-şi recâştige onoarea. Şeful nu îi mai poate reţine mult timp.

Luptătorii, adunaţi în mijlocul ţarcului pentru vite, formau o bandă de elită aleasă de bătrâni, dintre cei mai curajoşi şi mai buni dintre ei. Erau bărbaţi tineri, cincizeci la număr, îmbrăcaţi în kilturi roşii din piele, decorate cu mărgele de fildeş şi cochilii de melci. Piepturile lor goale străluceau graţie stratului de grăsime şi ocrului caracteristic. Aveau părul aranjat într-un stil complicat, cu codiţe răsucite. Erau supli, cu membrele lungi şi cu muşchii bine proporţionaţi. Aveau trăsături frumoase şi acviline, iar ochii le erau strălucitori şi ageri, arătând dorinţa de a începe vânătoarea.

Se aliniară într-un singur şir, umăr lângă umăr. În fruntea lor se afla un *morani* senior, un războinic experimentat, care purta cinci cozi de leu prinse de kilt, câte una pentru fiecare *nandi* ucis în luptă.

Casca lui de războinic era de fapt blana de pe capul unui leu cu coamă neagră, un semn în plus pentru bravura lui, care arăta că ucisese singur leul cu *assegai*-ul. La gât avea, atârnat de un şnur, un fluier făcut din cornul unui cerb de antilopă roşcată, care îl ajuta să trimită semnale.

Mai multe sute de bărbaţi în vârstă, alături de femei şi copii, priveau dansul din partea exterioară a platformei. Femeile aplaudau şi scandau. Când cei trei albi intrară în *manyatta*, tobele căpătară un ritm mai sălbatic şi mai frenetic. Toboşarii loveau cu frenezie în buştenii goi, stârnind războinicii la luptă. Apoi începură dansul leului, cântând şi sărind în aer cu picioarele lor solide sau mârâind ca leii atunci când loveau din nou pământul.

După aceea, liderul suflă o comandă ascuţită prin fluier şi trupa începu să mărşăluiască, ieşind în şir indian din ţarcul de vite, ca un şarpe lung şi sinuos. Între ei erau spaţii egale.

Coborau pe panta ierboasă, iar lumina soarelui se reflecta în oţelul strălucitor al *assegai*-urilor lor. Pe umeri purtau scuturi lungi din piele, pe fiecare fiind pictat câte un ochi mare, în negru şi ocru, iar pupila, într-un alb strident.

– De ce au ochi pe scuturi, Otto? întrebă Eva.

– Răspunde la întrebare, Courtney!

– Luptătorii *morani* spun că asta îi va provoca pe lei să atace. Haideţi! Nu trebuie să rămânem în urmă! Când se va întâmpla, va fi totul foarte rapid.

Călăreţii urmară şirul lung şi şerpuitor de războinici.

– Cum ştiu unde să găsească vânatul? întrebă graful Otto.

– Au iscoade care supraveghează leii, răspunse Leon. Dar leii nu au plecat departe. Au ucis şase vite şi nu vor pleca până când nu vor termina toată carnea.

Manyoro alergă spre scăriţa şeii lui Leon şi spuse ceva, iar Leon se aplecă să îl asculte. Când se îndreptă, îi zise grafului Otto:

– Manyoro spune că vitele moarte sunt într-un bazin puţin adânc, peste următorul dâmb. Arătă în faţă. Dacă ocolim prin dreapta şi ne poziţionăm la înălţime, vom avea o vedere de sus.

Se îndepărtară de potecă şi porniră în galop, făcând un cerc larg ca să ajungă înaintea şirului de *morani* în punctul de observare. Cei din faţa lungului şir de războinici traversau muchia şi începură să coboare în bazin.

Manyoro îi sfătuise bine. Când se opriră pe creastă, văzură bine vâlceaua ierboasă. Observară carcasele vitelor care putrezeau, cu burţile umflate de gaze. Unele fuseseră parţial devorate, dar altele păreau neatinse.

Şirul de războinici schimbă formaţia. Când ajunseră într-un loc stabilit, fiecare războinic se îndreptă în direcţia opusă faţă de bărbatul din faţa lui. Ca o linie de dansatori bine instruiţi, şirul se împărţi în două. Se formară astfel două linii gemene care se transformau într-un laţ ce avea să înconjoare luminişul ierbos. La sunetul ascuţit al fluierului, capetele şirurilor de

războinici începură să se strângă. Manevra fu realizată iute. Un perete de scuturi și de sulițe mărginea valea.

– Nu văd leii, spuse Eva. Ești sigur că nu au fugit?

Înainte ca vreunul dintre ei să îi poată răspunde, un leu se ridică. Stătuse întins pe pământ, cu blana potrivindu-i-se perfect cu iarba brună și arsă de soare. Deși era tânăr, era lung și suplu. Avea coama scurtă și rară ca un puf de păr roșu. Mârâi spre luptători, cu buzele dezvelindu-i colții lungi și strălucitori.

Ei îi întoarseră salutul.

– Te vedem, răule! Te vedem, ucigaș al vitelor noastre!

Sunetul celor cincizeci de voci îi alarmă pe ceilalți lei. Se ridicară din ascunzătorile lor aflate în iarba scurtă, apoi se ghemuiră și priviră cu ochii galbeni spre inelul de scuturi. Dând nervoși din cozi, mârâiau și rânjeau cu teamă, dar și cu furie. Erau tineri și nu mai trecuseră printr-o astfel de experiență.

Sunetul cornului de antilopă se auzi din nou și războinicii *morani* începură să intoneze în cor *Cântecul Leului*. În timp ce cântau, se mișcau la unison cu toții, tremurând și bătând din picioare. Se apropiară treptat de cei patru lei, ca un piton care se strânge în jurul prăzii sale. Un leu fu tentat să atace peretele din jur, dar bărbații scuturară din scuturi și strigară la el:

– Vino! Vino! Suntem pregătiți să te întâmpinăm!

Leul își întrerupse atacul, oprindu-se ferm pe picioarele din față. Privi fix spre bărbați, apoi se întoarse și alergă spre frații săi. Mergeau în cerc neliniștiți, mârâind și ridicându-și coamele amenințător. Se repezeau din când în când spre peretele de scuturi, dar își întrerupeau atacurile și se întorceau.

– Leul a cărui coamă e roșcată va ataca primul, aprecie graful Otto.

De îndată ce rosti aceste cuvinte, cel mai mare dintre cei patru lei se lansă într-un atac iute și hotărât, direct spre scuturi. Războinicul senior, care purta pe cap blana neagră de leu, suflă în fluierul de corn. Apoi arătă cu sulița spre un bărbat din șir, aflat pe linia atacului, și strigă numele acestuia:

– Katchikoi!

Războinicul ales sări în aer în semn de recunoştinţă, apoi ieşi din linie şi se repezi cu paşi lungi şi săltaţi spre leul care ataca. Însoţitorii săi îl încurajară cu urlete sălbatice, din ce în ce mai zgomotoase. Leul îl văzu venind şi viră spre el, răcnind la fiecare pas şi lăsând o dâră perfectă pe pământul roşcat, cu vârful negru al cozii din care lovea într-o parte şi-n alta. Ochii săi galbeni şi strălucitori erau aţintiţi asupra lui Katchikoi.

Când se apropiară unul de celălalt, bărbatul schimbă unghiul de atac, forţând leul să vină dinspre dreapta, spre braţul care purta suliţa. Apoi se lăsă într-un genunchi, în spatele scutului său. Vârful *assegai*-ului era îndreptat spre pieptul leului şi animalul alergă direct spre oţel. Lama lungă şi argintie dispăru rapid în trupul roşcat, ca printr-o magie. Katchikoi eliberă mânerul, lăsând lama înfiptă în pieptul leului. Apoi ridică scutul din piele netăbăcită şi leul se izbi direct de el. Nu încercă să reziste greutăţii şi saltului marii feline, aşa că se rostogoli înapoi şi se ghemui, ţinând scutul interpus. În ciuda *assegai*-ului care îl străpunsese, puterea şi furia leului nu se diminuaseră. Zgârie scutul cu ambele labe din faţă, săpând urme adânci cu ghearele galbene. Răgea îngrozitor şi încerca să muşte din scut, dar pielea era uscată şi tare ca fierul, iar colţii săi nu aveau de ce să se prindă.

Maestrul de vânătoare fluieră scurt şi patru dintre camarazii lui Katchikoi ieşiră din cercul războinicilor şi se îndepărtară rapid, grupându-se câte doi pe fiecare parte. Leul îşi concentra tot efortul asupra lui Katchikoi, aşa că îi văzu venind doar când era deja înconjurat. *Assegai*-urile lor se ridicară şi coborâră repetat, înfigându-şi adânc lamele lungi în organele vitale ale leului. Bestia scoase un răget puternic, care ajunse limpede la călăreţii de pe deal, apoi se prăbuşi de pe scut şi se rostogoli, împietrind imediat.

Katchikoi sări în picioare, apucă mânerul armei sale, puse un picior pe pieptul leului şi scoase lama înfiptă. Fluturând oţelul însângerat, îi conduse pe cei patru însoţitori ai săi la locurile lor din inelul de războinici. Fură întâmpinaţi cu

aclamații ce păreau să se ridice până la cer și prin ridicarea sulițelor. Apoi inelul de *morani* înaintă din nou, strângându-se inexorabil în jurul celor trei lei rămași. Pe măsură ce inelul se micșora, războinicii se uneau într-un zid tot mai solid, cu marginile exterioare ale scuturilor suprapunându-se.

În centru, cei trei lei se agitau înainte și înapoi, căutând să scape. Se desprinseră și atacară, dar se întoarseră cu cozile între picioare. În cele din urmă, unul își făcu suficient curaj și atacă cercul. Războinicul care îl înfruntă împinse adânc lama *assegai*-ului său, dar când se dădu înapoi, leul trase cu ghearele de marginea scutului și îl dădu la o parte, astfel încât capul bărbatului și pieptul gol rămaseră expuse. Ghearele leului rănit mortal îi despicară pieptul, iar fălcile complet deschise îi cuprinseră capul, mușcând până când colții săi lungi se unire și striviră craniul omului ca o nucă într-un spărgător. Camarazii bărbatului mort străpunseră leul cu o furie răzbunătoare.

Într-o succesiune rapidă, ultimii doi lei atacară rândul de războinici din față, care se năpustiră asupra lor ca un val puternic peste o stâncă. Mârâiau puternic și se repezeau disperați cu ghearele încovoiate, în timp ce oțelul ascuțit îi înjunghia adânc. Muriră sub sulițe.

Frații de arme ridicară din iarbă trupul sfâșiat al camaradului lor mort și îl întinseră pe scut. Apoi, cu brațele complet ridicate, îl purtară în aer până acasă, cântându-i laude. Când trecură pe lângă privitorii de pe deal, graful Otto ridică un pumn strâns, în semn de elogiu pentru eroul mort. Războinicii îi răspunseră cu un strigăt sălbatic, ridicând *assegai*-urile în aer.

– Acela a fost un luptător care a murit bărbățește, spuse graful Otto cu o intensitate solemnă, pe un ton pe care Leon nu îl auzise niciodată până atunci.

Apoi se scufundă în tăcere. Toți trei erau profund mișcați de tragedia petrecută sub ochii lor. După un timp, graful Otto vorbi din nou:

– Ceea ce am văzut azi aici face ca toată etica vânătorii – în care am crezut până acum – să pară lipsită de noblețe. Cum aș putea să mă consider un vânător adevărat dacă nu m-am confruntat cu o asemenea bestie magnifică având doar o suliță în mână? Se întoarse în șa și privi spre Leon. Aceasta nu este o solicitare, Courtney, este un ordin. Dă-mi un leu, un leu matur cu coamă neagră! Îl voi ataca pe jos. Fără arme. Doar eu și bestia.

În noaptea aceea, campară în *manyatta* Sonjo și rămaseră treji, ascultând tobele care intonau un cântec funebru pentru războinicul ucis în vânătoarea de lei. Bocetele femeilor și cântecele bărbaților se auzeau de departe.

În întunericul de dinaintea zorilor, plecară călare din nou. Când soarele răsări pe după povârnișul Văii Riftului, cerul estic se umplu de lumină, strălucind în auriu și purpuriu, uimindu-le ochii și încălzindu-le trupurile. Își dădură jos hainele și călăriră mai departe în cămăși. Cumva, acest răsărit era un epilog potrivit pentru vânătoarea de lei. Le agită simțurile și le îmbunătăți dispoziția, ajungând să vadă frumusețea în tot ceea ce îi înconjura și mirându-se de micile lucruri care până atunci ar fi trecut neremarcate: pieptul pescărușului, o bijuterie albastră țâșnind pe deasupra drumului din față, grația unui vultur care plutea în înălțimile cerului, cu aripile întinse scăldate în aur, un pui de gazelă care îngenunchease sub burta mamei și împungea lacom ugerele cu botul, în timp ce laptele i se prelingea pe bărbie... Oile priveau trecerea lor fără teamă, cu ochii uriași, umezi și strălucitori.

Buna dispoziție o cuprinse și pe Eva. Arătă cu cravașa și strigă veselă:

– Vai, Otto! Vezi creatura aceea mică din iarbă, agitându-se ca un bătrân care și-a pierdut ochelarii de citit? Ce este?

Deşi ea i se adresase grafului Otto, Leon avu sentimentul că împărtăşea momentul doar cu el, aşa că îi răspunse:

– Este un viezure de miere, *Fräulein*. Deşi pare blând, este una dintre cele mai feroce creaturi din Africa. Nu are frică şi este extrem de puternic. Blana lui este atât de dură, încât rezistă la înţepăturile de albine şi la ghearele şi colţii multor animale mai mari decât el. Până şi leul îl evită. Puteţi interacţiona cu el doar pe riscul dumneavoastră.

Eva îi aruncă o privire cu ochii ei violet, apoi se întoarse spre graful Otto, râzând dulce.

– Îţi seamănă în toate! Pe viitor, o să mă gândesc la tine ca la viezurele meu de miere.

Cu care dintre ei vorbea? se întrebă Leon. Cu femeia aceasta, un bărbat nu putea să fie sigur de nimic. Avea mereu ceva enigmatic sau ambiguu.

Înainte să se decidă, ea se întoarse în direcţia drumului şi, stând în scări, arătă spre orizontul sudic.

– Uită-te la muntele de acolo! De la acea distanţă, forma plată a vârfului era puternic evidenţiată de răsăritul soarelui. Sunt sigură că este muntele peste care am zburat, cel pe care trăieşte prezicătoarea *masai*.

– Da, *Fräulein*! Acela este muntele Lonsonyo, confirmă Leon.

– Vai, Otto, este atât de aproape! strigă ea.

El chicoti.

– Este aproape pentru că vrei tu să mergi acolo. Pentru mine, o zi de călărit ar fi prea grea.

– Ai promis să mă duci acolo! spuse ea cu o voce posomorâtă şi dezamăgită.

– Aşa este! Într-adevăr! încuviinţă el. Dar nu am spus când.

– Atunci, zi-mi acum! Când? întrebă ea. Când, dragul meu Otto?

– Nu acum! Trebuie să ne întoarcem imediat la Nairobi. Această întârziere a fost o indulgenţă. Am afaceri importante

de care trebuie să mă ocup. Acest safari african este numai de plăcere.

– Sigur că nu, zise ea strâmbându-se. La tine e mereu vorba de afaceri.

– Cum altfel mi-aș putea permite să te am drept prietenă? zise graful Otto cu un umor greu de digerat, făcându-l pe Leon să se întoarcă pentru a nu își arăta furia la această remarcă aspră.

Eva păru să nu audă sau să nu îi pese, iar graful Otto continuă:

– Poate că voi cumpăra o proprietate aici. Se pare că nu-i rău să investești într-un pământ nou, care are numeroase resurse de exploatat.

– Dar după ce vei termina cu afacerile mă vei duce pe muntele Lonsonyo? insistă Eva.

– Nu renunți ușor, zise graful Otto clătinând din cap cu o falsă disperare. Bine. Voi face o înțelegere cu tine. După ce voi ucide leul cu *assegai*-ul, te voi duce să o vezi pe vrăjitoare aceea.

Încă o dată, dispoziția Evei se schimbă brusc. Avea din nou privirea pierdută și o expresie închisă, rece și de nepătruns, exact când Leon credea că ar putea să zărească ceva dincolo de armura ei.

La prânz, descălecară într-o dumbravă de arbori înalți de mahon, lângă un mic iaz al unui pârâu fără nume, înconjurat de trestii, pentru a odihni caii. După o oră, când reașezară șeile ca să pornească mai departe, Eva exclamă iritată, stând lângă iapa ei:

– Siguranța de pe scărița dreaptă este blocată. Dacă aș cădea, aș ajunge să fiu târâtă.

– Ocupă-te, Courtney, și asigură-te că nu se mai întâmplă! ordonă graful Otto.

Leon îi aruncă frâiele lui Loikot și se duse repede lângă Eva. Ea se mută puțin ca să îi permită să ajungă la scărița legată cu piele. Totuși, rămase aproape de el când se aplecă să examineze oțelul. Trupul calului îi ascundea pe amândoi de privirea grafului Otto. Leon observă că ea avusese dreptate – clapeta de siguranță

chiar era blocată. Când plecaseră din *manyatta* Sonjo în dimineața aceea, fusese deschisă – o verificase chiar el. Eva îi atinse mâna și inima îi tresări. Probabil că deschisese singură clapeta, ca să aibă o scuză și să găsească un moment doar pentru el. El o privi din lateral. Era atât de aproape, încât îi simțea respirația pe obraz. Nu se parfumase, dar mirosea dulce, ca un pisoi hrănit cu lapte. Preț de o clipă, privi adâncimile ochilor ei violet și văzu femeia de dincolo de văl, din spatele măștii frumoase.

– Trebuie să merg pe munte. Acolo este ceva pentru mine. Șoapta ei era atât de ușoară, încât Leon crezu că își imaginează. El nu mă va duce niciodată. Trebuie să o faci tu. Era un ușor tremur în vocea ei. Te rog, Viezure!

Implorarea sinceră și noua poreclă îl făcură să își piardă răsuflarea.

– Ce s-a întâmplat, Courtney? strigă curios graful Otto.

Mereu în stare de alertă, probabil că simțise ceva.

– Sunt furios că s-a blocat clapeta. Ar fi putut fi periculos pentru *Fräulein* von Wellberg. Leon scoase cuțitul și folosi lama ca să desprindă clapeta. Acum o să fie bine, o asigură el pe Eva.

Încă acoperiți de iapă, el îndrăzni să-i mângâie dosul palmei care se sprijinea de șa. Ea nu-și retrase mâna.

– Încălecați! Trebuie să mergem mai departe! ordonă graful Otto. Am irosit destul timp aici. Vreau să zbor azi spre Nairobi. Trebuie să ajungem la pista de decolare cât mai este suficientă lumină pentru zbor.

Porniră în viteză. Când, în sfârșit, ridicară scara în carlinga *Fluturelui*, soarele era roșu la orizont, ca un *morani* muribund pe scutul său. Chiar dacă nu avea experiență, Leon înțelese că graful Otto decolase dincolo de limitele siguranței. În acel anotimp, asfințitul era scurt; avea să se întunece în mai puțin de o oră.

Traversară peretele Văii Riftului, zburând suficient de sus încât să prindă ultimele raze de soare; dar pământul de

dedesubt era deja cuprins de o umbră mov de nepătruns. Apoi, brusc, soarele dispăru, stingându-se ca o lumânare.

Continuară să zboare pe întuneric, până când Leon distinse în depărtare un mic grup de lumini, care semnalizau oraşul. În imensitatea întunecată a ţinutului, păreau o mulţime de licurici. Când ajunseră deasupra terenului de golf, era întuneric complet. Graful Otto acceleră repetat, apoi încetini motoarele continuând să zboare în cerc. Brusc, farurile celor două camioane Meerbach se aprinseră sub ei, fiecare la câte un capăt al pistei de aterizare, luminând iarba. Gustav Kilmer auzise motoarele *Fluturelui* şi venise să îl salveze pe iubitul său stăpân.

Ghidat de lumini, graful Otto aşează lin *Fluturele* pe gazon, ca o cloşcă care se ghemuieşte pe ouă.

Leon credea că vizitarea taberei lui Percy din Valea Riftului cu avionul şi vânătoarea de bivoli din desişul cu spini indicau doar începutul safariului şi că graful era, în sfârşit, pregătit să pornească în sălbăticie.

Dar presupunerea lui era incorectă.

A doua zi de dimineaţă, după întoarcerea lor din tabăra lui Percy şi aterizarea nocturnă pe terenul de polo pe iarbă din tabăra Tandala, graful Otto se aşează la masă pentru a lua micul dejun, în faţa unei grămezi de plicuri. Erau răspunsuri la scrisorile oficiale trimise de la Oficiul Străin German din Berlin, pe care Max Rosenthal le distribuise tuturor demnitarilor din Africa Orientală Britanică.

Graful Otto traduse câteva pasaje din fiecare misivă pentru Eva, care stătea în faţa lui, gustând graţios dintr-un platou cu felii de fructe.

Părea că toată societatea din Nairobi era dornică să aibă alături un om ca graful Otto von Meerbach. Ca orice oraş de

frontieră, Nairobi avea nevoie de o scuză pentru a petrece, iar el era cea mai bună ocazie din ultimii trei ani, de la deschiderea clubului Muthaiga. Fiecare scrisoare conținea câte o invitație.

Guvernatorul coloniei găzduia o cină specială la Casa Guvernului, în onoarea sa. Lordul Delamere organiza un bal formal la Norfolk, noul lui hotel, pentru a-i ura lui și lui *Fräulein* von Wellberg bun venit în zonă. Cei din comitetul clubului Muthaiga îl numiseră pe graful Otto membru onorific și, ca să nu fie depășiți de Delamere, organizau și ei un bal, pentru a-l învăța pe graf ce însemna apartenența la club. Ofițerul care comanda forțele armate ale Maiestății Sale britanice în Africa de Est, generalul de brigadă Penrod Ballantyne, trimisese o invitație la un banchet organizat în sala de mese a regimentului. Lordul Charlie Warboys invitase cuplul la o petrecere cu porci la proțap, de patru zile, pe domeniul său de douăzeci de mii de hectare, aflat la marginea Văii Riftului. Clubul de polo din Nairobi îi acordaseră grafului Otto statut de membru deplin și îl rugau să joace în prima lor echipă într-un meci împotriva Puștilor Africane ale Regelui, în prima sâmbătă a lunii următoare.

Graful Otto era încântat de euforia pe care o stârnise. Ascultând discuțiile dintre Eva și Leon cu fiecare invitat, își dădu seama că plecarea lor din Nairobi fusese mutată într-un viitor destul de îndepărtat. Germanul acceptă toate invitațiile și, la rândul său, scrise altele, pentru cine spectaculoase, banchete și baluri pe care el urma să le găzduiască la Norfolk, la Muthaiga sau în tabăra Tandala. În acel moment, Leon înțelese de ce trimisese acele provizii enorme de mâncare și băutură pe vasul *SS Silbervogel*.

Totuși, lovitura de mare maestru al ospitalității pe care o dădu graful, ce încălzi fiecare inimă din colonie și îi câștigă in-stantaneu reputația unui tip simpatic, fu ziua porților deschise. Lansă o invitație publică la un picnic pe terenul de polo. La această adunare, oaspeților aleși, precum guvernatorul, Delamere, Warboys și generalul de brigadă Ballantyne, avea să le fie oferit un zbor cu unul dintre avioanele sale. Eva își exercită influența asupra

lui și îl convinse să lărgească invitația pentru fiecare băiat și fată cu vârsta cuprinsă între șase și doisprezece ani. Toți urmau să zboare.

Întreaga colonie fu cuprinsă de bucurie. Doamnele doreau să transforme ziua porților deschise într-un echivalent african al cursei Ascot. Dintr-un simplu picnic, se transformă într-un eveniment cu dimensiuni regale. Lordul Warboys donă trei boi tineri, de calitate superioară, care urmau să fie fripți la proțap, deasupra unui strat de cărbuni. Fiecare membră a Institutului Femeilor copsese ceva la cuptor, pregătind prăjituri și plăcinte. Lordul Delamere avea în sarcină aprovizionarea cu bere: trimisese de urgență o telegramă la berăria din Mombasa și se asigură că o cantitate mare avea să fie expediată în doar câteva zile. Se află despre invitație până și în hinterland sau printre familiile de coloniști din fermele izolate; aceștia își încărcară căruțele, pregătindu-se de drum pentru Nairobi.

În oraș erau doar patru croitori și serviciile lor fură rezervate în scurt timp. Bărbierii de pe Main Street erau ocupați cu tunsul bărbilor și al părului în aer liber. Școala de băieți și mănăstirea de fete declarară zi de sărbătoare. Se zvonea prin clase că fiecare copil care avea să zboare urma să primească de la graful Otto un dar simbolic sub forma unei machete, la scară mică, similară *Fluturelui.*

Leon fu implicat în toată această activitate febrilă. Graful Otto hotărâse că era nevoie de un al doilea pilot pentru grupurile de copii dornici, care aveau să stea la coadă pentru un zbor. El urma să fie pilotul oaspeților adulți, dar nu dorea să își umple carlinga cu progeniturile lor. Leon auzi când îi spunea Evei că prefera copii în starea lor prietenoasă, dar nu în forma lor agitată și zgomotoasă.

– Courtney, ți-am promis că te voi învăța să zbori!

Leon fu luat prin surprindere. De la vânătoarea de bivoli, era prima oară când graful Otto amintea de instrucția de zbor; crezuse că promisiunea era dată uitării.

– Vom merge imediat pe pistă, Courtney! Azi, vei învăța să zbori!

Leon se aşează în carlinga *Bondarului* lângă graful Otto şi îl ascultă cu atenţie cum descria funcţiile şi operarea fiecărui cadran şi instrument, buton şi comutator, manetă sau altă comandă. În ciuda complexităţii lor, Leon deja învăţase câte ceva despre folosirea panoului de zbor, după modelul „ce face omul, face şi maimuţa". Graful Otto îl ascultă pe Leon care repeta tot ce tocmai învăţase, chicotind şi încuviinţând.

– *Ja!* M-ai urmărit când zburam. Eşti iute, Courtney. Asta este bine!

Leon nu se aşteptase ca graful să fie un instructor bun şi fu plăcut surprins de atenţia lui la detalii şi de răbdarea sa. Începură cu pornirea şi oprirea motorului, apoi trecură mai departe la rularea pe pistă: cu vântul din lateral, în direcţia sus şi contra lui. Leon începu să simtă comenzile şi reacţiile maşinăriei, la fel ca frâiele şi scările unui cal. Cu toate acestea, fu surprins când graful Otto îi aruncă o cască de zbor din piele. Pune-o pe cap! Rulară până în capătul îndepărtat al terenului de polo, unde strigă, încercând să acopere vuietul motorului: „Cu botul în vânt!" Leon potrivi cârma la tribord şi porni cele două motoare de la babord. Ştia deja cum să folosească propulsia pentru a manevra maşinăria. *Bondarul* se întoarse uşor, cu nasul în vânt.

– Vrei să zbori? Zboară, atunci! ţipă graful Otto.

Leon îl privi cu groază şi neîncredere. Era prea devreme. Nu era pregătit încă. Mai avea nevoie de puţin timp.

– *Gott im Himmel*[1]*!* strigă graful Otto. Ce mai aştepţi? Zboară!

Leon trase adânc aer în piept şi prinse regulatoarele. Le împinse treptat, aşteptând ca ritmul celor două motoare să se sincronizeze. Ca o bătrână care alerga spre un autobuz, *Bondarul* porni la pas, galopă şi, în cele din urmă, sprintă. În mâinile lui, Leon simţi manetele ca şi cum s-ar fi trezit la viaţă.

[1] Dumnezeu în Paradis! – în original în limba germană. Aici cu sensul de Dumnezeule mare! (n.red.)

Simți ușurința zborului iminent în vârful degetelor sale, în picioarele așezate pe barele cârmei și în suflet. Era o senzație de putere și de control absolut. În șuieratul vântului, inima începu să îi cânte. Vârful încercă să schimbe direcția, însă el îl redresă cu o atingere ușoară a cârmei. Simți cum *Bondarul* tresare ușor sub el. Vrea să zboare, se gândi el. Amândoi vrem să zburăm!

Lângă el, graful Otto făcu un semn și Leon înțelese. Maneta tremura sub degetele lui. O împinse ușor. În spatele lui, coada masivă a avionului se ridică de la sol. *Bondarul* reacționă bine și la eliberarea frânei. Simți accelerația în mâinile lui și, când graful Otto făcu din nou un semn, trase maneta ușor spre spate. Roțile săriră o dată, de două ori și apoi își luă zborul. Ridică botul și îl fixă spre linia orizontului, în urcare. Suiau din ce în ce mai sus. Aruncă o privire peste marginea carlingii și văzu în urmă pământul făcându-se din ce în ce mai mic. Zbura. Pe manetă erau doar mâinile lui, iar pe cârmă doar picioarele lui erau. Zbura cu adevărat. Se avânta vesel tot mai sus.

Lângă el, graful Otto încuviință, apoi îi făcu semn să rămână la aceeași altitudine, să se încline spre stânga și apoi spre dreapta. Cu ajutorul manetei și cârmei, Leon îndreptă *Bondarul*, iar acesta îl ascultă fără să protesteze.

Graful Otto încuviință din nou și ridică vocea pentru ca Leon să-l audă:

– Unii se nasc cu vântul în păr și sclipirea stelelor în ochi. Cred că s-ar putea să fii unul dintre noi, Courtney.

După indicațiile sale, Leon făcu un cerc larg, apoi se alinie cu pista de aterizare. Încă nu învățase cum să încetinească mașinăria și să coboare. Ar fi trebuit să-i țină botul în sus și să îl lase să încetinească, pentru a coborî datorită propriei greutăți. În schimb, îndreptă botul în jos și coborî vertiginos spre câmp. În accelerație, *Bondarul* se izbi de pământ și sări din nou în aer. Fu forțat să redeschidă flapsurile și să încerce din nou. Lângă el, graful Otto râdea.

– Mai ai încă multe de învățat, Courtney. Încearcă din nou!

A doua oară, fu mai bine. Având aripile mari, *Bondarul* era lent. Trecu peste gardul terenului de polo, la nouă metri de sol, cu o viteză de nouăzeci de kilometri pe oră. Menținându-i botul în sus, îl lăsă să se apropie de pământ. Aterizâ cu o zgâlțâitură care îi încleștă dinții, dar nu mai sări. Graful Otto râse din nou.

– Bun! Mult mai bine! Din nou!

Leon învăța repede. Următoarele trei aterizări aveau să fie îmbunătățite treptat, iar a patra fu o aterizare perfectă, roțile principale și cea din coadă atingând solul deodată.

– Excelent! strigă graful Otto. Acum mergi spre hangar!

Leon era euforic. Prima lui zi de instrucție fusese un triumf și știa că în zilele următoare ar fi putut să devină și mai bun.

Când ajunse cu *Bondarul* în fața hangarului, întinse mâna spre maneta de combustibil pentru a opri motoarele, dar graful Otto îl strigă.

– Nu! Eu mă dau jos, dar tu nu.

– Nu înțeleg, spuse Leon mirat. Ce vrei să fac?

– Ți-am promis că te voi învăța să zbori și asta am făcut. Acum zboară, Courtney, sau mergi și sinucide-te. Mie îmi este totuna.

Graful Otto von Meerbach se dădu jos din carlingă și dispăru, lăsându-l pe Leon, după cele doar trei ore de instrucție, în fața primului său zbor de unul singur.

Avu nevoie de un impuls combinat al minții și al trupului să întindă mâna și să apuce maneta de accelerație. Capul i se învârtea. Uitase tot ce învățase.

Inițiе accelerarea pentru decolare cu vântul din spate. *Bondarul* prinse viteză treptat și îl ridică în aer cu câteva secunde înainte să fi lovit gardul care împrejmuia terenul. Se mai ridică un metru, pentru siguranță, dar cel puțin zbura. Privi peste umăr și îl văzu pe graful Otto stând în fața hangarului, cu pumnii în șolduri, cu capul dat pe spate și tot trupul scuturându-se de râs.

– Ai un simț al umorului minunat, von Meerbach. Rănești intenționat doi bivoli și trimiți un novice să se sinucidă. Orice, pentru distracția ta!

Dar furia fu de scurtă durată. Zbura singur. Pământul și cerul erau doar ale lui.

Cerul era strălucitor și limpede, cu excepția unui singur nor argintiu ce nu părea mai mare decât mâna lui. Urcă rapid cu *Bondarul* și se întoarse spre el. Părea aproape solid, ca pământul. Zbură deasupra lui. Apoi se întoarse și de această dată atinse fumul argintiu cu roțile, ca și când ar fi aterizat pe el.

„Joacă printre nori, exultă el. Așa își petrec timpul îngerii și zeii?" Se lăsă în jos, prin stratul de nori și, pentru câteva secunde, fu orbit de cețurile argintii. Apoi izbucni din ele în lumina soarelui, râzând. Coborî din ce în ce mai mult, în timp ce pământul mare și brun se grăbea să-l întâmpine. Se echilibră atunci când roțile atinseră ușor vârfurile copacilor. Câmpiile Athi se deschiseră în fața lui și se lăsă și mai jos. La nouă metri de sol și o sută șaizeci de kilometri pe oră, se avântă peste întinderea sălbatică, fără arbori. Turmele de animale se împrăștiară dezordonat sub roțile lui. Era atât de jos, încât trebui să ridice vârful aripii de la babord ca să evite coliziunea cu gâtul întins al unei girafe în galop. Urcă din nou și coti spre linia Dealurilor Ngong. De la trei kilometri, distinse acoperișurile din stuf ale taberei Tandala. Zbură peste ea atât de jos, încât putu să recunoască fețele angajaților care îl priveau uimiți. Erau Manyoro și Loikot. Se aplecă peste marginea carlingii și le făcu semn cu mâna, iar ei începură să țopăie și să danseze, răspunzându-i cu o exuberanță sălbatică.

Încercă să caute printre ei o față albă. Nu orice față albă, ci pe cea specială. Fu dezamăgit că nu era acolo. Vira spre pista de aterizare și, trecând peste vârfurile Dealurilor Ngong, văzu calul. În față, pe linia orizontului, se afla iapa cenușie, preferata ei. Apoi o văzu și pe ea în picioare, lângă capul patrupedului. Purta o bluză galben strident și o pălărie de paie cu boruri late. Își ridică privirea spre avionul care se apropia, dar nu păru interesată.

„Desigur, nu știe că eu sunt. Crede că este graful Otto." Leon zâmbi în sinea lui și coborî spre ea. Își ridică ochelarii și se aplecă peste marginea carlingii. Era atât de aproape de ea, încât

observă când ea îl recunoscu. Eva își dădu capul pe spate și îi văzu licărirea dinților albi în timp ce râse. Își scoase pălăria și o flutură când el trecu pe deasupra, atât de aproape, încât iapa alarmată sări și scutură din cap. Leon își închipui că putea chiar să distingă culoarea ochilor Evei.

Când urcă din nou, se reașeză ca să se uite la ea. Încă îi făcea semne. O voia în carlingă, lângă el. Voia să poată întinde mâna și să o atingă. Apoi își aminti de caietul de semnalizare din dulăpiorul de lângă el. Graful Otto folosise o pagină ca să ilustreze un aspect al instrucției. De caiet era legat cu sfoară un creion. Ținu caietul între genunchi și scrise repede, în timp ce cealaltă mână o avea pe comenzi. „Zboară cu mine pe muntele Lonsonyo. Viezurele." Rupse pagina și o împături. În dulăpior, unde găsi caietul, era un ghem de funde stacojii pentru mesaje, fiecare lungă de aproape doi metri. Scoase una. Avea la un capăt un plumb de mărimea unei bile de muschetă și la celălalt, un buzunar mic, cu nasture.

Strecură hârtia împăturită în el și îl închise, apoi întoarse *Bondarul.*

Eva se afla încă în vârful dealului, dar călarea iapa. Văzu *Bondarul* și se ridică în scărițe. Leon calculă iute înălțimea și viteza, apoi aruncă funda care se desfășură și pluti spre pământ. Eva întoarse iapa și galopă spre funda stacojie. Când viră strâns și se întoarse către ea, Leon o văzu dându-se jos din șa și ridicând funda. Deschise buzunarul, scoase biletul, îl citi și flutură cu ambele mâini deasupra capului, încuviințând energic. Râse și își arătă dinții sclipitori.

Ziua porților deschise organizată de graful Otto von Meerbach pe pista de aterizare căpătă treptat importanță, până când păru să eclipseze aproape orice alt eveniment din istoria coloniei, inclusiv sosirea primului tren de pe coastă sau chiar

vizita lui Theodore Roosevelt, fostul președinte al Statelor Unite ale Americii.

După cum remarcase unul dintre glumeții de la barul clubului Muthaiga, colonelul Teddy nu oferise zboruri gratuite cu avionul.

Până la răsăritul acelei zile măreţe, un mic oraş format din corturi înconjura deja terenul de polo. Cele mai multe găzduiau familiile de coloniști care veniseră din împrejurimi, celelalte erau standuri cu gustări şi băutură în care lordul Delamere oferea bere şi limonadă gratuite, iar Institutul Femeilor invita oamenii la prăjituri cu ciocolată şi plăcinte cu mere.

Bucătarul de la hotelul Norfolk supraveghea frigerea boilor la proţap, peste cărbunii aprinşi. Formaţia KAR îşi acorda instrumentele, pregătindu-se pentru sosirea guvernatorului. Grupuri de băieţei şi câini vagabonzi cutreierau câmpul, căutând bunătăţi şi să facă pozne. Corturile de gustări erau foarte căutate şi se paria cu o cotă de trei la unu că rezerva de bere nu avea să reziste până la sfârşitul zilei.

Mecanicii lui Gustav Kilmer erau ocupaţi să pregătească motoarele avioanelor şi să umple rezervoarele cu combustibil. Copii entuziasmaţi stăteau la coadă pentru zborurile promise, chiuind cu înflăcărare de fiecare dată când vuia câte un motor.

Deşi Leon zburase în total douăsprezece ore în *Bondarul,* graful Otto îi asigura pe părinţii temători că progeniturile lor aveau să fie în siguranţă cu un asemenea pilot experimentat la manşă. Eva se ocupa de controlarea cetelor de copii. Le luă cu forţa pe mame, iar pe membrele comitetului Clubului de Polo le puse şerifi deasupra lor. Unele ştiau puţină germană sau franceză şi păreau să se înţeleagă între ele destul de bine. De fiecare dată când Leon o privise pe furiş în timpul dimineţii, Eva avea un copil mic agăţat de şold şi încă şase care îi atârnau de braţe sau de fustă.

Era foarte diferită faţă de frumoasa şi enigmatica soţie a grafului Otto. I se treziseră instinctele materne. Chipul îi radia,

iar ochii îi străluceau. Râdea iute și nereținut când îi trecea pe cei mici în carlinga *Bondarului*, unde Leon și Hennie du Rand îi prindeau bine de bănci. Când cockpitul se umplu aproape până la refuz de copii, Leon porni motoarele și cei mici începură să chiuie.

De pe margine, formația KAR începu un marș militar alert. Apoi *Bondarul* ieși pe câmp, urmându-l pe graful Otto aflat în *Fluture*, împreună cu pasagerii săi impunători și iluștri. Cele două avioane decolară în formație, dădură de două ori ocol orașului, apoi se întoarseră spre câmp pentru aterizare. Eva era la scara *Bondarului*, ajutând copiii să coboare. Hennie și Max Rosenthal le dădeau câte un avion de jucărie, apoi următorul grup de mici pasageri urca la bord.

Leon era fascinat de această nouă față a Evei. Lăsase garda jos și toată căldura ei interioară, bunătatea și afectivitatea explodară. Copiii simțeau acel lucru și erau atrași de ea precum furnicile de un castron cu zahăr. Lui Leon i se părea că Eva devenise chiar ea un copil, complet fericită și naturală. Pe măsură ce ziua trecea și cozile de copii deveneau din ce în ce mai scurte, în timp ce majoritatea asistentelor ei cedau în fața căldurii, Eva era de neoprit. Leon o privea cum îngenunchea în praf, cu șuvițe umede de sudoare care îi veneau în ochi, astfel încât trebuia să le sufle într-o parte, pentru a curăța o fetiță căreia i se făcuse rău în timpul zborului. Avea cizmele prăfuite și fusta cu urme de degete lipicioase, dar chipul îi strălucea de transpirație și de fericire.

Leon privi în jur. Graful Otto decolase cu *Fluturele* pentru următorul său circuit, avându-i la bord pe generalul de brigadă Penrod Ballantyne și pe managerul băncii Barclays. Gustav Kilmer era lângă hangar, cu spatele la ei, scoțând dopul altui bidon cu combustibil. Pentru o clipă, nu erau supravegheați.

– Eva! strigă el.

Ea dădu copilul mamei sale și veni lângă avion, unde se prefăcu ocupată cu cei care așteptau. Vorbi cu Leon, fără să îl privească.

– Viezure, îți place să trăiești periculos! Știi că nu ar trebui să vorbim în public.

– Trebuie să profit de fiecare ocazie în care ești singură.

– Ce voiai să îmi spui?

Expresia i se îmblânzi, însă privi repede în altă parte.

– Ești foarte bună cu copiii, îi spuse el. Nu mă așteptam la asta din partea unei mari doamne, ca tine.

Ea îl privi din nou, zâmbind, cu ochii strălucitori și inocenți, fără să ascundă nimic.

– Dacă ai impresia că sunt o mare doamnă, nu mă cunoști foarte bine.

– Cred că știi ce simt pentru tine.

– Da, Viezure. Știu. Nu ești prea bun în a ține secrete, râse Eva.

– Nu am putea să găsim un moment să fim singuri, împreună? Sunt atâtea lucruri pe care vreau să ți le spun.

– Gustav se uită la noi. Deja am vorbit prea mult. Trebuie să plec.

Până la jumătatea după-amiezii, copiii care așteptaseră la coadă aproape că dispărură. La fel și Leon. Pierduse șirul numărului de decolări și aterizări pe care le făcuse. Nu toate fuseseră perfecte, dar nu stricase *Bondarul* și nu primise reclamații de la micii săi clienți. Acum privea coada obosit. Mai erau cinci copii, așadar urma să fie ultimul lui zbor.

Apoi ceva îi captă atenția. Cineva îi făcea cu mâna din spatele gardului. Îi luă o clipă să recunoască fața și i-ar fi luat mai mult dacă nu ar fi văzut șirul de fetițe îmbrăcate în sariuri stridente, care stăteau în spatele lui.

– Pe cinstea mea! se înveseli Leon imediat. Sunt domnul Goolam Vilabjhi Esquire și heruvimii săi!

Apoi văzu cum cel mai mic dintre heruvimi plângea, iar ceilalți arătau de parcă urmau să înceapă și ei. Se ridică în carlingă și îi chemă. Se îndreptară spre poarta terenului, în grup compact, dar unul dintre membrii comitetului Clubului de Polo, aflat acolo pe post de polițist, o păzea de elementele indezirabile.

Era un bărbat mare, solid, cu burta unui consumator de bere şi o faţă foarte roşie, arsă de soare. Leon îl cunoştea ca fiind un colonist sosit recent, care venise din Europa ca să îşi ia în primire cele o mie şase sute de hectare. Era limpede că se servise pe săturate din berea gratuită a lordului Delamere. Îl întâmpină pe domnul Vilabjhi clătinând din cap. Deznădejdea de pe chipurile copiilor era impresionantă.

Leon sări din carlingă şi se îndreptă spre poartă, dar era prea târziu: Eva i-o luase înainte. Se năpusti asupra şerifului ca un Jack Russel asupra unui şobolan, iar el se trase rapid din faţa ei. Le luă de mâini pe două dintre fetiţele Vilabjhi şi Leon alergă să le ia pe celelalte. El îi vorbi pe deasupra capetele lor:

– Când vom avea ocazia să fim singuri?

– Ai răbdare, Viezure. Te rog. Acum gata. Gustav se uită din nou la noi.

Ajută ultimul copil să urce pe scară, în carlingă şi se duse lângă domnul Vilabjhi, care privea cu frică, din spatele porţii. Când Leon aduse *Bondarul* înapoi pe câmp, după zbor, ea încă stătea la poartă şi vorbea singur.

„Toţi bărbaţii din colonie sunt fascinaţi de ea, iar eu sunt ultimul la coadă." Leon fu surprins de puterea geloziei sale.

Seara doamnelor, la popota regimentului KAR, fu un alt succes deplin, pentru toţi, cu excepţia lui Leon. Stătea la bar şi privea cum Penrod valsează cu Eva. Unchiul său era chipeş în uniforma sa de gală şi dansa cu graţie. Eva, cu părul negru şi strălucitor prins şi umerii goi, era delicată şi adorabilă în braţele lui. Purta o rochie violet care îi accentua nuanţa ochilor şi decolteul îi scotea în evidenţă pielea satinată. Avea sânii generoşi şi bine proporţionaţi, iar braţele lungi şi suple. Pielea îi strălucea şi obrajii îi erau uşor îmbujoraţi, în timp ce râdea la una dintre glumele lui Penrod. Când se învârteau pe lângă el, Leon prindea

frânturi din conversaţia lor. Vorbeau în franceză, iar Penrod era şarmant şi elegant.

„Ticălos bătrân! se gândi Leon amărât. E suficient de bătrân cât să îi fie bunic, dar n-aş avea încredere în el nici cât negru sub unghie." Apoi văzu strălucirea din ochii Evei şi zâmbetul ei perfect. „Nici ea nu e mai prejos. Nu poate să reziste tentaţiei de a se remarca în faţa fiecărui bărbat care trece prin viaţa ei?"

Seara se scurgea interminabil. Glumele confraţilor săi ofiţeri erau vechi, discursurile plictisitoare, muzica era tare şi disonantă şi chiar şi whisky-ul avea un gust amar. Noaptea era fierbinte şi aerul din sală sufocant. Se simţi prins în cuşcă. Fata timidă, pe care trebuia să o însoţească, avea o respiraţie urât mirositoare. O duse înapoi mamei ei corpolente şi pline de speranţă, apoi se făcu nevăzut în noapte.

Aerul era plăcut, cerul senin şi stelele minunate. Constelaţia Scorpionului stătea răsturnată, cu acul ridicat, gata să lovească.

Leon îşi băgă mâinile în buzunare şi începu să hoinărească posomorât pe terenul de paradă. Când îşi termină turul şi se întoarse spre popotă, văzu pe verandă un grup de bărbaţi. Fumau trabucuri. Leon auzi o voce familiară zbierând din mijlocul grupului. Îi răspunse aproape imediat alta, care îi zgârie timpanele la fel de dureros ca prima. Froggy Snell şi linguşitorul său slugarnic Eddy Roberts, se gândi iritat. „Chiar când începeam să mă simt mai bine, iată-i pe ultimii doi oameni din lume pe care vreau să-i văd."

Din fericire, sala de dans avea o intrare prin spate, aşa că merse în linişte pe lângă peretele clădirii, acoperit cu un strat des de plante agăţătoare.

Când dădu colţul, o luminiţă se aprinse în întuneric şi văzu un cuplu ascuns după cortina de frunze şi flori. Femeia stătea cu spatele spre el. Aprinsese un chibrit, iar bărbatul se aplecase deasupra flăcării ca să îşi aprindă trabucul. Se îndreptă de spate, pufăind nori de fum. Flacăra încă ardea şi, la lumina ei, Leon văzu că bărbatul era Penrod. Nici el şi nici femeia nu erau conştienţi de prezenţa lui.

– Mulţumesc, draga mea, spuse Penrod în engleză. Apoi îl văzu pe Leon şi expresia i se schimbă într-una uşor alarmată. E Leon! exclamă el.

„O remarcă ciudată", se gândi Leon. Suna mai mult a avertisment decât a salut prietenos. Femeia se întoarse cu faţa către el, încă ţinând chibritul aprins. Îl lăsă să cadă şi stinse flacăra cu piciorul, dar îi văzuse deja expresia de pe chip. Ea şi Penrod se purtau ca nişte conspiratori.

– Domnule Courtney, m-ai făcut să tresar. Nu te-am auzit venind.

Vorbea în franceză – dar de ce, cu doar câteva secunde înainte, Penrod îi vorbise în engleză?

– Iertaţi-mă! Deranjez?

– Deloc, se precipită Penrod. Aerul din sală este insuportabil. Acele ventilatoare mici sunt inutile. *Fräulein* von Wellberg nu se simţea bine şi avea nevoie de o gură de aer proaspăt. Iar eu, pe de altă parte, aveam nevoie de o ţigară. I se adresă Evei din nou în franceză: Îi spuneam nepotului meu că nu te simţeai prea bine din cauza căldurii şi a aerului stătut.

– Acum mă simt foarte bine, răspunse ea, în aceeaşi limbă, şi, deşi Leon nu îi vedea chipul, părea că îşi recăpătase cumpătul.

– Discutam despre formaţie şi repertoriul lor muzical, spuse Penrod. *Fräulein* von Wellberg crede că interpretarea lui Strauss seamănă cu un dans tribal de război şi ar prefera să se limiteze la polcă.

„Unchiule, mi se pare că protestezi prea mult, se gândi Leon cu amărăciune. Aici se întâmplă ceva foarte ciudat." Pentru scurt timp, se alătură conversaţiei lor plicticoase, apoi făcu o plecăciune spre Eva.

– Vă rog să mă scuzaţi, *Fräulein*, dar nu sunt la fel de rezistent ca voi. Mă voi duce acasă să dorm. După bal, vă veţi întoarce cu graful în tabăra Tandala, sau veţi rămâne la hotelul Norfolk?

– Înțeleg că Gustav ne va duce înapoi în tabără cu mașina de vânătoare, răspunse Eva.

– Prea bine. Am lăsat vorbă personalului meu să aibă totul pregătit pentru întoarcerea dumneavoastră. Dacă mai aveți nevoie de ceva, trebuie doar să cereți. Îmi imaginez că mâine veți dori să dormiți până târziu. Micul dejun va fi servit când veți comanda. Leon dădu din cap în direcția lui Penrod. Chiar dacă mă cheamă datoria, domnule, obosesc repede. După încă un dans sau două din obligație, voi lăsa în urmă un nor de praf în drumul meu spre pat.

– Îți voi face un raport favorabil, băiatul meu. Ai apărat onoarea regimentului. Maniera fantastică în care ai dansat cu fiica grasă a lui Charlie Warboys a fost o încântare. Ai fost evaluat și ai ieșit impecabil.

– Amabil din partea ta să spui asta, unchiule.

Plecă, dar când dădu să deschidă ușa sălii, privi înapoi. Erau două siluete întunecate, cărora nu le putea vedea fețele, însă era ceva în felul în care se aplecau unul spre altul, o stare de alertă în felul în care își țineau capetele, care îl convinse că nu mai discutau despre felul în care formația cânta polca, ci legat de ceva mult mai important.

„Ce puneți voi doi la cale? Cine ești cu adevărat, Eva von Wellberg? Cu cât mă apropii mai mult de tine, cu atât devii mai evazivă. Cu cât aflu mai multe despre tine, cu atât știu mai puțin."

Leon fu trezit de zgomotul mașinii de vânătoare Meerbach ce venea pe drum dinspre oraș și de graful care cânta din toți rărunchii „Mi-am pierdut inima în Heidelberg". Se ridică, aprinse un chibrit și verifică ora pe ceasul din argint al lui Percy, care stătea pe noptieră. Era patru fără șase minute, dimineața. Auzi mașina care se oprește în tabără, ușile ce se trântesc, vocea

grafului Otto care îi striga noapte bună lui Gustav și râsul Evei. Leon simți un junghi de gelozie și își șopti ca pentru sine:

– După cum sună, ești beat criță, graf Otto. Ar trebui să fii mai atent când bei cu Delamere. Sper ca dimineață să ai parte de o mahmureală groaznică. O meriți, ticălosule!

Fu dezamăgit. Graful Otto apăru la popotă puțin după ora opt, arătând vesel și odihnit. Albul ochilor era limpede și strălucitor ca al unui copil. Strigă către Ishmael să-i aducă o cafea și, când sosi, turnă puțin coniac în cana aburindă.

– Beția îmi provoacă o sete grozavă. Acel englez nebun, Delamere, a rămas fără oameni cu care să bea, așa că, spre sfârșitul serii, am consumat împreună cu calul său preferat și cu câinele de vânătoare. E nebun. Ar trebui închis, pentru binele lui și pentru binele celorlalți.

– Din câte îmi amintesc, nu lordul Delamere a fost cel care a stat în cap în mijlocul ringului de dans și a băut un pahar de coniac cu capul în jos.

– Nu! Acela am fost eu, recunoscu graful Otto. Dar am fost provocat de Delamere. N-am avut de ales. Știai că a fost mușcat de leu când era mai tânăr? De aceea șchioapătă.

– Toată lumea din colonie cunoaște povestea.

– Încerca să îl omoare cu un cuțit. Graful Otto clătină trist din cap. Om nebun! Chiar ar trebui închis.

– Spune-mi, graf Otto, nu este la fel de nebunesc dacă încerci să ucizi unul cu un *assegai*?

– *Nein!* Deloc! Cu un cuțit este stupid, dar cu o suliță este extrem de logic. Graful Otto bău cafeaua și trânti cana de masă. Sunt recunoscător că mi-ai amintit, Courtney. M-am săturat de aceste glume de școlari, așa cum le numește nebunul de Delamere. Am închinat pahare pentru toată lumea și am dansat cu fiecare matroană britanică grasă din colonie. Le-am purtat în zbor plozii care au vomitat în aparatele mele frumoase. Pe

scurt, am fost amabil şi mi-am îndeplinit obligaţiile sociale faţă de guvernator şi de cetăţenii acestei colonii. Acum vreau să mă duc în sălbăticie şi să vânez.

– Sunt încântat să vă aud spunând asta, domnule. Ca şi dumneavoastră, m-am săturat de Nairobi pentru moment.

– Bun! Poţi pleca de îndată. Cheamă-i pe cei doi păgâni înalţi ai tăi şi mergi cu *Die Hummel* spre domeniile de vânătoare. Trimite-le vorbă triburilor aflate de-a lungul şi de-a latul Văii Riftului că sunt în căutarea celui mai mare leu care a existat vreodată în ţinutul Masailor. Îi voi plăti o recompensă de douăzeci de vite şefului de trib ai cărui oameni îl vor găsi pentru mine. Pleacă acum şi nu te întoarce până când nu ai veşti bune. Ţine minte, Courtney, trebuie să fie mare, iar coama lui trebuie să fie neagră ca tăciunele.

– Îndată, domnule, dar pot să termin cafeaua înainte să plec?

– Încă o glumă englezească bună. *Ja*, este amuzant. Acum voi spune şi eu o glumă germană bună. Găseşte-mi leul sau o să-ţi trag şuturi în fund până când vei şchiopăta mai rău decât Delamere. Asta este o glumă al naibii de amuzantă, nu?

Când Eva intră în popotă, o oră mai târziu, graful Otto stătea singur la masa lungă, cu un teanc de documente în faţă. Citea unul ce purta emblema vulturului negru aparţinând Ministerului German de Război şi lua notiţe pe caietul său. Îl puse deoparte şi o privi stând în pragul cortului, cu lumina dimineţii în spate. Purta sandale şi o rochie uşoară de vară, cu un model floral frumos, care o făcea graţioasă ca o şcolăriţă. Avea părul proaspăt spălat şi lăsat pe spate într-o cascadă de valuri negre. Pe buze nu avea niciun pic de ruj. Veni în spatele lui şi îşi lăsă un braţ peste umărul lui. El o luă de mână, îi deschise degetele şi îi sărută palma.

– Cum poți să fii atât de frumoasă? întrebă el. Nu te simți vinovată că faci oricare altă femeie să pară ștearsă și urâtă în comparație cu tine?

– Nu te simți vinovat că minți atât de direct și de convingător? Ea îl sărută pe gură, apoi chicoti și se desprinse când el dădu să-i atingă sânii. Trebuie să mă hrănești mai întâi, dragă Otto.

Ishmael era pregătit pentru sosirea ei. Purta cel mai bun fes stacojiu cu ciucure negru, iar *kanza* fusese atent spălată, călcată și apretată, arătând ca zăpada proaspăt așternută. Când zâmbea, dinții albi îi străluceau.

– Bună dimineața, *memsahib*. Fie ca ziua dumitale să fie plină de parfum de trandafiri și aromată precum aceste fructe dulci.

El vorbi în franceză și îi puse în față un platou cu bucăți de mango, banane și papaya.

– *Merci beaucoup*, Ishmael. Unde ai învățat să vorbești franceză atât de bine?

– Am lucrat mulți ani pentru un consul în Mombasa, *memsahib*, radie Ishmael.

Ea fermecase tot personalul din tabăra Tandala.

– Pleacă, necredincios rânjit! interveni graful Otto. Cafeaua mea e rece. Adu-mi un ibric nou!

Imediat ce Ishmael dispăru, redeveni serios și practic.

– Ei bine, am scăpat de Courtney. L-am trimis pe domeniile de vânătoare să găsească leul despre care am vorbit atât de des. O să fie plecat destul timp ca noi să ne ocupăm de treburile noastre. În ciuda purtării sale nevinovate și a personalității sale amuzante, nu am încredere în el. Este mult prea isteț pentru gustul meu. Seara trecută, purta uniformă. Acesta a fost primul indiciu pe care l-am avut legat de o posibilă prezență pe lista de rezerviști a armatei britanice. În plus, am aflat de la Delamere că generalul de brigadă Ballantyne este unchiul lui. Are legături puternice cu armata britanică. Pe viitor, trebuie să fim atenți cu el.

– Desigur, Otto.

Eva se așeză pe scaunul de lângă el și își îndreptă atenția spre platoul cu fructe.

– Ieri a sosit o telegramă de la Berlin. Au aranjat întâlnirea mea cu von Lettow pentru data de șaptesprezece, continuă el. Este un zbor lung până în Arusha, dar nu îmi permit să fiu plecat mult. Sunt prea mulți oameni care ne supraveghează. Împachetează-ți câteva haine drăguțe, Eva. Vreau să fiu mândru de tine.

– Chiar ai nevoie de mine acolo, Otto? O să fie numai vorbărie între bărbați. Atât de plictisitor. Aș prefera să stau aici și să pictez.

Luă o felie de mango copt.

De-a lungul timpului petrecut împreună, își perfecționase atitudinea de ușor dezinteres în legătură cu afacerile și treburile lui. Îi adusese mai multe rezultate decât dacă ar fi încercat să scoată informații de la el. Încă o dată, răbdarea ei dăduse roade. Pentru prima oară de când plecaseră din Weiskirchen, el îl menționa pe von Lettow Vorbeck. Eva știa că acesta era adevăratul scop al expediției lor africane. Asta se afla în spatele tuturor prefăcătoriilor și rolurilor jucate.

– Da, *Liebling*[1]. Știi că mereu am nevoie să fii cu mine.

– Cine altcineva va mai fi acolo, în afară de von Lettow? Vor mai fi și alte femei?

– Mă îndoiesc. Von Lettow este burlac. Se poate să mai fie guvernatorul Schnee, dar el și von Lettow nu se înțeleg bine, sau așa cred. Nu va fi un eveniment social. Cea mai importantă persoană de la întâlnire va fi Koos de la Rey, burul sud-african. El este piesa esențială a întregului mecanism.

– Poate că sunt doar o fată prostuță, așa cum spui tu adesea că sunt, dar oare nu este un mod foarte complicat de a vă întâlni? Nu ar fi fost mai simplu dacă acest general bur ar fi venit la Berlin – sau n-am fi putut naviga spre Cape Town pe un vapor confortabil, cum ar fi *Admiral*?

– De la Rey este un om vânat în Africa de Sud. A fost unul dintre liderii buri care a luptat până în ultima clipă împotriva

[1] Iubitule, în original în limba germană (n.red.)

britanicilor. După armistițiu, nu a făcut un secret din sentimentele sale antibritanice. Orice contact între el și guvernul nostru ar trimite semnale de alarmă la Londra. Întâlnirea trebuie să aibă loc în afara țării sale. Cu zece zile în urmă, în mare secret, a fost luat de pe coasta sud-africană de unul dintre submarinele noastre și adus în Dar es Salaam. După întâlnire, se va întoarce pe același traseu.

– Între timp, tu te vei afla într-un safari într-o țară învecinată. Nimeni nu va bănui că voi doi ați luat vreodată legătura. Cred că este o conspirație destul de reușită.

– Mă bucur că ești de acord, zâmbi el sarcastic.

– Toată chestiunea trebuie să fie foarte importantă pentru tine dacă ai investit atât de mult timp în ea, în loc să mergi la vânătoare.

– Este, dădu el serios din cap. Crede-mă, este.

Instinctul o avertiză că, pentru moment, mersese suficient de departe. Oftă și șopti:

– Foarte important și înfiorător de plictisitor. Dacă vin cu tine, când ne vom întoarce în Germania, îmi vei lua un cadou frumos?

Își țuguie buzele spre el și clipi din genele lungi și negre. Se potrivea bine cu personajul pe care îl construise, ca să îi facă pe plac. Era genul de răspuns superficial, la care el se aștepta. În timpul în care fuseseră împreună, Eva își dăduse seama exact cum să gestioneze fiecare situație ce apărea între ei și cum să îi îndeplinească la maximum toate așteptările. Înțelegea exact ce nevoi avea de la ea. Nu dorea ca ea să fie companionul lui, sau cineva care să îl stimuleze intelectual – erau mulți alții care puteau să facă asta. O voia ca decor, o frumusețe simplă și ascultătoare, cineva care mai întâi putea să îi atâțe, apoi să îi satisfacă poftele animalice cu măiestrie. O voia ca pe un obiect prețios, care stârnea invidia și admirația celorlalți bărbați și femei, un obiect care îi accentua poziția și rangul social. Imediat ce ar fi devenit obositoare, ar fi scăpat de ea ca și când ar fi aruncat o pereche de pantofi care îl strângeau. Eva era perfect conștientă că alte sute de femei frumoase ar fi fost mai mult

decât încântate să îi ia locul. O păstrase pentru atâta vreme lângă el doar datorită abilităţilor ei de curtezană.

– O să fie cel mai drăguţ cadou ce se poate găsi în tot Berlinul, acceptă el cu uşurinţă.

– Să iau rochia Fortuny pe care mi-ai cumpărat-o la Paris? Cum crezi că i se va părea generalului von Lettow Vorbeck?

– O singură privire spre tine îmbrăcată în rochia aceea şi probabil că propriile-i gânduri l-ar trimite după gratii. Graful Otto chicoti, apoi strigă: Ishmael! Trimite după *bwana* Hennie! ordonă el, imediat ce acesta apăru. Spune-i să vină imediat.

După câteva minute, Hennie du Rand apăru în uşa cortului. Expresia de pe chipul lui brun, bătut de vreme, era înfricoşătoare. Îşi ţinea pălăria moale şi pătată în dreptul pieptului, răsucind-o între degetele pătate de unsoare.

– Intră, Hennie! Nu sta acolo! Graful Otto îl întâmpină cu un zâmbet prietenos, apoi se uită spre Eva. Trebuie să ne ierţi, *Liebling*. Ştii că Hennie nu vorbeşte germană, aşa că vom vorbi în engleză.

– Te rog, graf Otto, nu-ţi face griji în privinţa mea. Am cartea mea despre păsări şi binoclul. Voi fi destul de fericită.

Eva se aplecă să îl sărute când trecu pe lângă scaunul lui şi se aşeză pe un scaun lângă cort, de unde vedea bine baia pentru păsări şi măsuţa unde veneau să mănânce, pe care Leon le instalase pentru distracţia ei. Grupuri de păsări zgomotoase se adunară în jurul ei: cinteze roşii, cinteze comune, păsări-ţesător şi canari sălbatici.

Deşi era aproape şi auzea ce spuneau, Eva ignoră conversaţia celor doi bărbaţi din cort şi se concentră să capteze în caietul de schiţe formele şi culorile micilor creaturi ca nişte bijuterii.

Aproape imediat, graful Otto uită de ea şi se întoarse spre Hennie.

– Cât de bine cunoşti Arusha şi zona din jurul ei, Hennie?

– Am lucrat acolo pentru o companie de cherestea timp de doi ani. Se exploata lemn la poalele muntelui Meru. Am ajuns să cunosc bine zona.

– Este un fort militar pe râul Usa, *ja*?

– *Ja*. Este un obiectiv local. Oamenii de acolo îi spun Castelul cu Glazură de Zahăr. Este vopsit cu alb strălucitor şi are turnuleţe şi creneluri sus pe ziduri. Arată ca dintr-o carte cu desene pentru copii.

– Vom zbura acolo. Crezi că îl poţi vedea din aer?

– N-am zburat niciodată cu avionul, dar sunt sigur că până şi un orb ar putea distinge acea clădire de la distanţă.

– Bine. Să fii gata de plecare mâine-dimineaţă, când se crapă de ziuă.

– Nu pot să cred că voi zbura într-una dintre maşinăriile dumitale, domnule. Pot să ajut cu întreţinerea şi realimentarea, rânji el.

– Nu-ţi face griji în privinţa asta! Gustav se ocupă de aceste detalii. Nu de aceea vii. Am nevoie să mă prezinţi unui vechi prieten de-al tău.

Soarele era încă sub nivelul orizontului când *Fluturele* decolă de pe terenul de polo. În aer era frig şi cei din carlingă erau înfofoliţi. Graful Otto se îndreptă spre sud, la nouă sute de metri deasupra solului, şi nu la mult timp după ce traversară povârnişul Văii Riftului, soarele se ridică deasupra orizontului cu o rapiditate uimitoare şi lumină marele bastion montan Kilimanjaro, care, chiar dacă era la mai mult de o sută şaizeci de kilometri distanţă, încă domina panorama sudică.

Eva era singură pe scaunul din spate, departe de câmpul vizual al grafului Otto, care stătea în faţă, la comenzi. Se ghemuise în spatele geamului, îmbrăcată cu haina ei groasă de lână. Avea

părul băgat sub cască şi ochii ascunşi după lentilele fumurii ale ochelarilor de protecţie. Gustav şi Hennie stăteau în partea din faţă, absorbiţi de priveliştea care li se oferea. Niciunul dintre ei nu se uită spre ea. De obicei, fiecare ochi era aţintit asupra ei. Se simţea ciudat să nu fie observată. Măcar o dată, nu trebuia să se prefacă. Măcar o dată, putea să îşi dea frâu liber emoţiilor pe care le ţinea din scurt şi să le permită să alerge libere.

Privind peste marginea din dreapta a carlingii, văzu terenul mare şi accidentat, pe lungime şi pe lăţime, a Văii Riftului. Spaţiile imense îi accentuau singurătatea. O făceau să se simtă mică şi nesemnificativă. O copleşi un sentiment de izolare totală faţă de orice legătură umană însemnată. Contemplă adâncimile disperării sale şi plânse. Din acea zi rece de noiembrie, cu şase ani în urmă, când stătuse în cimitir şi privise cum sicriul tatălui ei dispăruse în pământ. Era pentru prima oară când vărsă lacrimi. De atunci fusese singură. Era prea mult.

Protejată de cască, plânse încet şi pe furiş. Această slăbiciune bruscă o sperie. În toţi anii în care fusese forţată să trăiască o viaţă de iluzii şi prefăcătorii, să joace jocul umbrelor şi al oglinzilor, nu fusese niciodată asaltată de sentimente ca acelea. Fusese mereu puternică. Însă acum se schimbase ceva şi nu înţelegea ce anume.

Apoi simţi cum aparatul se înclină brusc şi văzu sub ea cum apare un munte. Se retrăsese atât de adânc în sinea ei, încât crezu că mintea îi joacă feste. Muntele era atât de străveziu, încât părea să plutească pe un nor argintiu. Ştia că nu putea fi real. Era oare un semn de speranţă în mijlocul dezolării ei? Era raiul ei unde se putea ascunde de haitele de lupi care o urmăreau? Îi treceau prin minte gânduri la fel de imateriale şi fanteziste precum muntele de vis.

Apoi, tresărind, îşi dădu seama că nu visa. Era Lonsonyo. Norii pe care părea să plutească era de fapt un strat sănătos de ceaţă argintie aflat la poalele sale. Sub privirile sale, ceaţa începu să se împrăştie în căldura soarelui care răsărea şi masivul Lonsonyo se arătă în toată splendoarea lui.

Simți cum disperarea i se desprindea de suflet ca o piele veche și cum puterea îi revenea. Înțelese schimbările care o copleșiseră atât de brusc și total. Până atunci, crezuse că doar puterea o ținuse pe drumul ei, dar realiză că de fapt era resemnarea. Nu mai existase niciun alt drum deschis pentru ea. Dar aceea se schimbase. Nu disperarea o copleșise atât de brusc, ci speranța. O speranță atât de puternică, încât depășea orice altceva.

– Speranța care răsare din iubire, își șopti.

Nu putuse niciodată să iubească un bărbat până atunci. Nu putuse să aibă încredere într-un bărbat până atunci. Nu lăsase niciodată pe nimeni să pătrundă în colțurile secrete și bine păzite ale sufletului ei. De aceea, sentimentul era atât de străin. De aceea, nu îl recunoscuse imediat. Găsise un bărbat care o făcuse să îndrăznească să spere. Până în acea clipă îi rezistase, pentru că îl cunoștea la fel de puțin pe cât o cunoștea el. Dar rezistența ei cedase. Îl lăsase să intre. Cu regret, i se predase. Pentru prima oară în viața ei, îi oferise cuiva încrederea și iubirea ei necondiționată.

Simțea cum noua speranță căpăta formă și cum lacrimile îi ofereau curaj. Viezure, o, Viezure! Știam că drumul pe care trebuie să îl parcurgem împreună va fi lung și greu. Atâtea capcane și obstacole ne stau în cale... dar știu la fel de sigur că împreună putem ajunge în vârful muntelui nostru.

Graful Otto zbură printre canioanele înalte, cu suprafețe cu zăpadă eternă și ghețarii strălucitori ai muntelui Kilimanjaro ce se înălțau deasupra lor, și își proiectau umbra peste ei. *Fluturele* era zdruncinat de vânturile care suflau în jurul celor trei vârfuri vulcanice stinse ale muntelui. Apoi se eliberă de influența muntelui și zbură mai departe, în lumina soarelui. Dar, drept în fața lor, era un alt lanț muntos. Meru era însă foarte diferit de masivul pe care îl lăsaseră în urmă. Eva își imagina că, dacă

Kilimanjaro era masculul, Meru era femela. Ea era mai scundă și mai blândă ca aspect, acoperită cu păduri verzi și dese, și nu cu roci dure și gheață.

Hennie du Rand îi făcu semn grafului Otto, indicând o nouă direcție. Se înclină iute de-a lungul pantelor joase ale muntelui Meru și zburară peste orașul Arusha, ascuns la poalele muntelui. Apoi Hennie arătă în față și văzură toți strălucirea albă a zidurilor crenelate ale Fortului Usa, așezat pe malul râului. Pe măsură ce zburau mai aproape, puteau distinge steagul arborat pe turnul central, care flutura în briza ușoară: vulturul imperial cu două capete al Germaniei, pe un fundal de roșu, galben și negru.

Graful Otto zbură dincolo de zidurile albe, iar siluetele în uniformă de pe creneluri își ridicară privirile spre ei. O mașină ieși pe porțile principale și se îndreptă spre câmpul aflat de-a lungul râului Usa, lăsând în urmă un nor de praf. Graful dădu din cap mulțumit: vehiculul era unul dintre cele mai noi modele din propria lui fabrică. Pe bancheta din spate erau doi bărbați.

Așa cum ceruse graful Otto, o fâșie de pământ paralelă cu malul râului fusese curățată pentru sosirea lor.

Pământul era răvășit ca un teren arat. Arborii scoși din rădăcini erau îngrămădiți la întâmplare pe margine. În capătul cel mai îndepărtat, un con de vânt plutea din vârful unui stâlp înalt. Dispunerea terenului era exact așa cum ceruse el în telegramele către colonelul von Lettow Vorbeck. Ateriză lin și *Fluturele* rulă spre locul unde era parcată mașina. Un ofițer în uniformă germană stătea lângă ușa deschisă a vehiculului, cu un picior așezat pe prag.

Imediat ce graful Otto coborî din avion, ofițerul veni să îl întâmpine. Era înalt, slab, dar cu umeri lați, îmbrăcat într-o tunică cenușie și o cască acoperită cu fetru. Purta la guler însemnele aurii și roșii de ofițer, iar la gât, Crucea de Fier, clasa întâi. Mustața îi era presărată cu fire albe, iar privirea îi era directă și pătrunzătoare.

– Graful Otto von Meerbach? întrebă el și salută elegant. Sunt colonelul Paul von Lettow Vorbeck.

Avea o voce aspră și precisă, obișnuită să comande.

– Întocmai, colonele! După atâta corespondență, sunt încântat să vă cunosc.

Își strânseră mâinile, iar graful Otto îi examină cu atenție trăsăturile. Înainte să plece din Berlin, făcuse o vizită specială la Cartierul General al Armatei din Unter den Linden, unde primise acces la dosarul militar al lui Lettow Vorbeck. Era un document impresionant. Probabil că nu exista niciun alt ofițer cu rang echivalent care să servească activ atât de mult ca el. În China, luase parte la campania de eliminare a boxerilor. În Africa Germană de Sud-Vest, luptase sub von Trotha și participase la genocidul împotriva populației herero. Șaizeci de mii de bărbați, femei și copii fuseseră exterminați. Peste jumătate din întregul trib. După aceea, von Lettow Vorbeck plecase să comande Schutztruppe în Camerun, înainte să primească aceeași sarcină acolo, în Africa Orientală Germană.

– Colonele, pot să v-o prezint pe *Fräulein* von Wellberg?

– Încântat, *Fräulein*.

Von Lettow Vorbeck salută din nou, apoi pocni din călcâie și făcu o plecăciune, ținând ușa mașinii deschisă pentru ca Eva să se așeze în spate. Îi lăsară pe Gustav și pe Hennie să păzească *Fluturele* și plecară spre fort.

Graful Otto trecu direct la subiect. Știa că von Lettow Vorbeck ar fi apreciat o abordare directă.

– Colonele, musafirul nostru din sud a ajuns în siguranță?

– Te așteaptă în fort.

– Ce crezi despre el? Se ridică la înălțimea reputației sale?

– Greu de spus. Nu vorbește nici germană, nici engleză. Doar limba sa nativă, afrikaans. Mă tem că veți avea ceva dificultăți de comunicare.

– Am rezolvat problema. Unul dintre oamenii pe care i-am adus cu mine este un afrikaner. De fapt, a luptat sub de la Rey împotriva britanicilor în Africa de Sud. Vorbește și engleză

fluent, după cum știu că și dumneata o faci, colonele. Nu vom avea probleme de comunicare.

– Excelent! Asta cu siguranță va ușura lucrurile. Von Lettow Vorbeck încuviință în timp ce mașina intră în curtea interioară. Probabil că, după călătorie, dumneata și *Fräulein* von Wellberg doriți să vă spălați și să vă odihniți puțin. Căpitanul Reitz vă va conduce în apartamentul pregătit pentru dumneavoastră. La ora patru, adică peste două ore, Reitz se va întoarce și vă va aduce la întâlnirea cu de la Rey.

Așa cum promisese Lettow Vorbeck, Reitz bătu la ușa apartamentului la ora patru fix.

Graful Otto se uită la ceas.

– E punctual. Ești gata, Eva?

Punctualitatea era ceva pe care o aștepta de la toți cei din jurul său, inclusiv de la ea. O privi, din vârful capului strălucitor până la picioarele ei mici și aranjate. Avusese grijă de aspectul ei și știa cât de frumoasă era.

– Da, Otto. Sunt gata.

– Aceasta este rochia Fortuny? Îți vine de minune.

Îl strigă pe căpitanul Reitz, care intră și salută respectuos. În spatele lui, Hennie du Rand stătea în pragul ușii. Purta o cămașă nouă, se bărbierise și își dăduse părul cu pomadă.

– Arăți foarte bine, Hennie, îi spuse Eva.

Bărbatul știa suficientă germană cât să o înțeleagă și roși de plăcere sub pielea bronzată.

– Dacă sunteți gata, vă rog să mă urmați, domnule! îl invită Reitz pe graful Otto.

Îl urmară prin pasajul de piatră spre scara circulară care ducea sus, către creneluri. Acolo, pe terasă, colonelul von Lettow Vorbeck îi aștepta sub o marchiză de pânză. Stătea la o masă mare de tec pe care era întinsă o selecție de băuturi și gustări.

În capătul opus al crenelurilor se afla o altă siluetă înaltă, într-o haină neagră. Era întors și avea mâinile duse la spate. Se uita peste râu, spre muntele Meru, care plutea în ceață în depărtare.

Von Lettow Vorbeck se ridică să îi întâmpine și după ce întrebă politicos dacă erau mulțumiți de apartament, îl privi pe Hennie cu interes.

– Acesta este du Rand, cel despre care ți-am povestit, îl prezentă graful Otto. A fost în trupele de comando ale lui de la Rey.

La menționarea numelui său, silueta în negru din capătul opus se întoarse spre ei. Bărbatul avea cam șaizeci de ani și părul argintiu i se rărise, astfel încât fruntea îi era înaltă. Acolo unde pălăria îl protejase de soare, pielea îi era albă și netedă. Pletele rămase îi atârnau pe umeri, presărând pe materialul negru al hainei mătreață. Avea o barbă deasă, generoasă și neîngrijită. Nasul îi era mare, iar linia gurii îl definea ca aprig și neînduplecat. Ochii adânciți în orbite îi erau la fel de pătrunzători și de fanatici ca ai unui profet biblic. Într-adevăr, avea o mică Biblie în mâna dreaptă, pe care o ținea în buzunarul hainei, în timp ce se îndrepta spre graful Otto.

– Acesta este generalul Jacobus Herculaas de la Rey, îl prezentă von Lettow Vorbeck, dar, înainte să ajungă la ei, Hennie alergă în fața lui și se lăsă într-un genunchi.

– Generale Koos! Te rog, dă-mi binecuvântarea ta!

De la Rey se opri și îl privi.

– Nu îngenunchea în fața mea! Nu sunt preot și nu mai sunt general. Sunt doar un fermier. Ridică-te, omule! Apoi îl privi pe Hennie cu mai multă atenție. Îți cunosc fața, dar ți-am uitat numele.

– Du Rand, generale. Hennie du Rand. Hennie se îmbujoră de plăcere la gândul că fusese ținut minte. Am fost alături de dumneavoastră la Nooitgedacht și la Ysterspruit.

Acelea fuseseră două dintre victoriile notabile ale burilor în timpul războiului. La Ysterspruit, trupele de comandă ale lui de la Rey capturaseră cantități atât de uriașe din rezervele britanice, încât mica armată bură fusese reîntinerită, dobândind mijloace și putere să mai lupte încă un an.

– *Ja*, te țin minte. Ai fost cel care ne-a călăuzit spre trecătoarea de pe râu, după lupta de la Langlaagte, când uniformele ne înconjuraseră. În noaptea aceea, ai salvat trupele. Ce cauți aici, omule?

– Am venit să dau mâna cu dumneavoastră, generale.

– Este plăcerea mea! răspunse de la Rey și prinse mâna lui Hennie într-o strânsoare puternică. Era ușor de înțeles de ce oamenii lui îl respectau și îl onorau atât de mult. De ce ai plecat din statul liber Orange, Hennie?

– Pentru că nu mai era o republică și nu mai era liber. L-au făcut parte dintr-o țară străină pe care o numesc Imperiul Britanic, răspunse Hennie.

– Va fi din nou o republică. Te vei întoarce acolo cu mine? Am nevoie de luptători buni ca tine.

Înainte ca Hennie să poată răspunde, graful Otto făcu un pas înainte.

– Te rog, spune-i generalului că sunt foarte onorat să întâlnesc un soldat atât de curajos și de patriot.

Hennie își asumă bucuros rolul de translator, mai întâi făcând prezentările și apoi luând loc lângă de la Rey sub marchiză.

La început, atât von Lettow Vorbeck, cât și generalul fură rigizi și stânjeniți cu Eva la masa de conferință, însă graful Otto se scuză:

– Sper că nu vă deranjează prezența lui *Fräulein* von Wellberg la discuțiile noastre. Garantez pentru ea. Nimic din ce se va spune aici azi nu va pleca cu ea. *Fräulein* este o artistă de renume. Cu permisiunea dumneavoastră, domnilor, și drept amintire a unei asemenea întâlniri istorice, am rugat-o ca, în timp ce vorbim, să vă facă portretele.

Von Lettow și de la Rey aprobară. Eva le mulțumi cu un zâmbet, apoi își puse caietul de schițe și creionul pe masă și începu să lucreze.

Graful Otto se întoarse din nou spre de la Rey.

– Îl ai pe Hennie du Rand care să traducă pentru tine, generale. Colonelul Lettow Vorbeck și cu mine vorbim fluent

engleza, așa că aceasta este limba pe care o vom folosi. Sper că ești de acord.

Hennie traduse și de la Rey încuviință, așa că graful Otto continuă.

– Mai întâi vreau să îți prezint o scrisoare de introducere și autorizare de la Ministerul Afacerilor Externe din Berlin.

I-o întinse peste masă. Hennie o citi cu voce tare, iar de la Rey ascultă cu atenție, apoi spuse:

– Nu aș fi venit într-o călătorie atât de groaznică, pe sub mare, dacă nu aș fi știut că sunteți aici, graf Otto. Germania a fost un aliat devotat și un bun prieten al poporului meu în timpul războiului cu britanicii. Asta nu voi uita niciodată. Vă consider încă un prieten și un aliat.

– Vă mulțumesc, generale. Ne faceți, mie și țării mele, o mare onoare.

– Sunt un om simplu, domnule. Îmi plac discuțiile directe și oneste. Spune-mi, de ce m-ai invitat aici?

– În ciuda curajului și a determinării cu care a luptat, poporul afrikaner a suferit o înfrângere și o umilință teribile.

De la Rey nu spuse nimic, dar avea o privire întunecată și tragică. Graful Otto tăcu pentru un moment, apoi continuă:

– Britanicii sunt o națiune războinică și lacomă. Au cucerit și au dominat o mare parte din lume și totuși apetitul lor pentru cucerire nu este satisfăcut. Deși noi, germanii, suntem un popor pașnic, ne-am pregătit să ne apărăm împotriva agresiunii.

De la Rey ascultă traducerea.

– Avem multe în comun, aprobă el. Am fost dispuși să ne opunem tiraniei. Ne-a costat mult, dar eu și mulți alții ca mine nu regretăm nimic.

– Se apropie cu pași repezi momentul când va trebui să iei această decizie din nou. Luptă cu onoare sau capitulează cu rușine și dizgrație. Germania se va confrunta cu aceeași alegere groaznică.

– Se pare că destinele popoarelor noastre sunt legate. Dar Marea Britanie este un inamic teribil. Marina ei este cea mai

puternică din oceane. Dacă Germania ar fi forțată să i se opună, care ar fi planul de bătălie? Kaizerul ar trimite o armată să apere coloniile din Africa? întrebă de la Rey.

– În privința asta există diverse opinii. Perspectiva care prevalează în Germania este că trebuie apărate coloniile noastre din Marea Nordului.

– Subscrii la această opinie, graf? Ți-ai abandona coloniile africane și toți vechii tăi aliați?

– Înainte să răspund la această întrebare, aș vrea să revizuim faptele. Germania are două colonii în Africa Subsahariană, la sud de Ecuator: una pe coasta de sud-vest, cealaltă aici, pe coasta de est. Ambele sunt la mii de kilometri depărtare de Germania și sunt la distanță una de cealaltă. În prezent, forțele care le apără sunt infime. În Africa Germană de Sud-Vest sunt aproximativ trei mii de Schutztruppe și șapte mii de coloniști, dintre care majoritatea sunt pe lista de rezervă a armatei sau au primit instrucție militară. Aici, în Africa Orientală Germană, numerele sunt comparabile. Graful Otto se uită la von Lettow Vorbeck. Am dreptate, colonele?

– Da, sunt similare. Am sub comanda mea două sute șaizeci de ofițeri albi și o mie de *askari*. În plus, mai am patruzeci și cinci de ofițeri de jandarmerie cu pielea albă și puțin peste două mii de polițiști *askari*, care vor ajuta la apărarea coloniei dacă se ajunge la război.

– Este o forță extrem de mică pentru apărarea unui teritoriu atât de vast, sublinie graful. Cu Marina Regală Britanică dominând oceanele din jurul continentului, șansa de a întări și de a aproviziona aceste două mici armate ar fi minimă.

– Este o perspectivă sumbră, aprobă von Lettow Vorbeck. Vom fi forțați să adoptăm aceleași tactici de gherilă pe care voi, burii, le-ați folosit cu atâta succes împotriva lor în Africa de Sud.

– Toate acestea s-ar schimba dramatic dacă Africa de Sud ar intra în război de partea Germaniei, spuse încet graful Otto.

Atât el, cât și von Lettow Vorbeck îl priviră cu atenție pe de la Rey.

– Nimic din toate astea nu îmi sunt complet necunoscute. M-am gândit mult la aceste aspecte şi m-am consultat cu mulţi dintre vechii mei camarazi de arme. De la Rey îşi mângâie gânditor barba. Cu toate astea, Smuts şi Botha şi-au vândut inima şi sufletul britanicilor. Au căpătat frâiele puterii. Le ţin ferm, dar nu definitiv. O mare parte din populaţia Africii de Sud este de origine britanică, deci inimile şi loialitatea lor aparţin britanicilor.

– Care este situaţia armatei sud-africane? întrebă graful Otto. Cât de mare este şi cine este la comandă?

– Fără excepţie, toţi ofiţerii superiori sunt afrikaneri şi au luptat împotriva britanicilor, răspunse de la Rey. Îi include pe Smuts şi Botha, care au trecut de partea lor. Totuşi, sunt mulţi care nu le-au călcat pe urme.

– Războiul s-a încheiat cu aproape doisprezece ani în urmă, sublinie von Lettow Vorbeck. De atunci, s-au schimbat multe. Cele patru vechi republici sud-africane s-au aliat în Uniunea Africii de Sud. Burii au de două ori mai multă influenţă şi putere decât înainte. Vor fi mulţumiţi cu asta, sau vor risca totul, aliniindu-se cu Germania? Burii nu s-au săturat de război? Acum fac parte din Imperiul Britanic. Smuts şi Botha vor avea succes dacă se întorc contra vechilor camarazi din Germania?

Von Lettow şi graful Otto aşteptară ca bătrânul bur să răspundă.

– S-ar putea să aveţi dreptate, spuse el, în cele din urmă. Poate că timpul a vindecat o parte din rănile poporului afrikaner, dar cicatricele sunt încă acolo. Cu toate astea, anticipez. Să luăm în considerare armata existentă a Africii de Sud, şi anume Forţa de Apărare a Uniunii, aşa cum este acum cunoscută. Este formidabilă, are poate şaizeci de mii de oameni şi este bine echipată. E destul de capabilă să controleze toată Africa de sud de la Nairobi şi Windhoek până jos, la Capul Bunei Speranţe. Guvernul care o comandă va controla rutele marine şi porturile din jurul continentului. Va avea sub controlul său resursele extraordinare ale câmpurilor aurifere Witwatersrand, minele de diamante Kimberley şi noile

instalații de oțel și armament din Transvaal. Dacă Africa de Sud ar uni toate acestea cu Germania, Britania ar avea multă bătaie de cap. Ar trebui să disloce o armată mare din Europa ca să încerce să recâștige țara și Marina Regală ar fi solicitată la maximum ca să o apere și să o aprovizioneze. Africa de Sud ar putea foarte bine să fie punctul central unde ar avea loc deznodământul unui asemenea război.

– Dacă te-ai decide să te opui din nou britanicilor, foștii tăi camarazi ce ar alege? Știm că Botha și Smuts ar sprijini Britania, dar restul vechilor lideri de trupe? Ce ar alege Wet, Maritz, Kemp, Beyers și ceilalți? Ar fi cu tine sau cu Botha?

– Îi cunosc pe acești oameni, spuse încet de la Rey. Am luptat cu ei și am cunoscut inimile lor. A fost cu multă vreme în urmă, dar nu au uitat lucrurile groaznice pe care britanicii le-au făcut, lor, femeilor și copiilor, pământului pe care îl iubim. În inima lor știu că sunt alături de mine împotriva dușmanului, care este încă Britania.

– Speram că asta vei spune, generale. Am fost autorizat de kaizer și de guvernul meu să îți promit orice ai nevoie legat de provizii, arme și bani.

– Vom avea nevoie de toate acele lucruri, aprobă de la Rey, mai ales la început, înainte să putem prelua controlul de la Botha și înainte să capturăm arsenalul armatei și seifurile Reserve Bank din Pretoria, unde sunt banii.

– Generale, spune-mi de ce ai nevoie. Voi obține totul pentru tine de la Berlin.

– Nu vom avea nevoie de hrană sau uniforme. Suntem fermieri și cultivăm pământul, așa că ne vom hrăni singuri. Vom lupta, așa cum am făcut și înainte, în hainele noastre de muncă. Nu vom avea nevoie de arme mici. Fiecare dintre noi încă are Mauserul său.

– Atunci de ce veți avea nevoie? insistă graful Otto.

– Pentru început, voi avea nevoie de o sută cincizeci de mitraliere grele și douăzeci de mortiere, cu muniție și bombe pentru ele. Să spunem, un milion de încărcătoare și cinci mii de bombe de mortier. Apoi vom avea nevoie de provizii medicale...

Graful Otto nota pe caietul său, pe măsură ce de la Rey înşira cerinţele.

– Tun greu? sugeră von Lettow Vorbeck.

– Nu. Primele noastre atacuri se vor baza pe viteză şi pe elementul-surpriză. Dacă vor avea succes, vom captura arsenalul guvernului şi artileria grea va încăpea pe mâinile noastre.

– De ce altceva mai ai nevoie?

– Bani, răspunse simplu de la Rey.

– Câţi?

– Două milioane de lire în sovereigni de aur.

Pentru o clipă, fură toţi reduşi la tăcere de sumă. Apoi graful Otto spuse:

– E o sumă foarte mare.

– Acesta este preţul pentru cel mai bogat ţinut din emisfera sudică. Este preţul unei armate de şaizeci de mii de bărbaţi, instruiţi şi întăriţi pentru bătălie. Este preţul victoriei asupra britanicilor. Chiar crezi că este prea mare, graf?

– Nu! Graful Otto clătină din cap cu emfază. Când o spui aşa, este un preţ corect. Vei avea cele două milioane. Mă voi asigura de asta.

– Toate astea, banii şi armele, nu există până când nu vor fi livrate la bazele noastre din Africa de Sud.

– Spune-mi cum ar trebui să ţi le trimitem.

– Nu le puteţi aduce clandestin printr-unul dintre principalele noastre porturi, Cape Town sau Durban. Controlul vamal este prea strict. Totuşi, Africa de Sud are o graniţă comună cu colonia voastră în sud-vest. Sunt unite de o linie de cale ferată bună. Conducerea şi angajaţii Căilor Ferate Sud-Africane sunt aproape toţi afrikaneri. Ne putem baza pe ei să ne susţină cauza. O rută alternativă de aici până în Africa Orientală Germană ar putea fi peste lacul Tanganyka, pe barcă, spre zona cupriferă din Rhodesia şi de acolo spre sud, din nou pe calea ferată.

Von Lettow Vorbeck era îngândurat.

– Ar dura săptămâni sau chiar luni întregi să îţi aducem proviziile pe aceste rute. La fiecare pas există pericolul ca transportul să fie descoperit şi interceptat de inamic. Ar fi prea riscant. Cei doi bărbaţi se uitară spre graful Otto pentru o altă idee.

– Cum ne-aţi putea livra aceste bunuri? întrebă de la Rey.

Aşteptară cu toţii nerăbdători răspunsul lui.

Eva continua să schiţeze netulburată. Evident, ea nu auzise niciun cuvânt, dar graful Otto privi spre ea, apoi spre Hennie şi se încruntă discret. Mai rămase o vreme tăcut, bătând cu degetele în masă, gândindu-se. Apoi păru să fi ajuns la o decizie.

– Se poate face. Se va face. Îţi dau cuvântul meu, generale. Voi livra tot ce aveţi nevoie, unde aveţi nevoie. Dar, de acum înainte, cuvântul nostru de ordine trebuie să fie discreţia. Vă voi informa numai pe dumneavostră şi pe colonelul von Lettow despre metoda de livrare pe care o voi folosi, foarte aproape de moment. În această etapă, trebuie să vă cer să aveţi încredere în mine.

De la Rey îl privi fanatic şi aprins, iar graful Otto acceptă cu calm. În cele din urmă, de la Rey luă hârtia ce avea antetul cu vultur care încă stătea pe masă în faţa lui.

– Aceasta este garanţia kaizerului şi a guvernului tău. Nu este de-ajuns ca să mă convingă să îmi conduc poporul în holocaust încă o dată.

Graful Otto şi von Lettow Vorbeck continuară să se uite la el fără cuvinte. Întreaga schemă părea să se afle pe punctul de a se prăbuşi.

Apoi de la Rey continuă:

– Graf, mi-ai dat încă o garanţie. Mi-ai dat cuvântul tău. Ştiu că eşti un om care a mutat munţii. Realizările tale sunt legendare. Ştiu că eşti un bărbat care nu acceptă posibilitatea unui eşec. Se opri din nou, poate ca să îşi adune gândurile. Sunt un om simplu, dar sunt mândru de un singur lucru. Sunt mândru de abilitatea mea de a aprecia caii şi oamenii. Mi-ai dat

cuvântul tău și acum ți-l dau pe al meu. În ziua în care urgia războiului se va abate din nou asupra Africii, voi fi pregătit, pentru tine, cu o armată de șaizeci de mii de luptători în urma mea. Dă-mi mâna, graf! De acum înainte, sunt aliatul tău până la moarte.

În ultimele patru zile, de la răsăritul la apusului soarelui, Leon Courtney zburase cu *Bondarul* peste savana întinsă, razant, pe deasupra coroanelor copacilor. Manyoro și Loikot stăteau în față, vigilenți ca niște vulturi în planare, privind și cercetând. Găsiseră mulți lei, poate peste două sute: femele și pui, masculi tineri și bătrâni solitari fără dinți. Dar Kichwa Muzuru le spusese: „Trebuie să fie mare și să aibă coama neagră ca tăciunele". Nu găsiseră niciun animal care să se apropie măcar de acea descriere.

În ziua a patra, Manyoro propuse să se renunțe la căutarea în ținutul Masai și să se zboare mai departe, spre Districtul Frontierei de Nord, deasupra ținutului sălbatic dintre lacul Turkana și Marsabit.

– Acolo vom găsi lei sub fiecare arbore de acacia. Lei suficient de mari și de feroce, cât să îl facă fericit până și pe Kichwa Muzuru.

Loikot se opusese din răsputeri. Îi povestise lui Leon despre o pereche de lei deosebiți care aveau un teritoriu uriaș între lacul Natron și peretele vestic al Văii Riftului.

– Îi cunosc bine pe acești lei. I-am văzut de multe ori de-a lungul anilor, cât am păstorit vitele tatălui meu. Sunt gemeni, frați născuți din aceeași leoaică, în aceeași zi. S-a întâmplat în sezonul urgiei lăcustelor, cu unsprezece ani în urmă, când eram doar un copil. An după an, i-am văzut cum cresc în talie, putere și îndrăzneală. Acum sunt în floarea vârstei. Niciun alt leu nu se compară cu ei în tot ținutul. Au ucis o sută de vite, poate mai

mult, spusese Loikot. Au ucis optsprezece *morani* care au plecat să-i vâneze. Niciun bărbat nu a putut să li se opună pentru că sunt prea puternici şi prea vicleni. Unii dintre *morani* cred că sunt fantoma care se pot preschimba în gazele sau păsări când aud vânătorii venind după ei.

Manyoro pufni, îşi dădu ochii peste cap şi făcu semne cu degetul arătător la tâmplă ca să arate cât de nebun era Loikot. Dar Leon îl susţinu, aşa că în ultimele câteva zile căutară prin toată câmpia întinsă şi maro. Văzură turme întregi de bivoli şi mii de alte specii de vânat de câmpie, dar leii erau fie foarte tineri, fie foarte bătrâni şi nedemni de suliţă.

În seara aceea, în timp ce stăteau în jurul focului de tabără, Loikot încercă să le ridice moralul.

– Îţi spun, M'bogo, cei doi sunt conducătorii supremi ai tuturor leilor din vale. Nu sunt alţii mai mari, mai feroce sau mai vicleni. Aceştia sunt cei pe care ne-a trimis Kichwa Muzuru să-i găsim.

Manyoro scuipă în foc, apoi privi cum lichidul bolborosi în flăcări, înainte să dispară.

– Loikot, am ascultat prea multe zile povestea asta. Este o singură parte pe care am ajuns să o cred, aceea că leii despre care vorbeşti se pot preschimba în păsări. Asta trebuie să fi făcut. Au devenit mici rândunele şi au zburat. Cred că ar trebui să lăsăm aceste păsări-lei şi să mergem până la Masarbit pentru a găsi unul adevărat.

Ofensat, Loikot îşi încrucişă braţele pe piept şi îl privi pe Manyoro dispreţuitor.

– Îţi spun că i-am văzut cu ochii mei. Sunt aici. Dacă stăm, îi vom găsi.

Se uitară spre Leon aşteptându-i decizia.

În timp ce bău cafeaua din cană şi aruncă zaţul în foc, Leon cântări opţiunile. Nu prea mai aveau combustibil pentru *Bondar* decât pentru o zi sau două. Dacă avansau spre nord, trebuiau să transporte mai multe provizii pe drum. Asta avea să dureze mai multe zile, iar graful Otto nu era un om răbdător.

– Încă o zi, Loikot, hotărî el. Găseşte bestiile mâine, sau plecăm spre Masarbit.

Decolară înainte de răsărit şi continuară căutarea de unde o întrerupseseră în seara anterioară. O oră mai târziu, şi treizeci de kilometri distanţă de pista de aterizare de la tabăra lui Percy, Leon detectă o turmă enormă de bivoli care traversa savana, plecând de pe malul lacului unde se adăpase. Trebuia să fi fost peste o mie de animale. Masculii mari erau grupaţi în faţă, iar femelele, viţeii şi animalele mai tinere se întindeau pe aproape un kilometru de păşune, în urma lor. Viră spre ei. Ştia că grupurile de lei urmau adesea asemenea turme mari, ca să atace exemplarele slabe şi bolnave.

Dintr-odată, din faţă, Loikot dădu agitat din mâini, iar Leon se aplecă în faţă să vadă motivul. Doi bivoli se separaseră de turmă şi rămăseseră în urmă cu vreo trei sute de metri. Traversau un petic lung de iarbă aurie, mergând unul lângă celălalt. Deasupra ierbii, doar spinările le erau vizibile. Leon aprecie că erau masculi, grei şi negri, dar tineri, şi se întrebă de ce se agita Loikot atât de mult în privinţa lor.

Apoi animalele ieşiră din iarba înaltă în câmp deschis. Leon simţi cum i se încordează fiecare nerv din trup. Nu erau bivoli, ci lei. Nu mai văzuse niciodată lei de acea mărime sau culoare. Soarele de dimineaţă era în spatele lor, accentuându-le înaintarea maiestuoasă şi ritmică. Aveau coamele negre ca smoala, zburlite, fluturând în briză când se opriră să se uite la avionul ce se apropia.

Leon încetini motoarele şi lăsă *Bondarul* să coboare până când roţile atinseră pământul. În timp ce se îndrepta spre lei, aceştia îşi ridicară coamele şi începură să dea agitaţi din cozile lor lungi, cu smocuri negre în vârf. Unul se lăsă la pământ şi se ascunse în iarba scurtă, iar celălalt se întoarse şi porni într-un galop greu, clătinat, spre un petic de tufişuri dese, aflat la marginea câmpului. Leon trecu pe deasupra animalului ghemuit şi îl privi în ochii săi galbeni, implacabili. Apoi se îndreptă spre al doilea. Când auzi avionul apropiindu-se, acesta

o luă la goană, cu umerii acoperiți de coamă și cu burta plină cu carnea victimei. Își întoarse încă o dată capul mare, încadrat de coamă, și mârâi spre Leon care zbura pe deasupra lui.

Avionul începu să urce încet și se întoarse în direcția pistei de aterizare de lângă tabără. Zborul avea să dureze douăzeci de minute, dar trebuia să aterizeze ca să pună la cale un plan de acțiune cu cei doi *masai*. Manyoro părea să fi uitat că se opusese căutării în acea zonă. Tropăia și râdea la fel de sălbatic precum Loikot.

– Acei lei sunt un motiv bun de bucurie. Graful Otto von Meerbach, ai face bine să-ți ascuți *assegai*-ul. O să ai nevoie de el.

Leon râse. Era ușor tentat să se întoarcă ca să privească încă o dată acele animale magnifice. Cu toate astea, știa că nu ar fi înțelept să le deranjeze din nou. Dacă erau viclene și precaute cum spusese Loikot, le putea alunga din savana ierboasă în pădurile de pe povârnișuri, unde ar fi fost mult mai greu de găsit.

„Lasă-i în pace, se decise el. Lasă-i să se liniștească până când pot să-l aduc pe von Meerbach aici ca să se ocupe de ei."

Când Leon aterizâ și rulă pe pista de lângă tabăra lui Percy, cei doi *masai* încă sărbătoreau descoperirea. Când opri motoarele, Loikot strigă bucuros:

– Manyoro, eu ți-am spus? și răspunse tot el imediat: Da, ți-am spus! Dar m-ai crezut, Manyoro? Nu, nu m-ai crezut. Dintre noi doi, care este prostul și încăpățânatul? Eu sunt, Manyoro? Nu, nu eu! Care dintre noi este marele vânător și găsitor de lei? Tu ești, Manyoro? Nu, este Loikot!

Adoptă o poziție nobilă și eroică, în timp ce Manyoro își acoperi fața cu mâinile, prefăcându-se îndurerat.

– Loikot, ești cea mai bună călăuză din Africa și ești cel mai frumos, îl întrerupse Leon, dar acum am o sarcină pentru tine. Trebuie să te întorci la leii tăi și să stai cu ei până când pot să-l aduc pe Kichwa Muzuru pentru vânătoare. Trebuie să îi urmărești îndeaproape, dar nu atât de aproape ca să îi alarmezi și să-i sperii.

– Cunosc leii aceia. Nu vor fugi de mine, jură Loikot. Îi am în ochi.

– Când mă întorc şi vei auzi sunetul motoarelor, trebuie să aprinzi un foc din iarbă uscată. Fumul mă va ghida spre tine.

– Voi avea leii în ochiul meu şi sunetul motoarelor tale în ureche, se lăudă Loikot.

Leon se întoarse spre Manyoro.

– Cine este şeful de trib din zona în care am găsit leii azi?

– Se numeşte Massana şi *manyatta* lui este la Tembu Kikuu, Locul Marelui Elefant.

– Trebuie să te duci la el, Manyoro. Spune-i că îl aşteaptă o recompensă de douăzeci de vite pentru fiecare dintre leii săi. Dar spune-i că vom aduce un *mzungu* care îi va vâna în felul tradiţional. Massana trebuie să adune cincizeci dintre *moranii* săi pentru vânătoare, dar uciderea o va face doar Kichwa Muzuru.

– Înţeleg, M'bogo, dar nu cred că Massana va înţelege. Un *mzungu* care vânează un leu cu *assegai*? Nu s-a mai auzit aşa ceva. Massana va crede că Kichwa Muzuru este nebun.

– Manyoro, ştim amândoi că Kichwa Muzuru este într-adevăr nebun, precum antilopele gnu cu viermi în creier. Dar spune-i lui Massana să nu îşi facă prea multe griji legate de capul lui Kichwa Muzuru. Spune-i să se gândească mai bine la cele douăzeci de vite. Ce crezi, Manyoro? Massana ne va ajuta cu vânătoarea?

– Pentru douăzeci de vite, Massana şi-ar vinde toate cele cincisprezece soţii şi fiicele lor, poate chiar şi pe mama lui. Sigur că ne va ajuta.

– Există vreun loc aproape de *manyatta* lui unde aş putea să aterizez cu avionul? întrebă Leon.

Manyoro se scobi gânditor în nas înainte să răspundă.

– Aproape de sat este un loc uscat de sare. Este plat şi fără copaci.

– Arată-mi! spuse Leon.

Decolară din nou şi Manyoro îl ghidă spre loc. Era o întindere uriaşă, plată şi de un alb strălucitor, vizibilă de la mulţi kilometri depărtare. Pe măsură ce se apropiară, câteva

oryx galopară de-a lungul lui şi Leon văzu că copitele lor nu pătrundeau prin crusta albă. Unele dintre aceste întinderi puteau să fie capcane mortale: adesea, sub crusta fragilă se ascundea un nămol moale ca terciul şi lipicios, în care te scufundai. Ateriză cu grijă, lăsând roţile să atingă puţin suprafaţa. Era pregătit să decoleze la primul semnal că nămolul trăgea şasiul. Când suprafaţa îi suportă greutatea, îl lăsă să aterizeze. Opri la marginea platoului şi întoarse avionul. Dar nu opri motoarele.

– Cât de departe este *manyatta* de aici? strigă spre Manyoro peste vuiet.

– Este aproape. Manyoro arătă în faţă. Unii săteni vin deja.

Câteva femei şi copii alergau deja spre ei printre copaci.

– Şi cât de departe este locul unde am lăsat leii, o, mare vânător? îl întrebă Leon pe Loikot.

El arătă cu suliţa un mic segment al cerului, indicând două ore de trecere a soarelui.

Bun. Deci, aici sunteţi aproape de *manyatta* şi de lei. Vă voi lăsa pe amândoi. Aşteptaţi să mă întorc. Când mă voi întoarce, îl voi avea pe Kichwa Muzuru cu mine.

Leon îi lăsă pe cei doi *masai* pe suprafaţa de sare şi decolă. Ocoli platoul, apoi se îndreptă înapoi spre Nairobi. Masaii îi făcură semne cu mâna şi pe urmă îi văzu cum se despărţiră: Loikot porni să ia urma leilor, iar Manyoro merse să discute cu femeile din satul lui Massana.

Pe când se apropia de terenul de polo din Nairobi, Leon căută nerăbdător cu privirea *Fluturele*. Era îngrijorat că graful Otto plecase din nou într-una dintre incursiunile lui misterioase şi imprevizibile în sălbăticie şi nu se va întoarce decât peste multe zile, timp în care Loikot ar fi putut să piardă contactul cu vânatul.

– Slavă Domnului! exclamă el, când distinse forma ţipătoare a *Fluturelui*, parcat în faţa hangarului, în celălalt capăt al câmpului.

Gustav şi asistenţii săi lucrau la motoare. Totuşi, nu remarcă maşina de vânătoare, aşa că, în loc să aterizeze, ocoli tabăra Tandala şi o descoperi parcată în faţa camerelor private ale grafului Otto. Leon ocoli din nou tabăra şi graful ieşi din cort, punându-şi o cămaşă peste trupul gol.

Leon simţi junghiul ascuţit al geloziei şi al urii. „Sigur că Eva este înăuntru cu el, se gândi el. Ea trebuie să-şi merite prezenţa acolo." Ideea îi făcu greaţă. Graful Otto îi făcu cu mâna, apoi se duse la maşina de vânătoare. Leon întoarse *Bondarul* spre terenul de polo, dar gustul furiei şi al geloziei îi lăsară un gust amar.

„Adună-te, Courtney! Ştii că Eva von Wellberg nu e o vestală virgină. A fost sub aceeaşi plasă de ţânţari cu el în fiecare noapte de când au venit", îşi spuse în sinea lui şi se pregăti de aterizare. Când trecu cu *Bondarul* peste gardul de împrejmuire, inima îi tresări când o văzu stând cu şevaletul ei la umbra aripii în carouri a *Fluturelui*. Până în acel moment, fuzelajul i-o ascunsese privirii. Părea ridicol, dar era uşurat să ştie că graful Otto fusese singur în camera lui.

Când ateriză şi se îndreptă spre hangar, Eva sări din faţa şevaletului ei şi se îndreptă impulsiv spre el. Chiar de la distanţă, vedea nerăbdarea din zâmbetul ei. Apoi păru să îşi dea seama că Gustav o privea; se controlă şi înaintă mai încet. Rămase mai în spate cât timp Gustav aşeză scara lângă avion, iar Leon coborî. Privi spre ea peste capetele celorlalţi bărbaţi şi văzu că era emoţionată şi nervoasă. Era obişnuit cu ea mereu echilibrată şi calmă, dar acum era ca o gazelă ce simţise mirosul leopardului care atacă. Agitaţia ei îl afectă, dar îşi putu ascunde sentimentele suficient de bine cât să încline capul spre Eva cu nonşalanţă.

– Bună ziua, *Fräulein*, spuse el politicos, apoi se îndreptă spre Gustav. Motorul numărul doi de la tribord merge greu şi scoate fum albastru.

– Îl verific îndată, spuse Gustav şi îşi strigă asistenţii.

Când capul îi dispăru sub capota motorului, Leon şi Eva rămaseră singuri.

– S-a întâmplat ceva cu tine, ceva s-a schimbat, îi spuse el încet. Eşti altfel, Eva.

– Şi tu observi. Totul s-a schimbat.

– Ce este? Ai avut necazuri cu graful Otto?

– Nu cu el. Asta este între noi doi.

– Necazuri? o privi el fix.

– Nu necazuri. Chiar opusul. Am luat o decizie.

Avea vocea joasă şi răguşită, dar apoi zâmbi. Zâmbetul ei era cel mai frumos lucru pe care îl văzuse vreodată.

– Nu înţeleg, spuse el.

– Nici eu, Viezure.

Când o auzi spunându-i astfel, nu mai rezistă. Făcu un pas mai aproape de ea şi întinse o mână. Ea se retrase iute.

– Nu, nu mă atinge. Nu am încredere în mine şi o să fac o prostie. Arătă spre praful ridicat de maşina de vânătoare care venea spre ei. Vine Otto. Trebuie să avem grijă.

– Nu mai pot să continui mult aşa, o avertiză el.

– Nici eu, răspunse ea. Dar, momentan, trebuie să stăm departe unul de altul. Otto nu e prost. Va vedea că s-a întâmplat ceva între noi. Se întoarse şi se duse lângă Gustav, care stătea în echilibru pe o aripă, privind în carcasa motorului.

Când trecu de porţi, graful Otto strigă:

– Deci, te-ai întors, Courtney. Ai fost plecat destul de mult. Unde ai fost? Cape Town? Cairo?

Schimbul scurt cu Eva îl lăsase pe Leon într-o dispoziţie exuberantă şi nechibzuită.

– Nu, domnule. Eram în căutarea nenorocitului de leu.

Graful Otto văzu euforia lui Leon și chipul i se aprinse. Cicatricea căpătată în urma duelului deveni roz. Sări din mașină și trânti portiera în urma lui.

– L-ai găsit?

– Nu m-aș fi întors altfel.

– E mare?

– Este cel mai mare leu pe care l-am văzut vreodată, iar celălalt este și mai mare.

– Nu înțeleg. Câți lei sunt?

– Doi, spuse Leon. Două brute enorme.

– Când putem pleca după ei?

– Imediat ce Gustav verifică motorul *Bondarului.*

– Nu pot să aștept atât de mult. Rezervoarele *Fluturelui* sunt pline, tot echipamentul nostru este încărcat și gata de plecare. Vom pleca acum! Imediat!

Graful Otto se afla la manșa *Fluturelui* care decolase de pe pista taberei lui Percy, unde se opriseră să realimenteze după plecarea din Nairobi. Se îndreptau spre sud-vest, către *manyatta* lui Massana. Eva se așezase lângă el, Ishmael era ghemuit pe platformă, cu arsenalul lui prețios de ustensile pentru bucătărie, iar Leon, Gustav și Hennie se înghesuiau în partea din față a carlingii.

Zburau de vreo douăzeci și cinci de minute, când Leon zări spre stânga un fir de fum ce se ridica drept, în căldura sufocantă a miezului zilei.

– Loikot!

Leon știu că era el, chiar înainte să distingă silueta subțire care stătea lângă foc. Loikot își flutură *shuka* să se asigure că este văzut, apoi arătă cu sulița spre conturul zimțat al unui mic *kopje*, aflat puțin mai în față. Indica unde se afla vânatul.

Leon evaluă repede noua situaţie. Zeii vânătorii fuseseră blânzi cu ei. În timpul absenţei sale, leii trebuie să se fi îndreptat în direcţia *manyattei* lui Massana. Erau mult mai aproape de sat decât atunci când îi văzuseră prima oară. Privi spre povârnişul îndepărtat al Riftului, ca să se orienteze, apoi zări conturul fantomatic al lacului de sare, unde îi lăsase pe cei doi *masai*, cu doar trei zile în urmă. Se afla la o distanţă aproape egală între *manyatta* şi *kopje*, unde se găseau leii. „Nici că se putea mai bine", gândi el şi se întoarse repede să stea de vorbă cu graful Otto, peste motoare.

– Loikot arată că leii sunt sus, printre stânci, pe dealul acela.

– Unde este cel mai apropiat loc unde pot ateriza?

– Vezi lacul acela de sare? Leon i-l arătă. Dacă aterizăm acolo, vom fi aproape de vânat şi de satul unde *moranii* se adună pentru vânătoare.

Manyatta lui Massana era mai mare decât multe dintre cele din vale. Peste o sută de colibe mari erau dispuse într-un cerc larg, în jurul ţarcului pentru vite. Graful Otto ocoli aşezarea la joasă înălţime. O masă mare şi întunecată de oameni se adunase în ţarcul din mijloc. Deşi Leon nu-l putea distinge pe Manyoro în grupul de siluete îmbrăcate în *shuka*, îşi făcuse treaba şi reuşise să-l convingă pe Massana să îşi adune *morani* pentru marea vânătoare. Mulţumit că totul era pregătit pentru ei, Leon îl rugă pe graful Otto să întoarcă *Fluturele* spre lacul de sare. Ateriză şi dirijă avionul spre copacii de pe marginea vestică. Apoi opri motoarele.

– Vom aşeza corturile aici pentru o vreme, îi spuse Leon, ca să ne odihnim înainte să sosească *moranii*.

Tot echipamentul pentru o tabără sumară fusese aşezat în cala *Fluturelui*. Lui Leon nu îi trebui mult timp să o instaleze. Montă corturile la umbra aripilor avionului. Ishmael îşi construi bucătăria şi vatra la o distanţă sigură de avion şi în curând servi cafea şi şnaps de ghimbir.

Leon goli repede cana, apoi se uită spre cer ca să-şi dea seama cât era ceasul.

– Loikot va fi aici dintr-o clipă în alta, îi spuse grafului Otto.

Abia termină propoziţia, că Loikot apăru dintre copaci.

Leon ieşi în soare să îl întâmpine, nerăbdător să audă ce avea Loikot de spus. Ştia însă că acesta nu putea fi grăbit. Cu cât erau veştile mai rele, cu atât mai mult îi lua lui Loikot să le divulge. Mai întâi, luă puţin tutun, stând într-un picior şi sprijinindu-se de suliţă. Apoi discutară că trecuseră trei zile de când nu îi mai văzu, un timp îndelungat, pentru că era prea cald pentru acest anotimp. Probabil că avea să plouă înainte de apus, un lucru bun pentru păşunat.

– Deci, Loikot, măreţ vânător şi cutezătoare călăuză, ce se aude despre leii tăi? Încă ştii unde sunt?

Loikot clătină din cap cu mâhnire.

– I-ai pierdut? întrebă Leon mânios. I-ai lăsat să fugă?

– Nu! Este adevărat că leul mai mic a dispărut, dar încă îl am în vedere pe cel mai mare. L-am văzut nu cu mult timp în urmă. Este singur. Se fereşte de căldură în vârful dealului pe care ţi l-am arătat mai devreme.

– Nu ar trebui să jelim dispariţia celuilalt, îl consolă Leon. Un singur leu va fi mai uşor de gestionat. Doi deodată ar putea fi prea mult.

– Unde este Manyoro? întrebă Loikot.

– După ce te-am lăsat, am zburat pe deasupra *manyattei* lui Massana. Vânătorii *morani* erau adunaţi acolo, dar trebuie să fie deja pe drum spre noi. *Manyatta* nu este departe. Vor fi aici în curând.

– Mă duc să îmi păzesc leul, concluzionă Loikot. Pe întuneric, ar putea să se mişte pe o distanţă mare. Mă voi întoarce mâine-dimineaţă, devreme.

Mai erau încă două ore până la apus, când auziră cântece şi văzură oamenii venind prin pădurea ce dădea spre locul unde campaseră, la marginea câmpiei. Manyoro îi conducea şi era

urmat de un şir lung de *morani* înarmaţi, îmbrăcaţi în haine ceremoniale de vânătoare, purtând scuturi şi *assegai*-uri.

În spatele lor erau sute de bărbaţi, femei şi copii. Se adunaseră din fiecare *manyatta,* de pe o rază de optzeci de kilometri. Ca un stol de păsări-nectar superbe, fetele nemăritate se agitau în urma regimentului de *morani* râvniţi. Până la apusul soarelui, mulţimea de oameni campase deja în jurul *Fluturelui.* Aerul nopţii era plin de miresmele ce veneau de la mâncărurile gătite pe foc. Agitaţia era la cote maxime, iar cântecele şi râsul fericit al tinerilor continuă în noapte.

Dimineaţa următoare, înainte să se lumineze de ziuă, Loikot se întoarse din recunoaştere. Povesti că, la lumina lunii, leul răpusese o femelă tânără de antilopă kudu şi încă se hrănea din carcasa ei.

– Nu-şi va părăsi prada, spuse Loikot cu convingere.

Vânătorii aşteptară cu nerăbdare soarele. Stătură în jurul focurilor, aranjându-şi şi împodobindu-şi părul, ascuţindu-şi *assegai*-urile şi întărind cusăturile scuturilor. Când primele raze de soare luminară stâncile povârnişului, maestrul de vânătoare suflă în fluier anunţând începutul căutărilor. Se ridicară iute de pe rogojinile de dormit şi se aliniară pe lacul de sare după rang. Începură să danseze şi să cânte, la început încet, dar din ce în ce mai tare, pe măsură ce creştea entuziasmul.

Fetele formară un cerc în jurul lor. Începură să urle, să tropăie şi să îşi mişte şoldurile, să bată din palme şi să dea din cap. Îşi scuturau sânii şi îşi unduiau fesele rotunde şi pline pentru bărbaţi, stârnindu-i. *Moranii* începură să transpire, pe măsură ce dansau. Ochii le străluceau cu un amestec de poftă de sânge şi excitare.

Dintr-odată, graful Otto apăru din cortul ce fusese ridicat la umbra aripilor late ale *Fluturelui* şi merse spre câmpia albă. Când îl văzură, un vuiet porni din rândurile *moranilor.* Era îmbrăcat într-o *shuka* roşie, tribală. Fusta era prinsă cu o curea în jurul taliei. Avea coada aruncată peste un umăr. Pielea de pe piept şi de pe mâini era neacoperită, albă ca o aripă de egretă.

Părul de pe piept și antebrațe era strălucitor ca sârma de cupru. Avea pieptul și umerii lați și membrele tari și musculoase. Însă avea burta mare, proeminentă și moale din cauza vârstei și a traiului bun.

Fetele chiuiră și începură să râdă zgomotos, ținându-se una de alta. Nu-și imaginaseră vreodată un *mzungu* îmbrăcat în costum tribal. Se repeziră la el și se strânseră în jurul lui, chicotind. Îi atinseră pielea albă ca laptele și îi mângâiară mirate părul roșu-auriu de pe corp. Apoi graful Otto începu să danseze. Fetele se dădură înapoi și nu mai chicotiră. Îi țineau ritmul cu aplauze și îl încurajau cu strigăte ascuțite, incitate.

Graful Otto dansa cu o grație extraordinară pentru un om atât de masiv. Sărea, se învârtea, tropăia și împungea aerul cu *assegai*-ul în mâna dreaptă, etalându-și scutul de piele netăbăcită pe care îl purta pe umărul stâng. Cele mai frumoase și mai îndrăznețe dintre fete veneau pe rând să danseze față în față cu el. Își întindeau gâturile lungi, ca de cocor, și își agitau gulerele de mărgele. Aveau sânii unși cu grăsime și pictați cu ocru roșu; tresăreau ațâțător la fiecare săritură. Aerul era îmbâcsit cu praful ridicat de picioarele lor goale. Mirosind a sudoare, se încărca de perspectiva sângelui, a morții și a senzualității.

Sprijinit de fuzelajul *Fluturelui,* Leon părea să acorde toată atenția acestei manifestări de tranșă primitivă. Cu toate astea, la o lungime de braț de el, Eva era cocoțată pe marginea aripii *Fluturelui,* cu picioarele atârnând. Din acest unghi, îi putea studia chipul fără să se vadă. Ea nu afișa nicio emoție față de acest spectacol, în afară de un ușor amuzament. Încă o dată, Leon era uimit de abilitatea ei de a-și ascunde adevăratele sentimente.

Graful Otto era bărbatul ei. Aparent, ea era femeia lui și, cu toate acestea, el participa la un ritual sexual ostentativ cu zeci de tinere ajunse la maturitate sexuală, pe jumătate goale și frenetice. Dacă se simțea batjocorită și insultată de comportamentul lui grosolan, nu o arăta. Însă Leon clocotea în locul ei.

Ca și cum îi simți privirea ațintită asupra ei, Eva privi în jos, spre el, de pe marginea aripii. Avea o expresie calmă, iar ochii nu trădau nicio emoție. Apoi, când privirile li se întâlniră, îl lăsă să pătrundă în adâncul bine păzit al sufletului ei. O asemenea manifestare a iubirii pentru el țâșnea din ochii ei violeți. Leon respiră adânc. Deodată, fu conștient de profunzimea schimbării care îi copleșise. Indiferent ce se întâmplase înainte, acum erau devotați unul altuia. Nimic și nimeni altcineva nu conta. Privindu-se în ochi, schimbară jurăminte mute, dar irevocabile.

Clipa fu spulberată de șuieratul unui fluier și un strigăt puternic din partea *moranilor*. Vânătorii se încolonară. Loikot se poziționă în rândul din față ca să îi ghideze spre locul unde se afla prada. *Moranii* îl urmară, fredonând în continuare Cântecul Leului, șerpuind printre copaci, cu trupul strălucitor și alb al grafului Otto în mijlocul lor.

Spectatorii îi urmară. Gustav și Hennie fură înghițiți de mulțime și purtați de ea.

Leon și Eva erau lăsați singuri. Se duse lângă ea.

– Dacă vrem să vedem uciderea, trebuie să ne grăbim.

– Ajută-mă să mă dau jos! răspunse ea.

Ridică brațele și se aplecă spre el. Leon își puse mâinile în jurul taliei ei înguste și când o puse jos, se lipi de el pentru o clipă. Îi mirosi parfumul și simți căldura pântecului ei lângă al lui. Eva îi citi privirea și îi simți prin haine excitarea.

– Știu, Viezure. Știu prea bine ce simți. Și eu simt asta. Dar mai trebuie să avem răbdare puțin. În curând! În curând, îți promit.

– O, Doamne! gemu el. Aș vrea… Otto… leul. Dacă doar…

În ochii Evei se citi frica.

– Nu, nu spune asta! Îi puse un deget pe buze. Nu-ți dori să se întâmple asta. Ne-ar aduce cel mai mare ghinion posibil.

Își luă mâna de pe fața lui și Leon văzu că Manyoro venise pe tăcute și stătea lângă umărul său. Avea pușca Holland într-o mână și banduliera cu muniție în cealaltă.

– Mulțumesc, fratele meu, spuse Leon și le luă.

– Graful Otto a spus să nu fie arme la această vânătoare, îi aminti Eva.

– Îți poți imagina ce s-ar putea întâmpla dacă răneşte leul şi acesta se năpusteşte spre toți acei oameni? întrebă Leon sumbru. Una este pactul lui cu diavolul, dar dacă intenționează să includă în acest pact o duzină de femei și copii, asta e cu totul altceva. Deschise magazia puștii și, în timp ce o alimenta cu două cartușe late de alamă, întrebă: Poți să alergi în fustă și cu cizmele alea?

– Da.

– Atunci, hai să mergem.

O luă de braț și alergară după coloana de *morani*, care se îndepărta repede de mulțimea de spectatori.

Leon fu surprins de cât de bine ținea Eva pasul. Își ridicase fusta lungă de gabardină la marginea cizmelor care îi ajungeau până la genunchi și alerga cu grația și ușurința unei căprioare proaspăt stârnite. O prinse de braț ca s-o sprijine unde terenul era mai accidentat și o săltă peste malul abrupt al unei râpe. Îi depășiră pe cei rămași în urmă și prinseră din urmă grupul de vânători. Nu erau prea departe de războinicii din frunte, când maestrul de vânătoare suflă din nou în fluier. *Moranii* se așezară ușor în formația lor de luptă, în formă de corn.

– Au prins leul din urmă, zise Leon respirând iute de oboseală.

– De unde știi? Îl vezi? gâfâi ea.

– Nu de aici, dar ei îl văd. După felul în care se mișcă, sigur se află în acel desiș, de la poalele dealului. Arătă în față spre o grămadă de pietre și tufișuri argintii.

– Unde e Otto?

Eva se strădui să-și recapete suflul și se sprijini puțin de el, ca să se odihnească. Avea fruntea umedă și strălucitoare de sudoare, iar el se bucură de parfumul ei plăcut, femeiesc.

– E chiar în mijloc. Unde altundeva ar putea să fie? arătă Leon, iar ea îi văzu silueta albă, vizibilă în primul rând de

războinici negri care se apropiau ca un pumn strâns de stâncile de pe deal.

– Vezi leul? întrebă ea cu glas stins.

– Nu. Va trebui să ne apropiem mai mult.

O luă de braţ şi începură să alerge din nou. Primul rând de *morani* nu era la mai mult de o sută cincizeci de paşi în faţa lor. Leon se opri brusc.

– O, sfinte Doamne! Uite-l! Leul este acolo, arătă el cu mâna.

– Unde? Nu-l văd.

– Acolo, sus. Puse un braţ în jurul umerilor ei şi o întoarse. Chestia aia neagră şi uriaşă de pe stânca aceea mai înaltă. Acela este. Ascultă! *Moranii* îl provoacă.

– Nu văd... Dar atunci leul îşi înfoie coama şi ea gemu. Mă uitam chiar la el. Nu mi-am dat seama că este atât de mare. Credeam că este un bolovan uriaş.

Leul îşi clătină capul masiv într-o parte şi în alta, privind mulţimea de duşmani care îl înconjurau. Mârâi şi îşi dezveli colţii. Chiar de la acea distanţă, Leon şi Eva îi vedeau clar colţii şi îi auzeau răgetele furioase. Apoi îşi lăsă capul în jos şi dădu urechile pe spate, alegând din mijlocul oamenilor culoarea palidă ca luna a trupului lui Otto von Meerbach. Fusese alungat de la prada sa şi era furios. Nu mai avea nevoie de alte provocări, în afară de acel trup străin. Mârâi din nou, apoi se lansă în atac, coborând pe panta dealului direct spre graful Otto.

Un strigăt provocator se auzi din rândurile de *morani*. Loviră în scuturi, provocând leul. Când ajunse la baza pantei, leul se lansă cu viteză şi forţă, fugind aproape lipit de pământ, iscând un val de praf cu labele lui uriaşe şi mormăind la fiecare salt.

Fără să ezite, graful Otto ridică scutul şi îl ţinu sus, repezindu-se să dea piept cu bestia uriaşă. Leon şi Eva se apropiară şi priviră fatalitatea. Eva se ţinea de braţul lui Leon. Îi simţi unghiile înfigându-i-se în carne până la sânge.

– O să-l omoare! șopti ea, dar exact în ultima clipă, graful Otto se mișcă sincronizat și coordonat precum un atlet desăvârșit.

Se lăsă într-un genunchi și se acoperi cu scutul de război. În același timp, ridică *assegai*-ul cu mâna dreaptă și îndreptă vârful ascuțit spre leul care ataca. Nimeri bestia în mijlocul pieptului și sulița intră complet, atât de adânc, încât mâna dreaptă a grafului Otto, care ținea mânerul, se îngropă în blana neagră și aspră a coamei. Lama de oțel pătrunse în inima leului. Fălcile se deschiseră larg. Urlă, iar din gât îi țâșni un jet de sânge care îl stropi pe Otto von Meerbach pe cap și pe umeri. Leul se dădu înapoi, cu sulița încă înfiptă în piept, se clătină și se prăbuși în iarbă. Fusese o execuție perfectă.

Graful Otto aruncă scutul într-o parte și sări în picioare, urlând triumfător, învârtindu-se, cu chipul schimonosit sub stratul lucios de sânge. Câțiva *morani* se îngrămădiră să-și înfigă *assegai*-urile în cadavru. Graful îi înfruntă, mugind, ținându-i departe de prada sa. Își scoase sulița din pieptul leului și o agită spre războinicii care veneau spre el, alungându-i, strigând la ei, bătându-se cu pumnii în piept într-o furie nebună, amenințându-i cu sulița ridicată. Ei strigară la el furioși, bătând cu sulițele în scuturi. Cereau să împartă gloria, dreptul lor de a-și spăla sulițele în sângele leului. Graful Otto se năpusti la unul, iar războinicul *morani* abia reuși să se ferească de atac cu propriul scut. Graful urlă cu furie și aruncă *assegai*-ul spre el, ca o lance.

Războinicul ridică scutul, dar lama pătrunse stratul de piele și îl tăie la încheietură.

Însoțitorii lui urlară de furie.

– Dumnezeule! L-a cuprins nebunia, gâfâi Eva. Cineva o să fie ucis. El sau un *masai*. Trebuie să-l opresc, zise ea dând să plece.

– Nu, Eva. Sunt toți cuprinși de furia sângelui. Nu-i poți opri. Doar vei fi rănită, spuse Leon și o apucă de braț.

Se smuci din strânsoarea lui.

– Am reușit și altă dată să-l liniștesc. Mă va asculta...

Din nou încercă să se desprindă, dar acum el o apucă de umeri cu braţul stâng şi sălta puşca în mâna dreaptă. Deşi era puternică, indiferent cât se luptă, nu se putu eliberă din strânsoarea lui.

– E prea târziu, Eva, îi şopti el în ureche şi, ţinând puşca grea de parcă era un pistol, o îndreptă cu ţeava peste capetele grafului Otto şi al războinicului rănit. Priveşte acolo sus, în vârful dealului.

Se uită unde îi arătă el şi văzu al doilea leu, geamănul care lipsea. Stătea pe creasta dealului. O creatură uriaşă, chiar mai mare decât cea pe care o ucisese graful Otto. Coama îi era complet ridicată de furie şi părea dublu ca mărime. Îşi încovoie spinarea, deschise larg fălcile şi scoase un urlet exploziv. Zarva privitorilor şi a grafului Otto, împreună cu agitaţia războinicilor se stinseră într-o tăcere mortală. Toate capetele se întoarseră spre vârful dealului şi spre bestia care stătea acolo.

Cei doi lei se despărţiseră cu trei zile în urmă, când cel mai mare fusese atras de un parfum irezistibil din briza rece de dinaintea zorilor. Era mirosul unei leoaice mature în plin estru. Îşi lăsase geamănul mai tânăr şi plecase să răspundă invitaţiei venite pe calea vântului.

Găsise leoaica după o oră, dar deja un alt leu se împerechea cu ea. Un pretendent mai tânăr, mai puternic şi mai hotărât. Cei doi se luptaseră, urlând, lovind şi atacându-se unul pe altul cu colţii şi ghearele. Leul mai bătrân fusese rănit şi alungat, cu o tăietură profundă în zona coastelor şi o muşcătură la umăr, care ajunsese până la os. Se întorsese la fratele său, şchiopătând de durere şi umilit. Cei doi lei se întâlniseră la puţină vreme după răsăritul lunii şi cel rănit se hrănise din carcasa antilopei kudu ucise de geamănul său, apoi se retrăsese spre o zonă stâncoasă a dealului, unde se întinsese să se odihnească şi să îşi lingă rănile.

Avea dureri prea mari şi era prea încordat ca să ia parte la atacul vânătorilor *morani*, dar răgetele furioase şi convulsiile geamănului său îl scoseseră din ascunzătoare. Acum privea în

jos spre terenul unde zăcea cadavrul fratelui său. Nu cunoștea sentimentele umane de jale, durere sau pierdere, dar știa furia. O furie teribilă, aprigă, față de lume și mai ales față de creaturile mărunte din fața lui. Silueta grafului Otto era cea mai apropiată, iar culoarea palidă a trupului său deveni ținta mâniei lui. Făcu un salt înainte și începu să gonească pe pantă.

Femeile țipară înfricoșate și se împrăștiară ca găinile la vederea unui uliu. *Moranii* fură luați complet prin surprindere: când se încăierau cu graful Otto, ca printr-o magie, apăruse leul.

Până reușiră să se adune pentru a înfrunta această nouă amenințare, bestia parcursese mare parte din distanța până la graful Otto. Leon o împinse pe Eva în spatele lui și strigă la ea:

– Stai aici! Nu te apropia mai mult.

Apoi țâșni în față, încercând să își protejeze clientul. Era prea târziu.

În ultima clipă, graful Otto își ridică brațele, într-o încercare inutilă de a se proteja. Leul îl lovi cu toată viteza și greutatea lui masivă. Căzu pe spate cu bestia deasupra lui. Îl strivi într-o îmbrățișare strânsă cu labele din față și își înfipse ghearele adânc în spatele său. În același timp, picioarele din spate îi zgâriau partea din față a trunchiului și a coapselor, lăsând șanțuri uriașe în carnea lui și despicându-i burta. Era ghemuit peste el, încercând să ajungă la față și la gât, dar graful Otto împingea brațul între fălcile căscate, încercând să le țină la distanță. Leul mușcă, iar când Leon alergă spre el, auzi oasele strivindu-se. Leul mușcă din nou, de data asta strivindu-i umărul. Ca un pisoi jucându-se cu un ghem de lână, leul dădea din picioarele din spate, sfâșiind coapsele și burta grafului Otto cu ghearele lungi și galbene.

Leon scoase siguranța puștii și îndreptă țevile spre urechea leului. Apăsă ambele trăgaciuri. Gloanțele intrară prin craniu și ieșiră pe urechea cealaltă, luând cu ele mare parte din creier. Leul căzu de pe graf pe o parte și se rostogoli.

Leon stătu deasupra omului, cu urechile țiuindu-i încă de la zgomotul puștii. Privea cu groază, nevenindu-i să creadă ce ravagii făcuse animalul în doar câteva secunde. Nu se încumeta să-l atingă pe graful Otto: era plin de sânge care îi țâșnea din rănile groaznice de pe braț și umăr, dar și din găurile adânci de la nivelul burții și al coapsei.

– E încă viu? Eva îi ignorase instrucțiunile de a sta în spate. E viu sau mort?

– Puțin din fiecare, cred, îi spuse Leon sumbru, dar vocea ei îl scosese din inerția groazei care pusese stăpânire pe el.

Îi dădu pușca lui Manyoro, care venise în fugă, apoi se lăsă în genunchi lângă trupul clientului său. Își scoase cuțitul de vânătoare din teacă și începu să taie *shuka* îmbibată de sânge.

– Dumnezeule mare, l-a făcut fâșii. Trebuie să mă ajuți. Știi ceva despre primul ajutor? o întrebă pe Eva.

– Da, spuse ea și îngenunche lângă el. Am fost instruită. Tonul îi era calm și ferm. Mai întâi trebuie să oprim sângerarea.

Leon înlătură ultimele fâșii de *shuka* de pe graf și făcu bandaje din ele. Strânseră bine cu ele brațul spulberat și coapsele sfâșiate. Apoi fixară bandaje de presiune pe restul rănilor adânci lăsate de colții leului.

Leon privi mâinile Evei, care lucrau iute și ordonat. Nu afișa greață, deși era plină de sânge până la coate.

– Știi ce faci. Unde ai învățat?

– Aș putea să te întreb același lucru, răspunse ea.

– Am primit noțiunile de bază în armată, răspunse el.

– Și eu la fel.

Se uită la ea uluit.

– Armata germană?

– Într-o zi, poate o să-ți spun povestea vieții mele, dar momentan trebuie să terminăm treaba. Își șterse mâinile însângerate de fustă. Analiză ce făcuseră, apoi clătină din cap. S-ar putea să supraviețuiască rănilor. E mai rezistent decât majoritatea, dar infecția și cangrena probabil că îl vor ucide, spuse ea.

– Ai dreptate. Colții și ghearele unui leu sunt mai mortale decât săgețile cu otravă. Sunt pline cu carne putredă și sânge uscat, un incubator de microbi. Micii prieteni ai doctorului Joseph Lister. Trebuie să-l ducem imediat la Nairobi, la doctorul Thompson, să îl bage într-o cadă cu iod.

– Nu putem să-l mutăm până nu facem ceva cu rupturile din burtă. Dacă încercăm să-l ridicăm acum, o să-i iasă mațele. Poți să-l coși? întrebă ea.

– Nu știu de unde să încep, răspunse Leon. Asta e o treabă de chirurg. Îl bandajăm și sperăm să meargă.

Îi legară stomacul cu fâșii de *shuka*. Leon se uita la Eva, așteptând să vadă vreo emoție. Nu părea să jelească. Oare avea vreun sentiment pentru el? Părea să lucreze cu detașare profesională. Îi evita privirea, astfel încât nu era sigur.

Într-un final, putură să îl ridice pe un scut de război. Șase dintre *morani* preluară povara și îl purtară alergând în direcția lacului de sare unde aștepta *Fluturele*.

Sub supravegherea lui Manyoro, ridicară targa improvizată în carlingă și Leon o prinse de inelele fixate de punte. Apoi se uită spre Eva. Palidă și despletită, stătea pe vine în fața lui, cu fustele pline de sânge și de praf.

– Eva, nu cred că va supraviețui. A pierdut prea mult sânge. Dar doctorul Thompson ar putea să facă unul dintre miracolele lui dacă îl putem duce la Nairobi în timp.

– Nu vin cu tine, spuse Eva încet.

O privi uimit. Nu doar cuvintele în sine erau ciudate, dar și limba în care le rostise.

– Vorbești engleză. Ai un accent Geordie[1], spuse el.

Cadența accentului era muzică pentru urechile lui.

– Da. Zâmbi tristă. Sunt din Northumberland.

– Nu înțeleg.

Își dădu părul din ochi și clătină din cap.

[1] Accentul unei persoane din Tyneside, o zonă din nord-estul Angliei (n.tr.)

– Nu, Viezure, nu ai cum să înțelegi. O, Doamne! Sunt atâtea pe care nu le știi despre mine și pe care nu ți le pot spune... încă.

– Spune-mi un singur lucru. Ce simți cu adevărat pentru Otto von Meerbach? Eva, îl iubești?

Ochii ei se făcură mari, apoi se înnegriră de groază.

– Să-l iubesc? Râse scurt, amar. Nu, nu îl iubesc. Îl urăsc cu toată inima și până în străfundul sufletului.

– Atunci, de ce ești aici cu el? De ce te porți așa cu el?

– Viezure, ești soldat, ca și mine. Ai idee despre datorie și patriotism. Trase adânc aer în piept. Dar mi-a ajuns. Nu mai pot continua. Nu merg cu tine la Nairobi. Dacă merg, nu voi putea scăpa niciodată.

– De ce încerci să scapi?

– De cei care îmi țin sufletul captiv.

– Unde vei merge?

– Nu știu. Un loc secret unde nu mă pot găsi. Se apropie de el și îl luă de mână. Mă bazam pe tine, Leon. Speram că tu ai putea să găsești un loc în care m-aș putea ascunde. Undeva unde am putea fugi împreună.

– Dar el? Arătă spre trupul mânjit cu sânge, întins pe puntea dintre ei. Nu putem să-l lăsăm să moară, așa cum se va întâmpla dacă nu facem ceva repede.

– Așa este! aprobă ea. În ciuda sentimentelor mele față de el, nu putem face asta. Găsește-mi un loc în care să mă ascund. Lasă-mă acolo. Întoarce-te la mine când poți. Aceasta este singura mea șansă de a-mi câștiga libertatea.

– Libertatea? Acum nu ești liberă?

– Nu. Sunt prizoniera împrejurărilor. Nu ți-ar veni să crezi că am ales să fiu ce am devenit, ce m-au făcut să fiu!

– Ce ești? Ce ai devenit?

– Am devenit o târfă și o impostoare, o mincinoasă și o trișoare. Sunt prinsă în fălcile unui monstru. Am fost odată ca tine, bună, cinstită și inocentă. Vreau să fiu așa din nou. Vreau să fiu ca tine. Mă vei vrea? Stricată și murdară cum sunt, mă vei lua?

– O, Doamne, Eva, nu vreau nimic mai mult. Te-am iubit din prima clipă în care te-am privit.

– Atunci, gata cu întrebările acum. Te implor. Ascunde-mă aici, în sălbăticie. Du-l pe Otto la Nairobi. Dacă cineva de acolo întreabă de mine, absolut oricine, nu le spune unde sunt. Spune-le pur și simplu că am dispărut. Las-l pe Otto la spital. Dacă supraviețuiește, îl vor trimite înapoi în Germania. Dar, imediat ce vei putea, trebuie să te întorci la mine. Îți voi explica atunci totul. Vei face asta? Dumnezeu știe că nu există niciun motiv pentru care ar trebui s-o faci, dar ai încredere în mine!

– Bine, spuse el încet, apoi strigă: Manyoro! Loikot! Ei așteptau în apropiere. Ordinele veniră scurte și la obiect, întorcându-se către Eva. Mergi cu ei, îi spuse. Fă cum îți spun. Poți avea încredere în ei.

– Știu că pot. Dar unde mă vor duce?

– La muntele Lonsonyo. La Lusima, răspunse el, și văzu cum toate grijile dispăreau din ochii ei violeți.

– La muntele nostru? spuse ea. O, Leon, din prima clipă când l-am văzut am știut că Lonsonyo va fi special pentru noi.

În timp ce vorbeau, Manyoro identifică geanta Evei. O scoase din locul de depozitare aflat în spatele carlingii și i-o aruncă jos, lui Loikot, care stătea sub fuzelaj. Leon și Eva erau singuri. Se priviră unul pe altul fără cuvinte. Întinse brațele spre ea, iar Eva i se abandonă iute și cu grație. Se îmbrățișară strâns, de parcă încercau să își unească trupurile într-unul singur. Buzele îi tremurau pe obrazul lui și șopti:

– Sărută-mă, dragul meu! Am așteptat atât de mult. Sărută-mă acum!

Buzele li se uniră, la început ușor, ca doi fluturi atingându-se în zbor, apoi mai puternic, profund, astfel încât el îi putu gusta esența. Savură căldura limbii ei și adâncul roz și înmiresmat al gurii. Acel prim sărut de o clipă păru să dureze o veșnicie. Cu greu se desprinseră și se priviră unul pe altul cu uimire.

– Am ştiut că te iubesc, dar până în clipa asta nu mi-am dat seama cât de mult, spuse el, încet.

– Ştiu, pentru că şi eu simt la fel, răspunse ea. Până în clipa asta, n-am ştiut niciodată cum ar fi să am încredere şi să iubesc complet pe cineva.

– Trebuie să pleci, îi spuse. Dacă mai rămâi un minut, nu cred că te voi mai lăsa să pleci.

Îşi desprinse privirea de a lui şi se uită în zare, pe câmpie, către *moranii* şi sătenii care veneau spre ei. Unii purtau carcasele celor doi lei agăţate de pari, cu capetele atârnând.

– Vin Gustav şi Hennie, spuse ea. Nu trebuie să mă vadă plecând. Îl sărută din nou iute, apoi se desprinse de el. Voi aştepta să te întorci la mine şi fiecare secundă în care suntem despărţiţi va fi o agonie şi o eternitate.

Apoi, cu un foşnet al fustei, sări afară din carlingă. Alergă spre copaci, cu Manyoro şi Loikot de o parte şi de alta. Fuzelajul avionului o ascundea de Gustav şi de Hennie. Când ajunseră la marginea pădurii, Eva se opri şi privi înapoi. Îi făcu semn cu mâna, apoi dispăru în pădure. Fu surprins de dezolarea care îl cuprinse când ea nu mai era şi făcu un efort să alunge starea şi să se pregătească pentru a-l întâmpina pe Gustav, care se sui în carlingă.

Căzu în genunchi lângă trupul grafului Otto.

– O, Dumnezeule, Dumnezeule mare! strigă el. E mort! Lacrimi sincere îi şiroiau pe obrajii brăzdaţi de ani. Te rog, Doamne, cruţă-l! Mi-a fost mai mult decât un tată. Aparent, Gustav uitase de existenţa Evei von Wellberg.

– Nu e mort, îi spuse Leon brusc, dar va fi în curând dacă nu porneşti motoarele ca să îl duc la un doctor. Gustav şi Hennie începură manevrele şi, în câteva minute, toate cele patru motoare vuiau şi suflau fum albastru cu miros de ulei de castor în timp ce se încălzeau. Leon îndreptă nasul *Fluturelui* în direcţia vântului şi aşteptă ca motoarele să ajungă la un ritm constant, apoi strigă spre Gustav şi Hennie: ţineţi-l bine!

Se lăsară pe vine, lângă targa improvizată pe care stătea întins graful și îl ținură strâns. Leon împinse manetele în față. Avionul vui și porni. Când se ridică peste arbori, privi într-o parte, căutând-o pe Eva. O văzu. Ea și *masaii* trecuseră deja dincolo de perimetrul câmpiei. Era puțin în urma celor doi. Se opri și privi în sus. Își dădu pălăria jos și făcu semn cu mâna. Părul i se lăsă pe umeri. Râdea, iar el știu că râsul ei era ca să-l încurajeze. Simți cum i se strânse inima de curajul și tăria ei, dar nu îndrăzni să îi întoarcă gestul, de teamă să nu atragă atenția lui Gustav asupra siluetei mici de la sol. *Fluturele* vui în continuare, urcând spre marginea peretelui Văii Riftului.

Era deja după-amiază târziu când Leon așeză *Fluturele* pe terenul de polo din Nairobi. Era gol, pentru că nimeni nu îi aștepta. Rulă în hangar, unde se afla mașina de vânătoare. Opri motoarele și toți trei scoaseră targa din carlingă, coborându-l pe graful Otto pe pământ.

Leon îl examină rapid. Nu părea că respiră, iar pielea îi era extrem de palidă, umedă și rece la atingere. Nu dădea semne de viață. Leon simți o tresărire vinovată de ușurare pentru că dorința lui de a-l vedea mort se îndeplinise atât de iute. Dar atinse gâtul lui Otto după ureche și simți carotida, pulsând slab și neregulat. Apoi apropie urechea de buzele lui și auzi șuieratul slab al aerului care intra și ieșea din plămâni.

„Orice ființă umană normală ar fi fost moartă de mult, dar acest ticălos este la fel de dur ca pielea de pe dosul unui elefant", se gândi el cu amărăciune.

– Adu mașina de vânătoare! îi spuse lui Gustav. Puseră targa pe bancheta din spate, unde Gustav și Hennie o ținură bine, în timp ce el conduse cu grijă până la spital, evitând gropile și denivelările de pe drum.

Spitalul era o clădire mică din cărămidă de pământ și stuf, peste drum de noua biserică anglicană. Avea o clinică, o sală de operații rudimentară și două rezerve mici, goale. Întreaga clădire era goală și Leon se îndreptă zorit spre coliba din spate.

Îi găsi pe doctorul Thompson și pe soția lui la masă. Lăsară totul baltă și veniră în grabă cu Leon la spital. Doamna Thompson era singura asistentă medicală specializată din toată colonia și preluă cazul imediat. Sub supravegherea ei, Gustav și Hennie îl purtară pe graful Otto în clinică și îl ridicară de pe targă pe masa de consultație. În timp ce medicul tăia bandajele improvizate, aduseră o cadă galvanizată și o umplură cu apă fierbinte, în care doamna Thompson turnă un sfert de sticlă de iodură de potasiu concentrat. Apoi ridicară trupul frânt al grafului Otto de pe masă și îl scufundară în soluția aburindă.

Durerea fu atât de puternică, încât îl trezi din ceturile întunecate ale comei, țipând și agitându-se, încercând să iasă din antisepticul caustic. Îl ținură înăuntru fără milă, pentru ca iodura să pătrundă în rănile adânci. În ciuda antipatiei sale pentru acest om, spectacolul agoniei sale i se păru sfâșietor lui Leon. Se îndreptă spre ușă și ieși în liniște din clinică. Ajunse în aerul plăcut al serii.

Când ajunse pe terenul de polo, soarele apusese deja. Paulus și Ludwig, doi dintre mecanicii lui Meerbach, ajunseseră acolo înaintea lui: auziseră aterizarea *Fluturelui* de mai devreme și veniseră să afle ce se întâmplă. Leon le povesti pe scurt despre schilodirea grafului, apoi spuse:

– Trebuie să mă întorc. Nu știu ce s-a întâmplat cu *Fräulein* von Wellberg. Este singură acolo. S-ar putea să fie în pericol. Rezervoarele de combustibil ale *Fluturelui* sunt aproape goale. Cum este *Bondarul*?

– L-am alimentat imediat după ce l-ați adus, îi spuse Ludwig.

– Ajutați-mă să pornesc motoarele.

Leon se duse la avion și mecanicii alergară după el.

– Nu puteți zbura pe întuneric! protestă Ludwig.

– Mai sunt doar două zile și va fi lună plină. Va răsări într-o oră. Atunci va fi luminat ca ziua.

– Dacă sunt nori?

– Nu sunt în perioada asta a anului, îi spuse Leon. Acum, nu mai comenta. Dă-mi o mână de ajutor ca să-l pornesc. Se sui în carlingă și începu manevrele, dar se opri și înclină capul, ascultând copitele în galop care se apropiau dinspre oraș. La naiba, murmură el. Speram să mă strecor fără să atrag atenția. Cine e acolo? Se aplecă sub rama carlingii și privi silueta întunecată a unui cal și a călărețului care se conturau în noapte. Oftă când recunoscu forma masivă în șa, chiar dacă încă nu putea distinge chipul. Unchiule Penrod! strigă el.

Călărețul se apropie.

– Leon? Tu ești?

– Nimeni altul, domnule, răspunse Leon, încercând să mascheze tonul resemnat al vocii.

– Ce se întâmplă? întrebă Penrod. Luam cina cu Hugh Delamere la Clubul Muthaiga când am auzit avionul sosind. Aproape imediat s-au iscat tot felul de zvonuri prin bar. Cineva l-a văzut pe von Meerbach adus pe targă. Se spune că a fost implicat într-un accident, mușcat de leu, și că *Fräulein* von Wellberg e moartă sau dispărută. M-am dus la spital, dar mi s-a spus că doctorul operează și nu vorbește cu mine. Apoi mi-am dat seama că sunt doar doi oameni în colonie care pot să piloteze un avion și cum von Meerbach se pare că nu era în stare să facă asta, tu rămăsesei singura variantă. Am venit să te caut.

Leon râse jalnic. Nu era ușor să-l întreci pe generalul de brigadă Ballantyne.

– Unchiule, ești un geniu.

– Așa îmi spune toată lumea. Acum, băiatul meu, vreau un raport complet. Ce Dumnezeului pui la cale? Ce s-a întâmplat de fapt cu von Meerbach și unde este frumoasa *Fräulein*?

– Unele dintre zvonurile pe care le-ai auzit sunt corecte, domnule. L-am adus pe von Meerbach de pe teren. A fost muşcat grav de un leu, aşa cum ai auzit. L-am lăsat cu medicul. Nu cred că va supravieţui. Este grav rănit.

– Cum ai lăsat să se întâmple aşa ceva, Leon? Tonul lui Penrod îi trădă consternarea. La naiba, toată munca mea s-a dus pe apa sâmbetei.

– A insistat să atace leul în tradiţia Masai, cu un *assegai*. L-a doborât înainte să am şansa să-l opresc.

– Omul acesta e un prost, se răsti Penrod, şi nici tu nu eşti mai prejos. N-ar fi trebuit să-l laşi niciodată să se pună într-o asemenea situaţie. Ştiai cât de important era, cât de multe speram să aflăm de la el. La naiba! Ar fi trebuit să-l opreşti. Ar fi trebuit să ai grijă de el ca de un copil.

– Un copil mare şi rău, cu o minte proprie, domnule. Nu e aşa uşor de păzit, spuse Leon cu voce aspră.

Penrod schimbă tonul.

– Unde este von Wellberg? Sper că n-ai dat-o şi pe ea la lei.

Batjocura îl supără pe Leon, aşa cum intenţionase Penrod. Răspunsul sincer îi năvăli cu furie pe buze, dar, cu un efort, îl opri acolo. Rugămintea Evei îi răsuna în urechi: *Dacă cineva de acolo întreabă de mine, absolut oricine, nu le spune unde sunt. Spune-le pur şi simplu că am dispărut.*

Absolut oricine. Oare îl inclusese şi pe Penrod în acel avertisment? Gândi intens. Îşi aminti de incidentul de la cina regimentului, când dăduse peste ei în grădină. Bănuielile lui de atunci trebuie să fi fost fondate. Eva nu şi-ar fi lăsat niciodată garda jos decât dacă ar fi existat o înţelegere specială între ei. Apoi îşi aminti cum Eva făcuse aluzie la conexiunile ei cu armata. Penrod era comandantul forţelor armate din colonie. Totul începea să capete un contur sumbru în mintea lui.

Sunt prinsă în fălcile unui monstru, spusese ea. Penrod era monstrul? Dacă da, atunci Leon fusese cât pe ce să o trădeze. Trase adânc aer în piept şi spuse ferm:

– A dispărut, domnule.

– Ce dracului vrei să spui, „dispărut"? se precipită Penrod.

Reacția lui iute, aprigă, îi confirmă bănuielile lui Leon. Penrod era în mijlocul misterului întunecos. *Ești soldat, Viezure, ca și mine. Știi despre datorie și patriotism.*

Da, era soldat și iată cum își mințea ofițerul superior. Mai fusese odată considerat vinovat de nesupunere față de un ofițer superior și neglijarea datoriei. Comitea aceleași delicte capitale, dar de acea dată intenționat și voluntar. Ca și Eva, era prins în fălcile monstrului.

– Haide, băiete, spune mai repede. Cum adică a dispărut? Oamenii nu dispar pur și simplu.

– Când a atacat leul, încercam să-l protejez pe von Meerbach. El era cel în pericol real, nu... Aproape spuse „Eva", dar se corectă. ...nu, doamna. I-am spus să stea în spate și am alergat printre *masai.* Am pierdut-o din vedere în toată agitația. Apoi, când leul l-a atacat pe von Meerbach și l-a sfâșiat, mă gândeam la un singur lucru și acela era să îl bandajez și să îl aduc la doctorul Thompson. Nu m-am mai gândit la *Fräulein* von Wellberg până când am ajuns în aer și atunci era prea târziu să mă întorc după ea. Le-am încredințat lui Manyoro și Loikot sarcina să o găsească și să aibă grijă de ea. Cred că au dus-o undeva sigur. Acum voi risca un zbor pe timp de noapte, ca să mă asigur că este bine.

Penrod își apropie calul de fuzelaj și îl privi pe Leon, care era sigur că i se putea citi cu ușurință vinovăția pe față. Binecuvântă întunericul care îl mai ascundea de privirea scrutătoare a lui Penrod.

– Ascultă-mă, Leon Courtney! Dacă pățește ceva, vei răspunde în fața mea. Acum, iată ordinele mele. Reține-le cu atenție! Te vei întoarce unde ai lăsat-o pe Eva von Wellberg, în câmp, și o vei găsi. O vei aduce la mine, direct la mine, și la nimeni altcineva. E clar?

– Foarte, domnule.

– Dacă mă dezamăgeşti, te voi învăţa sensul cuvintelor „durere" şi „suferinţă". Ce ţi-a făcut Freddie Snell va părea o bătaie pe umăr. Ai fost avertizat.

– Într-adevăr, domnule. Acum, dacă sunteţi amabil să vă daţi la o parte din dreptul elicelor mele, plec pentru a mă supune ordinelor dumneavoastră.

Ludwig conduse camioneta până în capătul terenului de polo şi o parcă astfel încât farurile să lumineze pista de aterizare. Pe măsură ce se pregătea să decoleze, îl văzu pe Penrod, călare, conturat în lumina farurilor. Aproape că simţea căldura furiei unchiului său.

Imediat ce trecu de vârfurile arborilor de eucalipt de la capătul câmpului, se îndreptă spre tabăra lui Percy. Pe măsură ce căpăta altitudine, luna părea să treacă de orizontul întunecat ca să îi lumineze calea. De la peste doi kilometri, remarcă dealul de lângă tabără luminat de lună, ghidându-l în ultima parte a călătoriei. Ca să îi atragă atenţia lui Max Rosenthal, ocoli de trei ori tabăra, turând motoarele. Apoi reduse viteza. În ultima buclă văzu că sub el se aprind faruri, apoi privi cum camionul mergea pe drumul denivelat spre pista de aterizare. Max înţelesese ce se cerea de la el şi aşeză vehiculul ca să îl ghideze pe Leon pentru aterizare.

Imediat după ce opri *Bondarul* şi aruncă bagajul peste bord, Leon apucă puşca Holland şi banduliera pe care le luase din *Fluture*. Coborî şi se îndreptă spre camionetă.

– Max, vreau patru dintre cei mai buni cai ai noştri şi unul dintre îngrijitori să vină cu mine. Vom lua fiecare câte un cal şi vom duce armăsarii de rezervă de frâu.

– *Jawohl*, şefule. Unde mergi? Când vrei să pleci?

– Nu-ţi face griji unde mă duc şi vreau să plec imediat.

– *Himmel*! E unsprezece noaptea. Nu poate aştepta până mâine-dimineaţă?

– Mă grăbesc, Max.

– *Ja*, aşa se pare.

Leon intră grăbit în cortul său și puse câteva obiecte într-un bagaj ușor, apoi se duse spre marginea terenului. Acolo, caii așteptau deja. Dar, în loc de patru animale, după cum ordonase, erau cinci. Privirea lui Leon se lumină. Zâmbi când recunoscu silueta călare pe catârul negru.

– Fie ca Profetul să te binecuvânteze! auzi Leon din întuneric.

Albul dinților lui Ishmael strălucea în lumina lunii.

– Efendi, vei muri de foame fără mine.

Călăriră tot restul nopții, schimbând caii de două ori. În zori, silueta albastră a muntelui Lonsonyo se vedea în depărtare. Până la prânz, acoperi jumătate din cerul estic, dar aspectul acesta era nefamiliar pentru Leon. Nu se apropiase niciodată de munte din direcția aceasta. Acum își prezenta panta nordică, mai dură, cea peste care el și Eva zburaseră cu graful Otto la maneta *Fluturelui*.

Călăriseră deja aproape treisprezece ore de când plecaseră din tabăra lui Percy, forțând caii. În ciuda nerăbdării sale de a o reîntâlni pe Eva, știa că nu putea să ceară mai mult nici de la animale, nici de la oamenii săi. Trebuia să lase oamenii să se odihnească și caii să pască și să se adape. Făcură un popas lângă o mică adăpătoare, legară picioarele animalelor, apoi le lăsară libere să pască.

În acest timp, Ishmael făcu cafeaua, apoi tăie felii de vânat rece și cepe murate pe care le puse pe o bucată de pâine nedospită. După ce mâncă, Leon dormi până la lăsarea nopții. Apoi înșeuară caii și plecară mai departe prin întuneric. În răcoarea nopții, caii merseră mai iute și, în zori, deja ajunseseră la poalele muntelui. Leon se uită spre stânci cu uimire: pereții înalți erau acoperiți cu licheni colorați diferit. Văzu strălucirea argintie a apei care cădea într-unul dintre defileurile ce despărțeau pereții masivi. Deși din acel unghi mic iazul circular întunecat era ascuns privirii, își dădu seama că trebuia să fie cascada pe care o văzuse cu Eva din aer.

Leon știa de la Loikot că pe lângă cascadă era o potecă ce urca pe stânci, până în vârf. Era calea pe care intenționase să o ducă pe Eva la Lusima. Dar era încă prea departe să distingă poteca, chiar și cu ajutorul binoclului. Se concentră în schimb pe estimarea distanței și a direcției din care ar fi venit ceilalți, sperând să îi intercepteze înainte să înceapă să urce. Totuși, era mai probabil să fi fost înaintea lui, pe potecă.

Indiferent unde se aflau, știa că Eva era aproape și se înveseli. Ishmael și îngrijitorul abia reușeau să țină pasul cu el în timp ce își mâna calul înainte. După încă o oră, se opri brusc, se dădu jos din șa și se aplecă lângă una dintre multele urme de vânat care traversau savana. Erau trei seturi de urme de om proaspăt lăsate în praful fin. Manyoro conducea. Leon recunoscu acel pas după cum își freca de pământ degetul mare. Loikot îl urma, cu pașii lui lungi, ușori, iar Eva era în spatele lor.

– O, draga mea! murmură Leon și atinse una dintre urmele ei curate, înguste. Până și picioarele tale mici sunt frumoase.

Urmele se îndreptau direct spre munte, așa că sui din nou în șa și porni în galop. Poteca urca în prima parte a pantei, devenind mai abruptă cu fiecare pas. Stânca era din ce în ce mai vizibilă, până când păru să acopere complet cerul și norii care pluteau deasupra, dându-i lui Leon impresia incomodă că muntele se prăbușea peste el.

În curând, poteca ajunsese atât de abruptă, încât fu forțat să descalece și să tragă calul după el. Din când în când, detecta urmele pe care le lăsaseră cizmele Evei, ceea ce îl încuraja să continue cât de repede putea. Unghiul pantei făcea imposibil să vadă mai mult în față, dar merse mai departe. Restul grupului venea în urmă, pierzând repede teren.

Făcu un pas și privi cu uimire.

În fața lui se afla iazul circular. Era mult mai mare decât îi păruse din avion, dar era eclipsat de dimensiunea stâncii de deasupra sa și de vuietul alb al cascadei. Fluxul era atât de bogat, încât făcea vârtejuri de aer rece în aerul dintre stânci.

Apoi auzi o voce slabă și acoperită de zgomotul apelor în cădere. Era vocea ei. Inima îi tresări de emoție. Privi nesigur către stâncile din ambele părți ale iazului, pentru că ecourile erau înșelătoare și nu-și dădea seama de unde venea vocea.

– Eva! strigă el spre stânci, însă ecourile îi jucară feste.

– Leon! Dragul meu!

De data aceea, direcția era mai evidentă. Se întoarse spre partea stângă a iazului și dădu capul pe spate. Văzu o mișcare sus și își dădu seama că ea se afla pe o cornișă care ducea spre partea superioară a stâncii. Dar când își ridică privirea, o văzu luând-o înapoi, spre el, alergând pe terenul accidentat cu viteza și agilitatea unui iepure de stâncă.

– Eva! strigă el. Vin, draga mea!

Lăsă frâiele calului și urcă panta ca s-o întâmpine. Îi vedea și pe cei doi *masai* pe potecă, deasupra ei. Chiar de la distanța aceea putea să le citească uluirea de pe chip când văzură totul. Și el, și Eva ajunseră la marginea cornișei aproape în același timp, dar el era sub buză, iar ea era deasupra, la aproape doi metri deasupra capului său.

– Prinde-mă, Viezure! strigă ea și, având încredere în forța lui, sări. El o prinse, dar greutatea și viteza ei îl doborâră în genunchi. Îngenunche peste ea, strângând-o protector la piept și râzând amândoi.

– Te iubesc, fată nebună!

– Nu-mi mai da drumul niciodată! spuse ea și buzele li se uniră.

– Niciodată! promise el.

Mult mai târziu, când se desprinseră să respire, văzură că Manyoro și Loikot o urmăriseră pe Eva și stăteau ghemuiți pe bordura de deasupra lor, privind spectacolul cu zâmbete de încântare.

– Găsiți-vă de râs în altă parte! le ordonă Leon. Nu sunteți bine-veniți aici. Luați calul meu și coborâți muntele până dați de Ishmael. Spuneți-i să instaleze tabăra la poale. Așteptați-ne! Vom dormi acolo în seara asta.

– *Ndio*, *bwana*, răspunse Manyoro.

– Şi nu mai chicotiţi aşa.

– *Ndio, bwana*!

Manyoro se înecă de râs când coborî, dar Loikot rămase pe cornişă, deasupra lui. Brusc, chiţăi spre Manyoro, cu o voce piţigăiată, imitând-o pe Eva.

– Prinde-mă, Viezur!

Şi se aruncă de pe cornişă, aşa cum făcuse Eva. Se lovi de Manyoro cu atâta forţă, încât îl doborî la pământ. Cei doi se rostogoliră pe pantă, îmbrăţişaţi, râzând, urlând şi chiuind.

– Prindi-mă! strigară ei. Prindi-mă, Viezur!

Nici Leon, şi nici Eva nu se putură abţine şi izbucniră din nou în râs. În cele din urmă, Leon reuşi să rostească:

– Plecaţi, idioţilor! le ordonă el. Dispăreţi din calea mea. Nu vreau să vă mai văd pentru multă, multă vreme!

Coborâră muntele, încă scuturaţi de hohote, îmbrăţişându-se voioşi.

– Prindi-mă, Viezur! strigă Manyoro.

– Te ubesc, fată nebun! Loikot îşi plesnea obrajii şi scutura din cap. Te ubesc! repetă el, şi sări un metru în aer.

– Acesta a fost, fără îndoială, cel mai amuzant incident înregistrat vreodată în ţinutul Masai. Vom ajunge amândoi în mitologia tribală, îi spuse Leon Evei, când cei doi bărbaţi dispărură pe potecă.

O luă în braţe şi ea îl luă de gât. O duse până la marginea iazului şi se aşeză cu ea în braţe.

– Nu ştii cât am tânjit să te ţin aşa, şopti el.

– Toată viaţa, răspunse ea. Atât de mult am aşteptat să se întâmple asta...

Îi mângâie chipul, atingându-i arcadele sprâncenelor cu vârfurile degetelor, apoi îşi ascunse degetele în părul ei, apucând cu toată mâna şuviţele lucioase, bucurându-se de frumuseţea ei, ca un avar care îşi mângâie grămada de monede de aur. Părea atât de fragilă şi delicată, încât se temea că o va răni, o va speria sau alarma. Farmecul ei îl uimi. Nu semăna cu nicio altă femeie pe care o cunoscuse. Îl făcea să se simtă neînsemnat şi nedemn.

Eva îi înțelese dilema. Timiditatea lui îi readuse la viață sentimente de tandrețe de care nu avusese parte de foarte multă vreme. Dar îl dorea cu disperare și nu mai putea aștepta. Știa că trebuie să facă ea primul pas.

Leon simți cum îi desface nasturii de la cămașă. Ea băgă mâna prin deschizătură și începu să îi mângâie pieptul. Tremură de încântare.

– Ești atât de puternic, șopti ea.

– Și tu ești atât de fragilă și de tandră, răspunse el.

Se aplecă puțin pe spate ca să îl privească în ochi.

– Nu mă sparg, Viezurele meu. Sunt din carne și oase, ca și tine. Vreau ce vrei și tu.

Îi apucă lobul urechii între dinți și îl mușcă ușor. El simți furnicături pe ceafă. Când își băgă limba adânc în urechea lui, tremură de plăcere.

– Am locuri sensibile, la fel ca tine. Îi luă mâna și o puse pe sânul ei. Dacă mă atingi aici și aici, așa și așa, vei descoperi singur.

Simți nasturii și găurile bluzei ei sub degete. Îl deschise pe primul. Făcu asta timid, așteptându-se la o retragere, dar ea își mișcă umerii astfel încât sânii îi ieșiră în afară, întâmpinându-i degetele iscoditoare.

– Ce băiat deștept! Ai găsit unul dintre locurile mele fără să te ajut.

Cuvintele și tonul cu care le rostise treziră în el o nerăbdare febrilă. Lăsă la o parte orice reținere și precauție. Îi desfăcu iute bluza și își băgă mâinile înăuntru. Sânii îi erau fierbinți și mătăsoși. Simți sfârcurile întărindu-se. Respirația i se acceleră și șopti:

– Sunt ai tăi, dragul meu. Tot ce am este al tău.

Se dădu puțin înapoi și se mișcă astfel încât sânii îi atinseră ușor fața. Își dădu jos bluza și maioul de mătase și rămase goală până la brâu. Își lăsă din nou sânii să îi atingă chipul și el îi luă unul dintre sfârcuri în gură. Ea tresări și se lăsă în brațele lui, apoi îl apucă de păr și îi mută capul spre celălalt.

– Iartă-mă, dragul meu, dar nu mai pot aştepta, spuse ea pe un ton aproape disperat.

Se ridică din braţele lui şi îngenunche, cu sânii goi, grei şi plini. Trase de cureaua lui. După ce îi desfăcu catarama şi nasturii de la şliţ, el se ridică suficient cât Eva să-i tragă pantalonii până la genunchi. Ea îşi ridică fusta lungă până la mijloc – nu purta nimic pe sub ea – şi îşi arătă talia curbată a şoldurilor, ca gâtul unei vaze greceşti. Pielea de pe burtă era sidefată şi imaculată. Avea coapse puternice, dar pline, şi între ele stătea cuibărit părul negru şi cârlionţat. Ridică un genunchi deasupra lui, încălecându-l ca pe un cal şi când coapsele i se despărţiră, văzu, prin cortina de păr negru, deschizătura sexului ei. Era umflat şi umed de dorinţă. Apoi, cu o singură mişcare din şolduri, îl cuprinse complet şi gemură amândoi.

Totul se întâmplă atât de iute şi de intens, încât nu mai putură nici să vorbească, nici să se mişte, agăţându-se unul de altul ca supravieţuitorii unui cutremur sau taifun devastator. Le trebui ceva timp să revină la realitate.

Eva vorbi prima:

– Nu mi-am imaginat niciodată că poate să fie aşa.

Îşi apropie capul de pieptul lui, ascultându-i inima. El îi mângâie părul şi ea închise ochii. Dormiră şi se treziră în gălăgia făcută de nişte babuini aflaţi pe faţada stâncii. Ea se ridică încet şi îşi dădu părul de pe faţă. Era încă ud de sudoare şi avea obrajii roşii.

– Cât timp am dormit? rosti clipind.

– E important? întrebă el.

– Este foarte important. Nu vreau să irosesc timpul dormind nicio clipă pe care o petrecem împreună.

– Avem tot restul vieţii împreună.

– Mă rog la Dumnezeu să fie aşa. Dar lumea aceasta este crudă. Părea deznădăjduită şi absentă. Te rog să nu mă părăseşti niciodată.

– Niciodată, spuse el aprig și, când Eva zâmbi, ochii ei violet străluciră.

– Ai dreptate, Viezure. Vom fi fericiți pentru totdeauna. Refuz să fiu tristă în această zi minunată. Lumea nu ne poate prinde. Sări în picioare și făcu o piruetă pe cornișă. Această zi va dura pentru totdeauna, cântă ea dându-și jos hainele în timp ce dansa, împrăștiindu-le pe stâncă.

– Ce faci, nerușinato?

Leon râse cu încântare în timp ce Eva dansa pentru el, goală, în lumina lunii. Trupul îi era frumos, tânăr și perfect proporționat. Mișcările, line și grațioase.

– Te invit la înot în piscina noastră magică, spuse ea. Dă-ți jos hainele alea vechi și prăfuite, domnule, și vino cu mine!

Se opri din dans și îl privi cu atenție cum sărea într-un picior scoțându-și cizmele.

– Când faci asta, îți sar și se clatină, observă ea.

– Și ale tale la fel.

– Ale mele nu sunt la fel de frumoase și utile ca ale tale.

– O, ba da, chiar sunt. Își zvârli pantalonii și porni după ea. Hai să-ți arăt cât de utile sunt ale tale.

Eva chiui, prefăcându-se speriată și alergă pe marginea cornișei, unde se opri suficient cât să se asigure că el încă o urmărea. Apoi își ridică mâinile deasupra capului și plonjă în iaz. Intră în apă ca o săgeată, membrele aliniate perfect cu trupul, astfel încât nu stropi aproape deloc când pătrunse sub suprafață. Se scufundă adânc, imaginea ei vălurind printre unde, apoi se ridică din nou la suprafață atât de iute, încât se ridică până la buric înainte să se lase înapoi pe spate, cu părul peste umeri, ca blana unei vidre.

– E rece! Pariul meu este că ești prea fricos să încerci, strigă ea.

– Vei pierde pariul și vin acum pentru plată.

– Mai întâi trebuie să mă prinzi.

Eva râse și porni spre capătul celălalt al iazului, lăsând spumă în urma ei.

Leon plonjă și porni înot după ea cu mișcări puternice. O prinse de la spate înainte de jumătatea drumului.

– Plătește, ceru el și o întoarse cu fața.

Eva își trecu ambele brațe pe după gâtul lui și îl sărută. Împreunați, se scufundară adânc în apă și ieșiră la suprafață, stropind și râzând. Stătea prinsă cu picioarele ei lungi în jurul taliei lui și cu brațele pe după gât.

Se ridică deasupra apei și își folosi greutatea să îl bage cu capul la fund, apoi se răsuci și țâșni din strânsoarea lui. Privi înapoi abia când ajunse la capătul îndepărtat al iazului. Cascada cădea zgomotos în două șuvoaie separate, lăsând o zonă de apă liniștită între ele. În mijlocul acestui refugiu, o singură stâncă se vedea la suprafață, neagră și netedă, lustruită de ape. Se așeză pe ea și își lăsă picioarele să atârne în apă. Își dădu părul ud de pe ochi cu ambele mâini și se uită în jur, în căutarea lui Leon. La început râse, dar apoi, când nu-l văzu, deveni agitată.

– Viezure! Leon! Unde ești? strigă ea.

El o urmase, dar, când Eva se apropiase de stânca neagră, el trăsese adânc aer în piept și se scufundase, bătând tare din picioare, astfel încât să ajungă cât mai jos. Odată ce ajunse sub apă, înotă departe. Își imaginase că iazul nu avea fund, pentru că nu văzuse apa revărsându-se. Volumul uriaș de apă care cădea de sus trebuie să fi avut altă cale de evacuare. Dar, pe măsură ce înota mai adânc, descoperi că se înșelase. Fundul apăru în fața ochilor săi și, chiar și la acea adâncime, apa era atât de limpede, încât vedea că erau multe pietre căzute de pe stânci.

Timpanele îl dureau de la presiune și se opri să le elibereze, ținându-se de nas și suflând. Urechile îi țiuiră și îi pocniră. Durerea cedă și înotă mai departe, în jos. Ajunse la fund și descoperi că printre pietre era împrăștiată o colecție bizară de artefacte *masai*: vechi *assegai*-uri și topoare, grămezi de cloburi de oale, coliere și brățări făcute din mărgele, mici sculpturi din lemn de esență tare și din fildeș, bijuterii primitive și alte artefacte atât de vechi și de putrede, încât nu puteau fi identificate, toate ofrande aduse zeilor lor tribali de *masai* de-a lungul vremurilor.

Consumase deja mare parte din rezerva de oxigen, așa că mai privi o dată în jur și misterul revărsării fu dezlegat. Peretele de sub cascadă era străpuns de mai multe galerii aproape orizontale, prin care fuseseră probabil aruncate de lava fierbinte și gazul de la vulcanul de sub munte în Antichitate. Aceste pasaje întunecate și sinistre erau cele care goleau iazul și îl mențineau la un nivel constant. Avea nevoie de aer și înotă spre suprafață. Pe măsură ce lumina devenea mai puternică, văzu deasupra lui o pereche de picioare lungi, frumoase, feminine care se bălăceau în apă. O apucă pe Eva de glezne și o trase în iaz. Se ridicară din nou la suprafață, agățați unul de altul, gâfâind.

Eva își recăpătă vocea înaintea lui.

– Porc fără inimă! Am crezut că te-ai înecat sau ai fost înghițit de un crocodil. Cum poți să mă păcălești cu atâta cruzime?

Înotară înapoi unde își lăsaseră hainele.

– Nu vreau să răcești și să mori, îi spuse Leon uscând-o cu cămașa lui.

Ea își ridică mâinile deasupra capului și se întoarse încet, permițându-i să ajungă în locurile ascunse.

– Ce ochi mari aveți, domnule. Mai mult vă uitați decât uscați. La fel și prietenul dumitale de mai jos. Ar trebui să vă leg pe amândoi la ochi, spuse ea, și se întoarse cu fața la el.

– Cine e fără inimă acum? întrebă el.

– Nu eu! strigă ea. Dă-mi voie să vă dovedesc amândurora ce inimă bună am. Întinse mâna și îi apucă prietenul ferm, dar tandru. Pasiunea lor nebunească era nesăturată.

Era aproape întuneric când, ținându-se de mână, coborâră pe potecă. Imediat ce trecură de bucata ce ascundea privirii iazul, văzură, nu departe, jos, focul de tabără arzând. Când ajunseră în tabără, observară un buștean așezat în fața focului care servea drept bancă. Se așezară pe el și apăru Ishmael, ținând două căni de cafea neagră, cu lapte praf.

Eva adulmecă parfumul.

– Ce este mirosul acesta delicios, Ishmael?

El nu fu surprins să audă, pentru prima oară, că ea vorbea engleză, şi nu germană sau franceză.

– Este tocană de porumbel verde, *memsahib*.

– Versiunea zburătoare a lui Ishmael, adăugă Leon. Ar trebui mâncată cu capul gol, în genunchi.

– Sunt atât de hămesită, încât sunt gata să mă las în amândoi genunchii. Din cauza înotului sau din altă cauză am această poftă de mâncare, spuse ea.

El râse.

– *Viva!* Acel mic altceva.

Imediat după ce mâncară, fură copleşiţi de oboseală. Manyoro şi Loikot construiseră pentru ei un mic adăpost din stuf, departe de colibele lor. Ishmael pregătise o saltea de iarbă proaspătă şi o acoperise cu pături. Peste ea atârnase plasa de ţânţari a lui Leon. Îşi dădură jos hainele şi Leon stinse lumânarea înainte să se bage sub plasă.

– E atât de intim şi de comod aici, şopti ea, în timp ce el se întindea în spatele ei şi o luă în braţe.

Îl împinse cu fesele rotunde şi calde, astfel încât trupurile lor se potriviră ca două linguri suprapuse. Reflexia focului de tabără crea jocuri de lumini şi umbre pe plasa de deasupra capetelor lor, iar duetul celor două bufniţe de pe crengile copacului de deasupra lor era şi tânguitor, şi consolant.

– N-am mai fost atât de plăcut obosită în toată viaţa mea, şopti ea.

– Prea epuizată?

– Nu la asta m-am referit, prostuţule.

Eva se trezi în zori şi îl văzu pe Leon stând turceşte lângă ea.

– Mă priveai! îl acuză ea.

– Sunt vinovat! recunoscu el. Credeam că nu te mai trezeşti. Haide!

– E miezul nopţii, Viezure! protestă ea.

– Vezi chestia aia mare şi strălucitoare care se uită la tine printre crăpăturile din acoperiş? Se cheamă soare.

– Unde vrei să mergi la ora aceasta ridicolă?

– Să înot în piscina ta magică.

– Ei bine, de ce nu ai spus aşa? zise ea dând pătura la o parte.

Apa era rece şi corpurile lor alunecară ca prin mătase. După aceea, stătură întinşi la soare ca să se usuce. Când căldura îi pătrunse şi le încălzi sângele, făcură dragoste din nou. După aceea, ea spuse solemn:

– Ieri, credeam că nimic nu poate fi mai bine, dar este azi.

– Vreau să îţi dau ceva care îţi va aminti mereu de cât de fericiţi am fost azi.

Leon se ridică şi plonjă de pe margine.

Se uită cum el se făcea din ce în ce mai mic şi mai puţin vizibil pe măsură ce înota mai adânc, până când dispăru de tot. Stătu scufundat atât de mult, încât deveni neliniştită. Apoi îl văzu urcând înapoi. Ieşi la suprafaţă şi, scuturând din cap, îşi dădu la o parte părul ud din ochi. Înotă până la mal şi se sui pe cornişă, lângă ea. Apoi ridică un colier din mărgele de fildeş, înşirate pe un şnur de piele.

– E frumos! aplaudă Eva încântată.

– Cu două mii de ani în urmă, când a murit, regina din Sheba l-a oferit zeilor iazului. Acum, eu ţi-l dau ţie, spuse el, punându-i colierul la gât şi legându-i-l.

Ea privi mărgelele care îi atârnau între sâni şi le mângâie ca şi când ar fi fost fiinţe vii.

– Regina din Sheba chiar a trecut pe aici? întrebă ea.

– Aproape sigur nu, râse el de ea. Dar este o poveste bună.

– Sunt aşa de frumoase, de netede şi delicate. Rulă una între degete. Aş vrea să am o oglindă.

Leon o duse la marginea cornişei, cu braţul în jurul taliei.

– Uită-te în jos, îi spuse.

Își priviră în tăcere corpurile dezbrăcate reflectate în apă. În cele din urmă, întrebă încet:

– Cine este fata aceea din apă? Numele ei nu este Eva von Wellberg, nu-i așa? Văzu cum i se schimbă expresia și ochii i se umplură de lacrimi. Îmi pare atât de rău. Am promis să nu te întristez.

– Nu! Clătină din cap. Ai făcut ce trebuia. Am avut parte de micul nostru vis împreună, dar acum e timpul să înfruntăm realitatea. Se întoarse și îl privi. Ai dreptate, Leon. Nu sunt Eva von Wellberg – von Wellberg era numele de fată al mamei mele. Numele meu este Eva Barry. Vino și stai lângă mine și îți voi spune tot ce vrei să știi despre Eva Barry.

Îl luă de mână și îl conduse înapoi pe cornișă, unde se așezară turcește, față în față.

– Trebuie să te previn că este o povestioară trivială și murdară, cu puține lucruri de care pot fi mândră. Nu te pot alina prea mult, însă voi încerca s-o spun cât de puțin dureros posibil pentru amândoi. Trase adânc aer în piept, apoi continuă: M-am născut cu douăzeci și doi de ani în urmă, într-un sătuc din Northumberland. Tatăl meu era englez, iar mama, nemțoaică. Am învățat să vorbesc de la ea. Când am împlinit doisprezece ani, germana mea era aproape la fel de bună ca germana mamei. În anul acela, mama a murit de o boală necunoscută, groaznică, pe care medicii au numit-o ulterior paralizie infantilă sau poliomielită. Boala i-a oprit plămânii și s-a sufocat. La câteva zile după moartea ei, tatăl meu s-a îmbolnăvit de aceeași boală și picioarele i s-au uscat. Și-a petrecut restul zilelor într-un scaun cu rotile.

La început, vorbi cu hotărâre, dar apoi cuvintele se revărsară în șuvoaie scurte, întretăiate. La un moment dat, începu să plângă. El o luă în brațe și o strânse. Eva își apăsă fața de pieptul lui și el simți lacrimile fierbinți pe pielea sa. Îi mângâie părul.

– N-am vrut să te supăr. Nu trebuie să-mi spui. Taci acum. E totul în ordine, Eva, draga mea.

– Ba trebuie să îți spun, Viezure. Trebuie să îți spun totul, dar te rog, ține-mă strâns în timp ce o fac.

O luă în brațe și o duse într-un loc la umbră, departe de cascadă, ca să nu îi acopere vocea.

O ținu în brațe ca pe o fetiță îndurerată.

– Dacă trebuie, atunci spune-mi! o îndemnă el.

– Pe tata îl chema Peter, dar eu îi spuneam Curly, pentru că nu avea niciun fir de păr pe cap. Zâmbi printre lacrimi. Era cel mai frumos om din lume, în ciuda picioarelor și a capului chel. L-am iubit foarte mult și nu am lăsat pe nimeni să aibă grijă de el. Făceam totul pentru el. Eram un copil deștept și el voia să merg la Universitatea din Edinburgh ca să îmi dezvolt talentul, dar eu nu voiam să-l părăsesc. În ciuda trupului său măcinat de boală, avea o minte extraordinară. Era un geniu al ingineriei. Stând în scaunul său cu rotile, visa la principii mecanice revoluționare. A pus bazele unei mici companii și a angajat doi mecanici care să îl ajute să construiască modelele proiectate de el. Dar, după ce plătea salariile muncitorilor și materialele, abia dacă îi mai rămâneau bani să ne hrănească. Fără bani, patentele sale erau fără valoare. Cu bani, ar fi putut fi transformate în ceva de valoare.

Se opri din vorbit și își trase lacrimile pe nas, apoi își șterse nasul ud de pieptul lui. Era un gest atât de copilăresc, încât Leon fu profund mișcat. O sărută pe creștetul capului și ea i se cuibări la piept.

– Nu trebuie să continui, spuse el.

– Ba da, trebuie. Dacă voi ajunge să însemn ceva pentru tine, ai dreptul să știi toate aceste lucruri. Nu vreau să-ți ascund nimic niciodată. Trase adânc aer în piept. Într-o zi, un bărbat a venit în mare secret la atelierul lui Curly. A spus că era avocat și că reprezintă un client extrem de bogat, un finanțist, care deținea fabrici ce construiau motoare cu aburi și materiale rulante, automobile și avioane. Clientul văzuse proiectele lui

Curly înregistrate la biroul de patentări din Londra şi le recunoscuse valoarea potenţială. Avocatul a propus un parteneriat egal. Curly avea să furnizeze proprietăţile intelectuale, iar bărbatul, finanţele. Curly a semnat un acord cu el. Finanţistul era german, aşa că şi contractul era în germană. Deşi soţia lui fusese din Germania, Curly nu înţelesese mai mult de câteva cuvinte simple. Era un geniu blând şi naiv, nu un om de afaceri. Eu eram o copilă de cincisprezece ani şi Curly nu mi-a spus nimic despre contract înainte să-l semneze. Ar fi trebuit să facă asta, pentru că aş fi putut să i-l citesc. Eu mă ocupam de toate cheltuielile şi începusem să mă pricep la bani. Poate că şi-a dat seama că, dacă aş fi ştiut despre contract, aş fi încercat să-l descurajez, iar Curly detesta certurile. Mereu alegea opţiunea mai uşoară, iar în acel caz a fost să nu-mi spună despre contract. Tăcu şi oftă, apoi se pregăti să continue.

Numele noului partener al lui Curly era graf Otto von Meerbach. Doar că nu era un partener, ci proprietarul companiei. La scurtă vreme după aceea, Curly a aflat că, semnând contractul, vânduse compania şi toate patentele pe care le deţinea către Meerbach Motor Works pentru o sumă infimă. Unul dintre patentele lui Curly a dus direct la crearea motorului rotativ Meerbach, iar altul, la un sistem diferenţial revoluţionar pentru vehiculele grele Meerbach. Curly a încercat să găsească un avocat care să îl ajute să îşi recapete ce îi aparţinea de drept, dar contractul era inatacabil şi niciun avocat nu s-ar fi atins de caz.

Banii din urma vânzării companiei nu ne-au ajuns pentru mult timp. Deşi m-am zgârcit şi am economisit, cheltuielile medicale ale lui Curly i-au consumat. Medici şi medicamente... n-am ştiut că erau atât de mult. Apoi mai erau chiria, gazul şi hainele călduroase pentru Curly. Avea circulaţia proastă la picioare şi resimţea teribil frigul, dar cărbunele era foarte scump. Iarna era mereu bolnav. Timp de câteva luni a avut o slujbă la moară, dar se îmbolnăvea atât de des şi stătea acasă, încât l-au dat afară. Nu mai putea să muncească. Facturi, facturi şi iar facturi.

La două zile după cea de-a șaisprezecea mea aniversare, Curly a avut unul dintre atacurile sale. A trebuit să fug să aduc doctorul. Deși îi datoram peste douăzeci de lire, doctorul Symmonds nu refuza niciodată să vină când Curly avea nevoie de el. Când m-am întors cu el în camera în care locuiam, am descoperit că se sinucisese cu vechea lui pușcă. Încercasem de multe ori să vând pușca și să cumpăr mâncare, dar nu voia să se despartă de ea. Abia când am stat acolo, lângă cadavrul lui fără cap, mi-am dat seama de ce voise cu atâta încăpățânare să o păstreze. Creierul său minunat era împrăștiat pe tot peretele, în spatele scaunului cu rotile. Mai târziu, după ce l-a luat antreprenorul de pompe funebre, a trebuit să spăl pata.

Tremura suspinând, iar el nu găsea cuvinte să o consoleze. Își lipi buzele de creștetul capului ei și o ținu în brațe până când se potoli.

– E destul, Eva. Te supără prea mult.

– Nu, Viezure. Mă eliberează. Ani întregi am ținut totul în mine. Acum am pe cineva căruia îi pot povesti. Deja simt cât de bine e să las otrava să se scurgă în afară. Se trase înapoi și văzu durerea din ochii lui. O, îmi pare rău. Sunt egoistă. Nu mi-am dat seama ce efect va avea asupra ta. Mă voi opri.

– Nu. Dacă te ajută, descoperă tot. Continuă. Este greu pentru amândoi, dar aceasta este singura cale prin care te pot cunoaște și înțelege.

– Ai devenit stânca mea.

– Spune-mi restul.

– Nu mai sunt multe de spus. Eram singură și am dat toți banii rămași pe înmormântare. Nu aveam suficienți ca să plătesc chiria. Nu știam încotro s-o apuc. M-am angajat la moară cu doi șilingi pe zi. Curly avea un prieten cu care jucase șah și el și soția lui m-au luat la ei. Le plăteam ce puteam și o ajutam pe soția lui la creșterea copiilor. Într-o zi, a venit să mă vadă o străină. Era foarte elegantă și frumoasă. A spus că era o prietenă din copilărie de-a mamei mele, dar că pierduseră

legătura. Auzise de povestea mea tragică și hotărâse imediat să mă găsească și să aibă grijă de mine, de dragul mamei mele. Era atât de bună și de prietenoasă, încât am plecat cu ea fără să pun întrebări. Se numea doamna Ryan și avea o casă splendidă în Londra. Mi-a dat o cameră a mea și haine noi. Aveam o profesoară și un instructor de dans. O femeie venea de două ori pe lună să mă instruiască în materie de etichetă. Aveam un instructor de călărie și propriul meu cal, o iapă mică pe nume Hyperion. Cel mai ciudat lucru era insistența doamnei Ryan să îmi exersez germana. Era destul de neîndurătoare. Am avut mai mulți profesori de germană și lucram cu ei timp de două ore pe zi, șase zile pe săptămână. Citeam cu voce tare toate ziarele germane și le discutam cu profesorii mei. Citeam cu voce tare istoria națiunii germane din timpul sfântului Imperiu Roman și până în prezent. Am făcut la fel cu operele lui Sebastian Brandt, Johann von Goethe și Nietzsche. După primul an de studiu intensiv, mă asemănam perfect cu o educată vorbitoare nativă de limbă germană. Doamna Ryan era ca o mamă pentru mine. Știa multe despre mine și familia mea. Mi-a spus lucruri despre ei pe care nu le cunoșteam. Știa cum fusese Curly păcălit să-și vândă compania și mi-a povestit despre Otto von Meerbach. Vorbeam adesea despre el. A spus că el l-a ucis pe Curly, ca și când degetul lui ar fi fost pe trăgaciul puștii. Deși nu îl văzusem niciodată, am început să-l urăsc cu o pasiune arzătoare, iar doamna Ryan îmi alimenta subtil flăcările urii. Avea o slujbă importantă în guvern. Abia cu mult mai târziu am început să bănuiesc ce ar putea fi. Vorbeam adesea despre cât de privilegiate eram să fim supusele unui monarh atât de nobil și cetățeni ai celui mai puternic și întins imperiu din toate timpurile. Că ar trebui să primim cu bucurie orice ocazie s-ar ivi de a-i servi regelui și imperiului. Că ar trebui să ne antrenăm să fim pregătite pentru orice ni s-ar putea solicita. Că ar trebui să fim pregătite pentru orice sacrificiu cerut de datorie și patriotism. I-am luat cuvintele în serios și am muncit chiar mai mult decât mi-a cerut ea vreodată. N-am avut

niciodată ocazia să întâlnesc alți bărbați, în afară de servitori, profesorii și instructorii mei, așa că nu știam cât de frumoasă eram, sau că majoritatea bărbaților m-ar fi considerat irezistibilă. Se opri și clătină din cap cu regret. O, vai. Te rog să mă ierți, Viezure. A sunat extrem de lipsit de modestie.

– Nu. Este simplul adevăr. Ești frumoasă dincolo de cuvinte. Te rog, Eva, continuă.

– Frumusețea și urâțenia sunt lucruri subiective. Diferența este că frumusețea pălește și devine o altă formă de urâțenie. Eu nu pun niciun preț pe a mea, dar alții da. Era unul dintre cele trei motive pentru care m-au ales. Al doilea a fost inteligența.

– Care era al treilea?

– Suferisem o mare nedreptate și eram dornică să mă răzbun.

– Toate astea mi se par extraordinare și, într-un fel, sinistre. Începe să mi se facă pielea de găină.

– Când am împlinit nouăsprezece ani, croitorul mi-a făcut o rochie minunată de bal. Doamna Ryan s-a așezat lângă mine când am probat-o pentru prima oară. Am privit amândouă imaginea din oglinda înaltă. A spus: „Ești foarte frumoasă, Eva. Ai devenit tot ce am sperat". Era ceva trist și regretabil în felul în care o spusese. Atunci nu m-am gândit prea mult, pentru că nu știam ce puneau la cale. Apoi zâmbi și tristețea dispăru. „Mâine-seară voi organiza o petrecere de ziua ta", mi-a spus ea. A fost o petrecere foarte ciudată. Am luat un taxi spre o casă din Whitehall, una dintre acele clădiri guvernamentale minunate. Ne așteptau patru bărbați. Îmi imaginasem că aveau să fie zeci de tineri, dar erau doar acești patru bărbați bătrâni – cel mai tânăr avea cel puțin patruzeci de ani. Erau îmbrăcați în uniforme militare superbe. Trebuie să fi fost niște ofițeri de rang înalt, pentru că purtau decorații strălucitoare, stele și medalii. Al patrulea era slab și părea foarte dur. Doamna Ryan mi l-a prezentat drept domnul Brown. Era singurul civil din grup. Purta o haină lungă și neagră și guler pe gât. Ne-am așezat la o masă rotundă să luăm cina, în mijlocul

unei camere mari, cu candelabre masive suspendate de tavan. Pe pereții din lambriu erau atârnate pânze uriașe cu scene de bătălie – îmi aduc aminte că una era o pictură cu Nelson murind pe puntea navei *Victory*, la Trafalgar, iar alta cu Wellington și ofițerii săi la Quatre Bas, privind atacul husarilor lui Napoleon. În galerie cânta o orchestră și, unul câte unul, ofițerii dansară cu mine. În timpul acesta, îmi puneau întrebări, de parcă eram la tribunal. Nu îmi amintesc ce am mâncat, pentru că eram atât de emoționată, încât mi-am pierdut toată pofta de mâncare. Un servitor îmi turnase șampanie în pahar, dar doamna Ryan mă avertizase să nu mă ating de ea. La finalul cinei, cei patru bărbați au avut o discuție în șoaptă, din care nu am auzit mare lucru. Au ajuns la un fel de acord, pentru că au încuviințat și păreau foarte încântați de ei înșiși. Seara aceea s-a încheiat cu un discurs din partea domnului Brown despre datorie și sacrificiu. Acela a fost finalul petrecerii mele aniversare. Peste două zile, m-am întâlnit din nou cu domnul Brown, de data asta în circumstanțe mai puțin salubre. Eram într-un birou îmbâcsit, plin cu dosare și hârtii vechi, în altă parte din Whitehall. Era blând și amabil. Mi-a spus că eram privilegiată să fiu aleasă pentru o sarcină de o delicatețe extremă, care era esențială pentru interesele și securitatea iubitului nostru regat. Norii de furtună ai războiului se adunau deasupra continentului, spusese el, și, în curând, națiunea avea să fie cuprinsă de flăcări. Nu înțelegeam ce legătură avea asta cu mine – și toată această retorică mă obosise, până când a menționat numele Otto von Meerbach. Mi-a captat imediat atenția. A sugerat că eram în postura de a realiza un serviciu memorabil pentru rege și imperiu și, în același timp, să răzbun nedreptățile teribile pe care le suferise tatăl meu din cauza grafului Otto. Tot ce trebuia să fac era să îl determin să îmi dezvăluie informații ce aveau să fie esențiale pentru interesele militare britanice.

Eva râse din nou, dar de data aceea mai sincer.

– Îţi poţi imagina, Viezure? Eram o fată atât de naivă şi de inocentă, încât nu aveam nici cea mai vagă idee cum ar fi trebuit să îl fac să-mi spună secretele sale. L-am întrebat direct pe domnul Brown şi el m-a privit misterios şi a făcu un schimb de priviri cu doamna Ryan. „Dacă eşti de acord să faci ce îţi spunem, vei fi învăţată", a spus el. Din câte îmi amintesc, cuvintele mele exacte la adresa lui au fost „Sigur că da. Vreau doar să ştiu cum".

Eva tăcu, se ridică şi privi solemn chipul lui Leon, cu ochii violeţi pe care el îi adora.

– La aproape un an după ce am încheiat contractul acela cu diavolul, au considerat că eram perfectă în rolul pe care îl aleseseră pentru mine. Învăţasem despre graful Otto tot ce se putea, cu excepţia, desigur, a secretelor pe care trebuia să le smulg de la el. La momentul acela, aflasem că era despărţit de soţia lui de zece ani, dar, întrucât amândoi erau buni catolici, nu puteau divorţa. Nu se punea problema să fiu forţată să mă mărit cu el odată ce el avea să cadă în vraja mea irezistibilă. Râse fără umor la această hiperbolă. Domnul Brown şi doamna Ryan m-au aşezat în calea lui Otto von Meerbach. Unul dintre ataşaţii militari de la ambasada britanică din Berlin a aranjat ca eu să fiu invitată la cabana lui de vânătoare de la Weiskirchen. Fusesem învăţată ce trebuie să fac şi am făcut-o, spuse ea sec, însă cu o singură lacrimă atârnând de genele de jos, ca o picătură de rouă pe petala unei violete. Când l-am cunoscut pe Otto von Meerbach, eram virgină şi aşa am rămas în mintea şi spiritul meu, până ieri. Dragul meu Viezure, nu vreau să intru în alte detalii şi, chiar dacă aş face-o, n-ai vrea să le auzi.

Pentru o vreme, rămaseră în linişte, apoi Eva nu se mai putu stăpâni:

– Acum, că ştii despre mine, mă dispreţuieşti?

Vocea îi amuţi şi pe chip îi apăru o expresie îndurerată. El întinse ambele mâini spre ea şi îi luă faţa în palme, privind-o în ochi, astfel încât să vadă că îi spunea adevărul.

– Nimic din ce ai făcut sau vei face vreodată nu m-ar putea face să te disprețuiesc. M-ai lăsat să intru în sufletul tău și am găsit acolo doar bunătate și frumusețe. Trebuie să îți amintești și tu că, atunci când te uiți la mine, nu privești un sfânt. Tu ai fost cea care mi-a spus că suntem amândoi soldați. Am ucis oameni în numele datoriei și, ca și tine, am făcut multe alte lucruri de care nu sunt mândru. Nimic din toate astea nu mai contează. Tot ceea ce contează acum este că suntem împreună și ne iubim.

Îi șterse ușor lacrima cu degetul. Ea zâmbi.

– Ai dreptate. Ne iubim și ne avem unul pe altul. Doar asta contează.

Procesiunea funerară se întindea pe toată lungimea Unter den Linden. Când cei din față ajunseră la poarta Brandenburg, cei din urmă încă nu erau vizibili în partea opusă a bulevardului. Era o zi umedă și cenușie, iar cei care jeleau erau aliniați de o parte și de alta a drumului, în șiruri de câte zece persoane, udate de o ploaie ușoară. Erau tăcuți, cu excepția femeilor, care plângeau. Un singur toboșar bătea Marșul Funerar. Un escadron complet de cavalerie conducea procesiunea: copitele cailor loveau pavajul, iar lumina palidă se reflecta de pe lamele săbiilor trase. Eva stătea în primul rând, alături de alte persoane îndurerate. Purta mănuși lungi, negre, de piele, și o pălărie cu pene negre de struț în vârf. Un văl negru îi acoperea ochii și jumătate de față.

Kaizerul Wilhelm al II-lea conducea procesiunea, în fața afetului care ducea sicriul, pe calul său negru. Purta o cască cu vârf ascuțit și curelușă aurie sub bărbie. Pelerina neagră îi flutura peste crupa calului. Avea o expresie extrem de tristă. Mai mulți cai negri superbi trăgeau afetul. Sicriul era enorm,

din cristal transparent, astfel încât cadavrul lui Otto von Meerbach să fie vizibil. Era îmbrăcat în costumul de împărat roman, cu o coroană de lauri pe cap. Ținea în fiecare pumn câte un *assegai*, cu lamele încrucișate peste piept. Total nepotrivit, între dinți avea pus un trabuc cubanez.

Eva era cuprinsă de un sentiment de bucurie și de o ușurare profundă. Otto era mort. Coșmarul se sfârșise și ea era liberă să meargă la Leon. Întins în sicriul său din cristal, Otto deschise un ochi, o privi direct și suflă un inel perfect de fum. Începu să râdă, fără să se poată opri și clopotele sunară peste Unter den Linden. Kaizerul Wilhelm se întoarse în șa și o privi. Apoi își îndemnă calul și se aplecă spre ea s-o pedepsească.

– Trezește-te, Eva! îi spuse el cu asprime. Trezește-te! Visezi!

– Otto e mort! îi răspunse ea. Acum, totul va fi bine. Acum vor trebui să îmi dea drumul. Voi fi liberă. S-a terminat.

– Trezește-te, draga mea, spuse kaizerul și se aplecă din șa să o apuce de umăr și să o scuture.

Faptul că era împăratul Germaniei și că ea îi fusese prezentată la Curte de mai multe ori nu era o scuză pentru un comportament așa de familiar. Eva era destul de jignită. Cum îndrăznea să îi spună „dragă"?

– Sunt draga lui Leon, nu a ta, îi spuse ea afectată și se ridică.

Leon aprinsese lumânarea, așa că era suficientă lumină în coliba de pe muntele Lonsonyo ca să-i distingă chipul și să îi vadă expresia speriată.

– Otto e mort, spuse ea.

– Eva, visai.

– L-am văzut, Viezure drag. Este cu adevărat mort. Ea se opri să se gândească la ce spusese el. Chiar dacă visul meu a fost o fantezie, chiar dacă e undeva, viu și respiră, pentru mine este mort. Nu mai înseamnă nimic pentru mine. Nu-l mai urăsc. Acum, că am descoperit iubirea alături de tine, nu mai este loc în viața mea pentru sentimente goale precum ura și răzbunarea.

Se apropie de el, iar Leon o strânse în braţe.

– Împreună vom transforma toată această urâciune în ceva strălucitor şi frumos, promise el.

– Vreau să mă duc la Lusima Mama, şopti ea. Prima oară când ai vorbit despre ea, mi s-a părut că deja o cunosc. Am o senzaţie ciudată că sunt conectată spiritual cu ea. Cumva ştiu că ea deţine cheia fericirii noastre.

– Vom merge la ea astăzi, imediat ce se luminează suficient ca să urcăm spre vârf.

Manyoro şi Loikot îl avertizară pe Leon că ultima porţiune era prea abruptă şi îngustă pentru cai, aşa că îi trimise pe Ishmael şi pe îngrijitor înapoi la baza muntelui, cu ordin să ocolească versantul sudic şi să aducă armăsarii pe calea mai uşoară şi mai familiară.

Odată ce dispărură, Leon, Eva şi cei doi *masai* începură să urce pe poteca de lângă cascadă. Aceasta devenea din ce în ce mai dificilă cu fiecare pas. În unele locuri, erau forţaţi să traverseze muntele pe margini pe care încăpeau doar în şir indian. În mare parte, cascada era ascunsă de stâncă, dar de două ori, în timp ce ocoliră o parte mai mare a stâncii, li se oferi un spectacol care îi lăsă fără suflare. Torentul părea să se răsucească în fâşii argintii, zăpăcindu-le simţurile. Stâncile şi piatra de sub picioarele lor erau ude şi alunecoase, acoperite cu alge vâscoase. Urcuşul deveni din ce în ce mai greu.

Când ajunseră în vârful platoului, se făcuse prânzul. Manyoro şi Loikot căutară umbră sub unul dintre copaci şi se întinseră să se odihnească şi să tragă puţin tutun. Leon o conduse pe Eva de mână până la marginea platoului. Se aşezară acolo, cu picioarele atârnând în gol. Leon ridică o pietricică de mărimea pumnului ce se desprinsese de marginea pe care

stăteau și o aruncă în gol. O priviră cu fascinație căzând aproape o sută de metri fără să atingă peretele de stâncă. Micile valuri pe care le făcu când atinse suprafața iazului abia se vedeau. Niciunul nu vorbi, pentru că toate cuvintele erau inutile în mijlocul unei asemenea splendori. În sfârșit, Manyoro îi chemă și, ezitând, se ridicară și se îndepărtară de abis.

– Cât de departe este *manyatta* Mamei Lusima? întrebă Leon.

– Nu departe, răspunse Loikot. Vom ajunge acolo înainte de asfințit.

– O plimbare de treizeci de kilometri, zâmbi Leon. Hai să mergem. Cei doi *masai* porniră încet, fără șovăire, pe poteca acoperită cu iarbă. În sfârșit, nu se mai grăbeau și cei trei bărbați se puteau bucura de împrejurimi, care păreau atât de diferite de fundul Văii Riftului. Era prima vizită a Evei pe munte, așa că peisajul și vegetația o fascinau. Era încântată de orhideele înflorite care atârnau de crengile înalte ale arborilor din pădurea tropicală. Râseră la giumbușlucurile maimuțelor Colobus care îi certau în timp ce treceau pe lângă ele. O dată se opriseră să asculte o turmă de animale de dimensiuni mari ce trecu prin desișuri, alarmată de prezența lor.

– Bivoli, răspunse Leon la întrebarea ei tăcută. Sunt niște animale enorme.

La un moment dat, coborâră într-un defileu abrupt și urcară spre capătul îndepărtat, ajungând pe un platou neted ca un teren de polo lipsit de copaci. Într-un capăt, peretele stâncos cobora abrupt sute de metri. Două antilope mari, roșiatice stăteau la marginea pădurii din capătul opus al luminișului. Pe umeri aveau dungi crem și urechile erau mari și în formă de trompetă. Coarnele lor erau spirale negre, uriașe, cu vârfuri albe, ascuțite.

– Ce frumoase sunt! exclamă Eva și, la auzul vocii ei, intrară în pădure, fără să deranjeze nicio frunză din tufișurile dese. Ce sunt?

– Antilope Bongo, îi spuse Leon. Cele mai rare și mai timide dintre toate animalele noastre.

– N-am știut cât de frumos este totul în această țară.

– Când ai făcut descoperirea? râse el de entuziasmul ei.

– Cam tot atunci când mi-am dat seama că sunt îndrăgostită de tine. Ea râse. Nu vreau să mai plec din ținutul acesta. Putem trăi aici pentru totdeauna, Viezure?

– Ce idee splendidă, spuse el, dar ea își dădu seama că era neatent.

– Ce este? întrebă ea.

– Asta! răspunse, arătând cu mâna un luminiș din fața lor.

Apoi alergă pe lungimea lui, numărând pașii și examinând terenul pe care pășea. Ea observă că vegetația nu trecea nicăieri mai sus de genunchiul lui. Brusc, i se făcu cald și se simți obosită. Găsi un ciot de copac și se așeză pe el, ștergându-și fața cu baticul. Departe, în luminiș, Leon și cei doi *masai* erau absorbiți într-o conversație. Era evident că discutau despre mărimea neobișnuită a acestui teren deschis. După o vreme, Leon se întoarse la ea.

– Ce ai găsit? Aur sau diamante? îl tachină ea.

– Loikot povesti că pe vremea bunicului său, Mkuba Mkuba, marele zeu al *masailor* era nemulțumit, așa că a aruncat cu un fulger ca să avertizeze tribul despre furia lui. Din ziua aceea, aici nu au mai crescut copaci sau plante mari.

– Și crezi asta? îl provocă Eva.

– Sigur că nu, răspunse Leon, dar Loikot crede, și asta contează.

– De ce te fascinează atât de mult acest teren gol?

– Pentru că este o pistă de aterizare naturală, Eva. Dacă aș veni dintre acei copaci înalți, de la capătul luminișului, aș putea să aterizez aici cu *Bondarul* la fel de ușor ca și când aș întinde o lingură de miere pe o felie de pâine prăjită cu unt.

– De ce ai vrea să faci asta, dragul meu?

– Este singurul lucru care nu îmi place la zbor, răspunse el. De fiecare dată când decolezi, trebuie să te gândești unde vei ateriza. M-am obișnuit să notez fiecare pistă de aterizare posibilă pe care o întâlnesc. S-ar putea să nu am niciodată nevoie, dar se poate potrivi pentru o situație urgentă.

– Pe vârful muntelui? Nu cauți puțin prea departe? Îți dau un sărut dacă îmi dai un singur motiv bun pentru care ai vrea vreodată să aterizezi aici.

– Un sărut? Acum mi-ai stârnit pofta. El ridică pălăria și se scărpină gânditor în cap. Evrica! Știu! exclamă el. Poate aș vrea să te aduc aici pentru un picnic cu șampanie sau în luna noastră de miere.

– Vino și ia-ți sărutul, băiat deștept!

Când plecară din luminiș, începu să plouă, dar picăturile erau calde ca sângele și nu se deranjară să se adăpostească. După o oră, ploaia se opri brusc și soarele ieși dintre nori. În același timp, auziră bătăi de tobe în depărtare.

– Ce sunet incitant. Eva înclină capul să asculte. Este pulsul Africii. Dar de ce bat tobele în miezul zilei?

Leon vorbi iute cu Manyoro și apoi îi spuse:

– Ne întâmpină.

– Dar de unde putea să știe cineva că venim?

– Lusima știe.

– Încă una dintre glumițele tale? întrebă ea.

– Nu de data asta. Ea mereu știe când venim, uneori chiar înainte să o știm noi.

Tobele îi încurajară să înainteze și grăbiră pasul. Soarele era jos și de un roșu fumuriu când apărură din pădure. Simțiră miros de fum de lemn și de vite. Apoi auziră voci și mugetul animalelor. În sfârșit, văzură acoperișurile rotunjite din *manyatta* și o mulțime de siluete în *shuka* roșii venind spre ei cântând.

Fură absorbiți de mulțime și purtați spre sat împreună cu oamenii care râdeau și cântau. Când se apropiară de coliba

mare, din mijloc, ceilalți rămaseră în urmă și îi lăsară pe Leon și pe Eva singuri în fața colibei.

– Aici locuiește? șopti Eva uimită.

– Da. O luă posesiv de braț. Își va face intrarea după ce ne va ține o vreme în suspans. Lusimei îi plac drama și teatrul.

În timp ce Leon vorbea, Lusima apăru în pragul ușii colibei Eva tresări.

– Este atât de tânără și de frumoasă. Credeam că este o vrăji-toare urâtă și bătrână.

– Te văd, Mama, o salută Leon.

– Și eu te văd, M'bogo, fiul meu, răspunse Lusima, în timp ce se uita, cu acei ochi negri fascinanți, la Eva.

Apoi înaintă spre ea cu o grație regală. Eva rămase pe loc când Lusima se opri în fața ei.

– Ochii tăi au culoarea unei flori, spuse ea. Te voi numi Maua, care înseamnă „floare". Apoi se uită la Leon. Da, M'bogo. Ea încuviință. Aceasta este cea despre care am vorbit. Ai găsit-o. Aceasta este femeia ta. Acum, spune-i ce am zis.

Expresia Evei se lumină de bucurie când ascultă traducerea.

– Te rog, Viezure, spune-i că am venit să îi cer binecuvântarea.

El făcu întocmai.

– O vei avea, îi promise Lusima. Dar, copilă, văd că nu ai o mamă. A fost luată de o boală groaznică.

Zâmbetul păli de pe chipul Evei.

– Știe despre mama mea? îi șopti lui Leon. Acum cred tot ce mi-ai povestit despre ea.

Lusima întinse ambele mâini și luă chipul Evei între palmele netede și roz.

– M'bogo este fiul meu, iar tu vei fi fiica mea. Voi lua locul mamei tale care s-a dus să fie cu strămoșii ei. Acum, îți voi da o îmbrățișare de mamă. Fie să găsești fericirea care te-a ocolit atât de mult.

– Ești mama mea, Lusima Mama. Pot să îți ofer un sărut de fiică? întrebă Eva.

Zâmbetul Lusimei era atât de fermecător, încât părea să îndepărteze tristețea.

– Deși nu este în obiceiul tribului nostru, știu că este felul *mzungu* de a arăta respectul și afecțiunea. Da, fiica mea, mă poți săruta, iar eu te voi săruta înapoi. Eva o îmbrățișă aproape timid. Miroși ca o floare, spuse Lusima.

– Și tu miroși ca pământul bun după ploaie, răspunse Eva, după ce ascultă traducerea lui Leon.

– Sufletul tău este plin de poezie, spuse Lusima, dar ești rănită și obosită până în adâncul sufletului. Trebuie să te odihnești în coliba pe care am construit-o pentru tine. Poate că aici, pe muntele Lonsonyo, rănile tale se vor vindeca și vei fi din nou puternică.

Micuța colibă spre care servitoarele Lusimei îi conduse era nou construită. Mirosea a fum de ierburi care fuseseră arse pentru a o purifica și a bălegar proaspăt de vacă, folosit la îndreptarea podelei. Îi așteptau castroane cu tocană de pui, legume coapte și mâncare de manioc. După ce mâncară, servitoarele îi conduseră spre patul din piei de animale ce aveau tetiere din lemn sculptat.

– Veți fi primii care dorm aici. Fie ca bucuria noastră pentru sosirea voastră să o simțiți și voi, le spuseră și apoi se retraseră, lăsându-i singuri.

Dimineața, fetele veniră să o ia pe Eva și să o ducă la iazul izvorului ce era rezervat pentru femei. După ce o îmbăiară, îi împletiră părul și îi puseră flori în el. Apoi îi aduseră o *shuka* roșie, nouă, nepurtată, în locul hainelor ei rupte și prăfuite. Chicotind și mângâind-o ca pe un copil frumos, îi arătară cum să plieze și să aranjeze *shuka* ca o togă romană. Apoi, în picioarele goale, o duseră la marele arbore de consiliu, sub care aștepta Lusima. Leon era deja acolo și cei trei împărțiră un mic dejun cu lapte acru și terci de sorg.

După ce mâncară, vorbiră tot restul dimineții. Eva și Lusima stăteau una lângă alta, privindu-se și, din când în când, ținându-se de mână. Erau într-un acord atât de strâns, încât traducerile lui Leon erau în mare parte de prisos, pentru că păreau să se înțeleagă una pe alta implicit, la un nivel superior vorbirii.

– Ai fost singură multă vreme, spuse Lusima la un moment dat.

– Da, am fost singură prea mult timp, aprobă Eva, apoi privi spre Leon și îi atinse mâna. Dar acum nu mai sunt.

– Singurătatea macină sufletul așa cum apa toceşte rocile, încuviință Lusima.

– Voi mai fi vreodată singură, Mama?

– Vrei să știi ce îți rezervă viitorul, Maua? întrebă ea.

Eva încuviință.

– Fiul tău M'bogo spune că poți vedea ce ne așteaptă pe toți.

– Este un bărbat, iar bărbații încearcă să simplifice toate lucrurile. Viitorul nu este simplu. Privește în sus! Eva ridică ascultătoare capul și privi cerul. Ce vezi, floarea mea?

– Văd nori.

– Ce formă şi ce culoare au?

– Sunt multe forme şi nuanţe. Se schimbă în timp ce îi privesc.

– Aşa este şi viitorul. Capătă multe forme şi se schimbă după cum suflă vânturile vieţilor noastre.

– Deci, nu poţi prevede ce se va alege cu mine şi M'bogo?

Dezamăgirea Evei era atât de copilărească, încât Lusima râse.

– Nu asta am spus. Uneori se deschid cortinele negre şi privesc ce se află înainte, da nu pot vedea tot.

– Priveşte în viitorul meu, te rog, Mama. Spune-mi dacă vezi o frântură de fericire acolo, se rugă Eva cu nerăbdare.

– Suntem împreună doar de puţin timp. Încă nu ştiu multe despre tine. După ce voi privi mai adânc în sufletul tău, poate că voi putea să-ţi văd mai bine viitorul.

– O, Mama! Asta m-ar face atât de fericită.

– Crezi asta? Poate că voi ajunge să te iubesc atât de mult, încât nu voi vrea să îţi spun ce văd.

– Nu înţeleg.

– Viitorul nu este mereu bun. Dacă văd lucruri care te-ar face tristă şi nefericită, ai vrea să le auzi?

– Tot ce vreau este să îmi spui că M'bogo şi cu mine vom fi împreună pentru totdeauna.

– Dacă aş spune că asta nu se va întâmpla, ce ai face?

– Aş muri, spuse Eva.

– Nu vreau să mori. Eşti prea frumoasă şi bună. Deci, dacă văd în viitor că voi doi vă veţi despărţi, să te mint ca să nu mori?

– Faci totul foarte dificil, Mama.

– Viaţa este dificilă. Nimic nu este sigur. Trebuie să ne luăm zilele alocate şi să ne bucurăm cât mai mult de ele. Studie chipul Evei şi văzu durerea. I se făcu milă de ea. Atât pot să îţi spun: atâta vreme cât veţi fi împreună, tu şi M'bogo veţi cunoaşte fericirea adevărată, pentru că inimile voastre sunt legate ca

aceste două plante. Puse mâna pe o viță veche care se răsucea în jurul trunchiului arborelui de consiliu, ca un piton. Vezi cum viţa a devenit parte din copac? Vezi cum una o sprijină pe cealaltă? Nu se pot separa. Aşa sunteţi şi voi doi.

– Dacă vezi pericolele care ne aşteaptă, nu ne vei avertiza? Te implor, Mama!

Lusima ridică din umeri.

– Poate, dacă cred că va fi în avantajul vostru să ştiţi. Dar acum soarele a ajuns la prânz. Am vorbit toată dimineaţa. Mergeţi, copiii mei. Luaţi ce rămâne din zi şi fiţi fericiţi împreună. Vom vorbi din nou mâine.

Aşa trecură zilele. Cu sfatul şi cu îndrumarea blândă a Lusimei, temerile şi incertitudinile Evei dispărură treptat şi intră pe un tărâm al fericirii şi mulţumirii depline, despre care nu bănuise vreodată că exista.

– Ştiam că trebuia să venim aici, dar nu am ştiut niciodată de ce, până acum. Aceste zile petrecute pe muntele Lonsonyo sunt mai preţioase decât diamantele. Indiferent ce se întâmplă, le vom păstra pentru totdeauna, îi spuse ea lui Leon.

După cinci zile de la sosirea lor în sat, Ishmael aduse caii pe poteca sudică. Atât de mult îi luase să ocolească baza muntelui. Era consternat să o vadă pe Eva în picioarele goale şi îmbrăcată în *shuka*.

– O doamnă grozavă şi frumoasă ca tine n-ar trebui să se îmbrace ca un sălbatic necredincios, o certă el ferm în franceză.

– Această *shuka* este comodă şi, în plus, hainele mele vechi s-au zdrenţuit de tot, îi spuse ea.

El păru tulburat.

– Cel puţin, te voi putea hrăni cu mâncare civilizată, nu cu lăturile pe care le mănâncă *masaii*.

Zilele trecură ca prin vis și pierdură noțiunea timpului. Ca doi copii, cutreierau pădurile fermecate de pe muntele Lonsonyo ținându-se de mână. Odată cu fiecare minune pe care o întâlneau – o pasăre cu penaj colorat sau un cărăbuș cu coarne monstruoase a cărui carapace blindată păcănea în timp ce mergea –, grijile lumești dispărură din mințile lor. Când Leon o întâlnise pentru prima oară, ea își ascunsese adevărata natură în spatele unei măști grave. Zâmbise rareori și aproape că nu râsese niciodată. Dar acum, că erau singuri și în siguranță pe munte, ea aruncase masca și permisese să fie ea însăși. Pentru Leon, râsul și zâmbetele îi creșteau frumusețea de sute de ori. Își petreceau pe cât posibil fiecare moment împreună. Până și cea mai scurtă despărțire era dureroasă pentru amândoi. Primul gând al Evei în fiecare dimineață era „Otto e mort și nimeni nu știe unde ne-am ascuns. Suntem în siguranță și nimic nu poate să intervină între noi".

Chiar și când rezerva de cafea atent păstrată de Ishmael se termină, râseră.

– Nu este vina ta, o, iubit supus al Profetului. Este un păcat care nu va fi scris alături de numele tău în cartea de aur, îl consolă Leon, dar Ishmael continua să mormăie trist.

Oamenii din sat îi priveau cu afecțiune, le zâmbeau când treceau pe lângă ei, aducându-i Evei mici cadouri: bețe de trestie de zahăr, buchete de orhidee sălbatice, evantaie din pene frumoase sau brățări din mărgele pe care le împletiseră. Lusima se bucura de iubirea lor, aproape la fel de mult ca și ei. Petrecea ore întregi cu ei în fiecare zi, împărtășindu-le înțelepciunea ei și înțelegerea vieții.

Începură „micile ploi" și noaptea stăteau îmbrățișați, ascultând ropotul ploii pe acoperișul colibei lor, șoptind și râzând, în căldura și siguranța iubirii lor. Apoi ploile încetară și Leon își dădu seama că trecuseră aproape două luni de când urcaseră pe poteca de lângă cascadă spre vârf. Când îi spuse asta, Eva zâmbi.

– De ce te-ai obosit să îmi spui asta, Viezure? Timpul nu înseamnă nimic, atâta vreme cât suntem împreună. Ce facem azi?

– Loikot ştie unde este locul de înmulţire al vulturilor dintre stânci, pe partea cealaltă a muntelui, nu departe de Cascada Sheba. Generaţie după generaţie de păsări mari a cuibărit acolo din timpuri imemoriale. Acum ar trebui să fie pui în cuib. Vrei să vizitezi acel loc şi să îi vezi pe cei mici?

– O, da, te rog, Viezure! Bătu din palme, entuziasmată ca un copil căruia i se promisese o petrecere aniversară. Apoi, în drum spre casă, putem merge la cascadă pentru a înota din nou în acele ape fermecate.

– Asta înseamnă o drumeţie lungă. Vom fi plecaţi mai multe zile.

– Avem tot timpul din lume.

Le trebuiră trei zile de mers lejer ca să traverseze muntele pe lat, pentru că trecătorile erau adânci şi colţuroase, pădurea deasă şi la fiecare colţ erau lucruri încântătoare. Dar, în final, se aşezară pe marginea stâncii şi priviră o pereche de vulturi care zbura elegant cu mult sub ei, ocolind cuibul, chemându-se unul pe altul şi pe cei mici din cuib, aducând prada ca să îi hrănească, hyrax şi iepuri, maimuţe şi păsări care le atârnau de gheare.

Cu toate astea, cuibul era ascuns de proeminenţa stâncii pe care stăteau. Eva era dezamăgită.

– Voiam să văd puii. Sigur Loikot ştie un punct de observaţie de unde putem vedea în jos, spre cuib. Vrei să-l întrebi, Viezure?

Aşteptă nerăbdătoare, ascultând discuţia lungă în dialectul maa, din care nu înţelese niciun cuvânt.

În cele din urmă, Leon se întoarse spre ea, clătinând din cap.

– Spune că este o cale de a coborî stânca, dar este grea şi periculoasă.

– Roagă-l să ne-o arate. Ne-a adus până aici cu promisiunea că vom vedea puii şi îl voi face să se ţină de cuvânt.

Loikot îi conduse pe marginea stâncii, spre o crăpătură din rocă. Îşi puse alături *asseagai*-ul şi se băgă în ea. Deschizătura

era suficient de lată cât să încapă statura mai mare precum cea a lui Leon. Acesta sprijini puşca Holland de trunchiul unui copac şi se strecură prin deschizătură. Eva îşi adună poalele *shuka* între picioarele ei lungi şi îl urmă.

În semiîntuneric, coborâră un puţ natural aproape vertical, luminat de o reflexie slabă a luminii de la suprafaţă, doar cât să vadă pe unde să pună piciorul şi unde să se ţină cu mâinile. Apoi, treptat, lumina începu să se vadă de dedesubt şi, în cele din urmă, se târâră printr-o deschizătură îngustă, cu o margine mai lată. Puţul îi conduse sub proeminenţa stâncii. Deşi nu se vedea cuibul, vulturii îi observară apărând pe marginea de deasupra cuibului lor şi ţipară de furie şi teamă, zburând mai aproape ca să-i ţintuiască cu privirile lor galbene şi feroce.

Marginea era îngustă şi riscantă, aşa că merseră pe ea cu spatele lipit de peretele stâncii, până când, brusc, se lăţi. Loikot se întinse pe piatră şi privi peste margine, apoi îi zâmbi Evei, chemând-o la el. Ea se târî cu grijă lângă el şi privi în jos.

– Iată-i! exclamă ea cu încântare. O, Viezure, vino să-i vezi!

Se întinse lângă ea şi îi cuprinse umerii cu braţul. Cuibul, o grămadă de beţe uscate băgate în deschizătura unei stânci masive şi plate, nu era la mai mult de nouă metri de unde se aflau. Partea de sus, în formă de farfurie, era căptuşită cu frunze verzi şi trestii. În mijloc erau doi pui de vultur, ghemuiţi pe picioare instabile, atât de mici, încât abia îşi puteau ţine capetele drepte. Ciocurile lor uriaşe erau disproporţionate faţă de trupurile gri şi pufoase. De pe vârfurile ciocurilor încă nu le căzuseră cârligele cu care se luptaseră să iasă din coaja dură a oului.

– Sunt atât de adorabili. Uită-te la ochii aceia mari şi înceţoşaţi.

Eva râse, apoi se lăsă în jos, speriată, întrucât în jurul capetelor lor se auzi un fâlfâit de aripi uriaşe. Ţipând furioşi, mai întâi femela şi apoi masculul se repeziră spre ei, cu ghearele întinse, gata să îşi apere cuibul şi puii din el.

– Ţine capul jos, avertiză Leon, sau acele gheare ţi-l vor smulge! Nu te mişca!

Se lipiră de cornişă. Treptat, furia şi asaltul violent al păsărilor se reduseră, pe măsură ce îşi dădură seama că nu exista nicio ameninţare directă la adresa puilor lor. În cele din urmă, femela se întoarse la cuib şi se aşeză pe el, ridicând aripile protector deasupra puilor ei şi ascunzându-i la pieptul său. Pe marginea de deasupra lor, Leon şi Eva stăteau nemişcaţi, iar păsările se relaxară şi mai mult, până când, în final, ignorară prezenţa oamenilor şi îşi reluară comportamentul lor natural.

Era o experienţă fascinantă să reuşeşti să stai atât de aproape de acele creaturi sălbatice şi să le observi cum îşi îngrijesc şi hrănesc puii. Leon şi Eva îşi petrecură restul zilei în zonă. Când, în sfârşit, lumina începu să scadă şi era timpul să plece, o făcură fără tragere de inimă. Stătură peste noapte sub o singură pătură, în adăpostul rudimentar pe care îl pregătiseră Loikot şi Manyoro pentru ei.

– Nu voi uita niciodată această zi, şopti Eva.

– Fiecare zi pe care o petrecem împreună este de neuitat.

– Nu mă vei despărţi niciodată de Africa, nu?

– Aceasta este casa noastră, aprobă el.

– Când am văzut puii de vultur, am avut o senzaţie ciudată.

– Este o reacţie feminină comună, cunoscută sub numele de cloşcă, o tachină el.

– Vom avea copii împreună, Viezure?

– Vrei să spui în clipa asta?

– Ei bine, nu ştiu dacă chiar în clipa asta, admise ea, dar poate că am putea începe să exersăm. Ce crezi?

– Cred că eşti un adevărat geniu, femeie. Să nu mai pierdem timpul cu vorbăria.

Întoarcerea lor în satul Lusimei fu o sărbătoare. Băieţii care păzeau turmele îi văzură de departe şi anunţară vestea sătenilor, care se adunară să îi întâmpine cu cântece şi veselie. Lusima îi

aştepta sub arborele de consiliu. O îmbrăţişă pe Eva şi o aşeză la dreapta ei. Leon ocupă scaunul de pe partea cealaltă şi ajută cu traducerea când înţelegerea dintre ele dădea greş. Brusc, el se opri în mijlocul unei propoziţii şi ridică uşor capul adulmecând aerul.

– Ce este acea aromă minunată? întrebă el.

– Cafea! strigă Eva. Cafea minunată, glorioasă! Ishmael veni spre ei cu două căni într-o mână şi un ibric aburind cu cafea în cealaltă. Zâmbetul lui era triumfător. Eşti un făcător de miracole! îl întâmpină Eva în franceză. Este singurul lucru de care aveam nevoie ca viaţa mea să fie perfectă.

– Am adus haine şi frumoşii pantofi ca să nu mai trebuiască să porţi hainele necredincioşilor.

El arătă spre *shuka* ei cu o grimasă de dezaprobare şi dezgust profund.

– Ishmael! Vocea lui Leon era alarmată. Cât am fost plecaţi, te-ai dus la tabăra lui Percy ca să iei cafea şi haine pentru *memsahib*?

– *Ndio*, *bwana*, zâmbi Ishmael mândru. Am mers repede cu catârul, m-am dus şi m-am întors în doar patru zile.

– Te-a văzut cineva? Cine mai era în tabără?

– Doar *bwana* Hennie.

– Le-ai spus unde suntem? întrebă Leon.

– Da! M-a întrebat, răspunse Ishmael. Apoi chipul i se abătu când văzu expresia lui Leon. Am greşit, efendi?

Leon se întoarse, încercând să îşi înăbuşe furia şi groaza care îl cuprinseseră. Când reveni, chipul lui nu mai arăta nicio expresie.

– Ai făcut ce ai crezut că era mai bine, Ishmael. Cafeaua este excelentă, la fel de bună ca întotdeauna.

Dar Ishmael îl cunoştea prea bine ca să fie păcălit de cuvintele lui. Nu îi era clar cu ce greşise, dar era măcinat de vină şi se întoarse în coliba sa.

Eva se uită la Leon. Chipul ei era palid şi îşi ţinea mâinile încleştate în poală.

– S-a întâmplat ceva groaznic, nu?

Vocea ei era moale şi calmă, dar ochii îi erau întunecaţi de grijă.

– Nu mai putem rămâne aici, îi spuse Leon sumbru, apoi se întoarse spre vest, unde soarele era deja la orizont. Ar trebui să plecăm imediat, dar este deja prea târziu. Nu vreau să risc să cobor muntele pe întuneric. Vom pleca mâine în zori.

– Ce este, Viezure? întrebă Eva luându-l de mână.

– În timp ce noi eram la cuibul de vulturi, Ishmael s-a dus în tabăra lui Percy ca să ia provizii. Hennie du Rand era acolo. Ishmael i-a spus unde suntem. Hennie nu ştie despre circumstanţele delicate care ne-au copleşit. Nu putem risca, Eva. Dacă graful Otto este în viaţă, va veni după tine.

– Este mort, dragul meu.

– Aşa ai visat, dar nu putem fi siguri. Apoi mai sunt stăpânii tăi din Whitehall. Dacă ar afla unde eşti, nu te-ar lăsa să scapi. Trebuie să fugim.

– Unde?

– Dacă am reuşi să ajungem la unul dintre avioane, am putea zbura peste graniţa germană spre Dar es Salaam şi de acolo să luăm un vapor spre Africa de Sud sau spre Australia. Odată ajunşi la destinaţie, ne putem schimba numele apoi să dispărem.

– Nu avem bani, sublinie ea.

– Percy mi-a lăsat o avere. Vii cu mine?

– Desigur, răspunse ea fără ezitare. De acum încolo, oriunde mergi tu, voi merge şi eu.

Leon îi zâmbi şi spuse simplu:

– Inima mea, inima mea dragă... Apoi se întoarse către Lusima Mama. Trebuie să plecăm.

– Da, încuviinţă ea. Asta am intuit, dar n-am putut să vă spun.

Cumva, Eva înţelese ce spusese Lusima.

– Ai privit dincolo de cortină, Mama? întrebă ea cu nerăbdare.

Lusima încuviinţă, aşa că spuse în continuare:

– Ne vei spune ce ai văzut?

– Nu este mult şi nu e ceva ce-ai vrea să auzi, floarea mea.

– Vreau să aud oricum. S-ar putea ca ceva din ce ne spui să fie salvarea noastră.

Lusima oftă.

– Cum doreşti, dar te-am avertizat.

Bătu din palme şi fetele ei veniră alergând, apoi îngenunchează în faţa ei. Lusima le dădu câteva ordine şi ele alergară spre coliba ei. Când se întoarseră, purtând accesoriile pe care le folosea Lusima pentru divinaţie, soarele apusese şi amurgul scurt dispăru în noapte. Fetele întinseră uneltele aproape de mâinile Lusimei, apoi aprinseră un foc mic. Lusima deschise una dintre genţile mici din piele şi luă din ea o mână de ierburi uscate. Le aruncă în foc, şoptind o incantaţie. Arseră cu o flacără sfârâitoare şi cu un fum usturător. Una dintre fete aduse o oală din lut şi o puse pe foc în faţa ei. Era plină până la buză cu un lichid care reflecta flăcările ca o oglindă.

– Veniţi şi staţi lângă mine, îi îndemnă pe Eva şi pe Leon.

Formară un cerc în jurul oalei. Lusima înmuie un pahar dintr-un corn în lichid şi îl oferi fiecăruia pe rând. Luară câte o gură din fiertura amară şi Lusima bău ce rămase.

– Priviţi în oglindă, ordonă ea şi ei se uitară în oală.

Propriile lor imagini se unduiau pe suprafaţa apei, dar niciunul nu văzu altceva în afară de asta. Lichidul începu să bolborosească şi să fiarbă, în timp ce Lusima cânta încet. Ochii ei rămaseră aţintiţi, fără să clipească, spre norii de abur care se ridicau. Când, în cele din urmă vorbi, vocea ei era gravă şi sugrumată:

– Sunt doi duşmani, un bărbat şi o femeie. Caută să taie lanţul de iubire care vă leagă unul de celălalt. Eva scoase un mic strigăt de durere, dar apoi tăcu. Văd că femeia are un steag argintiu pe cap.

– Doamna Ryan din Londra, şopti Eva când Leon îi traduse. Are o şuviţă de păr argintiu pe frunte.

– Bărbatul are o singură mână.

Se uitară peste ceaun unul la altul, dar Leon clătină din cap.

– Nu ştiu cine ar putea fi. Spune-ne, Mama, vor reuşi aceşti doi duşmani în uneltirile lor?

Lusima gemu, ca şi când ar fi avut dureri.

– Nu văd mai departe. Cerul este plin de fum şi flăcări. Toată lumea arde. Văd totuşi un peşte mare şi argintiu pe deasupra flăcărilor, care aduce speranţă de iubire şi noroc.

– Ce peşte este acela, Mama? întrebă Leon.

– Te rugăm, explică-ne această viziune, o imploră Eva, dar ochii Lusimei se limpeziră şi se concentră din nou.

– Asta este tot, spuse ea cu părere de rău. Te-am avertizat că vei afla prea puţin din ce este, floarea mea.

Întinse mâna şi răsturnă oala din lut, vărsând conţinutul peste foc, care se stinse, sfârâind, într-un nor de abur.

– Acum mergeţi şi odihniţi-vă. S-ar putea ca aceasta să fie ultima voastră noapte pe muntele Lonsonyo pentru multă, multă vreme.

Înainte să se întoarcă în coliba lor, Leon îi instrui pe cei doi *masai* şi pe Ishmael să înşeueze caii şi să pregătească toate cele necesare pentru a pleca a doua zi în zori.

Noaptea era tăcută şi încremenită, dar dormiră cu întreruperi. Când se treziră, se îmbrăţişară instinctiv, stăpâniţi de un sentiment de groază fără formă. Păsările din pădurea din jur îşi începură corul simfonic. Întâmpinară zorii şi primele raze de soare ce se vedeau printre crăpăturile din pereţi, şi făcură dragoste cu o disperare pe care nu o cunoscuseră înainte. O furtună de pasiune care, când trecu de orgasm, îi lăsă

tremurând unul în brațele celuilalt, cu trupurile goale scăldate în sudoare. Inimile le băteau cu putere. În sfârșit, se despărțiră și Leon șopti:

– E timpul să plecăm, iubita mea. Îmbracă-te!

Se ridică și se îmbrăcă, apoi se îndreptă spre ușă și o deschise. Leon se aplecă și ieși pe ușa joasă. Pădurea din jurul lui era neagră. Steaua dimineții era încă sus și găurea cerul de catifea neagră. Eva ieși după el, iar Leon își puse un braț în jurul ei. Când deschise gura să vorbească, văzu bărbații. Pentru o clipă, crezu că trebuie să fie ai lui, pentru că aveau cai.

Așteptaseră în întuneric, la marginea pădurii, dar acum veneau spre ei. Când se apropiară, Leon văzu că erau șapte. Cinci *askari* și doi ofițeri. Toți purtau pălării lăsate și uniformă kaki de campanie. *Askarii* aveau puști pe umeri, iar ofițerii doar pistoale. Cel mai în vârstă se opri în fața lor, dar îl ignoră pe Leon și o salută pe Eva.

– Cum ne-ai găsit, unchiule Penrod? Ai pus pe cineva să supravegheze tabăra lui Percy și l-a urmat pe Ishmael până aici?

Penrod încuviință.

– Desigur. Se întoarse înapoi spre Eva. Bună dimineața, Eva, draga mea. Am un mesaj pentru tine de la doamna Ryan și domnul Brown în Londra.

Eva se dădu înapoi.

– Nu! spuse ea. Otto este mort și totul s-a terminat.

– Otto von Meerbach nu este mort. Recunosc, a fost cât pe ce. Doctorul a trebuit să îi amputeze mâna stângă, care era putrezită din cauza cangrenei, și l-a cusut la loc. Graful a fost complet *non compos mentis* multă vreme. De fapt, până de curând. Dar este tare ca granitul și dur ca pielea de elefant. Este încă foarte slăbit, dar întreabă de tine și a trebuit să inventez o poveste ca să îți explic absența. Cred că te iubește cu adevărat și am venit să te duc înapoi la el, ca să termini treaba pentru care ai fost trimisă.

Leon se puse între ei.

– Nu se întoarce. Ne iubim şi ne vom căsători imediat ce ne putem întoarce înapoi în civilizaţie.

– Locotenent Courtney, îţi amintesc că sunt comandantul şi forma corectă de adresare este fie „domnule" fie „generale". Acum, dă-te la o parte!

– Nu pot să fac asta, domnule. Nu vă pot lăsa să o duceţi înapoi.

Leon îşi aplecă umerii, încăpăţânat.

– Căpitane! se răsti Penrod, peste umăr, şi ofiţerul mai tânăr păşi imediat în faţă.

– Domnule? spuse el.

Leon îi recunoscu vocea, dar în tensiunea în care se afla, abia un moment mai târziu îşi dădu seama că era Eddy Roberts, prietenul lui Froggy Snell.

– Arestează-l pe acest om! spuse Penrod cu o expresie sumbră. Dacă opune rezistenţă, împuşcă-l în rotulă.

– Domnule! Da, domnule! strigă Eddy bucuros.

Scoase revolverul Webley din toc, iar Leon porni spre el. Eddy făcu un pas în spate, încărcă şi armă pistolul, însă înainte să-l îndrepte spre Leon, Eva sări între ei şi întinse braţele. Acum, pistolul era îndreptat spre sânul ei.

– Nu trage, omule! strigă Penrod. Pentru numele lui Dumnezeu, nu răni femeia!

Eddy lăsă arma în jos, nesigur.

Eva îşi mută imediat atenţia de la Eddy către Penrod.

– Ce vreţi de la mine, generale?

Era foarte palidă, dar avea o voce rece şi calmă.

– Doar câteva minute din timpul tău, draga mea.

Penrod o luă de braţ ca s-o conducă mai departe, dar Leon interveni din nou.

– Nu pleca, Eva. O să te convingă.

Ea privi înapoi spre el şi văzu că ochii îi erau acoperiţi cu un văl. Scânteia se stinsese. I se strânse stomacul: se întorsese în acel loc unde nimeni nu o putea urma, nici măcar bărbatul care o iubea.

– Eva! imploră el. Rămâi cu mine, draga mea!

Eva nu dădu niciun semn că îl auzise și îl lăsă pe Penrod s-o conducă. Merseră până la marginea stâncii, astfel încât Leon nu auzi niciun cuvânt din conversația lor. Penrod trona asupra ei. Era de două ori mai mare decât ea. Lângă el, Eva arăta ca un copil; privea serioasă în sus, spre chipul lui, și asculta ce-i spunea. El își puse ambele mâini pe umerii ei și o scutură ușor, cu o expresie gravă. Leon abia se putu stăpâni. Voia s-o protejeze. Voia s-o ia în brațe și s-o prețuiască pentru totdeauna.

– Da, Courtney, fă-o! spuse Eddy Roberts, pe un ton superior. Dă-mi o scuză. Ai scăpat nepedepsit data trecută, dar nu se va mai întâmpla. Pistolul era armat, degetul pe trăgaci și arma țintită spre piciorul drept al lui Leon. Fă-o, ticălosule! Dă-mi o scuză să-ți zbor piciorul ăla nenorocit.

Leon știa că vorbea serios. Strânse pumnii până când unghiile i se înfipseră în palme și scrâșni din dinți. Eva încă îl privea pe Penrod care vorbea. Din când în când, încuviința fără expresie și Penrod continua să vorbească, în maniera lui cea mai fermecătoare și convingătoare. În final, Eva lăsă umerii în jos, capitulând, și aprobă din cap. Penrod puse un braț pe după umerii ei, într-un mod familiar, îngrijorat, apoi o conduse înapoi, unde stătea Leon sub amenințarea pistolului lui Eddy. Ea nu îl privi. Avea o expresie moartă.

– Căpitane Roberts! spuse Penrod.

– Domnule?

– Pune-i cătușele!

Eddy desfăcu lanțurile strălucitoare de oțel de la curea și puse cătușele la încheieturile lui Leon.

– Ține-l aici! Nu-i face rău decât dacă merită! ordonă Penrod. Nu-i permite să plece de pe acest munte până nu primești ordine de la mine. Apoi du-l la Nairobi, sub pază. Nu-l lăsa să stea de vorbă cu nimeni de aici. Adu-l direct la mine.

– Da, domnule!

– Vino, draga mea. Se întoarse înapoi spre Eva. Avem un drum lung.

Merseră spre cai, iar Leon strigă după ei, cu vocea plină de disperare:

– Nu poți pleca, Eva! Nu mă poți lăsa acum! Te rog, draga mea.

Ea se opri și îl privi înapoi cu ochi opaci, fără speranță.

– Am fost doi copii prostuți care s-au jucat. Acum s-a terminat. Trebuie să plec. Adio, Leon.

– O, Doamne! gemu el. Nu mă iubești?

– Nu, Leon. Singurul lucru pe care îl iubesc este datoria mea.

El nu știa că, în timp ce se îndepărta, inima i se frângea și minciuna îi frigea buzele.

Imediat după ce Penrod și Eva coborâră de pe munte, Eddy Roberts îl puse pe *askari* să-l târască pe Leon înapoi în coliba lui și să-l așeze jos, cu picioarele de o parte și de alta a stâlpului central ce susținea acoperișul. Apoi desfăcu cătușele de la încheieturi și le prinse de glezne.

– Nu risc deloc cu tine, Courtney. Știu ce brută alunecoasă ești, îi spuse Eddy cu o bucurie sadică.

Îi permise lui Ishmael să îl viziteze pe Leon în colibă o dată pe zi, ca să îl hrănească, să îi scoată oala de noapte și apoi să-l spele, ca pe bebeluși. Dar, în afară de asta, Leon fu forțat să stea acolo timp de douăsprezece zile lungi și grele, până când mesagerul lui Penrod Ballantyne veni pe poteca de munte cu un bilet scris pe hârtie galbenă. Apoi Eddy Roberts îi permise să iasă din colibă și *askarii* îl așeză pe cal. Avea gleznele atât de umflate și rănite acolo unde îl strânseseră cătușele, încât abia putea să meargă.

Cu toate astea, Eddy le ordonă oamenilor săi să îi lege gleznele pe sub burta calului.

Fu o călătorie neplăcută, pe Valea Riftului, spre calea ferată. Eddy o făcu și mai dificilă călărind în spatele calului lui Leon și

mânându-l în galop pe terenul accidentat. Cu gleznele legate, Leon nu putea să țină ritmul calului său și se zdruncină.

Penrod se înfurie când cei doi *askari* îl purtară pe nepotul lui în biroul său din clădirea sediului KAR, în Nairobi. Ieși din spatele biroului său și îl ajută să se așeze pe scaun.

– N-am intenționat să fii tratat astfel, spuse el, ca o scuză.

– E în regulă, domnule. Bănuiesc că a fost imposibil pentru dumneata să faci altfel decât să pui să fiu legat ca un porc.

– Tu ai cerut-o. Ești al naibii de norocos că nu am pus să fii împușcat. Mi-a trecut prin minte.

– Unchiule, unde este Eva?

– Acum, probabil, pe Canalul Suez, în drum spre Berlin. Am trimis după tine când vaporul a plecat din Mombasa. Expresia i se înduioșă. Ai ieșit cu totul din toată afacerea asta nefericită, băiatul meu. Cred că ți-am făcut un mare serviciu pentru că te-am adus în simțiri și am scăpat de ea pentru tine.

– Se prea poate, domnule, dar nu pot să spun că sunt plin de recunoștință față de dumneata.

– Nu acum, poate, dar vei fi mai târziu. E spion. Știai asta? Este complet lipsită de scrupule și plină de intrigi.

– Nu, domnule. Este un agent britanic. Este o femeie tânără și frumoasă, foarte curajoasă, care și-a făcut mai mult decât datoria pentru tine și Marea Britanie.

– Femeile ca ea au un nume special.

– Domnule, dacă îl rostiți, nu voi fi responsabil pentru acțiunile mele. De data asta chiar va trebui să mă împușcați.

– Leon Courtney, ești un idiot, un cățeluș îndrăgostit, incapabil de o gândire rațională.

Dădu să își ia tunica uniformei, care era agățată pe spătarul scaunului.

În timp ce se încheia la nasturi, Leon văzu însemnele de pe umeri: trei stele și săbiile încrucișate.

– Dacă ați terminat cu insultele la adresa mea, domnule, poate îmi veți permite să vă felicit pentru ascensiunea meteorică în gradul nobil de general-maior.

Leon anulă tensiunea și Penrod acceptă oferta de pace.

– Deci, fără resentimente. Toți am făcut ce a trebuit să facem. Îți mulțumesc pentru felicitări, Leon. Știai că, în timp ce tu îți petreceai luna de miere pe muntele Lonsonyo, un nebun sârb l-a asasinat pe arhiducele Franz Ferdinand al Austro-Ungariei și represaliile dure au declanșat o reacție de violență în lanț? Deja jumătate din Europa este în război, iar kaizerul Wilhelm își dorește să intre și el. Totul se întâmplă exact cum am prezis. Război total în câteva luni. Căută în buzunare tabachera și aprinse o Player's. În războiul burilor, am fost cu Allenby „Taurul Sângeros" și acum el comandă armata egipteană. Sunt gata să meargă în Mesopotamia și vrea să preiau comanda cavaleriei sale. Săptămâna viitoare plec la Cairo. Mătușa ta va fi încântată să mă aibă acasă pentru câteva zile.

– Te rog, transmite-i dragostea mea, domnule. Cine preia comanda aici, în Nairobi?

– Vești bune pentru tine. Vechiul tău prieten și admirator Froggy Snell a fost promovat la gradul de colonel și a primit slujba. Văzu cum lui Leon îi cade fața. Da, știu la ce te gândești. Totuși, pot să îți fac un ultim favor înainte să plec. Hugh Delamere adună voluntari pentru o unitate de cavalerie ușoară, fără legătură cu KAR. Te-am transferat de la rezerviști ca să acționezi drept ofițer de legătură și contraspionaj pentru el. Este dornic să te pună să zbori în recunoaștere pentru unitatea lui. Știe despre disputa ta cu Snell și te va proteja de el.

– Foarte decent din partea lui. Dar este o mică problemă. Nu am un avion pentru aceste zboruri de recunoaștere.

– În clipa în care kaizerul Wilhelm va declara război, vei avea un avion. De fapt, vei avea două. Hugh Delamere a împrumutat un pilot de hidroavion de la baza Marinei Regale din Mombasa și l-a trimis în tabăra lui Percy ca să aducă *Bondarul* aici. Ambele avioane ale lui von Meerbach sunt parcate în siguranță pe terenul de polo.

– Nu sunt sigur că înțeleg. Nu le-a luat cu el când a plecat?

– Nu! Le-a lăsat aici împreună cu mecanicul său, Gustav Kilmer, care să aibă grijă de ele. Imediat după ce izbucnește războiul, ele devin proprietatea unui străin inamic. Îl vom închide pe Kilmer într-o tabără de concentrare și vom confisca avioanele.

– Acestea sunt vești bune, într-adevăr. Am devenit dependent de zbor și nu mă încânta gândul să renunț la asta. Imediat ce îmi dați drumul, domnule, intenționez să mă duc la tabăra Randala să văd ce au făcut Max Rosenthal și Hennie du Rand, în absența mea. După asta, mă voi duce la terenul de polo și mă voi asigura că Gustav are avionul pregătit.

– O, nu-l vei găsi pe du Rand la Tandala. A plecat în Germania cu von Meerbach.

– Dumnezeule mare! Leon era sincer surprins. Cum s-a întâmplat asta?

– Graful trebuie să îl fi plăcut. Oricum, nu mai este. Și nici eu de vinerea viitoare. Mă aștept să fii în stație ca să ne luăm la revedere.

– Nu aș rata asta pentru nimic în lume, generale.

– Un mic joc de cuvinte, bănuiesc, zise Penrod ridicându-se.

– Ești liber.

– O ultimă întrebare, domnule, dacă se poate?

– Hai, întreabă, dar bănuiesc că deja știu la ce se referă întrebarea ta și nu promit un răspuns.

– Aveți un contact stabilit pentru schimbul de mesaje cu Eva Barry, cât timp ea este în Germania?

– A! Deci acesta este numele adevărat al domnișoarei. Știam că von Wellberg era un *nom de guerre*[1]. Se pare că știi mult mai multe despre ea decât mine. Îți cer scuze dacă acesta este un alt *joc de cuvinte*.

– Nimic din toate astea nu răspunde la întrebarea mea, generale.

– Nu! recunoscu Penrod. S-o lăsăm așa?

[1] 1. Nume de cod, în original în limba franceză (n.red.)

Leon călări până la tabăra Tandala și, când intră în cortul său, îl găsi pe Max Rosenthal care își făcea bagajul.

– Ne părăsești, Max? întrebă Leon.

– Localnicii încep un pogrom împotriva noastră. Nu vreau să petrec acest război într-o tabără de concentrare britanică, precum cele pe care Kitchener le-a ridicat în Africa de Sud. Așa că mă îndrept spre granița germană.

– Înțelept om, îi spuse Leon. Lucrurile se vor schimba pe aici. Mă duc la terenul de polo să vorbesc cu Gustav despre cele două avioane. Dacă ești aici mâine-dimineață în zori, aș putea să vă duc pe amândoi spre sud, în siguranță, în Arusha.

Era asfințit când Leon mergea pe strada principală din Nairobi. Tot orașul era în vervă. Trebui să își croiască drum prin aglomerația de căruțe și remorci, toate îngrămădite cu familiile coloniștilor veniți de la fermele îndepărtate. Circula un zvon că von Lettow Vorbeck își adunase trupele la graniță și era gata să mărșăluiască în Nairobi, să ardă și să devasteze fermele care le-ar fi stat în cale. Oamenii generalului maior Ballantyne ridicau corturi de armată pe terenul de paradă KAR pentru a caza refugiații. Femeile și copiii se instalau, în timp ce bărbații se duceau la biroul de recrutare din clădirea băncii Barclays, unde lordul Delamere aduna oameni pentru unitatea sa de cavalerie ușoară.

Când Leon trecu prin fața băncii, voluntarii stăteau în grupuri pe strada prăfuită, discutând entuziasmant despre perspectiva războiului și cum îi va afecta în colonie. Caii erau înșeuați, iar ei se îmbrăcaseră în haine de vânătoare. Majoritatea erau înarmați cu puști sportive, gata să călărească și să-i înfrunte pe von Lettow Vorbeck și pe *askarii* săi criminali. Leon știa că puțini dintre ei avuseseră o pregătire militară. Zâmbi compătimitor. Prostuții de ei. Cred că o să fie ca la vânătoarea de bibilici. Nu se gândiseră la posibilitatea ca germanii să riposteze tot cu gloanțe.

În aceea clipă, un bărbat alergă din biroul de telegrame şi traversă strada, fluturând un formular lucios pe deasupra capului.

– Mesaj de la Londra! A început! strigă el. Kaizerul Bill a declarat război împotriva Marii Britanii şi a imperiului! Toţi pentru glorie, tineri!

Se auzi un cor de urale. Se ridicară sticle de bere şi se auzeau strigăte de „Să putrezească ticălosul!" Bobby Sampson era într-un grup de oameni pe care Leon îi ştia. Era cât pe ce să descalece şi să li se alăture, dar îi trecu un gând prin minte. Cum va reacţiona Gustav la această declaraţie de război? Ce ordine a lăsat graful Otto pentru el în această eventualitate?

Dădu bice calului şi îl îndreptă în direcţia terenului de polo.

Când ajunse acolo, se întunecase. Mână calul încet, pe măsură ce se apropia de hangar. Plouase şi pământul era moale. Gazonul absorbea sunetul copitelor. Văzu lumină în hangar, prin peretele de stuf. La început, crezu că cineva se mişca înăuntru cu o lampă. Apoi îşi dădu seama că lumina era prea roşiatică şi că pâlpâia.

Foc!

Premoniţia lui pentru necazuri se adeverise. Îşi scoase picioarele din scărite şi sări pe pământ. Alergă spre uşă fără să facă gălăgie şi se opri să evalueze situaţia. Flacăra pe care o văzuse era o torţă aprinsă, pe care Gustav o ţinea la distanţă. La lumina ei, Leon văzu ambele avioane parcate, coadă în coadă, la locurile lor obişnuite, în capetele opuse ale hangarului. Fiecare avea propria poartă; un aranjament care le permitea să intre sau să iasă fără a fi necesară mutarea celuilalt aparat.

Gustav spărsese multe dintre cutiile grele în care fuseseră expediate avioanele din Germania şi aranjase lemnul în formă de piramidă sub fuzelajul *Fluturelui.* Întors cu spatele, era atât de preocupat cu pregătirile sale de a arde avioanele, încât nu era conştient de prezenţa lui Leon în cadrul uşii, în spatele lui. Ţinea torţa arzândă în mâna dreaptă şi în stânga, o sticlă

deschisă de șnaps. Îmbătat, se lansase într-un discurs de rămas-bun în fața celor două mașini zburătoare:

– Acesta este cel mai greu lucru care mi s-a cerut vreodată. Sunteți fructul minții mele. Sunteți creația mâinilor mele. Am visat fiecare linie a trupurilor voastre frumoase și v-am construit cu propriile mele mâini. Am muncit zile lungi și nopți și mai lungi. Sunteți un monument al abilităților și geniului meu. Îl opri un hohot de plâns. Luă o dușcă zdravănă de șnaps și râgâi când coborî sticla. Acum, trebuie să vă distrug. O parte din mine va muri odată cu voi. Îmi doresc să fi avut curajul să mă arunc și eu în foc, pentru că, după ce voi nu veți mai fi, viața mea va fi cenușă.

Aruncă torța spre grămada de lemne, dar șnapsul îi afectase judecata. Flacăra făcu o boltă, lăsând o urmă de scântei. Lovi elicea motorului de la babord și ricoșă, căzând pe podeaua hangarului și rostogolindu-se înapoi la picioarele lui Gustav. Se aplecă și, cu o înjurătură, o ridică.

Leon veni în goană spre el. Se năpusti asupra lui pe la spate chiar în momentul în care degetele lui Gustav apucau mânerul torței aprinse.

Îl doborî la pământ și sticla de șnaps se sparse, lovindu-se de podea. Gustav reuși să nu dea drumul torței din mână.

Cu o agilitate uimitoare pentru un bărbat atât de masiv, se rostogoli pe genunchi și îl privi pe Leon.

– Te voi ucide dacă încerci să mă oprești!

Aruncă din nou torța, iar de data asta nimeri lemnul. Leon se întrebă dacă Gustav îl îmbibase în benzină, dar flacăra ardea și nu explodă. Alergă, încercând să ajungă la el înainte să se extindă focul. Gustav se ridică în picioare și îi bloca drumul. Se aplecă, având capul în jos și brațele întinse, ca să îl împiedice pe Leon să ajungă la torța aprinsă. Leon alergă direct spre el, însă înainte ca Gustav să îl poată apuca, îl lovi între picioare. Rotița de la pintenii săi pătrunse în carnea moale dintre coapsele lui Gustav. Țipă și se dădu înapoi, apucându-și organele genitale rănite cu ambele mâini.

Leon îl împinse cu umărul și ajunse la lemne. Apucă torța și o aruncă spre ușă. Una dintre plăcile de lemn de la lăzi ardea. O scoase, o aruncă și o călcă în picioare ca să stingă flăcările.

Gustav îi sări în spate și îl strânse de gât cu brațul lui musculos. Ținea ambele picioare strânse în jurul trupului lui Leon, călărindu-l ca pe un cal. Strânse și mai tare, sugrumându-l.

Cu ochi înlăcrimați, Leon văzu una dintre lamele elicei motorului mare Meerbach, ce atârna în fața lui, la nivelul capului. Era făcută din lemn laminat, dar marginea era din metal, ca o lamă de cuțit. Se învârti repede, aducându-l pe Gustav în linie cu lama, apoi împinse cu spatele. Elicea îi tăie ceafa, ajungând până la os. Strânsoarea i se reduse și Leon se eliberă. Gustav se clătina în cerc, cu sângele țâșnindu-i din rană. Leon strânse pumnul și îl pocni în falcă. Gustav căzu la pământ, întins pe spate.

Gâfâind, Leon se uită sălbatic în jur. Torța stătea sub cadrul ușii, unde o aruncase. Era încă aprinsă, dar flăcările nu mai aveau ce să ardă. Totuși, nu reușise să stingă placa de lemn înainte ca Gustav să se arunce asupra lui. Flăcările se reaprinseseră și ardeau cu putere. Leon o ridică și alergă cu ea spre intrare. O aruncă afară, apoi își îndreptă atenția spre torță. Când se aplecă s-o ridice, auzi un foșnet în spatele lui. Se aplecă într-o parte. Auzi ceva hârșâind pe lângă urechea lui dreaptă. Se întoarse.

Gustav se înarmase cu un baros de patru kilograme găsit pe masa de lucru, de lângă perete. Îl atacă pe Leon, ținând cu ambele mâini mânerul lung și lovind spre capul lui. Dacă nu s-ar fi aplecat, i-ar fi spart capul. Forța lansării îl dezechilibră pe Gustav și, înainte să își revină, Leon îl luă în brațe, prinzând ciocanul între trupurile lor. Se învârtiră într-un vals mortal, transferându-și greutatea și echilibrul, încercând să se împiedice unul pe altul sau să se ridice de la sol.

Leon era mai înalt cu zece centimetri, dar Gustav avea aceeași greutate, fiind numai mușchi, formați și întăriți o viață întreagă prin muncă fizică. Schema pe care i-o aplicase Leon ar

fi imobilizat un luptător mai slab, însă rezistența lui Gustav era înspăimântătoare. Puterea lui părea să crească pe măsură ce adrenalina ce îi curgea prin trup atingea agonia rănilor sale. Îl duse pe Leon înapoi spre cadrul ușii, unde se afla torța aprinsă. Leon îi simți căldura în spatele picioarelor. Apoi Gustav se învârti și își împinse șoldul sub adversarul său. Pentru o secundă, Leon se dezechilibră, iar Gustav lovi cu putere torța. O trimise, sărind pe podea, până când se lovi de baza piramidei din lemn. Hangarul se umplu de fum și miros de ars.

Ca un leopard înnebunit de furie, Leon găsi forța necesară. Se zvârcoli în brațele lui Gustav și prinse unul dintre călcâiele bărbatului, punându-i piedică. Gustav căzu la pământ, cu toată greutatea lui Leon deasupra lui. Aerul îi ieși din piept cu zgomot. Leon se desprinse, sărind în picioare ca un gimnast și alergă să ia torța dintre lemne. Două bucăți erau deja aprinse, dar avu suficient timp să le scoată din grămadă și să le arunce, înainte ca Gustav să-l atace iar. Flutura barosul cu gesturi largi spre fața lui Leon, forțându-l să se dea înapoi. Neamțul șuiera în timp ce trăgea aer în piept. Spatele cămășii era negru de la sângele curs din rana de la cap, iar partea din față a pantalonilor, de sângele curs din locurile unde îl împunseseră pintenii lui Leon. Însă trecu peste durere. Barosul se clătină înainte și înapoi, iar Leon fu forțat să se retragă din fața amenințării obiectului masiv din oțel.

Se opri cu spatele în colțul peretelui hangarului. Unghiul îl împiedica să scape și știa că Gustav îl prinsese în capcană. Gustav ridică barosul cu ambele mâini și ținti spre capul lui Leon, însă se opri. Leon știa că atunci când va veni lovitura, nu o va putea evita. Pur și simplu, nu avea suficient spațiu să se ferească. Se uită fix în ochii lui Gustav, încercând să îi citească intențiile, încercând să îl controleze cu forța privirii, dar șnapsul și durerea îl transformaseră pe om într-un animal. În ochii lui nu era nici urmă de recunoaștere sau milă. Apoi expresia lui Gustav se schimbă brusc. Furia nebună din ochii lui fu înlocuită

de uimire. Deschise gura, dar înainte să poată vorbi, un șuvoi gros de sânge roșu-deschis i se revărsă printre buze. Barosul căzu și zgudui podeaua hangarului. Privi în jos.

La trei lățimi de palmă de centrul pieptului, îi ieșea lama unui *assegai*. Clătină din cap ca și când nu-i venea să creadă ce vedea. Apoi picioarele i se înmuiară. Manyoro stătea în spatele lui, aproape, iar când Gustav căzu, scoase lama din trupul lui. Inima neamțului mai bătu pentru o clipă, fiindcă sângele încă îi țâșnea din rană. Când se opri, Gustav muri.

Leon se holbă la Manyoro. Mintea lui fierbea din cauza presupunerilor. Ultima oară, îl văzuse pe Manyoro cu aproape o săptămână în urmă, pe muntele Lonsonyo. Cum de venise într-un asemenea moment? Apoi văzu că Loikot era cu el și, înainte să-l poată opri, își înfipse propriul *assegai* în trupul inert.

Leon era cuprins de groază. Indiferent de circumstanțe, uciseseră un bărbat alb. Pedeapsa era ștreangul. Administrația coloniei nu își permitea să ierte o asemenea faptă, într-un ținut unde albii erau depășiți numeric de membrii triburilor de cincizeci de ori. Ar fi reprezentat un precedent prea periculos. Mintea îi fugea, iar Leon îi întrebă pe cei doi *masai*:

– Cum ați ajuns aici?

– Te-am urmărit când soldatul te-a luat de pe Lonsonyo.

– Vă datorez viața. Bula Matari m-ar fi ucis, dar știți ce se va întâmpla dacă vă prinde poliția.

– Nu contează, spuse Manyoro cu demnitate. Pot să facă ce doresc cu mine. Ești fratele meu. Nu puteam să stau și să privesc cum te omoară.

– Mai știe cineva că sunteți în Nairobi? întrebă Leon, iar ei clătinară din cap negând. Bun. Trebuie să ne mișcăm repede.

Înfășurară cadavrul lui Gustav într-o prelată din camera de depozitare și îi legară de picioare un arbore cotit de douăzeci de kilograme. Îl legară fedeleș cu sfoară de cânepă, apoi îl purtară până la *Fluture*. Îl încărcară în compartimentul principal

pentru bombe. Mișcându-se repede, făcură ordine în hangar, eliminând orice urmă de lupte și foc. Luară restul de cutii și le aruncară în grămada de lemne din spatele clubului de polo. Apoi împrăștiară pământ proaspăt peste urmele de sânge, îl bătătoriră și îl stropiră cu ulei de motor ca să ascundă natura petelor. Dacă aveau să apară întrebări despre dispariția lui Gustav, s-ar fi presupus că fugise ca să scape de arest și încarcerare într-o tabără de concentrare.

După ce Leon fu mulțumit că acoperiseră multe dintre dovezile incriminatoare, scoaseră *Fluturele* din hangar și urcă în carlingă ca să înceapă procedurile de pornire. Cei doi *masai* erau gata să învârtă elicea. Însă încremeniră și priviră în întunericul din care se auzea sunetul unui cal în plin galop.

– Poliția? șopti Leon. Am la bord cadavrul unui om ucis. Asta ar putea să ne provoace necazuri.

Își ținu respirația, apoi răsuflă ușurat, când Max Rosenthal apăru din noapte și descălecă. Avea în spate un rucsac mare și se grăbi să se suie în *Fluture*.

– Mi-ai spus că mă vei ajuta, spuse el îngrozit. Sus, pe terenul de paradă tocmai au împușcat trei germani acuzați că erau spioni. Domnule Courtney, știi că nu sunt spion.

– Nu-ți face griji, Max! Te iau cu mine, îl consolă Leon. Urcă la bord!

Imediat ce porniră motoarele, cei doi *masai* se suiră lângă Max, în carlingă, și, cu luna luminându-le calea, Leon decolă și o luă spre sud, îndreptându-se spre granița cu Africa Orientală Germană. Trei ore mai târziu, le apăru în față întinderea argintie a lacului Natron, care strălucea ca o oglindă în lumina lunii. Leon coborî *Fluturele,* aproape atingând suprafața. Zbură spre centru, înainte să tragă de levierul care deschidea compartimentul pentru bombe, apoi se aplecă peste marginea carlingii și privi cum cadavrul înfășurat în prelată se scufunda în apa bogată în sodiu. Apăru un jet de spumă albă. Se întoarse ca să se asigure că nu plutea, dar partea de metal îl trase la fund și abia se vedeau niște valuri mici.

Se întoarse spre malul estic. Lacul Natron reprezenta granița dintre teritoriile germane și britanice. În acel sezon uscat al anului, plajele erau vizibile, de un alb strălucitor, ca urmare a sodiului calcinat. Leon putea să aterizeze în siguranță cu *Fluturele* pe una dintre ele. Problema era în care să aibă încredere. Coborî spre o întindere de plajă ce părea tare, ocoli din nou și ateriză ușor. *Fluturele* se așeză și începu să încetinească. Apoi i se strânse inima, întrucât simți cum roțile găuresc crusta și se afundă în noroiul moale de dedesubt. Avionul se opri atât de brusc, încât fură cu toții azvârliți, chiar dacă erau prinși în centurile de siguranță.

Leon opri motoarele și coborâră pe plajă. La o cercetare rapidă, părea că trenul de aterizare sau fuzelajul nu fusese afectat, dar roțile erau intrate adânc în noroi. Leon ocoli *Fluturele* ca să testeze suprafața. Avuseseră ghinionul de a da peste o mică groapă cu noroi. La douăzeci de metri în față, terenul era tare, dar nu exista nicio speranță ca ei să tragă mașinăria atât de mult.

– Manyoro, unde suntem?

Cei doi *masai* discutară înainte să răspundă.

– Suntem în ținutul lui Bula Matari. Până la graniță mai este o jumătate de zi de mers.

– Sunt germani prin apropiere?

Manyoro clătină negativ din cap.

– Cel mai apropiat post este la Longido. Arătă spre sud-est. Soldaților le-ar lua mai mult de o zi să ajungă aici.

– Sunt sate prin apropiere unde putem găsi oameni care să ne ajute?

– *Ndio*, M'bogo. La mai puțin de o oră de mers de-a lungul malului este un sat mare de păstori.

– Au boi de tracțiune?

Manyoro se consultă cu Loikot și, în cele din urmă, încuviințară amândoi.

– Da. Este un sat mare și șeful de trib este un om bogat. Are mulți boi.

– Mergeți la el, frații mei! Alergați cât puteți de repede! Spuneți-i că, dacă aduce niște boi care să ne tragă afară din nămol, îl voi face și mai puternic. Trebuie să aducă și frânghii.

Leon și Max se așezară în carlingă să aștepte, dar nori deși de țânțari îi bâzâiră pe lângă capete și îi ținură treji până în zori. În sfârșit, auziră voci și mugetul boilor din direcția în care dispăruseră Manyoro și Loikot. Apoi o mulțime de oameni și animale veniră spre ei. Manyoro era în fruntea lor.

Leon sări din carlingă și veni grăbit spre el.

– Am adus două seturi complete de boi, zâmbi Manyoro, încântat de realizarea lui.

– Bravo ție, Manyoro! Ai făcut ceva de mare valoare. Au adus frânghii? întrebă Leon.

Zâmbetul lui Manyoro păli.

– Doar niște curele scurte din piele, care nu se întind peste gaura cu nămol ca să ajungă la *indege*, recunoscu el.

Încercă să pară trist, dar Leon văzu sclipirea din ochii lui.

– Un om așa de înțelept ca tine trebuie să se fi gândit la alt plan! zise Leon.

Manyoro îi zâmbi voios.

– Ce mi-ai adus, frate? întrebă Leon

– Plase de pescuit! strigă el, și izbucni în hohote de râs.

– Asta este o glumă foarte bună, spuse Leon, dar acum spune-mi adevărul.

– *Este* adevărul. Manyoro se clătină pe picioare, râzând. Vei vedea, M'bogo, vei vedea și apoi mă vei lăuda și mai mult.

Cei treizeci și șase de boi fură aduși pe malul lacului de mai multe sute de păstori, femei și copiii lor. În spatele fiecărui bou era prinsă o legătură enormă dintr-un material nedefinit. Sub supravegherea fermă a lui Manyoro și a lui Loikot, ghemurile fură descărcate și întinse pe plajă. Când le desfăcură, se dovediră a

fi șaizeci de metri de plase țesute de mână. Firul era puțin mai gros de doi centimetri, iar nodurile, simple și solide. Leon întinse o bucată peste umeri și încercă să o rupă cu toată puterea. Sătenii începură să danseze și să chiuie când se înroși de la eforturile lui în van.

– Uită-te la fața lui! își spuneau unul altuia. Are culoarea gușii unui vultur. Plasele noastre sunt cele mai bune și mai puternice din ținut. Nici cei mai puternici crocodili nu le pot rupe.

Întinseră plasele, le legară una de alta, apoi le rulară într-o parâmă lungă, groasă, de aproape un metru în diametru. Mai groasă și mai grea decât funia de ancoră a unui vas de linie. Grupuri de săteni duseră una până unde stătea *Fluturele*, cu aripile înclinate, trist și abandonat. Leon înfășură capătul de trenul de aterizare și îl legă cu curelele de piele pe care le aduseseră sătenii odată cu plasele. Cireada de boi fu mânată la marginea porțiunii cu nămol și înhămată de capătul opus al parâmei.

Leon, Max și cei doi *masai* își ocupară pozițiile la vârfurile aripilor *Fluturelui*, ca să îl împiedice să se clatine periculos și să se înfigă în noroi. Apoi, printre strigătele de încurajare ale spectatorilor și pocnetul bicelor date de mânători, boii traseră. Parâma se ridică din nămol tare și dreaptă. Timp de un minut nu se mai întâmplă nimic, dar apoi, treptat, roțile ieșiră din nămol și *Fluturele* ajunse pe pământ tare.

Când isteria sărbătorii și autofelicitărilor se diminuară, Leon îi dădu căpeteniei satului un cadou generos, suficient cât să mai cumpere mai mulți boi. Apoi își luă la revedere de la Max și îl privi cum pornește pe jos spre postul de poliție de la Longido, cu rucsacul în spate. Imediat ce dispăru în tufișuri, Leon și cei doi *masai* porniră motoarele *Fluturelui* și urcară în carlingă. După ce decolă, Leon se îndreptă spre nord, către Nairobi.

Zilele următoare fură extrem de pline. Leon se prezentă lordului Delamere şi îşi luă în primire noul său rol de ofiţer de legătură şi contraspionaj al lordului. În ciuda tuturor acestor treburi, se gândea mereu la Eva. Imaginea ei îi apărea în minte pe neaşteptate, la orice oră din zi.

Când Penrod plecă în noua sa misiune din Egipt, Leon merse la gară să îl conducă. Relaţia lor se răcise considerabil de când Eva apăruse între ei. În ultima clipă, când stăteau pe peronul gării şi conductorul de tren suflă din fluier, Leon nu se mai putu abţine. Îl întrebă încă o dată pe unchiul său dacă avea vreo modalitate de a o contacta pe Eva, în condiţiile în care Germania şi Marea Britanie intraseră în război şi toate canalele obişnuite de comunicare fuseseră închise.

– Ar trebui să uiţi de acea fată. Ţi-am scos castanele din foc o dată şi nu vreau să fiu forţat să o fac din nou. Nu-ţi poate aduce decât probleme şi durere, răspunse Penrod şi urcă în vagonul său. Îi voi transmite dragostea ta mătuşii tale. Se va bucura.

O săptămână mai târziu, Leon pleca din biroul lordului Delamere aflat în clădirea băncii Barclays. Când ieşi pe uşile principale, în drum, simţi cum îl atinge o mână mică şi moale. Surprins, privi în jos, în ochii uriaşi şi negri ai unui heruvim Vilabjhi.

– Latika! Acadeaua mea dulce! o întâmpină el.

– Mi-ai ţinut minte numele! exclamă ea cu încântare.

– Sigur că da. Suntem prieteni, nu?

Abia atunci ea îşi aminti de ce venise şi îi puse în mână o bucăţică de hârtie împăturită.

– Tăticul meu a spus că ar trebui să-ţi dau asta.

Leon despături biletul şi îl citi repede: „Trebuie să vorbesc cu tine. Latika te poate aduce la magazinul meu imediat ce poţi veni. Semnat de domnul Goolam Vilabjhi Esq".

Latika îl trase de mână, iar el o lăsă să îl conducă spre locul în care îşi lăsase calul. Încălecă, apoi se aplecă din şa ca să ia copila de subsuori şi să o aşeze în spatele lui. Ea se prinse de talia lui şi călăriră pe stradă. Latika chiuia şi se foia bucuroasă.

Când intrară în magazinul domnului Vilabjhi, Leon văzu că micul lui altar fusese îmbogăţit. Conţinea şi mai multe amintiri: poze cu el în echipament de aviator şi articole de ziar despre ziua porţilor deschise de pe terenul de polo.

Domnul Vilabjhi ieşi din spatele camerei să îl întâmpine, iar soţia lui aduse o tavă cu cafea arabică tare şi dulciuri. Era urmată de toate fiicele ei, dar înainte să îl înconjoare, tatăl lor le alungă, cu strigăte afectuoase:

– Dispăreţi, personaje feminine păcătoase şi gălăgioase. Trase zăvorul în urma lui. Apoi se întoarse spre Leon. Am o chestiune extrem de presantă şi urgentă pentru care îţi cer sfatul înţelept.

Leon sorbi cafeaua şi aşteptă ca el să continue.

– Fără îndoială, eşti conştient că unchiul dumitale, eminentul *sahib* general-maior Ballantyne, m-a rugat să primesc mesaje de la adorabila *memsahib* von Wellberg în numele lui şi să le trimit mai departe autorităţilor. Se uită întrebător la Leon.

Leon era pe cale să nege orice cunoştinţă referitoare la acest aranjament, dar apoi îşi dădu seama că ar fi fost o greşeală. Încuviinţă.

– Desigur, aprobă el, iar domnul Vilabjhi păru uşurat.

– Motivul pentru care generalul m-a ales pe mine este că am o nepoată care locuieşte cu soţul ei în Altnau, un oraş mic în Elveţia, pe malul nordic al lacului Bodensee. Peste lac este oraşul Weiskirchen din Bavaria. Aici se află castelul contelui german şi fabrica principală Meerbach Motor Works. Acolo locuieşte şi *memsahib* von Wellberg. Domnul Vilabjhi se expri-mase delicat. Nepoata mea lucrează la Compania Elveţiană de Telegrafie. Soţul ei are o mică barcă de pescuit pe lac. Malul nu este bine

păzit de nemții aceia grosolani, așa că este ușor pentru ei să traverseze apa noaptea și să ia orice mesaj de la Weiskirchen, apoi să se întoarcă acasă și să mi-l telegrafieze mie. Eu îl duc generalului Ballantyne. Dar stimatul general a plecat. Înainte să plece, mi-a spus că ar trebui să livrez mesajele viitoare celui care a preluat funcția lui de la sediul KAR.

– Da. Colonelul Snell, spuse Leon calm, deși îi zvâcnea inima auzind de mesajele care veneau direct de la Eva.

– A, desigur că nu vă spun nimic din ceea ce nu știți deja. Totuși, s-a întâmplat ceva îngrozitor.

Domnul Vilabjhi tăcu și dădu ochii peste cap tragic.

Inima lui Leon se umplu de groază.

– S-a întâmplat ceva cu *memsahib* von Wellberg? întrebă el.

– Nu, nicidecum! Nu cu *memsahib*. S-a întâmplat cu mine. După plecarea generalului, am dus prima telegramă de la nepoata mea colonelului Snell. Am aflat în termeni foarte direcți că este un inamic al generalului. Acum, că generalul a plecat în Egipt, Snell nu va continua nicio inițiativă a onorabilei dumitale rude. Cred că din cauza laudelor și a succesului care îi vor fi atribuite generalului, și nu lui Snell. În plus, se pare că știe că dumneata și cu mine suntem prieteni și te consideră dușman. Știa că, dacă m-ar insulta pe mine și mi-ar pune la îndoială sinceritatea, te-ar afecta. M-a alungat cu cuvinte dure. Domnul Vilabjhi se opri. Era evident că fusese profund rănit la întâlnirea cu Snell. Apoi continuă cu amărăciune. M-a numit „colorat care venerează diavolul" și mi-a spus să nu mă întorc la el cu vorbele mele lăudăroase despre mesaje secrete. În ochii lui negri se adunau lacrimile. Sunt la capătul puterilor și la limită. Nu știu ce să fac, așa că apelez la dumneata.

Leon își frecă bărbia gânditor. Știa că, dacă voia să o mai vadă vreodată pe Eva, avea nevoie ca domnul Vilabjhi să fie aliatul lui. Își alese cuvintele cu grijă.

– Noi doi suntem supușii loiali ai regelui George al V-lea, nu?

– Așa este, *Sahib*.

– Dacă bestia de Snell este un trădător, atunci tu şi cu mine nu suntem.

– Nu! Niciodată! Suntem englezi adevăraţi şi devotaţi.

– În numele suveranului nostru, trebuie să preluăm această afacere de la Snell şi să o ducem la un sfârşit victorios.

Leon preluase înfloriturile verbale ale domnului Vilabjhi.

– Mă bucur să aud asemenea cuvinte înţelepte, *Sahib*! Asta speram să spui.

– În primul rând, noi doi trebuie să citim mesajul pe care l-a respins Snell. L-ai ţinut în siguranţă?

Vilabjhi sări de la biroul său şi se îndreptă spre seiful din fier aflat în perete. Scoase un registru mare legat în piele roşie. Sub ultima copertă se afla unul dintre plicurile particulare ale oficiului poştal. I-l dădu lui Leon. Era sigilat.

– Nu l-ai deschis?

– Desigur că nu. Nu este treaba mea.

– Ei bine, acum este, îi spuse Leon şi desfăcu plicul cu degetul mare.

Scoase foaia de hârtie din el, cu mâinile tremurându-i de emoţie, o desfăcu şi o puse pe birou. Apoi se încovoie de mâhnire. Era plină cu rânduri şi coloane de numere, nu de litere.

– La naiba! Este codat, se lamentă el. Ai cifrul?

Domnul Vilabjhi clătină din cap.

– Dar ştii cum să trimiţi un răspuns?

– Desigur. Am aranjat legătura cu *memsahib* prin nepoata mea.

Eva alergă uşor pe minunata scară din marmură a *Schloss*-ului. Cizmele ei de călărie nu scoteau niciun sunet pe podeaua carpetată. Pereţii acoperiţi cu lambriu erau plini cu tablouri înfăţişându-i pe strămoşii lui Otto de-a lungul secolelor

şi pe fiecare palier vegheau armuri. La început, stilul arhitectural şi mobilele greoaie i se păruseră deprimante, dar acum nu le mai observa. Când ajunse la parter, auzi voci urcând pe scări. Se opri să asculte.

Otto avea o conversaţie cu cel puţin alţi doi bărbaţi. Recunoscu vocea lui Alfred Lutz, comandantul flotei sale de aeronave dirijabile, şi pe cea a lui Hans Ritter, pilotul principal, care părea să se certe cu graful.

Tonul lui Otto era zgomotos şi agresiv. De când fusese mutilat de leu, purtarea lui arogantă devenise mult mai autoritară. Eva se gândi că Ritter ar fi trebuit să ştie acel aspect şi că ar fi trebuit să aibă grijă să nu îl provoace.

– Vom pleca de la Weiskirchen, vom zbura peste Bulgaria şi Turcia şi apoi vom merge în Mesopotamia, unde forţele noastre ocupă deja partea nordică a ţării. Vom ateriza acolo ca să alimentăm cu combustibil, ulei şi apă. De acolo mergem mai departe în Damasc, apoi peste Marea Roşie, spre valea Nilului, Khartoum şi Sudan.

Părea că Otto le arăta traseul pe harta mare, aflată pe peretele din spatele bibliotecii. Continuă:

– Din Sudan, vom traversa Marile Lacuri Africane şi vom zbura spre Valea Riftului, la Arusha, unde Schnee şi von Lettow Vorbeck au depozite de combustibil şi ulei pentru noi. De acolo, mergem către lacul Nyasa şi Rhodesia. Nu vom comunica deloc prin radio până când nu traversăm Kalahari. Abia atunci îl vom contacta pe Koos de la Rey, prin staţia noastră de transmisie din golful Walvis, de pe coasta de vest a Africii.

Eva simţi un sentiment profund de împlinire. Era cea mai importantă informaţie, pe care până atunci nu o putuse descoperi. Aflase cum intenţiona Otto să ducă încărcătura de arme şi lingourile rebelilor sud-africani. Penrod sugerase că ar fi putut să le trimită cu submarinul spre o plajă nelocuită de pe coasta vestică a Africii de Sud. Nimeni nu se gândise la un dirijabil. Dar ajunsese să le ştie planul, chiar într-o descriere

precisă a traseului pe care Otto urma să-l parcurgă pe continentul african. Prin acea informație, îi dădea lui Penrod Ballantyne tot ce avea nevoie, cu excepția datei la care avea să înceapă călătoria.

Începu să meargă când auzi ușile bibliotecii deschizându-se și vocile celor trei bărbați din ce în ce mai tare. Sunetul pașilor o avertiză că Otto și piloții lui ieșeau pe hol. Nu trebuia să o descopere trăgând cu urechea. Coborî în goană ultimul etaj, fără să încerce să-și acopere sunetul pașilor. Bărbații stăteau în grup, în mijlocul holului. Piloții o salutară respectuos, iar chipul lui Otto se lumină de bucurie.

– Pleci să călărești? o întrebă el.

– I-am spus bucătarului că mă duc în Friedrichshafen să văd dacă bătrâna de la piață are trufe negre pentru cina ta. Știu cât de mult îți plac. Te deranjează dacă te las singur câteva ore, Otto? S-ar putea să mă opresc, la întoarcere, să fac o schiță a lacului.

– Deloc, draga mea. Oricum, mă duc la fabrică împreună cu Lutz și Ritter, ca să verific asamblarea finală a noii aeronave. S-ar putea să fiu plecat ceva timp. Probabil că voi lua prânzul cu comandantul Lutz în sala de mese a conducerii. Oricum, nu-ți face planuri pentru săptămâna viitoare.

– Ești aproape gata să zbori cu aeronava? zise ea bătând din palme și prefăcându-se entuziasmată.

– Poate da, poate nu, o tachină el. Dar aș vrea să fii acolo când o scoatem din hangar pentru primul zbor. Cred că ți se va părea extrem de incitant. Ridică brațul stâng și deschise degetul mare și cel arătător ale protezei din metal pe care o purta. Puse un trabuc cubanez și îl fixă cu o mișcare laterală de încheietură. Apoi îl ridică și puse vârful între buze, iar Lutz aprinse bricheta și i-o ținu până când scoase nori de fum.

Eva își suprimă un fior de neliniște. Mâna artificială o speria. Fusese făcută pentru Otto de inginerii fabricii sale, urmând sfaturile lui. Era o creație extraordinară, cu care deja

dezvoltase o dexteritate alarmantă: putea să țină o sticlă între degetele din metal și să toarne vin pentru oaspeții săi fără să verse o picătură, să își încheie nasturii de la haină, să se spele pe dinți, să împartă cărți sau să își lege șireturile.

Inventase mai multe accesorii ca să înlocuiască primele două degete din metal, inclusiv cuțite de luptă, un mâner pentru crosa de polo și un suport care să țină stabil patul unei puști în timp ce țintea cu obișnuita lui precizie. Cu toate astea, cel mai uluitor dintre toate era o ghioagă de luptă cu țepi. Cu ajutorul ei, Otto putea să transforme o bârnă groasă de stejar în surcele. Îl văzuse curmând suferința unui cal cu un picior rupt, cu o lovitură care îi spulberase craniul.

Otto o sărută, apoi își conduse oaspeții pe treptele din fața castelului. Urcară într-o mașină Meerbach de un negru strălucitor. Otto îl îndepărtă pe șofer, își așeză pumnul de oțel pe volan și porniră spre fabrică. Eva îi făcu semn cu mâna până dispăru în depărtare. Apoi, cu un oftat de ușurare, alergă în curte, unde unul dintre îngrijitori îi ținea iapa preferată. Imediat ce ieși din raza vizuală a castelului, lovi iapa cu călcâiele și o mână într-un galop întins pe potecă, prin pădure, spre lac. Aceste plimbări solitare erau singurul fel în care putea scăpa de castelul vechi și sumbru și de Otto.

De când îl cunoscuse pe Leon, devenise aproape imposibil pentru ea să joace perfect rolul de amantă supusă și iubitoare a grafului și să îi satisfacă dorințele fizice infinite. Erau nopți când abia se putea abține să nu-i scoată ochii sticloși de pasiune, atunci când trupul lui gol și musculos cu carnea brăzdată de cicatrice roșii și proeminente, amintiri lăsate de ghearele leului, și chipul umflat de pasiune de pe care curgea sudoare pe fața ei se împingeau în ea. Inevitabil, urma să facă o greșeală și el avea să descopere că fusese păcălit. Atunci, răzbunarea lui ar fi fost fără milă. Se temea și tânjea să fie în siguranță în brațele lui Leon, protejată de iubirea lui. Nu era niciun moment în care să nu-i fie dor de el.

– Îl iubesc, dar știu că nu îl voi mai revedea, șopti ea în timp ce lacrimile îi zburau de pe obraji în viteza galopului iepei.

În sfârșit, ajunseră în locul ei preferat, de unde vedea, dincolo de lacul Bodensee, crestele acoperite de zăpadă ale Alpilor elvețieni. Se opri pe deal, își șterse lacrimile și privi peste apele albastre. Se vedeau multe vase cu pânze, dar ea alese o mică barcă de pescuit, care înainta împotriva vântului cu vela mare și trinca coborâte. Un bărbat era aplecat leneș peste cârma aflată la pupa și o fată brunetă cu o rochie colorată strident stătea picior peste picior pe punte. Cu o expresie impenetrabilă, privi peste apă, la Eva. Deși se cunoșteau bine, nu vorbiseră niciodată. Se aflau cel mai aproape una de cealaltă de când se știau. Eva nu îi știa numele. Relația lor fusese aranjată de Penrod Ballantyne și de domnul Goolam Vilabjhi.

Fata întoarse capul și îi spuse ceva bărbatului de la pupa. El roti cârma și întoarse barca de pescuit. Când porni în direcția vântului, fanionul albastru, în coadă de rândunică din vârful catargului, se desfăcu și flutură. Era semnalul că avea un mesaj pentru Eva. Barca se întoarse spre tribord și porni spre malul elvețian al lacului.

Eva era ușurată. În ultimele săptămâni așteptase un răspuns la ultimul ei semnal către Penrod din Nairobi. Tăcerea lui o făcuse să se simtă și mai vulnerabilă. Deși era încă plină de amărăciune că o despărțise de Leon, Penrod era singurul aliat pe care îl avea în toată lumea ei singuratică. Apucă frâiele și merse la trap de-a lungul malului în direcția Friedrichshafen. Domeniile Meerbach se întindeau pe mulți kilometri.

La un moment dat, în față, pe malul lacului apăru un pâlc de copaci. Acolo era un zid care intra în apă. Eva ajunse la perete, descălecă și deschise poarta. Zidul era construit din blocuri de piatră. Otto se lăuda că fusese construit pe vremuri de legionarii romani ai lui Tiberius. Legă iapa de poartă, urcă pe marginea zidului și, cu caietul de schițe în poală, privi în depărtare ca și cum ar fi admirat peisajul.

Când fu sigură că nu era observată, se aplecă nonşalant şi ridică o piatră acoperită cu muşchi de la locul ei. În gaura de sub ea se afla o foaie subţire de hârtie de orez, împăturită, pe care fata brunetă o pusese acolo pentru ea. Eva puse piatra la loc cu grijă şi despături hârtia. Se sperie când văzu că scrisul nu era codat, ci într-un limbaj obişnuit. Primul ei gând fu că i se întinsese o capcană. Citi iute cele două rânduri, apoi răsuflă cu uimire. „Unchiul a plecat stop Ce cod foloseşti întreabă Viezure."

Fu cuprinsă de bucurie.

– Viezure! exclamă ea. Dragul meu Viezure, m-ai găsit. Deşi era în celălalt capăt al lumii, nu se mai simţi complet singură. Informaţia îi întări inima rănită. Băgă bucata de hârtie de orez în gură, o mestecă şi o înghiţi. Apoi, străduindu-se să îşi controleze emoţiile, începu să schiţeze malul lacului, cu turnul din Weiskirchen pe fundal. În cele din urmă, mulţumită că Otto nu îşi trimisese oamenii să o spioneze, rupse o bucăţică de hârtie de pe foaie şi scrise cu litere mari, ordonate: „DICŢIONARUL ENGLEZ MACMILLAN EDIŢIA IULIE 1908 STOP PRIMUL GRUP DE NUMERALE ESTE PAGINA STOP AL DOILEA GRUP DE NUMERALE ESTE COLOANA STOP ULTIMUL GRUP DE NUMERALE ESTE CUVÂNTUL DE SUS STOP." Se opri, căutând cuvintele care să exprime ce simţea. În cele din urmă, scrise: „EŞTI ÎN INIMA MEA PENTRU TOTDEAUNA". Nu semnă. Împături foaia şi o puse cu grijă în nişa de sub piatră. Fata de dincolo de lac avea să vină după lăsarea întunericului ca să o ia. Avea să îi transmită mesajul domnului Goolam Vilabjhi şi, până mâine-seară, Viezurele urma să îl citească în Nairobi. Mai stătu o vreme aplecată peste caietul de schiţe, prefăcându-se că desenează, dar dispoziţia ei era agitată ca o şampanie Dom Pérignon proaspăt deschisă.

– Să mă întorc înapoi în Africa şi la bărbatul pe care îl iubesc. Asta este tot ce îmi doresc. Te rog, Doamne, ai milă de mine! se rugă ea cu voce tare.

Leon își petrecu dimineața în ședință cu Hugh Delamere și ceilalți ofițeri ai săi. Omulețul se implica din toată inima în formarea și instruirea micii sale armate. Strânsese deja peste două sute de soldați pe care îi echipase și le oferise cai din banii lui. Delamere era renumit în toată colonia pentru energia și entuziasmul său. Era epuizant să ții pasul cu el. Lui Delamere îi luase mai puțin de două săptămâni să își instruiască regimentul, astfel încât să fie gata de campanie. Acum voia un inamic cu care să se lupte și apelase la Leon ca să găsească unul.

– Ești singurul pilot pe care îl avem, Courtney. Granița noastră cu nemții este lungă și pădurea e deasă. Sunt de acord cu tine că totuși cea mai bună cale de a ține sub observație mișcările lui von Lettow și ale *askarilor* lui este din aer. Tu te vei ocupa de asta. Bănuiala mea este că va încerca să ajungă la Nairobi prin marș forțat prin Valea Riftului, de la baza germană din Arusha. Vreau să faci zboruri regulate de recunoaștere decolând din ta-băra lui Percy. Știu și că ai o rețea de *chungaji masai* care sunt atenți la elefanții ce ajung în zona ta. Ar trebui să le spui băieților tăi că, momentan, suntem mult mai interesați de nemți decât de fildeș.

Până la prânz, caietul lui Leon era pe jumătate plin cu ordine și instrucțiuni. Delamere își lăsă ofițerii să plece la prânz, cu ordin să se întoarcă la ora paisprezece. Domnia Sa mânca și își făcea siesta, așa că două ore erau suficiente ca să ajungă la club pentru a lua masa și a se întoarce înainte ca Delamere să pună să fie biciuit.

Dar când ieși pe stradă, o văzu pe Latika lângă calul său priponit în fața băncii, dându-i cuburi de zahăr, ceea ce le făcea plăcere amândurora.

– Bună, Acadea. Ai venit să mă vezi pe mine, sau pe calul meu?

– Tăticul meu m-a trimis să îți dau asta. Scoase un plic sigilat din buzunarul șorțului și i-l întinse. Îi privi chipul când îl deschise și citi telegrama. E o scrisoare de la cineva care te iubește? întrebă ea melancolic.

– De unde ai ştiut?

– O iubeşti la rândul tău?

– Da, foarte mult.

– Nu uita că şi eu te iubesc, şopti ea şi Leon văzu că era cât pe ce să izbucnească în lacrimi.

– Atunci nu te deranjează dacă te duc înapoi acasă călare, nu?

Latika îşi şterse lacrimile şi uită de potenţiala sa rivală. Călare, în spatele lui, pălăvrăgi fericită până la magazinul tatălui său.

Domnul Goolam Vilabjhi Esquire ieşi pe trotuar să-i întâmpine.

– Bine ai venit! Bine ai venit! Doamna Vilabjhi serveşte la prânz celebrul ei pui în sos de curry şi orez cu şofran. Va fi supărată şi tristă dacă nu mănânci cu noi.

În timp ce doamna Vilabjhi şi fiicele ei aranjau ultimele detalii pentru masa de prânz, Leon se duse în faţa bibliotecii şi privi şirurile de cărţi. Apoi mormăi satisfăcut şi luă o copie a *Dicţionarului englez Macmillan* de pe raftul de sus.

– Pot să împrumut asta o vreme? întrebă el.

Domnul Vilabjhi atinse latura nasului cu un deget şi îi aruncă o privire complice.

– Generalul Ballantyne ţinea o copie din acea carte pe biroul său. Era primul lucru pe care îl lua ori de câte ori îi aduceam o telegramă din Elveţia. Poate că *memsahib* von Wellberg ţi-a trimis codul. Apoi îşi acoperi ambele urechi cu mâinile şi spuse: dar nu-mi spune despre ce e vorba. Sunt ca maimuţa care nu aude nimic rău. Noi, agenţii secreţi, trebuie să fim mereu discreţi.

Deşi mâncarea era delicioasă, Leon abia se atinse de ea. Era dornic să-i răspundă Evei. Imediat ce fetele strânseră farfuriile goale, se închise în biroul domnului Vilabjhi şi, în douăzeci de minute, codifică un mesaj care urma să-i fie trimis Evei. Începu cu o declaraţie ferventă de iubire, apoi explică absenţa lui Penrod şi continuă mai departe: „Cu unchiul meu transferat la Cairo, am rămas pe întuneric stop trebuie să aflu toate informaţiile pe care le deţii stop Iubire eternă stop Viezure".

Patru zile mai târziu, primi răspunsul Evei. Intră în biroul domnului Vilabjhi și îl decodifică cu ajutorul dicționarului. Eva trimisese informațiile pe care le aflase în timpul vizitei efectuate cu Otto și Hennie pe teritoriul african german, când se întâlniseră cu von Lettow Vorbeck și Koos de la Rey. Explică scenariul despre pornirea unei revolte în Africa de Sud odată cu izbucnirea războiului și enumeră materialele și proviziile pe care le ceruse de la Rey și pe care graful Otto promisese să le livreze. Când citi inventarul, Leon fluieră încet.

– Cinci milioane de mărci germane în monede de aur! Asta este echivalentul a două milioane de lire sterline. Suficient cât să cumpere tot nenorocitul de continent african, nu doar ce e important.

Se lăsă pe spătarul scaunului domnului Vilabjhi și se gândi care ar fi fost șansa ca o asemenea schemă îndrăzneață să aibă succes. Își aminti de furia și amărăciunea profunde care îl infectaseră pe Hennie du Rand și se gândi că existau o sută de mii de buri exact ca el, soldați instruiți și întăriți în luptă. Cu aceste mijloace, puteau să preia controlul asupra întregii țări în câteva zile. Sigur că acest scenariu putea avea succes. Dar există vreo cale prin care să poată fi împiedicat?

Domnul Goolam Vilabjhi apăru în cadrul ușii.

– A mai venit un mesaj.

Se apropie de birou și puse plicul în fața lui Leon.

Leon lucră repede cu dicționarul, apoi se lăsă pe spătarul scaunului.

– Dirijabil! Nu pe vapor, ci cu nenorocitul de dirijabil, iar micuța mea dragă a descoperit exact ruta pe care va zbura. Dacă ne-ar putea spune și când plănuiesc să vină...

Când invitații terminară micul dejun, graful Otto îi conduse pe treptele castelului, spre locul în care așteptau cinci limuzine

negre Meerbach. Erau cinci ofiţeri de rang înalt de la Biroul de Război din Berlin, însoţiţi de soţiile lor. Femeile erau îmbrăcate de parcă urmau să plece la curse, cu umbrele de soare şi pălării cu pene. Bărbaţii purtau uniformă de gală, cu săbiile care le atârnau de curele, piepturile pline cu medalii strălucitoare şi ordine bătute cu diamante. Eticheta era atât de strict respectată, încât dură ceva timp să îi introducă în vehiculele care aşteptau. Nu încălcă ordinea importanţei fiecărui invitat. În cele din urmă, Eva se trezi în a treia maşină, cu un amiral de flotă şi soţia lui corpolentă drept tovarăşi de drum.

Drumul până la fabrica principală Meerbach dură douăzeci de minute. Când ajunseră la poarta principală, ce întrerupea un gard înalt din sârmă ghimpată, graful Otto, aflat la volanul primei limuzine, claxonă şi porţile se deschiseră. Paznicii salutară nemişcaţi cât timp trecu convoiul.

Era prima vizită a Evei în fortăreaţa din centrul imperiului ingineresc Meerbach, care se întindea pe o suprafaţă de aproape doisprezece kilometri pătraţi. Străzile erau pavate cu piatră cubică şi, în piaţa din faţa sediului administrativ, o fântână splendidă de marmură arunca apa la cincisprezece metri înălţime. Cele trei hangare în care se afla flota de dirijabile se aflau în colţul cel mai îndepărtat al complexului. Eva nu se aştepta la mărimea lor: păreau la fel de înalte şi de impunătoare ca nişte catedrale gotice.

Vremea era caldă şi însorită. Grupul ajunse în faţa uşilor mari, culisante, ale clădirii centrale. Înaintară spre fotoliile aşezate pentru ei sub umbrele desfăcute, toate purtând stema Casei Meerbach. Când se aşezară, trei chelneri îmbrăcaţi în sacouri albe veniră ducând tăvi din argint pe care tronau pahare din cristal cu şampanie. Când toţi avură câte un pahar în mână, graful Otto urcă pe podium şi ţinu un discurs simplu şi concis de întâmpinare. Apoi continuă să îşi expună viziunea asupra rolului pe care dirijabilele lui aveau să îl joace în anii nefaşti care veneau.

– Principalul lor atribut este abilitatea de a sta în aer pentru perioade lungi de timp. Zborurile fără escală peste Oceanul

Atlantic ne sunt acum mai accesibile. Unul dintre dirijabilele mele încărcate cu pasageri sau chiar cu o încărcătură de bombe având o sută douăzeci de tone ar putea decola din Germania și ajunge deasupra New Yorkului în mai puțin de trei zile. S-ar putea întoarce fără să trebuiască să realimenteze. Posibilitățile sunt uimitoare. Observatorii ar putea plana deasupra Canalului Mânecii săptămâni la rând, urmărind flota inamică și transmițând poziția sa prin radio spre Berlin.

Era un vânzător prea ager ca să își plictisească publicul, dintre care jumătate erau femei, cu prea multe detalii tehnice. Își menținu discursul în termeni generali, cu tușele accentuate și foarte colorate. Eva știa că discursul lui avea să dureze șapte minute. Calculase demult nivelul maxim de atenție pentru ascultătorul obișnuit. Îl cronometră pe furiș cu ceasul ei de mână din aur bătut cu diamante. Greșise cu doar patruzeci de secunde.

– Prietenii mei și distinși oaspeți.

Se întoarse spre ușile gigantice ale hangarului și întinse brațele ca un dirijor care dorește să atragă atenția publicului asupra orchestrei sale. Vă prezint *Assegai*! Ușile se deschiseră greoi și dezvăluiră o priveliște minunată. Oaspeții se ridicară în picioare și începură să aplaude spontan, cu capetele date pe spate pentru a putea privi în întregime monstrul înalt de treizeci și trei de metri, care umplea hangarul din perete în perete și de la podea până la jumătate de metru de tavan.

Pe vârf, era pictat numele său, *Assegai*, cu litere stacojii înalte de trei metri. Graful Otto îl alesese ca să comemoreze vânătoarea sa de lei din Africa. Dirijabilul fusese atent cântărit, astfel încât camerele umplute cu hidrogen să țină în echilibru greutatea de șaizeci și opt de tone a calei. Privitorii fură surprinși când zece bărbați îl ridicară de pe suportul fixat de-a lungul chilei, pe care stătea când era la sol. Păreau niște furnici care cărau carcasa unei meduze uriașe.

Scoaseră încet aeronava la lumina soarelui, care se reflectă în învelișul exterior într-o strălucire orbitoare. Treptat, fu scoasă toată chila. Oamenii îl duseră spre turnul solid de ancorare din

mijlocul terenului de fotbal şi îl prinseră de vârf. Stătea acolo, nemişcat, fiind pe de-a-ntregul vizibil. Era de două ori mai lung decât un teren de fotbal, măsurând două sute patruzeci şi doi de metri liniari de la pupă la proră. Cele patru masive motoare rotative Meerbach erau amplasate în nacelele ce atârnau de braţele din metal de sub chilă. Se putea ajunge la ele din cabina principală, de-a lungul corpului central, care se întindea pe toată lungimea dirijabilului. Două erau poziţionate sub proră şi celelalte două la pupă, unde puteau ajuta la direcţionarea dirijabilului în zbor. Pe fiecare braţ de suspensie se afla o scară, pe care mecanicul de tură putea să coboare din cabină ca să îşi preia postul de lângă motor fie pentru a face lucrări de întreţinere, fie pentru a răspunde la semnalele transmise prin telegraf de pe puntea de comandă, legate de schimbările parametrilor motoarelor. Elicele erau făcute din lemn laminat şi marginile celor şase lame grele aveau teci din cupru. Chila avea şi un canal de-a lungul carenei, pentru trecerea membrilor echipajului sau pentru combustibil, ulei, hidrogen şi apă, care să fie pompate acolo unde era nevoie. În zbor, înclinarea dirijabilului putea fi reglată, pompând încărcătura lichidă în faţă sau în spate.

Cabina piloţilor era în faţă, sub nas. De aici, dirijabilul era pilotat de căpitan şi de navigator. Vagonul lung de pasageri şi cala de marfă erau în centru, unde greutatea lor era distribuită în mod egal.

După ce le dădu timp să îi admire creaţia, graful Otto îi invită să se îmbarce, iar ei se adunară în salonul luxos. Ferestrele se întindeau de-a lungul întregului perete. Invitaţii se aşezară pe scaune acoperite cu piele, iar chelnerii le serviră şampanie în timp ce fură împărţiţi în trei grupuri separate. Apoi graful Otto, Lutz şi Ritter le făcură un tur ghidat, prezentându-le principalele trăsături şi răspunzând la întrebări. Se întoarseră în salonul principal pentru un prânz alcătuit din stridii, caviar şi somon afumat, înecat în şi mai multă şampanie.

După ce terminară de mâncat, graful Otto întrebă jovial:

– Care dintre voi a mai zburat înainte?

Eva fu singura care ridică mâna.

– A, bun! Râse. Azi vom aduce schimbări. Se uită spre Lutz. Căpitane, du-i te rog pe onorabilii noştri oaspeţi peste Bodensee. Se îngrămădiră la ferestre, pălăvrăgind şi râzând ca nişte copii, în timp ce Lutz porni motoarele. *Assegai* păru să se trezească la viaţă şi tremură uşor în ancorele lui. Apoi se ridică uşor şi ancorele se desprinseră.

Lutz pilotă până la Friedrichshafen, apoi înapoi, spre centrul lacului. Apa avea o nuanţă magică de azur, iar zăpezile şi gheţarii Alpilor elveţieni străluceau în lumina soarelui. Apoi dirijabilul se întoarse la fabrica Weiskirchen şi zbură la nouă sute de metri deasupra pământului. Destul de neaşteptat, graful Otto se întoarse din cabina piloţilor în salon şi oaspeţii săi se uitară la el uimiţi: avea în spate un rucsac, prins cu un sistem elaborat de harnaşamente.

– Doamnelor şi domnilor, cred că v-aţi dat seama până acum că *Assegai* este un dirijabil plin de surprize şi minuni. Mai am să vă arăt una. Invenţia din spatele meu a fost născocită de Leonardo da Vinci cu peste patru sute de ani în urmă. Am luat ideea lui şi am transformat-o în realitate, în acest pachet de pânză.

– Ce este? întrebă o femeie. Arată foarte grea şi incomodă.

– Noi îi spunem *Fallschirm,* dar francezii şi englezii o cunosc drept paraşută.

– Ce face?

– Exact ceea ce spune şi numele ei. Atenuează căderea.

Se întoarse spre doi membri ai echipajului şi le făcu un semn din cap. Aceştia deschiseră uşile de îmbarcare. Oaspeţii care stăteau în apropiere se îndepărtară neliniştiţi.

– La revedere, prieteni! Gândiţi-vă la mine după ce nu voi mai fi.

Otto alergă de-a lungul cabinei şi se lansă cu capul înainte prin uşa deschisă. Femeile ţipară, acoperindu-şi gurile. Apoi se grăbiră spre ferestre şi priviră cu groază trupul grafului Otto care se făcea din ce în ce mai mic pe măsură ce se apropia de pământ. Apoi, brusc, rucsacul mare fixat de spatele lui se desfăcu şi din el se ridică un fanion lung şi alb, se umflă şi căpătă forma unei ciuperci uriaşe. Plonjonul grafului Otto spre moarte se opri brusc şi, în mod miraculos, rămase suspendat în aer, sfidând legile naturii. Groaza privitorilor se transformă în uimire; corul disperării, în urale şi aplauze. Priviră cum silueta care cobora lin atinse pământul şi se rostogoli, înfăşurată în cearşaful alb. Graful Otto se ridică repede în picioare şi le făcu semne cu mâna.

Lutz deschise valvele rezervoarelor principale de hidrogen şi dirijabilul se lăsă în jos uşor ca o pană căzută din pieptul unei gâşte în zbor. Se aşeză pe barele de protecţie şi echipajul de la sol se grăbi să-l ancoreze.

Când uşile cabinei se deschiseră, graful Otto stătea în prag pentru a-şi întâmpina oaspeţii. Îl înconjurară să îi strângă mâna şi să îl ridice în slăvi. Apoi se suiră din nou în vehicule şi merseră înapoi la castel, prin pădure auzindu-se doar ecoul râsetelor lor entuziasmate şi felicitările la adresa extraordinarei realizări a grafului Otto.

În seara aceea, cina fu un moment formal în sala principală de mese, la o masă lungă din lemn de nuc, ce se putea extinde pentru a cuprinde două sute cincizeci de oameni. Din galerie se auzeau acordurile unei orchestre care cânta muzică de cameră. Pereţii acoperiţi cu lambriu din stejar învechit de vreme susţineau portretele strămoşilor lui von Meerbach, scene de vânătoare şi trofee, inclusiv poliţe cu coarne de cerb şi aranjamente din colţi de mistreţi.

Bărbaţii erau îmbrăcaţi în uniforme de gală, purtând săbii şi decoraţii. Doamnele arătau splendid în mătăsuri, satin şi o uimitoare varietate de bijuterii. Eva von Wellberg le depăşea pe celelalte în frumuseţe şi eleganţă, iar Otto era neobişnuit de atent cu ea. De multe ori vorbi cu ea peste masă, ca să o includă într-o anecdotă sau ca să-i ceară părerea în legătură cu vreun subiect discutat.

Când orchestra începu o serie de valsuri de Strauss, el dansă doar cu ea. Pentru un bărbat atât de masiv, Otto era extrem de agil, deşi avea alura unui bivol mare african. În braţele lui, Eva era suplă şi graţioasă precum o trestie care se încovoia şi se clătina în briza lacului. Otto era complet conştient de imaginea impresionantă pe care o alcătuiau şi se bucură de atenţia pe care o stârneau pe ringul de dans.

Când seara se apropie de final, un trompetist îi făcu atenţi. Apoi, formaţia şi servitorii ieşiră din sală, iar majordomul încuie ferestrele şi uşile în urma lui, după care se retrase şi el. Afară, lângă uşile izolate fonic, stăteau santinele înarmate. Invitaţii erau singuri. Otto nu putu să reziste ocaziei ca să îşi sărbătorească triumful. Voia ca ei să ştie dimensiunea completă a realizărilor sale şi să se bucure de adulaţia lor.

În cele din urmă, ofiţerul cu cel mai înalt rang din cameră, viceamiralul Ernst von Gallwitz, se ridică în picioare şi îi mulţumi gazdei pentru ospitalitate, lăudând în amănunt minunile tehnologice care le fuseseră arătate la Weiskirchen. Apoi, alegându-şi momentul cu grijă, spuse:

– Lumea şi duşmanii noştri vor vedea în curând o demonstraţie a puterii şi a potenţialului creaţiei minunate a grafului Otto. Întrucât suntem printre prieteni, vă pot spune că împăratul Wilhelm al II-lea, liderul nostru venerat, a fost de la început interesat de dezvoltarea acestei maşinării extraordinare. În timp ce ne schimbam pentru cină, i-am putut raporta telefonic şi l-am informat în legătură cu minunile pe care le-am văzut astăzi aici. Sunt încântat să vă spun că a aprobat ca graful

Otto să demareze un plan îndrăzneț care va năuci inamicul cu geniul său.

Se întoarse spre graful Otto, care se afla în capul mesei:

– Doamnelor și domnilor, nu este o exagerare să vă spun că bărbatul care stă printre noi are, la propriu, rezultatul acestui război în mâinile sale. Urmează să pornească într-o călătorie memorabilă care, dacă va fi dusă la capăt cu succes, ne va oferi tot continentul, spre confuzia totală a inamicului nostru.

Graful Otto se ridică în picioare pentru a primi aplauzele. Strălucea de mândrie, dar scurtul său discurs de mulțumire la adresa amiralului fu modest și autoironic. Îl admirară și mai mult pentru asta.

Mult mai târziu, când se aflau la etaj în aripa privată a castelului, pregătindu-se de culcare, Eva îl auzi cântând în baie și, la câteva intervale, scoțând câte un hohot de râs.

În ton cu dispoziția lui, se îmbrăcă cu una dintre cele mai atrăgătoare cămăși de noapte din satin. Își perie părul lăsat pe umeri, așa cum știa că îi place, și își rimelă genele, dând chipului ei un aspect trist. În timp ce lucra, șopti imaginii sale din oglindă:

– Încă nu ai nicio bănuială, dragă Otto, dar știu unde te duci și mă întorc cu tine în Africa... în Africa și la Viezure.

Când Otto intră în dormitor, purta un halat pe care ea nu-l mai văzuse. Nu era surprinzător, întrucât dulapurile din garderoba sa erau pline cu atâtea haine, încât era nevoie de patru valeți cu normă întreagă să le aranjeze. Nu purtase nici măcar jumătate din haine. Halatul era auriu cu mov imperial, având o căptușeală stacojie și poale care aproape că măturau pământul. În ciuda acestei bogății de culori, îl purta foarte natural. Era încă înviorat de succesul zilei, copleșit de onoarea și laudele care i se

aduseseră. Pentru Otto, însemnau inevitabil un nivel ridicat de excitare, iar ea vedea deja cum bărbăția i se vedea prin halatul de mătase pe măsură ce se apropia.

Eva stătea în mijlocul camerei, extrem de abătută. Pentru câteva clipe, el nu păru să-i observe starea, dar când o luă în brațe și începu să-i pipăie sânii, simți răceala cu care îl întâmpinase și se dădu înapoi, studiindu-i chipul.

– Ce te tulbură, dragostea mea?

– Pleci din nou și de data asta știu că te voi pierde pentru totdeauna. Data trecută aproape că te-am pierdut din cauza leului și apoi am fost luată de acei sălbatici din tribul Nandi. Acum se va întâmpla ceva la fel de oribil. Lacrimile îi umplură ochii violeți. Nu mă poți părăsi din nou, plânse ea. Te rog! Te rog! Nu pleca.

– Trebuie să plec. Părea uimit, nesigur. Știi că nu pot să rămân. Este datoria mea și mi-am dat cuvântul.

– Atunci trebuie să mă iei cu tine. Nu poți să mă lași în urmă.

– Să te iau cu mine? Părea complet încurcat. Nu se gândise la această variantă.

– Da! O, da, te rog, Otto. Nu există niciun motiv pentru care n-ar trebui să vin cu tine.

– Nu înțelegi. Va fi periculos, spuse el, foarte periculos.

– Am fost în pericol și înainte, vorbi ea. Voi fi în siguranță cu tine, Otto. Aici voi fi într-un pericol mult mai mare. În curând, britanicii ar putea trimite avioanele ca să ne bombardeze.

– Ce prostie! pufni el. Numai un dirijabil poate să zboare atât de departe. Britanicii nu au dirijabile.

Făcu un pas în spate ca să-și adune gândurile. Pentru prima oară, era nesigur. În toți acei ani nu îndrăznise niciodată să afle de ce stătuse Eva cu el atâta vreme, în afară de beneficiile materiale pe care le avea. Până și acelea trebuie să își fi pierdut farmecul. Trebuie să fi existat alte motive irezistibile. Nu voise

să știe niciodată ce anume, de teamă să nu-i distrugă masculinitatea. Acum privi adânc în ochii ei, înainte să îi pună întrebarea care îl chinuise atâta vreme:

– Eva, nu mi-ai spus niciodată, iar eu nu am îndrăznit niciodată să întreb, ce simți cu adevărat pentru mine, în inima ta? De ce ești încă aici?

Ea știuse că, la un moment dat, va trebui să răspundă și acelei întrebări. Își pregătise răspunsul și îl repetase atât de des, încât păru sincer și convingător:

– Sunt aici pentru că te iubesc și vreau să fiu cu tine atât timp cât mă vei vrea.

Pentru prima oară, el păru vulnerabil într-un fel copilăresc. Oftă încet, dar adânc.

– Mulțumesc, Eva. Nu vei ști niciodată cât de mult înseamnă aceste cuvinte pentru mine.

– Deci mă vei lua cu tine?

– Da, încuviință el. Nu există niciun motiv pentru care ar trebui să fim despărțiți din nou, atâta vreme cât vom trăi. M-aș însura cu tine dacă aș putea. Știi asta.

– Da, Otto. Cu toate astea, am fost de acord să nu mai vorbim niciodată despre asta, îi aminti Eva.

Athala, soția lui timp de aproape douăzeci de ani și mama celor doi fii ai săi, încă refuza să îl elibereze de jurămintele sale. Dumnezeu știe că încercase suficient de mult să o convingă să facă acel lucru.

– Atunci, fă-ți bagajele. Ia o rochie frumoasă pentru sărbătorirea victoriei, spuse el. Ne întoarcem în Africa.

Ea veni repede la el și se ridică pe vârfuri ca să îl sărute pe gură. Pentru prima oară, nu simți repulsie față de gustul de trabuc.

– În Africa? O, Otto, când plecăm?

– Curând. Foarte curând. După cum ai văzut azi, dirijabilul este gata de bătălie, membrii echipajului complet instruiți și știu exact ce se cere de la ei. Acum, totul depinde de fazele lunii și de previziunile meteo. Ritter va naviga zi și noapte și atunci

va avea nevoie de lumina lunii. Luna plină este pe nouă septembrie, așa că plecarea noastră trebuie să fie cu trei zile înainte sau după această dată.

Mare parte din noaptea aceea, Eva stătu trează, ascultând sforăiturile lui Otto. Din când în când se trezea singur din cauza forței și furiei lor, dar apoi mormăia și adormea la loc. Eva era recunoscătoare pentru această ultimă oportunitate de a se gândi la ce avea de făcut înainte să plece în călătorie. Trebuia să îi transmită un ultim mesaj lui Leon, confirmând că Otto aducea *Assegai*-ul în Africa, plin cu arme și provizii pentru rebelii buri și că, aproape cu siguranță, avea să zboare în josul Nilului și prin Valea Riftului în drum spre sud. Când îi va spune data la care va veni *Assegai*-ul, datoria lui Leon va fi să împiedice prin orice mijloace dirijabilul să pătrundă, inclusiv, ca o ultimă soluție, să-l doboare. Cu toate astea, dilema ei era dacă trebuia sau nu să îl avertizeze că va fi la bord. Dacă știa că va fi, grija lui pentru siguranța ei i-ar fi putut slăbi hotărârea. Îi va afecta modul în care își va îndeplini datoria. Se decise să nu îi spună. Aveau să riște amândoi când urmau să se întâlnească din nou sub bolta albastră a cerului african.

Izbucnirea Marelui Război fusese provocată nu de o mișcare din condei sau de o singură declarație fatidică. Se întâmplase printr-un accident de tren în care vagoanele se izbiseră unele în altele fără să frâneze, generând o grămadă mare de rămășițe. Motivate de tratatele internaționale, Austria declarase război Serbiei, Germania declarase război Rusiei și

Franței și, în cele din urmă, pe 4 august 1914, Marea Britanie declară război Germaniei. Focul și fumul pe care le prevăzuse Lusima începură să cuprindă lumea.

Încă o dată, populația nou-unitei Africi de Sud era divizată. Louis Botha era fostul comandant al vechii armate bure, iar camaradul său de arme, generalul Jannie Smuts, luptase alături de el împotriva forțelor unite ale Imperiului Britanic. Cei mai mulți dintre ceilalți lideri buri îi urau pe britanici și înclinau să se alăture Germaniei kaizerului. Louis Botha atrase parlamentul de partea lui cu o diferență extrem de mică și trimise o telegramă la Londra, informând guvernul britanic că erau liberi să lanseze toate forțele imperiale din sudul Africii pentru că el și armata lui aveau să apere jumătatea sudică a continentului împotriva Germaniei. Recunoscătoare, Londra îi acceptă oferta, apoi Botha întrebă dacă armata lui puteau să invadeze Africa Germană de Sud-Vest și să elimine stațiile radio de la Lüderitzbucht și Swakopmund, care trimiteau un flux constant de informații vitale spre Berlin, detaliind toate mișcările Marinei Regale în Atlanticul de Sud. Botha primi imediat acordul, însă printre oamenii lui se pregătea o revoltă sângeroasă.

Botha era doar unul dintre cei trei foști lideri și eroi buri, cunoscuți drept Triumviratul. Ceilalți doi erau Christiaan de Wet și Herculaas „Koos" de la Rey. De Wet se alăturase deja Germaniei cu toți oamenii săi. Se baricadaseră în tabăra lor fortificată de la marginea deșertului Kalahari, iar Botha nu trimisese încă armata să-i aducă. Odată ce avea să facă asta, rebeliunea avea să izbucnească complet și monștrii lacomi ai războiului civil urmau să iasă cu furie din cușca lor.

Deși de la Rey nu se arătase direct împotriva lui Botha și a Marii Britanii, nimeni nu se îndoia că era doar o chestiune de timp până când o va face. Nimeni nu bănuia că el aștepta vești din Germania referitoare la zborul *Assegai*-ului de la Weiskirchen. Această veste avea să fie trimisă de la Berlin prin

instalația radio de la Swakopmund, din Africa Germană de Sud-Vest, aflată imediat lângă granița cu Africa de Sud.

În Weiskirchen, *Assegai*-ul primea ultima sa încărcătură. Graful Otto von Meerbach și comandorul Alfred Lutz se chinuiră toată noaptea cu lista încărcăturii. Multe dintre calcule erau o chestiune de nimereală și instinct: niciun om în viață nu experimentase zborul într-un dirijabil peste deșertul Saharei în timpul lunilor de vară, când temperaturile aerului puteau să varieze între cincizeci și cinci de grade Celsius la prânz și zero la miezul nopții.

Volumul total de gaz al *Assegai*-ului era de 70 800 de metri cubi de hidrogen, dar ar fi trebuit să închidă zilnic supapele pentru a compensa greutatea combustibilului pe care îl ardea. Altfel ar fi putut deveni ușor, urcând mult în altitudine, iar echipajul ar fi putut pieri de frig și din cauza lipsei de oxigen. Rezervoarele principale erau pline până la buză cu 250 de tone de combustibil, 2 tone de ulei și 11 tone de balast de râu. Echipajul său, format din 22 de bărbați și o femeie, și bagajul lor personal sever restricționat cântăreau 1,7 tone.

Teoretic, asta permitea aducerea la bord a unei încărcături utile de 16 tone. Dar, în final, graful Otto se decise să renunțe la trei tone de bombe de mortier ca să facă loc unei cantități adiționale de aur. Aceea avea să fie încărcătura care urma să încline balanța în favoarea lor.

Toate monedele erau din aur de optsprezece carate. Erau cantități aproape egale de sovereigni britanici autentici și monede de zece mărci ale Reichului german. Banii fuseseră împachetați mai întâi în pungi mici din pânză, apoi puse în cutii de muniție rezistente, cu capacele bine înșurubate. Erau în total 220 de cutii. Fiecare cutie plină cu monede cântărea 50 de kilograme. Aceasta era cantitatea obișnuită pe care o putea duce un cărăuș african în safari. Aurul fusese mereu calculat în dolari americani și de zeci de ani fusese stabilit la douăzeci și unu de dolari pentru șase sute de grame. Graful Otto se

pricepea la socoteli: valoarea încărcăturii sale, rotunjită, era de nouă milioane de dolari, care, în ciuda haosului de pe pieţele valutare, provocat de izbucnirea războiului, era echivalentul a două milioane de lire sterline.

– Ar trebui să fie suficient pentru a îi ţine fericiţi pe buri pentru multă vreme de acum încolo! Îi supraveghease personal pe cei care aşezaseră cutiile în rânduri ordonate de-a lungul sălii principale a *Assegai*-ului şi le prinseseră pe fiecare de inelele fixate de punte. Deasupra lor, pusese cutiile de muniţie şi cuferele de mitraliere Maxim.

Când fu prinsă şi ultima cutie, văzu că rămăsese puţin spaţiu liber pentru echipaj ca să se mişte prin dirijabil şi să îşi ducă la capăt îndatoririle. Încercând să rezolve problema, graful Otto ordonă ca pereţii care compartimentau cabinele să fie scoşi şi paturile îndepărtate. Echipajul urma să doarmă pe podeaua din lemn. Puse să fie dărâmate camerele dedicate hărţilor şi aparaturii radio, apoi continuă spre cabina de comandă de sub prora. Trei latrine fură eliminate pentru a mai face loc, rămânând doar una, care să servească nevoilor a 23 de oameni. Nu se mai făcea diferenţa între bărbaţi şi femeie, ofiţerii superiori şi bucătar. Renunţară la rufărie şi bucătăria se reduse la jumătate. Un aragaz mic electric avea să fie suficient pentru a încălzi supă şi cafea şi pentru a pregăti o oală de terci în fiecare dimineaţă. Nu avea să existe alt fel de mâncare caldă. Laptele era praf, cârnaţii şi carnea, reci. Biscuiţii tari aveau să compenseze orice neajuns. Nu permise niciun fel de alcool la bord. Avea să fie un vas doar cu strictul necesar, nimic altceva. Ultima cină înainte de plecare fu un banchet ţinut în hangarul *Assegai*-ului, la umbra acestuia. În ultima clipă, una dintre limuzinele Meerbach, condusă de un şofer fără uniformă, o aduse pe Eva de la castel.

Purta echipamentul de zbor: cizme, mănuşi, o cască şi ochelari. Şoferul îi ducea o mică valiză.

Până să ajungă, echipajul nu știuse că Eva urma să-i însoțească. Frumusețea și farmecul ei o făcuseră preferata tuturor, așa că o întâmpinară cu căldură. Hennie du Rand n-o mai văzuse de la călătoria de întoarcere de la Mombasa pe SS *Admiral*. Deși era un bărbat dur și fără grație, necizelat, se aplecă și îi sărută mâna. Tovarășii săi chiuiră de bucurie și el roși ca un școlar.

Eva fu impresionată și simți un junghi de vinovăție că îl înșelase, prefăcându-se că nu înțelesese ce se întâmplase în timpul întâlnirii sale cu generalul bur.

Când graful Otto o chemă, se duse să i se alăture, în capul mesei. O prezentă drept mascota expediției. Oamenii aplaudară și ovaționară. Erau fericiți și entuziasmați, dornici să pornească într-o călătorie despre care știau că va fi considerată o premieră a călătoriilor aeriene.

Farfuriile erau pline cu delicatese bavareze. Doar băutura tare lipsea: graful Otto voia minți și ochi limpezi la bord când aveau să pornească. Toasturile erau ținute cu o bere ușoară, în care abia se simțea prezența alcoolului.

La ora nouă fix, graful Otto se ridică în picioare.

– Așadar! Prietenii mei, a sosit timpul să pornim spre Africa.

Izbucniră alte urale, apoi echipajul urcă la bord și oamenii se așezară la posturile lor. Dirijabilul fu cântărit cu atenție, apoi dus până la stâlpul de andocare. Stând în cabina sa improvizată, cu radio, graful Otto contactă pentru ultima oară Berlinul. Primi urările de bine din partea kaizerului personal, care îi transmise „Mergeți cu Dumnezeu". Opri transmițătorul și îi dădu ordinul de plecare comandantului Lutz. Dirijabilul scutură cablul din vârf, se ridică ușor în amurgul auriu de vară și se întoarse cu 155 de grade.

În ultimele săptămâni, planificaseră zborul în detaliu, astfel încât nu mai aveau nevoie să îl discute acum prea mult. Lutz știa exact ce voia graful Otto de la el și de la echipajul său. Fără

să aprindă luminile, urcară la altitudinea maximă de croazieră de trei mii de metri şi plutiră peste Bodensee, îndreptându-se spre sud, pentru a trece de coasta Mediteranei, puţin după miezul nopţii, la câţiva kilometri vest de Savona. Continuară mai departe spre sud, ţinând luminile oraşelor italiene de coastă în câmpul vizual, la babord.

Deasupra Siciliei, avură parte de un vânt puternic, care îi purtă iute spre pământ, spre o întindere fără nume, sumbră, a deşertului Libiei, undeva la vest de Benghazi. Când răsări soarele, Eva se aşeză la fereastra din faţă a camerei şi privi cum umbra lor uriaşă plutea deasupra crestelor şi dunelor terenului dur şi brun de dedesubt. Africa! tresări ea de bucurie în tăcere. Aşteaptă-mă, iubirea mea. Mă întorc la tine.

Începură să simtă căldura, lumina soarelui reflectată în stâncă şi vârtejurile puternice care se învârteau în jurul dirijabilului, precum curenţii unui ocean. Era mai uşor după ce toate cele patru motoare uriaşe Meerbach arseseră 2 700 de kilograme de combustibil şi ulei, dar soarele încălzea hidrogenul în camerele sale, ridicându-i. Lutz fu obligat să renunţe la şase mii cinci sute de metri cubi de gaz, dar tot continuă să urce până la 4 500 de metri. Echipajul resimţea efectele enervante ale lipsei de oxigen. În acelaşi timp, temperatura urcă dramatic şi în curând se înregistrară 52 de grade Celsius în cabina piloţilor. Motoarele trebuiră oprite pe rând pentru a le permite să se răcească şi pentru a pompa ulei proaspăt în sisteme.

Acum zburau uşor, la şase grade înclinaţie. Dirijabilul încetini de la 185 la 100 de kilometri pe oră şi nu mai răspunse corect comenzilor. Apoi motorul din faţă se opri. Cu această bruscă pierdere de energie, dirijabilul încetini şi coborî de la 3 900 de metri la 1 800 de metri altitudine. Însă începu să răspundă din nou comenzilor şi să se echilibreze. Fusese o cădere mare şi o parte din încărcătură se desprinsese.

Până și graful Otto fu tulburat de comportamentul neregulat al *Assegai*-ului în aerul supraîncălzit și fu de acord cu sugestia lui Lutz de a ateriza și de a-l ancora pentru restul zilei. Aveau să continue călătoria seara. Lutz văzu în față o întindere de rocă neagră unde putea ancora dirijabilul și îl îndreptă ușor în jos, eliminând cantități mari de hidrogen.

Se aflau la doar cincisprezece metri de sol, când un grup de bărbați călare, în burnuzuri albe, fluturânde, ieșiră dintre stânci și veniră în galop spre ei, ținând săbii curbate, scurte și trăgând spre *Assegai* cu puști cu țeava lungă. Un glonț sparse fereastra de lângă graful Otto și îl umplu de cioburi.

Înjură enervat și păși spre mitraliera Maxim montată în fața cabinei.

Încărcă magazia, apoi îndreptă țeava în jos, spre oamenii călare. Trase o rafală scurtă de gloanțe și primul rând de atacatori căzu secerat. Trei cai se prăbușiră la pământ, trăgând după ei și călăreții. Întoarse mitraliera spre dreapta și trase iar. Încă patru cai fură doborâți, lovind cu picioarele în nisip, iar supraviețuitorii se împrăștiară. Eva număra victimele. Șapte bărbați erau la pământ, iar doi cai se ridicară în picioare și plecară în galop după restul.

– Nu cred că se vor mai întoarce, spuse el nonșalant. Poți să stai de pază până la ora optsprezece, Lutz. Apoi pornim iar motoarele și zburăm mai departe în răcoarea nopții.

Ultima telegramă pe care o primise domnul Goolam Vilabjhi de la nepoata lui din Altnau conținea un singur grup de numere. Când Leon îl decodifică, văzu că era data pe care Eva promisese să i-o trimită: cea la care *Assegai* avea să își înceapă zborul de la Weiskirchen. În telegramele anterioare, îi trimisese numele pe care graful Otto îl alesese pentru mașinăria

lui, împreună cu numărul de identificare. *Assegai* era un Mark ZL71. Deja schițase traseul pe care intenționa să-l urmeze în zborul său spre Africa de Sud. Mai departe, Leon calculase când avea să sosească dirijabilul deasupra Marelui Rift. Acum nu mai avea nevoie decât de un plan de acțiune care să le ofere o șansă cât de mică să aducă dirijabilul la sol și apoi să captureze echipajul și încărcătura acestuia. Cu Penrod plecat și cu Frederick Snell capabil să-i blocheze eforturile, Leon era singur.

Văzuse desene cu tipul de dirijabil cu care se confrunta. Când graful Otto fusese trimis din Nairobi în Germania după mutilarea sa, lăsase teancuri de cărți și reviste în apartamentele sale private din tabăra Tandala. Erau în mare parte publicații tehnice, inginerești, și una conținea un articol lung, ilustrat, despre construcția și operarea unui dirijabil mare. Includea și multe desene cu mai multe tipuri, inclusiv un Mark ZL71. Leon le recuperase și le studiase cu atenție.

Departe de a fi de ajutor sau a-i oferi inspirație, ilustrațiile și descrierile i se părură extrem de descurajatoare. Dirijabilul era atât de mare și atât de bine protejat, zbura atât de repede și de sus, încât nu părea să existe vreo posibilitate de a-l opri. Încercă o comparație între micul *Fluture* și acest monstru al cerurilor: un șoarece-de-câmp lângă un leu cu coamă neagră, sau o termită lângă un furnicar?

Își aduse aminte de profeția Lusimei, de când o dusese pe Eva pentru prima oară pe muntele Lonsonyo ca s-o cunoască. Evocase imaginea unui pește mare de argint, cuprins de flăcări și fum. Când se uită la ilustrațiile din cartea grafului Otto despre dirijabil, cu cârma sa mare, în fomă de coadă de pește și silueta alungită, nu avu nicio îndoială că asta prevăzuse. Se întreba dacă nu cumva putea să-i mai spună ceva, dar era improbabil: Lusima nu dădea niciodată detalii în plus față de predicția originală. Îți spunea esența și depindea de tine să înțelegi ce puteai din ea.

Leon era izolat și abandonat. O pierduse pe Eva și știa că era o foarte mică șansă să o mai vadă din nou. Se simțea ca și cum o parte indispensabilă din trupul lui fusese tăiată. Penrod dispăruse și el. Nu crezuse vreodată că îi va fi dor de unchiul său, dar simți intens pierderea. Avea nevoie de ajutor și sfaturi, iar în viața lui rămăsese o singură persoană care i le putea oferi.

Îi strigă pe Manyoro, Loikot și Ishmael.

– Mergem pe muntele Lonsonyo, le spuse el.

Într-o jumătate de oră, erau în aer și planau deasupra Văii Riftului, îndreptându-se spre tabăra lui Percy. Când aterizară, o găsiră în dezordine. Atât Hennie du Rand, cât și Max Rosenthal dispăruseră de mult timp și Leon fusese atât de distras de Eva, încât nu mai fusese concentrat pe operațiunile de zi cu zi din tabără. O lăsase pe mâna personalului său neinstruit și nesupravegheat.

Nu era foarte îngrijorat. Viitorul era nesigur și era foarte puțin probabil să existe oaspeți la vânătoare de care să se ocupe până la încetarea ostilităților și poate că pentru încă mulți ani după ce pacea avea să fie restaurată. Rămase în tabără numai cât să aleagă caii și să facă bagajele înainte să plece spre silueta albastră a muntelui care se ridica în vest. Dispoziția i se îmbunătățea cu fiecare kilometru care îl aducea mai aproape.

Instalară tabăra la baza muntelui în aceeași seară, iar el stătu până târziu lângă focul de tabără, privind în sus spre masivul negru de pe fundalul splendid al cerului înstelat al nopții africane. Se trezi studiind muntele într-un fel în care nu o mai făcuse până acum. Pentru prima oară, îl vedea ca pe un potențial teren de luptă deasupra căruia micul său *Fluture* ar fi putut să se confrunte cu amenințarea marelui *Assegai* al grafului Otto.

Îl îngrijora faptul că trebuia să aștepte până când iscoadele lui Loikot zăreau dirijabilul, înainte să poată decola ca să îl intercepteze. Se va afla într-un dezavantaj enorm. *Assegai* s-ar fi aflat la altitudinea de croazieră de 3 000 de metri, așa că urma

să urce peste masivul muntelui Lonsonyo, cu toată puterea motoarelor, ca să îl vadă, ceea ce însemna arderea în mare parte a rezervelor de combustibil și împingerea *Fluturelui* la limită. Și, dacă vânturile, umiditatea și temperatura aerului erau în favoarea dirijabilului, ar fi putut să treacă pe deasupra lui și să dispară înainte ca Leon să poată urca suficient de sus.

Se simți descurajat și deprimat de perspectiva unei înfrângeri atât de abisale și se uită furios spre munte. În clipa aceea, undeva, departe, în josul Văii Riftului, aproape de lacul Natron, un fulger lumină îndrăzneț înălțimile. Masivul arăta ca povârnișul unui castel inamic, un obstacol ce trebuia depășit.

Apoi o licărire ciudată și felul în care fulgera îi schimbară perspectiva. Se ridică în picioare, dărâmând cana de cafea.

– Dumnezeule, ce e cu mine? strigă spre cer. Tot timpul acesta a fost sub nasul meu. Lonsonyo nu este obstacolul meu, ci trambulina mea! Acum, ideile se revărsau asupra lui, ca apa prin peretele spart al unui baraj. Întinderea aceea deschisă din pădurea tropicală pe care am descoperit-o cu Eva! Știam că era importantă din clipa în care am văzut-o. Este o pistă de aterizare naturală în cel mai înalt punct al muntelui Lonsonyo. Cu cincizeci de bărbați puternici aș putea să tai desișul în câteva zile, suficient cât să pot să aterizez acolo și să pot decola iar. Nu va trebui să fugăresc *Assegai*-ul. Trebuie doar să aștept în vârful muntelui și să-l las să vină la mine. Ceea ce este cel mai important... voi avea avantajul înălțimii. Voi putea să mă năpustesc asupra lui, în loc să urc din greu ca să-l interceptez.

Era atât de entuziasmat, încât dormi doar câteva ore și cu mult înainte de răsăritul soarelui se afla deja în drum spre vârf.

Lusima Mama îl aștepta sub un copac preferat, lângă potecă. Își întâmpină fiii și îi puse să stea lângă ea, de o parte și de alta.

– Floarea ta nu este cu tine, M'bogo. Era o afirmație, nu o întrebare. A plecat în acel ținut îndepărtat din nord.

– Când se va întoarce, Mama? întrebă Leon.

Ea zâmbi.

– Nu căuta să afli ceea ce nu ne este destinat să ştim. Ea va veni când vor fi zilele pline.

Leon ridică din umeri neajutorat.

– Atunci, hai să vorbim despre ceea ce ne este destinat să ştim. Mama, am să îţi cer o favoare.

– Am cincizeci de oameni care te aşteaptă lângă coliba mea. Este un noroc că Mkuba Mkuba deja a eliberat mult teren pentru tine cu fulgerul său. Zâmbi la el viclean. Dar tu nu crezi asta, nu, fiul meu?

Lusima însoţi expediţia până la luminişul de deasupra cascadei. Se aşeză la umbră şi îi privi pe oameni muncind. Leon înţelese repede de ce venise: sub privirea ei, echipa lucra ca o haită de demoni şi, până la prânz, a doua zi, putu să vadă cât teren eliberaseră. La o altitudine atât de mare, aerul era rarefiat şi trebuia să menţină o viteză mare ca să evite stagnarea avionului. Avea să fie la limită să aterizeze cu *Fluturele* pe o pistă atât de scurtă. De fapt, ar fi fost imposibil dacă n-ar fi existat panta şi aspectul terenului. Pista de aterizare era chiar la marginea stâncilor. Dacă venea din vale, pista s-ar fi aflat în urcare şi panta avea să îl oprească rapid. Pe de altă parte, dacă decola de pe pantă, *Fluturele* accelera şi ajungea repede la viteza de zbor.

Apoi, când s-ar fi lansat din vârful stâncii, ar fi putut să îi ţină botul în jos într-un picaj superficial şi viteza sa în aer ar fi crescut.

– Ne aşteaptă pe toţi vremuri interesante, îşi spuse sieşi.

Nu se gândise încă la miezul problemei. Dacă totul ar fi mers după cum spera, *Assegai* avea să coboare prin Valea Riftului dinspre nord. Nu avea să zboare mai sus de 3 000 de metri; echipajul ar fi fost în pericol să rămână fără oxigen dacă zbura mai sus decât atât pe o perioadă lungă.

Nu exista nicio posibilitate ca graful Otto să poată aduce monstrul în centrul văii fără să fie văzut de reţeaua de *chungaji*

cu ochi ageri. Leon urma să fie avertizat din timp de apropierea sa, suficient de mult încât să apuce să ridice *Fluturele* în aer.

– Dar ce se va întâmpla apoi? se întrebă el. O luptă deschisă între noi doi?

Râse de ridicolul gândului. Din ilustrațiile pe care le văzuse, *Assegai* trebuia să fie înarmat cu cel puțin trei sau patru mitraliere Maxim, care aveau să fie manevrate de piloți germani antrenați. Să îi atace din *Fluture*, cu cei doi *masai* ai săi înarmați cu puști de serviciu însemna sinuciderea.

Obținuse două grenade de mână de la Hugh Delamere și avea o vagă idee că ar putea zbura peste *Assegai* și să arunce una pe balon. În cală aveau să fie 70 800 de metri cubi de hidrogen inflamabil și totul s-ar fi transformat într-o minge de foc spectaculoasă. Întrucât grenadele aveau o întârziere de doar șase secunde după ce se loveau de țintă lor, *Fluturele* s-ar fi aflat prea aproape.

– Trebuie să existe un plan mai bun în afară de a mă prăji, murmură el trist. Trebuie să îl găsesc înainte să rămân fără timp. Potrivit ultimei telegrame a Evei din Elveția, mai erau doar cinci zile până când *Assegai*-ul urma să plece din Weiskirchen. N-am avut nici măcar ocazia să testez fezabilitatea noii piste de aterizare. Trebuie să mergem mâine la tabăra lui Percy ca să luăm *Fluturele* și să-l aducem aici.

Leon se decise să doarmă în seara aceea în coliba Lusimei și să coboare muntele a doua zi dimineață în zori. El și Lusima stătură unul lângă altul la foc, împărțind un castron cu terci de manioc la cină. Ea era într-o dispoziție expansivă și Leon fu încurajat să vorbească despre Eva. Încerca să smulgă de la Lusima orice detaliu sau sugestie care i-ar fi putut fi de ajutor în această misiune. Vedea, după strălucirea vicleană din ochii ei negri, că știa exact ce avea el în minte, dar insistă și își formulă întrebările cât de subtil putu. Vorbiră despre Eva și el își reafirmă iubirea pentru ea.

– Micuța floare este demnă de acea iubire, încuviință Lusima.

– Cu toate astea, a plecat de lângă mine. Și mi-e teamă că n-o voi mai revedea vreodată.

– Nu trebuie să disperi, M'bogo. Fără speranță suntem nimic.

– Mama, ne-ai vorbit odată despre un pește mare din argint în cer care aduce noroc și iubire.

– Îmbătrânesc, fiul meu, și zilele astea din ce în ce mai mult vorbesc prostii.

– Mama, aceasta este prima și singura prostie pe care te-am auzit-o rostind vreodată. Leon îi zâmbi, iar ea îi răspunse în același mod. Mi se pare că în curând peștele de care nu îți mai amintești va cuceri cerul.

– Toate lucrurile sunt posibile, dar ce știu eu despre pești?

– Am crezut în prostia mea că, fiind mama mea, ai putea să îmi spui cum să prind acest pește al norocului și al iubirii.

Ea tăcu multă vreme și apoi clătină din cap.

– Nu știu nimic despre prinderea peștilor. Ar trebui să întrebi un pescar despre asta. Poate unul dintre pescarii de pe lacul Natron te-ar putea învăța.

El o privi uluit, apoi se plesni peste frunte.

– Prost! spuse el. O, Mama, fiul tău este un prost! Lacul Natron! Desigur! Plasele de pescuit! Asta încercai să-mi spui!

Lăsându-i pe Loikot și Ishmael pe munte, Leon și Manyoro se grăbiră spre tabăra lui Percy. Voia să aibă avionul cât mai ușor pentru aterizarea pe munte.

Din tabăra lui Percy, decolară aproape imediat spre lacul Natron. De data asta, Leon nu riscă o altă aterizare pe teren moale: puse *Fluturele* la sol în siguranță, pe suprafața dură a lacului de sare. El și Manyoro se târguiră cu căpetenia satului de

pescari şi, într-un final, cumpărară patru lungimi de plasă veche şi deteriorată de la el, fiecare lungă de vreo sută cincizeci de metri. Întrucât nu fuseseră folosite recent, erau foarte uscate, dar, chiar şi aşa, greutatea forţă puterea motoarelor Meerbach ale *Fluturelui.* Leon trebui să facă patru zboruri separate spre pista de aterizare improvizată din vârful muntelui, cărând pe rând câte o plasă, fiecare aterizare fiind o provocare a abilităţii lui de pilot. Trebui să aducă *Fluturele* repede, ca să îl ţină peste viteza de oprire şi să aterizeze scurt, ceea ce forţa la limită trenul de aterizare.

Până în după-amiaza celei de-a doua zile, întinseră toate cele patru plase pe terenul deschis. Le cusură împreună în perechi astfel încât aveau două plase separate, fiecare cam de trei sute de metri lungime.

Nu exista timp pentru a exersa sau experimenta împachetarea şi lansarea plaselor. Aveau să intre direct în acţiune împotriva *Assegai*-ului cu o singură şansă să arunce plasele cu succes. Leon spera că, în cadrul primului atac, putea să încurce elicele celor două motoare din spate ca să îl încetinească pentru a avea timp să se întoarcă pe pista de aterizare de pe Lonsonyo şi să încarce a doua plasă pentru alt atac.

Unul dintre multele aspecte cruciale ale planului era să împacheteze plasa astfel încât să se desfăşoare şi să iasă ordonată în urma *Fluturelui.* Apoi, odată ce Leon va fi încurcat elicele dirijabilului în plasă, trebuia să poată elibera plasa din cârligele cu care era fixată înainte ca *Fluturele* să se încurce şi el în ea. Trebuia să se poată desprinde uşor. Dacă nu se elibera, dirijabilul avea să îl tragă după el. Aripile şi fuzelajul s-ar fi rupt de forţele neobişnuite la care ar fi supuse. Erau atât de multe necunoscute, încât totul avea să depindă de presupuneri, lucru în echipă, reacţii rapide la orice evoluţie neaşteptată şi de o cantitate neobişnuit de mare de noroc.

Până în seara celei de-a patra zile, *Fluturele* rămase în capătul pistei de aterizare curăţate, cu vârful îndreptat spre baza

pantei. Pista se termina brusc cu faţada stâncii. Douăzeci de cărăuşi aşteptau pregătiţi să îl împingă cu toată puterea lor în jos, pe pantă.

În fiecare zi, în zori şi la asfinţit, Loikot stătea pe culmile de pe Lonsonyo şi schimba strigăte cu companionii lui *chungaji* aflaţi în lungul şi latul ţinutului Masai. Se părea că ochii fiecărui *morani* din teritoriu erau aţintiţi asupra cerului nordic: fiecare spera să fie primul care să vadă apropierea monstruosului peşte de argint.

Leon şi echipajul său stăteau la adăpost de soare sub un acoperiş din stuf, lângă fuzelajul *Fluturelui*, astfel încât, la venirea apelului, să poată ajunge la locurile lor în carlingă în câteva secunde. Nu aveau altceva de făcut acum decât să aştepte.

Arăta ca un perete solid, în cer, sosind de dincolo de orizontul estic, şi ridicându-se din deşertul mohorât până la albastrul lăptos al cerurilor. Eva era singură în cabina de control. Dirijabilul era la sol, ancorat, iar ea stătea de pază, ca oricare dintre ceilalţi ofiţeri. Membrii echipajului erau fie liberi şi se odihneau după zborul de noapte, fie se ocupau de îngrijirea şi de reglarea motoarelor principale. Graful Otto era în nacela care găzduia motorul din faţă de la babord. În ciuda muncii asidue de patru ore, el şi oamenii lui tot nu îl putuseră porni şi descoperiseră cauza defecţiunii. Desfăcuseră carcasa cu manivela ca să ajungă la rădăcina problemei.

Eva ştia că a da alarma nu era o decizie uşoară. Ezită câteva minute, dar în scurt timp orizontul estic fu acoperit de peretele galben care se apropia. Viteza cu care se apropia era uimitoare. Vedea că nu mai era solid, ci un vârtej ce se rotea în jurul său, ca un nor dens de fum galben. Brusc, îşi dădu seama ce era. Citise despre asta în cărţile călătorilor prin deşert. Era unul dintre cele mai periculoase fenomene naturale. Şopti un singur cuvânt:

– Khamsin! şi ţâşni pe punte spre telegraful principal al dirijabilului. Trase de mâner şi sunetul clopotelor de alarmă înecă orice alt zgomot. Din cabina principală, membrii echipajului se ridicară de pe saltelele lor, încă pe jumătate adormiţi, şi se uitară la furtuna de nisip care se apropia. Unii fură reduşi la tăcere de mărimea şi ferocitatea ei, în timp ce alţii turuiau panicaţi şi confuzi.

Graful Otto veni în fugă pe scara secundară de la carcasa motorului afectat. Se uită la furtună doar o secundă şi preluă controlul. În câteva minute, două dintre cele trei motoare funcţionale mergeau, iar el făcu semn echipei să elibereze cablul de andocare.

Al treilea motor din faţă de la babord tăcea. Inginerul de acolo încă nu îl putea porni.

– Preia comanda, Lutz! strigă el. Trebuie să cobor şi să pornesc acel motor.

Alergă pe pasarela deschisă şi dispăru pe scară, spre nacela motorului.

Lutz alergă la panoul de control şi deschise toate cele opt valve de gaz. Hidrogenul porni şi *Assegai*-ul îşi ridică vârful atât de violent, încât Eva şi cei care nu aveau de ce să se ţină fură azvârliţi pe punte, în timp ce dirijabilul urcă drept, cu vârful înainte. Îl smuciră cei 14 000 de metri cubi de gaz uşor.

Presiunea atmosferică scăzu atât de repede, încât acul barometrului se învârtea vesel pe cadran. Lutz, care avea un sinus infectat, ţipă de durere şi se prinse de urechi. Un firicel subţire de sânge i se prelinse pe obraz, după ce i se sparse un timpan. Se aplecă şi căzu în genunchi. Pe punte nu se afla niciun alt ofiţer care să poată prelua comanda de la el, aşa că Eva se ridică în picioare şi, ţinându-se de balustradă, ajunse la Lutz înainte ca acesta să îşi piardă cunoştinţa de la durere.

– Ce trebuie să fac? ţipă ea.

– Ventilează! gemu el. Eliberează gazul din toate rezervoarele. Mânerele roşii!

Ea întinse mâna, le apucă și trase de ele în jos cu toată puterea. Auzi gazul care scăpa urlând din valvele principale. Dirijabilul tremură și se cabră, dar ascensiunea sa necontrolată se stabiliză, iar acul barometrului nu se mai învârti atât de sălbatic.

Graful Otto veni pe scara secundară. Era țintuit pe pasarela deschisă, agățându-se de balustrada laterală, în timp ce manevrele violente ale *Assegai*-ului amenințau să-l azvârle în spațiu ca o pietricică dintr-o praștie. Era la cincisprezece metri de Eva și strigă la ea cu putere:

– Ambele manete de la tribord, drept înainte.

Ea îl ascultă instinctiv. Motoarele tremurară, făcând ca vârful dirijabilului să se întoarcă invers. Pentru câteva momente, se stabiliză suficient cât graful Otto să dea drumul balustradei și să alerge ușor pe pasarelă.

Dădu buzna pe ușile principale exact în momentul în care *Assegai* începu să se învârtă în sensul acelor de ceasornic. Ajunse lângă Eva și apucă manetele. Mișcările sale erau rapide și coordonate cu cele ale dirijabilului. Comandă marea aeronavă ca pe un cal fugar, dar înainte să îl poată stabiliza, se ridicase deja la 4 000 de metri înălțime și era puternic zdruncinat de vânturile khamsin. Cu toate astea, forța maximă a furtunii trecu pe sub chilă și coborî la 2 700 de metri, zburând echilibrat spre sud. Fusese însă afectat de vânturi: motorul din față de la babord era stricat și nu mai putea fi reparat, iar o serie de stâlpi din rezervoarele de gaz se rupseseră. Carcasa se afunda acolo unde stâlpii erau rupți, dar încă zbura cu aproape 150 de kilometri pe oră. Încărcătura fusese securizată și fixată.

În față distingeau forma Nilului care șerpuia prin deșert. Brusc, radioul scârțâi și graful Otto tresări de mirare. Acesta era primul contact pe care îl avuseseră de când trecuseră Mediterana.

– Este radioul naval de la Walvis Bay de pe coasta de sud-vest. Operatorul ridică privirea din aparat. Ne cer o linie sigură cu graful von Meerbach. Au un mesaj urgent, top secret pentru dumneata.

Graful Otto îi dădu cârma lui Thomas Bueler, secundul navei, și își puse căștile. Acționă comutatorul astfel încât să nu poată auzi decât el transmisia. Ascultă cu atenție, cu expresia întunecată și roșie de furie. Într-un final, încheie transmisiunea și se duse la fereastra din față, privind fluviul mare care curgea pe dedesubt.

În cele din urmă, păru să ia o decizie dificilă și mârâi brusc spre Bueler:

– În zece minute, adunați întregul echipaj în camera de control. Vreau să fie așezați pe două rânduri în centrul punții, cu fața înainte. Voi face un anunț important.

Ieși afară și se duse în cabina minusculă pe care o împărțea cu Eva.

Când ieși, Eva era cuprinsă de groază. Își schimbase mâna artificială. În locul degetelor mare și arătător din oțel, purta ghioaga amenințătoare cu țepi. Și echipajul se uita la arma stranie, pe care nu făcea niciun efort s-o ascundă când se poziționă în fața celor două rânduri de bărbați care erau așezați. Îi privi fix, în tăcere, până când începură să tremure și să se agite. Apoi spuse, pe un ton rece și dur:

– Domnilor, avem un trădător la bord.

Îi lăsă să se gândească la asta o vreme. Apoi continuă:

– Inamicul a fost avertizat cu privire la misiunea noastră. Au fost informați despre traseul și manevrele noastre. Berlinul ne ordonă să abandonăm operațiunea.

Brusc, ridică pumnul înarmat și îl trânti pe masa cu hărți. Tăblia se spulberă în așchii. Nu mă întorc, se răsti el. Știu cine este trădătorul. Înaintă spre rândul din față și se opri în spatele Evei. Ea se înfioră și se pregăti. Sunt un bărbat care nu iartă cu ușurință trădarea. Trădătorul urmează să afle asta. Eva voia să țipe și să alerge spre pasarelă, să se arunce din aeronavă și să aibă mai degrabă parte de o moarte curată și rapidă decât să fie mutilată și strivită de acel pumn de oțel. Otto îi atinse ușor creștetul capului.

– Cine este? vă întrebați, șopti el.

Eva deschise gura ca să strige sfidător la el, să-l provoace să dea tot ce poate. Apoi simți cum își ridică mâna de pe capul ei și înaintă mai departe pe culoar. Simți cum bila amară, fierbinte, i se ridică în gât și își adună toate puterile să nu vomite de groază.

Graful Otto se întoarse în capătul șirului de bărbați și se îndreptă înapoi spre ea. Se simțea ca și cum măruntaiele i-ar fi fost pline cu apă fierbinte și trebuia să le golească. Pașii lui se opriră și ea respiră sacadat. Suna de parcă era din nou în spatele ei.

Auzi lovitura și aproape că țipă. Sunetul nu era la fel de zgomotos precum lovitura mesei de hărți. Fu o bufnitură, înăbușită, și auzi oasele spărgându-se. Se întoarse și îl văzu pe Hennie du Rand căzând cu fața în jos. Graful Otto se aplecă deasupra lui și lovi iar și iar cu pumnul de fier, ridicând sus ghioaga, apoi lovind cu toată forța. Când se îndreptă de spate, respira greu și avea fața pătată de picături de sânge.

– Aruncați câinele ăsta împuțit peste bord! ordonă el pe un ton mai blând și zâmbind. Mereu cei în care ai cea mai multă încredere te vor trăda. Repet, domnilor, nu este cale de întoarcere. Dar nu putem permite încărcăturii noastre să încapă pe mâna britanicilor. Dacă ne menținem viteza, până mâine la prânz vom ajunge la Arusha, în teritoriul german, și ne vom afla în siguranță.

Se îndepărtă încet de cabină și Eva își acoperi ochii cu ambele mâini când doi membri ai echipajului îl apucară pe Hennie de glezne și îi târâră cadavrul afară, pe pasarelă. Îl ridicară amândoi peste balustradă și îl lăsară să cadă în valea Nilului, departe, dedesubt. Eva începu să plângă încet, dar fiecare picătură părea să îi ardă ochii, precum înțepătura unei albine.

Luna era aproape plină. Când Eva se trezi și se îndreptă spre cabina de observație, era joasă, chiar deasupra povârnișului,

strălucind ca o monedă uriaşă de aur. Privi cum dispare sub orizontul negru, înconjurată de ghirlande de nori musonici, care veneau dinspre Oceanul Indian. Înainte să dispară complet, primele raze de soare străluciră peste domul argintiu al dirijabilului şi, treptat, detaliile peisajului reapărură din întuneric. Inima începu să-i bată tare când văzu conturul familiar al muntelui Lonsonyo care căpăta formă în faţa ochilor ei. Fiecare detaliu era gravat în memoria ei. Recunoscu stâncile roşii de deasupra iazului Sheba şi văzu cum apele înspumate străluceşc în primele raze de soare. Era ca şi când Viezurele era din nou cu ea. În mintea ei, revăzu fiecare centimetru din trupul său gol sub cascadă, râzând de ea, tachinând-o şi provocând-o să vină la el.

„O, dragul meu, plânse ea în tăcere, unde eşti acum? Nu te voi mai vedea niciodată?"

Apoi, miraculos, apăru în faţa ei, atât de aproape, încât, dacă ar fi întins mâna, i-ar fi putut atinge chipul frumos şi ars de soare. Privea direct în ochii ei. Fu doar pentru o clipă trecătoare, dar văzu că o recunoscuse, iar apoi dispăruse, la fel de brusc precum apăruse.

Leon dormea, îngropat în pături. Auzi voci distante printre ultimele frânturi de somn, strigătul *chungaji* în calmul zorilor. Ceva în tonul lor îl alertă. Se forţă să se trezească, iar Loikot îl scutură de umeri cu ambele braţe.

– M'bogo! În vocea lui se citi entuziasmul. Vine peştele de argint! L-au văzut *chungaji*. Va fi aici înainte ca soarele să treacă de orizont.

Leon sări în picioare şi se trezi complet într-o clipă.

– Porneşte! strigă la Manyoro. Motorul unu la babord.

Se sui pe aripa mai joasă a *Fluturelui* şi apoi se aruncă în carlingă.

– Hai, trage! strigă el şi pregăti carburatorul.

Maşinăria părea să fie la fel de dornică de vânătoare ca şi el. Motoarele se aprinseră şi porniră la prima învârtire de elice. În timp ce aştepta să ajungă la temperatura completă de funcţionare, se uită în sus, spre cer. Văzu că dinspre ocean venea o briză puternică, suflând direct spre pista scurtă, îngustă. Era vântul perfect pentru decolare. Părea că zeii vânătorii îi zâmbeau deja.

Loikot şi Ishmael se suiră în carlingă şi, când Manyoro urcă în urma lor, i se păru că nu era suficient loc pentru toţi. Lăsă uşor manetele şi *Fluturele* porni. Cărăuşii *masai* aflaţi la vârfurile aripilor îl întoarseră ca să-l alinieze cu pista şi apoi, când Leon acţionă la maximum acceleraţia, împinseră cu toată puterea marginile aripilor. *Fluturele* acceleră iute, dar nu suficient de iute, pentru că, atunci când ajunseră la capătul pistei şi faţada stâncii dispăru în gol, era încă sub viteza de zbor. Instinctul de supravieţuire al lui Leon îl avertiză să apese cu putere frânele , dar îl ignoră şi acceleră la maximum. Motoarele vuiră şi în ultima clipă simţi o pală puternică de vânt care îi lovi faţa. Era o adiere ciudată, o bătaie de vânt rătăcită, spontană. O simţi sub aripile *Fluturelui,* dându-i un uşor imbold. Pentru o clipă crezu că nici măcar asta nu era suficient. Simţi cum o aripă se lăsă în jos şovăind, pe punctul să caleze şi să-i tragă botul în jos, fără milă. Simţi cum muşcă din vânt şi, brusc, zburară. Menţinu botul avionului în jos, pe măsură ce viteza crescu iute la aproape 200 de kilometri pe oră, apoi lăsă manşa uşor. *Fluturele* urcă în continuare, dar el încă gâfâia de frică. Pentru un moment, fuseseră pe punctul să moară.

Lăsă frica în urmă şi privi înainte. Cu toţii îl văzură în acelaşi timp: peştele enorm argintiu care strălucea în lumina matinală a soarelui. Crezuse că era pregătit să dea pentru prima oară ochii cu el, dar îşi dădu seama că nu era. Mărimea dirijabilului îl ului pe Leon. Era la mai multe sute de metri sub *Fluture* şi aproape că trecu pe lângă ei. În câteva minute l-ar fi

pierdut pentru totdeauna. Dar *Fluturele* era într-o poziție perfectă să se apropie. Era deasupra, stând perfect în punctul orb. Împinse botul avionului în jos și porni la atac. Pe măsură ce se apropia iute, părea să devină și mai mare, până când îi umplu întregul câmp vizual. Văzu că unul dintre motoarele din față era deja defect, elicea stând rigidă ca o santinelă. Cele două motoare din spate erau montate în camerele lor spre pupă. Era atât de intrigat, încât aproape uită să dea echipajului său ordinul să lanseze plasa.

Știa că acesta era unul dintre cele mai importante momente ale planului. Ar fi fost atât de ușor să își încurce propria coadă sau trenul de aterizare în plasa care se întinse în spatele lui. Dar musonul de est împinse faldurile sale grele ușor într-o parte, așa că se întinse perfect cu trei sute de metri în urma *Fluturelui.* Se apropie pe laterala rezervorului de gaz al dirijabilului, suprapunându-se încet până când zbură la nivelul cabinei de observație și a punții de comandă.

Îl șocă să vadă ființe umane în spatele ferestrelor de sticlă. Cumva, dirijabilul ar fi trebuit să aibă o viață monstruoasă proprie, complet separată de orice însemna uman. Cu toate astea, graful Otto von Meerbach se afla la cincisprezece metri distanță, privindu-l cu o expresie de consternare, gura mișcându-i-se în tăcere în timp ce striga obscenități care se pierdeau în vuietul motoarelor. Apoi se întoarse și alergă în spatele mitralierei montate oblic pe punte.

Leon îngheță când o văzu pe Eva stând în spatele neamțului. Pentru o clipă, se uită în ochii ei violeți, adânci, iar ea îl privi uimită. Graful Otto încărcă mitraliera și îndreptă țeava spre el. Leon se ridică și înclină aripa *Fluturelui* chiar când graful Otto începu să tragă. Trasoarele se îndreptară spre el, dar Leon viră brusc spre fața punții de control a dirijabilului, așa că gloanțele zburară pe deasupra și pe sub el.

Cele două motoare din spate ale *Assegai*-ului atârnau vulnerabile sub chilă. Leon privi înapoi spre plasa lungă care

atârna în spatele *Fluturelui* și atunci, estimând unghiurile și viteza celor două aeronave, duse plasa peste lamele elicelor care se învârteau. Acestea înhățară lacome firele ce se înfășurară aproape instantaneu în bile strânse care le sufocară. Se întâmplă atât de repede, încât fu aproape luat prin surprindere.

– Desprinde! strigă Leon la Manyoro, care reacționă iute, trăgând cu ambele mâini de mânerul de eliberare.

Cârligele se deschiseră, lăsând frânghia grea să cadă, cu o clipă înainte să tragă și *Fluturele* cu ea. Cârma uriașă în formă de pește a dirijabilului se frecă ușor de aripa lor superioară când trecu pe deasupra lor. Apoi *Fluturele* rămase liber. Leon îl întoarse și urcă iar deasupra *Assegai*-ului, menținându-se în punctul orb. Jetul de trasoare de la mitraliera Maxim se apropiase prea mult. Nu avea să facă din nou aceeași greșeală.

Privi cum ieșea fum din motoarele din spate ale dirijabilului. Plasele și funiile grele erau atât de rău încurcate între lamele elicelor, încât amândouă încremeniră și se opriră. *Assegai* nu mai răspundea la cârmă. Unicul motor rămas în față nu avea puterea de a-l face să reziste împotriva vântului lateral al musonului și începu să vireze din scurt și să se îndrepte spre fața stâncoasă a muntelui Lonsonyo. Cârmaciul conducea cu accelerația la maximum, dar presiunea fu prea mare. Motorul rămas se supraîncălzi și începu să scoată fum albastru de sub carcasă.

Graful Otto alergă prin cabina de control, luă cârmaciul de umeri și-l dădu la o parte. Acesta se dădu cu capul de fereastră și se prăbuși pe punte, cu sângele curgându-i din nasul spart. Graful Otto apucă manșa și privi spre stânci. Erau la doar jumătate de kilometru distanță. Singura cale de a evita ciocnirea era să umfle rezervoarele de gaz la maximum și să ridice dirijabilul cât putea de repede, încercând să treacă peste vârf. Apucă valva de control și o deschise. În locul hidrogenului care ar fi trebuit să șuiere prin țevi, se auzi un fluierat slab și, deși dirijabilul se clătină, se ridică foarte încet.

– Rezervoarele de hidrogen sunt goale! strigă el frustrat. Am epuizat tot gazul în deșert, când ne-am luptat cu khamsinul. Nu vom reuși. Ne vom izbi de stâncă. Trebuie să sărim! Ritter scoate parașutele. Sunt suficiente pentru toți.

Ritter alergă la depozitul din spatele punții și începu să arunce pachetele cu parașute, prin ușă, pe punte. Panica se instalase, iar bărbații se luptau pentru ele. Graful Otto îi împinse la o parte și luă câte una în fiecare mână. Alergă înapoi spre Eva.

– Pune-ți asta.

– Nu știu cum, protestă ea.

– Ei bine, ai cam două minute să înveți, îi spuse el aspru și îi puse hamul peste umeri. Imediat ce te îndepărtezi de dirijabil, numeri până la șapte și tragi de coarda asta. Parașuta va face restul. Îi strânse curelele hamului. Imediat ce ajungi la sol, deschizi cataramele astea și scapi de parașută.

Își puse și el parașuta, apoi o târî spre ușă, care era deja blocată de oamenii care se luptau să sară.

– Otto, nu pot să fac asta, strigă Eva.

O prinse de talie și o duse cu totul spre ușă, în timp ce ea se zvârcolea. Îi lovi puternic pe cei doi bărbați din fața lui, ca să se dea la o parte, și imediat ce ușa se deschise, o aruncă pe Eva în gol. În timp ce cădea, îi strigă:

– Numără până la șapte, apoi trage de coardă!

O privi cum cade spre etajul superior al pădurii tropicale. Chiar în momentul în care părea că se va izbi de crengi, parașuta ei se deschise și o smuci atât de violent, încât trupul ei atârna de corzi ca o păpușă. Nu așteptă să o vadă aterizând, ci păși în gol și sări spre copaci.

Leon ținu *Fluturele* într-un viraj strâns pe deasupra stâncilor și privi în jos, la trupurile umane care se revărsau prin trapa cabinei de control a dirijabilului. Văzu cel puțin trei

paraşute care nu se deschiseseră şi bărbaţii care cădeau, dând din mâini şi din picioare, până când se loviră de copaci. Alţii avură mai mult noroc şi fură purtaţi de vântul musonic precum fulgii, împrăştiaţi spre munte. Apoi o văzu pe Eva căzând, mai mică şi mai suplă decât bărbaţii. Îşi muşcă tare buza, aşteptând să i se deschidă paraşuta, apoi strigă uşurat când mătasea albă înflori deasupra ei. Era deja atât de jos, încât, în câteva secunde, fu absorbită de masa verde şi deasă a junglei.

Assegai pluti mai departe în vânt, fără direcţie, cu vârful în sus. Se ridica încet, dar îşi dădu seama dintr-o privire că nu va reuşi să se înalţe deasupra crestei. Coada atinse copacii şi se întoarse brusc. Ca o meduză eşuată, se roti pe o parte şi rezervoarele de gaz se prinseră în crengile de sus ale copacilor. Se prăbuşiră. Dirijabilul se dezumflă ca un balon spart. Leon se pregăti pentru explozia de hidrogen despre care era sigur că trebuia să urmeze. Avea nevoie doar de o scânteie de la generatoarele stricate. Dar nu se întâmplă nimic. Pe măsură ce gazul ieşea, era împrăştiat de vânt. *Assegai* se transformă într-o masă de pânză şi resturi fără formă deasupra junglei, rupând până şi cele mai mari crengi sub greutatea lui uriaşă.

Leon întoarse *Fluturele* din scurt şi zbură înapoi la doar câţiva metri deasupra epavei. Încercă să cerceteze pădurea, sperând cu disperare s-o zărească pe Eva, dar fără noroc. Se întoarse şi mai trecu o dată. De data asta, văzu un trup atârnând fără viaţă de cablurile unei paraşute cu mătasea încurcată în crengile unui copac înalt. Era atât de jos acum, încât îl putu recunoaşte pe graful Otto.

– E mort, spuse el. Şi-a rupt, în sfârşit, gâtul.

Apoi *Fluturele* zbură direct pe deasupra lui şi aripa dreaptă blocă astfel câmpul vizual al lui Leon. Nu-l văzu pe graful Otto ridicând capul şi privind spre avion.

Leon se întoarse şi urcă spre pista de aterizare cu *Fluturele*, zburând aproape de stânci ca să nu irosească nicio clipă. Voia să se întoarcă şi s-o găsească pe Eva. Când zbură pe lângă cascada

albă și privi în jos spre iazul Sheba, își verifică atent reperele. Era la doar câteva minute de zbor de epava dirijabilului, dar știa că va fi greu să parcurgă aceeași distanță pe jos. În clipa în care ateriză și opri motoarele, căută sub scaun și scoase arma. Din trei mișcări iuți, reasamblă mânerul și țevile și încărcă magaziile puștii Holland. Apoi își balansă picioarele peste carlingă și sări, dând ordine mulțimii de *morani* care așteptă, venită să îl întâmpine.

– Repede! Luați-vă sulițele! *Memsahib* este singură în pădure. Poate fi rănită. Trebuie s-o găsim repede.

Alergă în jos, pe pantă, sărind peste tufele joase. Războinicii care îl urmau abia îl puteau urma printre copaci.

Balansându-se, puternic prinsă de paraşută, Eva privi în jos, spre vârfurile copacilor care se apropiau iute de ea. Căzu printre crengile din vârf, care se rupseră. De fiecare dată când se lovea de o altă creangă, mai încetinea puțin, până când ajunse pe pământ, într-un mic luminiș al versantului.

Panta era abruptă, așa că se rostogoli până se opri într-un petic de mlaștină. Își aminti de sfatul grafului Otto și trase frenetic de cataramele hamului până când se eliberă. Apoi se ridică ușor în picioare și se căută de răni. Avea câteva zgârieturi pe brațe și picioare și o vânătaie pe fesa stângă, dar apoi își aminti de spaima de a fi aruncată din dirijabil și își dădu seama cât de norocoasă fusese.

Își îndreptă umerii și ridică bărbia.

– Acum, unde îl voi găsi pe Viezure? Dacă aș avea idee de unde a venit... dar a apărut din senin. Se gândi la asta nu mai mult de câteva secunde înainte să-și răspundă singură la întrebare: iazul Sheba, desigur! Este primul loc în care mă va căuta.

Știa zona foarte bine, pentru că ea și Leon cutreieraseră îndelung pantele și împrejurimile în timpul lunilor fermecate pe care le petrecuseră la *manyatta* Lusimei. Zări brusc fațada stâncii care o ajută să se orienteze. „Cascada nu poate să fie la mai mult de câțiva kilometri spre sud", își spuse ea.

Porni, folosind direcția pantei, ca să se ghideze, menținând stânca pe partea dreaptă. Dar apoi se opri brusc.Tufișurile din față se mișcară și din desiș țâșni o hienă pătată, hidoasă, cu o fâșie de carne crudă între fălci. O deranjase de la masă.

Înaintă cu precauție și găsi cadavrul lui Thomas Bueler, secundul, care zăcea strivit în tufișuri. El era unul dintre cei căruia nu i se deschisese paraşuta. Îl recunoscu după uniformă, deoarece mare parte a feței îi fusese smulsă de hienă. Pe când voia să plece mai departe pe cărare, văzu că Bueler avea un rucsac mic prins în fața hamului – de aceea nu i se deschisese paraşuta. I se încurcase în el. Poate conținea ceva ce avea s-o ajute să supraviețuiască singură și neînarmată pe munte. Îngenunche lângă cadavru și se forță să nu se uite la fața mutilată când deschise rucsacul. Găsi o mică trusă de prim ajutor, mai multe pachete cu fructe uscate și carne afumată, o cutie cu chibrituri și un pistol Mauser de 9 mm într-un toc din lemn, cu două cartușe. Toate aceste lucruri erau neprețuite.

Desprinse cureaua rucsacului de hamul paraşutei și îl puse pe umăr, apoi sări și plecă mai departe pe cărarea folosită de animale. Jumătate de kilometru mai departe, auzi vocea plângăreață a lui Otto, strigând după ajutor, de undeva, mai sus, de pe pantă:

– Mă aude cineva? Ritter! Bueler! Veniți! Am nevoie de ajutorul vostru.

Eva ieși de pe potecă și înaintă cu grijă spre sunet. Când el strigă din nou, se uită în sus și îl văzu atârnând între copaci. Pânza paraşutei se înfăşurase în jurul unei crengi mari și neamțul atârna la douăzeci de metri deasupra pământului, legănându-se înainte și înapoi, încercând să apuce creanga de

care era suspendat, însă nu reușea să se legene suficient încât să ajungă la ea.

Eva se uită atentă în jur. Nu se vedea niciunul dintre membrii echipajului de pe *Assegai*. Erau singuri în pădure. Tocmai vru să se strecoare și să își continue evadarea, când o văzu.

– Eva! Slavă Domnului că ai venit. Ea se opri. Vino, Eva! Trebuie să mă ajuți să mă dau jos. Dacă deschid hamul, voi cădea. Dar am o frânghie în rucsac. Caută sub clapă și scoase o sfoară de iută. O să-ți arunc un capăt. Trebuie să mă tragi spre creangă, ca să mă pot prinde de ea.

Eva stătea locului, privind spre el. Acum, când știa că ea supraviețuise prăbușirii, nu putea să-l lase. Ar fi urmărit-o. N-ar fi lăsat-o niciodată să fugă.

– Grăbește-te, femeie! Nu sta acolo. Apucă sfoara de capăt! strigă el nerăbdător.

Pentru prima oară în lunga lor relație, se afla la mila ei. Acesta era bărbatul care îi ucisese tatăl, cel care o umilise și o torturase mintal și fizic. Acesta era momentul răzbunării. Dacă îl omora acum, putea să șteargă toate acele amintiri. Putea să fie curată și întreagă. Se mișcă încet, ca un somnambul, veni spre el, băgând mâna în rucsacul lui Bueler.

– Da, Eva, așa. Știu că mă pot baza mereu pe tine. Ia funia!

Vocea lui avea un ton lingușitor, pe care nu-l mai auzise niciodată. Simți puterea și hotărârea care îi stăpâneau trupul. Mânerul Mauserului se potrivea perfect în mâna ei.

– Sunt îngerul întunecat, șopti ea și se uită în sus la bărbatul care atârna neajutorat deasupra ei. Sunt răzbunătoarea. Scoase pistolul și ridică siguranța. Se auzi un clic metalic ascuțit și îl lăsă să acționeze, încărcând un glonț în magazie.

– Ce faci? strigă graful Otto consternat. Lasă pistolul jos! Cineva o să fie rănit!

Ea îl ridică încet și îl îndreptă spre el.

– Oprește-te, Eva! Pentru numele lui Dumnezeu, ce faci?

Acum, îi simțea frica din voce.

– Te voi ucide, spuse ea încet.

– Ești nebună? Ți-ai pierdut mințile?

– Mi-am pierdut mai mult decât mințile. Mi-ai luat totul. Acum doar le iau înapoi.

Trase. Nu se așteptase ca zgomotul să fie atât de puternic și reculul atât de intens. Îi țintise inima neagră, dar glonțul doar îi zgârie brațul stâng, deasupra cotului. Sângele începu să-i curgă pe braț, prelingându-i-se pe degete.

– Eva, nu face asta! Te rog! Voi face orice spui.

Ea trase din nou, mai departe decât prima dată. Nu știa cât de greu era să tragi cu un pistol, cu precizie, de la acea distanță. Graful Otto se zbătea în hamul lui, legănându-se și smucindu-se dintr-o parte în alta. Trase iar și iar. El țipa de groază:

– Oprește-te! Oprește-te, draga mea! Mă voi revanșa față de tine, promit. Vei avea orice vei dori de la mine.

Ea trase adânc aer în piept, încercă să-și liniștească bătăile puternice ale inimii și țintì cu pistolul ultima oară – dar înainte să tragă, un braț puternic o apucă din spate și o mână îi prinse încheietura, împingând arma în jos. Glonțul se înfipse în pământ, între vârfurile cizmelor ei.

– Bravo, Ritter! strigă graful Otto. Ține-o bine! Așteaptă până pun mâna pe cățeaua trădătoare.

Ritter luă pistolul din mâinile Evei, apoi o trimise la pământ cu un genunchi între omoplați. Îi ținu mâinile la spate în timp ce un membru al echipajului i le legă cu șase noduri fixe. Ritter îi dădu Mauserul.

– Împușc-o dacă îți dă motiv! ordonă el, apoi alergă să-l dea jos pe Otto din copac.

Apucă de capătul funiei și îl trase. Graful Otto apucă ferm o creangă, apoi se balansă până ajunse pe ea. Acolo își desfăcu hamul și îl lăsă să cadă. Agil ca o maimuță uriașă și roșcată, coborî pe trunchi. Se opri doar un minut ca să-și recapete suflul, apoi merse încet unde zăcea Eva.

– Ridic-o și ține-o bine! îi ordonă membrului echipajului. Îi zâmbi și îi arătă pumnul de metal. Asta e pentru tine, draga mea! O lovi. Apreciase cu grijă puterea loviturii: nu voia să moară prea repede. Cățea! spuse el, apoi o apucă de păr și îl răsuci până când Eva căzu în genunchi. Cățea trădătoare! Acum înțeleg că tu ai fost tot timpul, nu creatura aceea bură, jalnică. O împinse cu fața la pământul îmbibat de ploaie și îi puse cizma pe ceafă. Nu știu care este cea mai bună modalitate de a te ucide. Să te înec în noroi? Să te strangulez încet? Sau să îți fac terci capul frumos? Este o decizie grea. Îi ridică fața și o privi în ochi. Sângele care îi ieșea din nas se amestecase cu noroiul. Îi curgea pe față prelingându-i-se pe bărbie. Acum nu mai ești așa frumoasă. Semeni mai mult cu o curvă mică și murdară, așa cum și ești de fapt.

Eva dădu capul pe spate și îl scuipă.

Otto își șterse fața cu mâneca și râse.

– O să fie o distracție grozavă. Mă voi bucura de fiecare moment.

Ritter păși în față și încercă să intervină.

– Nu, domnule. Nu-i puteți face asta. Este o femeie.

– Îți voi dovedi că pot, comandante. Privește aici.

Ridică din nou mâna armată, dar când se aplecă spre Eva, se auzi un bubuit asurzitor. Era sunetul unei puști .470 Nitro Express. Graful Otto fu azvârlit înapoi, cu brațele fluturând. Glonțul greu intră prin mijlocul pieptului și ieși printre omoplați. Sângele strălucitor țâșni afară prin țesutul spulberat.

– Am câte un glonț pentru oricine dorește. Mâinile sus, vă rog, domnilor! spuse Leon în germană, când ieși din tufișuri cu Manyoro, Loikot și douăzeci de *morani masai* înarmați cu *assegai*-uri, în spatele lui.

– Manyoro, leagă-i pe oamenii aceștia ca pe puii duși la piață. Pune-i pe *morani* să îi ducă în fortăreața de la lacul Magadi și predă-i soldaților, spuse el, apoi alergă spre Eva, care stătea în genunchi, în noroi.

Scoase cuțitul de vânătoare din teacă și tăie funia care îi lega mâinile. Apoi îi luă chipul în palme și îl ridică spre el.

– Nasul meu, șopti ea.

El o sărută ușor pe buzele mânjite de noroi și sânge.

– E rupt și vei avea o pereche adorabilă de ochi vineți, dar nu e nimic ce doctorul Thompson nu poate repara imediat ce te duc la Nairobi.

O ridică și o ținu strâns la piept, pornind înapoi pe versantul muntelui, spre pista de aterizare unde aștepta *Fluturele*. Acolo o întinse cu grijă pe punte și o acoperi cu o prelată.

Când se ridică, o văzu pe Lusima lângă fuzelaj.

– O duc la Nairobi, îi spuse Lusimei, dar ne poți face un mare serviciu.

– O voi face, fiul meu, zise ea.

– Monstrul de argint zace pe versant. Manyoro vă va duce acolo pe tine și pe *morani*. Iată ce vreau să faci pentru mine.

– Te ascult, M'bogo.

Leon vorbi repede. Când termină, ea încuviință.

– Voi face toate aceste lucruri. Acum ia-ți floarea frumoasă și ruptă, du-o în siguranță și prețuiește-o până se vindecă.

După aproape patru ani, se întoarseră la iazul Sheba. Îi lăsară pe Lusima, Manyoro, Ishmael și Loikot la vechiul loc de campare și merseră singuri până sus, la iaz. Leon veni s-o coboare din șa și o sărută înainte s-o pună jos.

– E ciudat, spuse el, dar cum se face că devii din ce în ce mai tânără și mai frumoasă cu fiecare zi care trece?

Ea râse și își atinse nasul într-o parte.

– Cu excepția unei mici dungi și umflături, ici și acolo.

Nici măcar magia doctorului Thompson nu reuşise să îi îndrepte complet nasul.

– Zici că asta e o mică umflătură? întrebă el şi puse mâna pe burta ei. Dar asta?

Ea se uită în jos cu mândrie.

– Priveşte cum creşte!

– Abia aştept, doamnă Courtney.

O luă de mână şi o conduse la locul lor de pe marginea stâncoasă. Se aşezară unul lângă altul şi priviră în jos, spre apele întunecate.

– Pun pariu că nu ai auzit niciodată povestea milioanelor Meerbach care au dispărut, spuse Eva.

– Sigur că am auzit, zise el serios. Este unul dintre marile mistere ale Africii. La fel ca minele pierdute ale regelui Solomon şi milioanele Kruger pe care bătrânul preşedinte bur le-a furat din faţa armatei lui Kitchener, când acesta a intrat în Pretoria.

– Crezi că va rezolva cineva misterul în curând?

– Poate azi, răspunse el.

Se ridică şi începu să îşi desfacă nasturii cămăşii.

– Zace aici de aproape patru ani. Dacă cineva le-a găsit? întrebă ea, iar expresia ei senină începu să dispară.

– Asta nu are cum să se fi întâmplat, o consolă el. Lusima Mama a pus un blestem peste iaz. Nimeni nu ar îndrăzni să intre acolo.

– Dar ţie nu ţi-e frică? întrebă ea.

Leon zâmbi şi atinse micul medalion sculptat din fildeş care îi atârna de gât.

– Lusima mi-a dat asta. Va alunga blestemul.

– Inventezi astea, Viezure! îl acuză ea.

– Îţi pot dovedi într-un singur fel. Sări într-un picior şi îşi dădu jos pantalonii, apoi plonjă în apă.

Ea sări în picioare şi strigă după el.

– Întoarce-te! Mi-e frică să aflu răspunsul. Dacă nu mai e nimic, Viezure?

El călcă apa și îi zâmbi din mijlocul iazului.

– Ești o pesimistă, iubirea mea. Peste câteva minute, vom ști dacă e de rău sau de bine.

Trase adânc aer în piept de patru ori și se scufundă. Pentru câteva secunde, picioarele lui goale loviră suprafața apei și apoi dispăru. Eva știa că avea să dureze ceva timp până urma să revină din nou la suprafață. Își lăsă mintea să rătăcească înapoi în ultimii patru ani. Fuseseră plini de greutăți și pericol, dar și de iubire și râsete. Fusese cu el în mare parte a timpului cât el se aflase în campanie cu cavaleria ușoară a lui Delamere în sălbăticie, împotriva rebelului viclean, von Lettow Vorbeck. Leon o învățase să zboare cu *Bondarul* și să fie observatorul și navigatorul lui. Ei doi formaseră o echipă celebră. Odată, când Leon nu era cu ea, ateriză cu aeronava sub o ploaie de gloanțe ca să salveze patru *askari* răniți. Lordul Delamere se folosise de toate mijloacele posibile ca ea să primească medalia militară.

– Dar acum războiul a trecut și am câștigat. Aș fi recunoscătoare pentru mai puțină agitație și pericol și mult mai multă iubire și zâmbet.

Ea se ridică în picioare când Leon ieși din apă cu un pleoscăit puternic.

– Spune-mi vestea rea! strigă ea.

El nu răspunse, dar înotă până la marginea de sub ea și ridică mâna dreaptă din apă. Ținea ceva și îl aruncă la picioarele ei. Era un mic sac de pânză, greu, care se deschise când se lovi de margine. Din el ieșiră monede aurii, strălucind în lumina soarelui, iar ea chiui de bucurie și căzu în genunchi. Le adună în palme și se uită la el cu o întrebare în ochi.

– Unele dintre casete s-au deschis, probabil când *moranii* Lusimei le-au aruncat în apă din vârful cascadei, dar se pare că nu lipsește nimic, sau foarte puțin.

Ieși din apă ca o vidră și ea lăsă mâna de sovereigni de aur și se întinse spre el, să-i îmbrățișeze trupul rece și ud.

– Nu trebuie să le dăm înapoi? îi şopti ea în ureche.

– Cui să le dăm înapoi? Kaizerului Bill? Cred că a ieşit recent din afaceri.

– Mă simt atât de vinovată! Nu ne aparţine.

– De ce nu le consideri drept o plată completă şi finală de la Otto von Meerbach pentru patentele pe care le-a furat de la tatăl tău? sugeră el.

Eva se dădu puţin înapoi şi îl privi amuzată.

– Desigur! Dacă priveşti lucrurile aşa, este cu totul altceva. Apoi râse. Nu găsesc niciun defect în raţionamentul tău, dragul meu Viezure!

GLOSAR[1]

askari – soldaţi băştinaşi
battue – vânătoare cu gonaci
boma – incintă comunitară, fort sau birouri guvernamentale
bunduki – armă
bwana – stăpân
chungaji – păstori, iscoade
enchini – maşină, motor
indege – avion
Jambo! – Salut!
kopje – colină
kraal – incintă pentru bovine sau alte animale, situată în cadrul unei aşezări sau a unui sat din Africa de Sud
manyatta – sat
memsahib – doamnă, femeie albă din clasa superioară
morani – războinici
mushila – lectică, targă
mzungu – om cu tenul alb
Ndio! – Da!
panga – macetă africană
popoo – nucă de betel. În text, cu sensul de gloanţe

[1] Aparţine redactorului ediţiei în limba română

punkah-wallah – om însărcinat să facă vânt
shaitan – demon
shamba – plantaţie
shikari – vânătoare
shuka – ţesătură purtată în mod tradiţional înfăşurată în jurul corpului de către populaţia masai. Sunt de obicei roşii, deşi pot avea şi alte culori, pătură
vlei – lac sezonier, iaz, petic de verdeaţă
wazungu – persoană de origine străină
zareba – zonă protejată sau închisă

O IUBIRE AUTENTICĂ ÎN TUMULTUOASELE SAFARIURI AFRICANE

Anul 1913. Leon Courtney se transformă din soldat al armatei în organizator de safariuri de vânătoare în Africa Britanică Orientală, ghidând bărbați bogați și puternici sosiți din America și Europa pe teritoriile tribului Masai. Unul dintre clienții săi este graful Otto von Meerbach, un industriaș german, proprietarul unei companii ce construiește aeronave și vehicule pentru armata kaizerului. Se îndrăgostește pasional de Eva, frumoasa și enigmatica amantă a oaspetelui. Chiar înainte de izbucnirea Primului Război Mondial, Leon este recrutat de unchiul său, Penrod Ballantyne, comandantul Forțelor Britanice din Africa Orientală, pentru a strânge informații de la german. Reușește să împiedice un complot împotriva britanicilor, dar își dă seama că Eva are secretele ei și o misiune de îndeplinit împotriva lui von Meerbach. Se întorc în Africa, iar relația lor este supusă la grele încercări...

„Cel mai mare autor de romane de aventuri din lume."
Daily Express

„Jocul lui Wilbur Smith este acțiunea,
iar el este un adevărat maestru..."
Washington Post
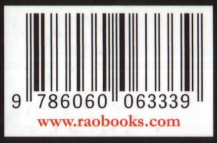
ISBN: 978-606-006-333-9